

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**ลาวปราชัย (ตอนที่551)**

ในการบุกยึดก๊กครั้งที่สี่ ทั้งสุมาอี้และขงเบ้งได้ตกลงประลองความรู้และสติปัญญากันด้วยค่ายกลพยุหะ เมื่อขงเบ้งตั้งค่ายกลพยุหะแล้วสุมาอี้ก็รู้จัก แต่ครั้งรับคำทำให้เข้าตีค่ายกลพยุหะนั้นกลับแปรขบวนสำแดง อาณาภาพแห่งมายา ทำให้ทหารวุยก๊กที่เข้าไปในค่ายกลตกเป็นเชลยศึกของขงเบ้งทั้งสิ้น

ขงเบ้งเห็นทหารควบคุมตัวเชลยศึกทั้งเก้าสิบคนเข้ามา จึงกล่าวกับเชลยศึกทั้งนั้นว่า เราถือสัจจะไม่ทำอันตรายท่านและจะปล่อยตัวพวกท่านกลับไป กล่าวแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้ทหารเปลื้องเอาเสื้อเกราะและ หมวกเกราะของทหารเชลย ยึดมาศึกและอาวุธไว้จนหมดสิ้น ให้ทหารเอาดินหม้อสีดำทาเชลยศึกทั้งเก้าสิบคน และสั่งว่า ท่านกลับไปบอกสุมาอีนายท่านเถิด ว่าให้ไปศึกษาเล่าเรียนอาจารย์ที่ดีเสียอีกก่อนจึงมาสู้กับเรา

กล่าวแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้ปล่อยตัวเชลยศึกกลับไป และสั่งทหารทั้งปวงให้เตรียมพร้อมในที่ตั้ง เมื่อเชลยศึกทั้งเก้าสิบคนกลับไปหาสุมาอี้แล้วได้รายงานความที่ขงเบ้งส่งมานั้นทุกประการ

สุมาอี้พ่ายแพ้ความรู้และสติปัญญาในกระบวนรบด้วยค่ายกลพยุหะกับขงเบ้งต่อหน้าบรรดาสายดาทหารทั้งปวงก็รู้สึกอับยศอดสูเป็นอันมาก ครั้นได้ยินคำรายงานของทหารเชลยศึก ก็ลืมนึกสติปัญญาที่ให้ไว้กับขงเบ้งว่าจะไม่ยอมแพ้พ่ายรบกับขงเบ้งอีก กล่าวกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงในที่นั้นด้วยความโกรธว่า ขงเบ้งทำหยาบช้าแก่เราให้ได้ความอับยศนัก แม้เรามีอาชนะได้ครั้งนี้ ที่ไหนจะมีหน้ากลับมาเมืองลกเอี้ยงได้ ท่านทั้งปวงจงอุทิศช่วยกันเอาชัยชนะให้ได้

สุมาอี้แรงด้วยแรงโทสะและความอับยศ เผลอตัวลืมนึกไปว่าเป็นแม่ทัพใหญ่ ซีม้าออกไปหน้าทหาร ชักเอากะบี่คู่ประจำกายชูขึ้นบนฟ้า แล้วสั่งทหารทั้งปวงให้ยกเข้าตีกองทัพของขงเบ้ง ทหารสุมาอี้ได้ยินคำสั่งก็โห่ร้องแล้วพากันกรูกรุกไปข้างหน้าพร้อมกัน

ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็หัวเราะด้วยการสมคะเนที่คิดไว้ จึงโบกพัดขนนกเป็นสัญญาณ ให้ทหารพลกลองลั่นกลองทำนองเผด็จศึก และสั่งให้ถอยถอยกลับเข้ามาในขบวนทหาร

ทหารวุยก๊กก็ได้ยินคำสั่งและสัญญาณจากขงเบ้งแล้วจึงพากันกรูขึ้นหน้า รุกเข้าประจัญบานกับกองทัพของสุมาอี้ ในขณะที่ทหารทั้งสองฝ่ายกำลังต่อสู้กันเป็นขุลมนั้นเสียงประทัดสัญญาณได้ดังกึกก้องขึ้นจากแนวป่าด้านหลังกองทัพของสุมาอี้ ทหารเมืองเสฉวนภายใต้ธงของกวนฮินได้โห่ร้องก้องกระหึ่มยกออกจากแนวป่า โจมตีกระหนาบเข้ามาทางด้านหลังของทหารวุยก๊ก

สุมาอี้เห็นดังนั้นก็ตกใจ สั่งทหารให้แปรขบวนเป็นสองกอง กองหนึ่งรับศึกทหารเมืองเสฉวนทางด้านหน้า อีกกองหนึ่งหันกลับไปรับศึกกับกวนฮินทางด้านหลัง

ทหารวุยก๊กแปรขบวนท่ามกลางความตระหนกตกใจ ครั้นถูกตีกระหนาบเข้ามาทั้งสองด้านก็พากันรวนเร ในทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็ดังกึกก้องมาจากในป่าด้านข้างเขากิสาน ปรากฏทหารเมืองเสฉวนอีกกองใหญ่ภายใต้ธงเกียงอยู่ได้โห่ร้องเสียงประสานกับเสียงกลองรบดังสนั่นหวั่นไหว แล้วยกเข้าตีกลางขบวนของกองทัพสุมาอี้

กองทัพของเกียงอุยพอยกเข้าถึงหว่างกลางกองทัพของสุมาอี้ทั้งสองขบวนก็แปรขบวนเป็นสองกอง กองหนึ่งตีกระหนาบไปทางด้านหน้า อีกกองหนึ่งตีกระหนาบไปทางด้านหลัง ทำให้ทหารของสุมาอี้ทั้งสองกองตกอยู่ท่ามกลางศึกกระหนาบ และถูกทหารวุยก๊กฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าทหารสุมาอี้ตายประมาณส่วนหนึ่ง ในขณะที่ฉบับภาษาจีนระบุว่าทหารสุมาอี้ทั้งสองกองถูกล้อมตีกระหนาบแบบไม่มีทางสู้ ทหารของขงเบ้งได้ใช้เกาทัณฑ์ยิงไปจดหัว ฝน จนทหารวุยก๊กต้องเรรวน เหยียบกันตายเองก็มาก ตายด้วยคมเกาทัณฑ์ก็มาก ถูกอาวุธของทหารขงเบ้งบาดเจ็บล้มตายก็มาก สุมาอี้เสียทหารไปหกส่วนในเจ็ดส่วน

สุมาอี้เห็นดังนั้นก็ตกใจ สั่งทหารให้ตีฝ่าออกไปทางริมแม่น้ำอุยโห แล้วรีบลงเรือที่ตระเตรียมไว้หนีข้ามแม่น้ำอุยโหไปยังอีกฟากหนึ่ง

ครั้นหนีข้ามฟากแม่น้ำอุยโหไปได้แล้ว สุมาอี้จึงให้รวบรวมทหารแล้วตั้งค่ายมั่นไว้ที่ริมแม่น้ำ ให้ม้าเร็วรีบถือฎีกาเข้าไปเมืองลกเอี้ยงขอคำสั่งสนับสนุนให้เสริมเติมมาช่วยโดยเร็วที่สุด และนับแต่นั้นสุมาอี้ก็ไม่

ยอมยกออกไปปรนกับขงเบ้งอีกเลย แต่ในวันใดแต่นั่งหมกมุ่นอยู่ภายในค่ายด้วยความละเอียดใจและอดสูใจที่พ่ายแพ้แก่ขงเบ้งอย่างสิ้นรูปหมดเชิง

ฝ่ายขงเบ้งครั้งนี้ได้ชัยชนะต่อกองทัพสุมาอี้แล้ว จึงพาทหารกลับไปค่ายเขากิสาน ให้รวบรวมม้าศึก ศาสตราวุธ และเสื้อผ้าเกราะ หมวกเกราะเป็นสินศึก และให้ขุนบำเหน็จแก่ทหารซึ่งมีความชอบเป็นอันมาก

ค้ำลงขงเบ้งนั่งไตร่ตรองแผนการสงครามก็ให้วิตกร้อนใจเป็นอันมาก ด้วยเสบียงอาหารกำลังขาดแคลนลง เนื่องจากการล่าเหยียดเสบียงอาหารซึ่งลิเจียมได้สั่งให้ก๊อตันเป็นแม่กองคุมเสบียงมาส่งแก่กองทัพนั้นได้ล่าช้าผิดนัดไปรวมสิบวันแล้ว หากเสบียงอาหารยังไม่ล่าเหยียดมาอีก ในไม่กี่วันข้างหน้ากองทัพก็จะขาดเสบียงลง

อันก๊อตันผู้นี้เป็นคนสนิทของลิเจียมซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระเจ้าเล่าเสี้ยน รักราชการมาแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ยังทรงพระชนม์อยู่ ก๊อตันนี้เป็นผู้มักทำความชอบยิ่งกว่าทำความดี ดังนั้นแม้ว่าอุปนิสัยส่วนตัวจะเป็นนักเลงสุรา บ้าผู้หญิง แต่กับผู้เป็นนายแล้วกลับเอาใจใส่พิณอบพิเทาเฝ้าหาหนทางไกลชิดหมั่นเอาของกำนัลไปมอบแก่ลิเจียมอยู่เนื่อง ๆ ไปเหนือ ไปใต้ก็จะนำของขวัญกำนัลไปมอบแก่ลิเจียม และสุหยินทุกครั้งไป วันตรุษ วันสารทก็ไม่เคยหลงลืม ยามว่างก็จะไปเฝ้าคอยรับใช้ลิเจียมอย่างสนิทสนม มีหน้าซำยังให้ผู้เป็นศรีภรรยาไปรับใช้ใกล้ชิดกับสุหยินของลิเจียมอีก ดังนั้นก๊อตันจึงเป็นที่โปรดปรานของลิเจียม และสนับสนุนให้มีตำแหน่งหน้าที่สูงขึ้นโดยลำดับอย่างรวดเร็วเกินหน้าค่าตาของขุนนางทั้งปวง ในที่สุดก๊อตันได้รับตำแหน่งเป็นแม่กองรับผิดชอบล่าเหยียดเสบียงเอาไปให้แก่ขงเบ้ง

เพราะเหตุที่ก๊อตันเป็นนักเลงสุรา ดังนั้นบรรดาลูกน้องคนสนิทจึงเป็นคนจำพวกเดียวกัน แต่ละวันทั้งไพร่และนายตั้งวงเสพสุรากันเป็นที่สนุกสนาน จนงานราชการล่าเหยียดเสบียงผิดพลาดคลาดเคลื่อนเนิ่นช้าไปถึงสิบวัน

ในวันรุ่งขึ้นครั้งก๊อตันล่าเหยียดเสบียงไปถึงกองทัพจึงเข้าไปรายงานความแก่ขงเบ้ง ขงเบ้งเห็นหน้าของก๊อตันกล่าวไปด้วยสุราก็โกรธ สั่งทหารให้คุมตัวก๊อตันไปประหารชีวิตตามพระอัยการศึก

เดียวหวังเหิงเห็นดังนั้นจึงเข้าไปค้ำหน้าขงเบ้งว่าก๊อตันเป็นคนสนิทของลิเจียม ซึ่งก๊อตันส่งเสบียงมิทันกำหนด มหาอุปราชจะฆ่าเสียนั้นก็ควรอยู่ แต่ว่าราชการศึกจะมีไปเมื่อหน้า ข้าพเจ้าเห็นว่าผู้ใดซึ่งจะรับคุมเสบียงอาหารมาส่งนั้นขัดสนนัก ขอให้งดโทษครั้งหนึ่งก่อน

ขงเบ้งเกรงใจและเห็นแก่หน้าของเดียวหวังเหิงเพราะได้ร่วมกรำศึกตลอดมา ทั้งเกรงใจลิเจียมซึ่งเป็นเพื่อนขุนนางมาแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ ครั้นได้ยินคำทัดทานของเดียวหวังเหิง ขงเบ้งจึงจำต้องงดโทษตายให้กับก๊อตันเปลี่ยนเป็นโทษโบยแปดสิบที

ก๊อตันถูกลงทัณฑ์โบยถึงแปดสิบที ได้รับความเจ็บปวดเป็นอันมาก วิสัยนักเลงสุราอันเป็นคนพาลก็กำเริบขึ้น แทนที่จะรู้สึกสำนึกตัวกลับพาลโทษโกรธและคิดแก้แค้นขงเบ้ง ดังนั้นพอค้ำลงก๊อตันจึงพาพรรคพวกซึ่งตามมาในกองล่าเหยียดเสบียงสามสิบคนหนีข้ามแม่น้ำอุยโหไปขอสวามิภักดิ์กับสุมาอี้ และเล่าความให้สุมาอี้ฟังทุกประการ

สุมาอี้ได้ยินคำก๊อตันแล้วแม้จะเห็นร่องรอยบาดแผลจากการถูกโบยตี ก็ยังกริ่งว่าซึ่ง ก๊อตันมาเข้าสวามิภักดิ์ในครั้งนี้จะเป็นกลอุบายของขงเบ้ง จึงกล่าวขึ้นต่อกับก๊อตันว่าซึ่งท่านจะมาขออ่อนน้อมต่อเรานั้นยังจะวางใจมิได้ ท่านจะต้องทำการพิสูจน์ตัวเองให้ประจักษ์แก่เราสักครั้งหนึ่งก่อนจึงจะเชื่อได้

ก๊อตันจึงว่า ท่านแม่ทัพจะให้ข้าพเจ้าพิสูจน์ประการใด ข้าพเจ้าจะเพียรพยายามทำตามคำสั่งทุกประการเพื่อพิสูจน์ให้เห็นความจริงใจของข้าพเจ้า

สุมาอี้ได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวว่า ถ้าจะนั้นท่านจงรีบกลับไปเมืองเสฉวน ไปเล่าแก่คนทั้งปวงให้ปรากฏไปว่าขงเบ้งคิดขบถ จะจับพระเจ้าเล่าเสี้ยนฆ่าเสีย จะชิงเอาราชสมบัติตั้งตัวเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้เลื่อมใสเอืกรักไปรู้ถึงพระเจ้าเล่าเสี้ยน พระเจ้าเล่าเสี้ยนก็จะมีใจขงเบ้ง ติร้ายจะมีตราให้หากองทัพเล็กกลับไป ถ้าท่านทำได้ดังนี้ เราจะทูลพระเจ้าโจยอยตามความชอบ ตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่

สุมาอี้เกรงกลัวขงเบ้ง มิรู้ที่จะทำประการใด ได้แต่ตั้งค้ำมั่นอยู่คนละฟากฝั่งแม่น้ำอุยโห จึงคิดอุบายย้อนรอยขงเบ้ง เหมือนกับอุบายที่ม้าเจ๊กเสนองขงเบ้งให้ปล่อยข่าวเล่าลือว่าสุมาอี้เป็นขบถ ทำให้พระเจ้าโจยอยหลงเชื่อถอดสุมาอี้ออกจากตำแหน่งหน้าที่ทั้งปวง ให้ก๊อตันปล่อยข่าวลือย้อนสนองเอากับขงเบ้งบ้างหวังจะพิสูจน์ความสุจริตใจของก๊อตันอย่างหนึ่ง และหวังเอาความระแวงแคลงพระทัยของพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้เรียกกองทัพของขงเบ้งกลับไปเมืองเสฉวนอีกอย่างหนึ่ง ก๊อตันซึ่งเป็นคนพาลประเภทชายายเจ้า ป่าว

ขายนาย พร้อมจะขายทุกอย่างแม้กระทั่งชาติบ้านเมืองเพียงเพื่อผลประโยชน์เฉพาะหน้าของตนเท่านั้น ครั้นได้ฟังคำสมาธิก็ตกลงรับคำ

สมาธิเห็นดังนั้นก็มีความยินดี สั่งก็อันให้รีบกลับไปเมืองเสฉวนและให้เอาเงินทองปูนบำเพ็ญจิตตสินบนแก่ก็อันเป็นอันมาก

ครั้นก็อันกลับไปเมืองเสฉวนก็ลงมือปฏิบัติการณ์ตามแผนการของสมาธิ ปล่อยข่าวเล่าลือไปทั้งในและนอกราชสำนักว่าขงเบ้งคิดกบฏต่อแผ่นดิน หมายถึงสังหารพระเจ้าเล่าเสี้ยนแล้วตั้งตนขึ้นเป็นฮ่องเต้แทน

บรรดาพวกซันที่ซึ่งได้รับแต่งตั้งเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในสมัยของพระเจ้าเล่าเสี้ยนเป็นพวกคนวิปริตผิดเพศ บ้างถึงแม้จะรู้เท่าทันแต่ด้วยอุปนิสัยวิปริตก็กลัวความเล่าขานขยายไปอย่างกว้างขวาง บ้างที่รู้ไม่เท่าทันหรือบ้างที่เห็นว่าขงเบ้งเป็นขุนนางผู้ภักดีต่อ แผ่นดิน เป็นอุปสรรคกีดขวางความเลวทรามต่ำช้า โสมมของพวกตน ก็พากันเอาข่าวลือเข้าไปกราบบังคมทูลต่อพระเจ้าเล่าเสี้ยน

พระเจ้าเล่าเสี้ยนเป็นกษัตริย์ผู้เยาว์ เอาแต่เสพสุขอยู่กับสุรา นารีและขันที มิได้ใส่ใจราชการบ้านเมือง เหมือนกับพระเจ้าเล่าปี่ ประกอบทั้งโง่เขลาเบาสติปัญญา พอได้ยินคำกราบทูลข่าวลือก็พลอยเชื่อถือตาม

พระเจ้าเล่าเสี้ยนเชื่อข่าวลือแล้วก็ตกพระทัย แต่แทนที่จะทรงปรึกษาหารือกับขุนนางผู้ใหญ่ที่เป็นหลักชัยของบ้านเมือง กลับรับสั่งเรียกหาบรรดาขันทีซึ่งใกล้ชิดโปรดปรานมาปรึกษาว่า ขงเบ้งยกไปตั้งอยู่ที่เมืองฮันตงนานเข้า ไม่ค่อยเข้ามาเฝ้าถึงเมืองเสฉวน หลายปีมานี้ได้คุมกองทัพยกไปทำการกับวุยก๊กอย่างต่อเนื่อง ขงเบ้งจึงเรื่องอำนาจขึ้นในทางการทหาร ไม่มีใครเทียมเทียบได้ เมื่อมีข่าวคราวว่าคิดอ่านเป็นขบถดังนั้นจะทำประการใด

พวกขันทีผู้วิปริตได้ฟังรับสั่งดังนั้นก็เอ้อออห่อหมกตามพระทัยว่า บัดนี้พระองค์ให้อาญาสิทธิแก่ขงเบ้ง คนทั้งปวงก็อยู่ในอำนาจสิ้น ขงเบ้งจะว่าสิ่งใดก็จะกระทำตาม

ดังนั้นจึงกราบบังคมทูลแนะนำให้ตัดรอนอำนาจของขงเบ้งเสีย ขอให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนมีหมายรับสั่งเรียกกองทัพของขงเบ้งกลับมา แล้วถอนตราอาญาสิทธิที่ให้อำนาจขงเบ้งเสียทั้งสิ้น ขงเบ้งสิ้นอำนาจทางทหารแล้วเห็นจะไม่เป็นภัยสืบไป

พระเจ้าเล่าเสี้ยนพระหัตถ์หนึ่งกำลังคล้องอยู่ที่คอของขันที พระหัตถ์หนึ่งถือจอกน้ำจันทน์ ได้ฟังคำกราบทูลดังนั้นก็ทรงเห็นชอบ โปรดให้มีหมายรับสั่งไปถึงขงเบ้ง ตรัสสั่งเรียกกองทัพกลับคืนเมืองเสฉวนในทันที

อา! ลางปราชัยได้ปรากฏเหนือแผ่นดินจ๊กก๊กชัดเจนขึ้นแล้ว นาเวทนาพญามังกรผู้มีความภักดีต่อพระราชวงศ์ฮันและพระเจ้าเล่าปี่ยิ่งนัก หรือว่านี่คือลิขิตสวรรค์อันใครไหนจักฝืนได้?

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลอุบายเตาไฟ (ตอนที่552)

สมาธิดีคิดเผด็จศึกวุยก๊กครั้งที่สี่ จึงย่นกลขงเบ้ง ให้ก็อันคนทรยศปล่อยข่าวลือว่าขงเบ้งเป็นขบถ พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงเชื่อตามข่าวลือและคำทูลของขันที จึงมีพระบรมราชโองการให้ขงเบ้งเลิกทัพยกกลับเมืองเสฉวนในทันที

ข่าวลือแพร่หลายกระจายไปทั่วราชสำนัก ได้ยินไปถึงหูของเจียวฮ้วนขุนนางผู้ใหญ่ ครั้นเจียวฮ้วนทราบข่าวพระเจ้าเล่าเสี้ยนมีพระบรมราชโองการให้ขงเบ้งยกกองทัพกลับ จึงรีบเข้าไปเฝ้าแล้วกราบบังคมทูลว่า มหาอุปราชยกไปครั้งนี้เห็นทำการได้ท่วงทีนัก จะได้เมืองลกเอี๋ยงเป็นมั่นคง เหตุใดพระองค์จะให้หากลับมาเสียเล่า

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบดีว่าเจียวฮ้วนเป็นขุนนางตงฉิน และนับถือศรัทธาขงเบ้งมาแต่ครั้งรัชกาลก่อน จึงทรงกริ่งว่าหากบอกความจริงแล้วเจียวฮ้วนก็จะกราบทูลทัดทานไม่ให้ส่งพระบรมราชโองการเรียกกองทัพกลับ จึงทรงปายเปียงเสียว่า เรามีธุระเป็นความลับจะห้ามหาอุปราชมา จะปรึกษาด้วย

ครั้นเจียวฮ้วนได้ยินรับสั่งแสดงเหตุผลในการเรียกขงเบ้งกลับว่าเกี่ยวข้องกับข้อราชการลับ ก็มิรู้ที่จะกราบบังคมทูลต่อไปประการใด เพราะเมื่ออ้างเป็นเรื่องลับเสียอย่างหนึ่งแล้วก็จะปิดหูปิดตาปิดปากผู้คนไม่ให้

เกี่ยวข้องได้อีกต่อไป และเพราะเหตุที่มักอ้างความลับเป็นเหตุผลปิดกั้นผู้คนมิให้ล่วงรู้เหตุการณ์นี้ จึงบังเกิดความฉิบหายวอดใหญ่หลวงมากนักต่อนักโดยที่ไม่อาจมีผู้ใดรู้เห็นเหตุการณ์หรือหักท้วงได้เลย แต่เป็นที่น่าประหลาดที่การอ้างความลับเช่นนี้ได้กลายเป็นแบบอย่างสืบทอดต่อมา แม้กระทั่งในทุกวันนี้

พระเจ้าเล้าเสียนเห็นเจียว้วนนิ่งอึ้งดังนั้น จึงตรัสสั่งให้ข้าหลวงรีบเชิญพระบรมราชโองการไปให้แก่กงเบ้งที่ตำบลเขากีสาน

ฝ่ายกงเบ้งตั้งค่ายมั่นอยู่ที่ภูเขากีสานนั้น ได้เตรียมการที่จะยกพลข้ามแม่น้ำอุยโหเพื่อตีค่ายของสุมาอี้ซึ่งอ่อนเปลี้ยเพลียแรง และเหลือทหารน้อยลงเป็นอันมากแล้ว จากนั้นจึงรุกเข้ายึดเอาเมืองเตียงอัน แม้ได้เมืองเตียงอันแล้ว เมืองลกเอียงก็จะเหมือนลูกไก่อยู่ในกำมือ กงเบ้งกำหนดแผนการเคลื่อนทัพและตระเตรียมกำลังทหาร ตลอดจนเสบียงเสร็จสิ้นแล้ว จึงสั่งให้ทหารสามหมื่นนายตัดไม้ไผ่ผูกแพเตรียมไว้รอวันฤกษ์ดีแล้วจะยกพลข้ามแม่น้ำอุยโห

ในขณะที่ทหารของกงเบ้งกำลังทำแพอยู่นั้น ข้าหลวงของพระเจ้าเล้าเสียนก็เดินทางไปถึงค่ายหลวงของกงเบ้ง ครั้นกงเบ้งทราบข่าวข้าหลวงเชิญพระบรมราชโองการมาให้ก็ออกไปต้อนรับ และตั้งพิธีรับพระบรมราชโองการตามประเพณี

พอทราบข่าวพระเจ้าเล้าเสียนมีพระบรมราชโองการเรียกกองทัพกลับเมืองเสฉวน กงเบ้งก็ถามข้าหลวงนั้นว่า ซึ่งมีพระบรมราชโองการมาทั้งนี้เพราะมีกองทัพจากเมืองกังตั้งยกมาหรือไฉน

ข้าหลวงนั้นได้ตอบกงเบ้งโดยชื่อว่าซึ่งกองทัพเมืองกังตั้งจะยกมานั้นหาไม่ได้ สัมพันธไมตรีระหว่างจ๊กก๊กกับง่อก๊กยังคงเป็นปกติทุกประการ

กงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็คะเนการณ์ว่าเหตุที่พระเจ้าเล้าเสียนมีพระบรมราชโองการมาครั้งนี้ย่อมเกิดแต่ปัญหาภายในราชสำนัก เพราะกงเบ้งรู้ดีตั้งแต่ยกกองทัพกลับจากการปราบปรามเบ้งเฮ็กแล้วว่า พระเจ้าเล้าเสียนนี้ผิดกับพระเจ้าเล่าปี่ เพราะทรงเอาแต่เสพสุข มักเสวยน้ำจันทน์ คลอเคล้าใกล้ชิดสนิทสนมกับพวกขันที และพวกปากหอยปากปูจนแทบไม่เป็นอันออกจากราชการ จึงประจวบตั้งพระอาทิตย์ แม้จะมีฤทธิและอำนาจสักเท่าใดก็ย่อมมัวหมองอับแสงไปด้วยเมฆหมอก คือเหล่าขันทีและคนพาลซึ่งแวดล้อมพระองค์อยู่นั้น

กงเบ้งคิดดังนั้นแล้วสีหน้าก็เศร้าหมองลง แหงนหน้ามองเพดานทอดถอนใจใหญ่ แล้วรำพึงว่า เจ้าเรานี้หนุ่มแก่ความนึก มาเชื่อถ้อยคำขุนนางสอพลอยยุยงฉนี้ ที่ไหนเราจะทำการต่อไปได้ ครั้นเรามีไปบัดนี้ก็จะไปเป็นข้อขัดรับสั่ง ถ้าจะไปบัดนี้ก็เสียตายนัก สืบไปเบื้องหน้าจะกลับมาทำการสักครั้งก็มิอาจล่วงเข้ามาถึงที่นี่ได้

กงเบ้งรู้ว่าศึกก๊กครั้งที่สี่นี้ได้บุกกรุกเข้ามาในแดนวุยก๊ก จ๊กเหล่านจะยึดเมืองเตียงอันและเข้ายึดเมืองลกเอียงได้อยู่แล้ว เพราะแนวหลังที่กองทัพผ่านมาก็ได้ยึดบรรดาหัวเมืองทั้งปวงมิให้ทำอันตรายได้อีกต่อไป ทั้งได้แปรให้เป็นฐานสงก่าลังบำรุงแก่กองทัพอย่างแน่นแฟ้น กองทัพสุมาอี้ซึ่งยกมารับมือเวลานี้เล่าก็ถูกทำลายจนกำลังเหลือน้อยเต็มที ทั้งจิตใจสู้รบของสุมาอี้ผู้เป็นแม่ทัพนั้นได้ถูกทำลายลงแทบจะสิ้นเชิงเป็นสถานการณ์อันดีเยี่ยมที่จะยึดแผ่นดินตงจ้วนได้สำเร็จ หากจะต้องถอยกลับไปก็เป็นเรื่องน่าเสียดายอย่างยิ่ง แต่หากจะไม่ยกกองทัพกลับ ขุนนางสอพลอก็จะยิ่งยุยงให้พระเจ้าเล้าเสียนแคลงพระทัยมากขึ้น ดิรัยก็จะถูกข้อหาว่าเป็นกบฏต่อแผ่นดินไปเสียเอง

ดังนั้นกงเบ้งจึงจำเป็นต้องตัดสินใจเลิกทัพกลับไปเมืองเสฉวนตามรับสั่ง

พอเกียงอุยทราบความดังนั้นก็ได้ตั้งใจในเหตุผลของการถอยทัพว่าจะเป็นประการใด เพราะวางใจในการใช้ชุดลยพินิจตัดสินใจของกงเบ้ง แต่กริ่งเกรงว่ากองทัพได้ยกเลิกเข้ามาในแดนวุยก๊กมากนัก การถอยทัพยิ่งเป็นอันตรายมากขึ้น เพราะสุมาอี้จะฉวยโอกาสไล่ตามตีในยามที่ล่าถอย จึงเข้าไปหากงเบ้งแล้วถามว่ามหาอุปราชจะลาทัพไปครั้งนี้ ถ้าสุมาอี้รู้ยกทหารตามมารบพุ่ง จะคิดประการใด

กงเบ้งแม้มตกอยู่ในภาวะสลดใจที่จำต้องละโอกาสอันเยี่ยมยอดที่จะยึดแผ่นดินตงจ้วน แต่ครั้นได้ฟังคำเกียงอุยก็หันหน้ามาหา แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงอันเมตตาปราณีว่า อันตรายจากการถอยทัพจากพื้นที่ที่ลึกเข้ามาในดินแดนของข้าศึกนั้นเราก็จังงอยู่ว่าอันตรายใหญ่หลวงนัก ยิ่งสุมาอี้รู้แล้วเห็นจะอันตรายเป็นทวีคูณ แต่ท่านอย่าได้ปรารภเลย เราจะคิดอ่านอุบายมิให้สุมาอี้ยกทัพไล่ตามตีได้

กงเบ้งกล่าวแล้วก็หันไปบอกข้าหลวงว่า เสร็จธุระของท่านแล้ว จงรีบกลับไปเมืองเสฉวนเถิด เราจะรีบยกกองทัพกลับไปตามรับสั่ง ข้าหลวงได้ยินดังนั้นจึงคำนับลากงเบ้งแล้วเดินทางกลับไปเมืองเสฉวน

พอข้าหลวงออกไปจากค่าย ขงเบ้งจึงบอกเกียงอุยว่า ในการล่าถอยทัพครั้งนี้อันตรายใหญ่หลวงนัก จำจะคิดอุบายให้แบายลจึงจะทำให้สมุหีกรงขามไม่กล้ายกกองทัพไล่ตามตี เราจะแบ่งทหารเป็นห้ากอง ให้ค่อยๆ ทอยถอยล่าถอยออกจากที่ตั้ง ให้ทำที่ถอยทัพอย่างช้าๆ แต่ละกองยกไปตั้ง ณ ที่ใดแล้วก็ให้ทำเตาไฟหุงข้าวเพิ่มขึ้นทุกครั้งไป สมุหีกรงขามเห็นว่าเตาไฟหุงข้าวเพิ่มมากขึ้นก็จะสงสัยว่าเป็นอุบายลวงให้ไล่ตามตี เห็นจะไม่กล้าติดตามอีกต่อไป

เอียวหงีซึ่งเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ได้ยินดังนั้นจึงกล่าวว่า อันอุบายเตาไฟนี้เมื่อครั้งที่ขุนปิ่นรบกับฝ่งเจียนในยุคนั้นเคยใช้เตาไฟหุงข้าวเป็นกลอุบาย แต่ในครั้งนั้นทุกครั้งที่ถอยทัพขุนปิ่นได้ลดจำนวนเตาไฟให้เหลือน้อยลง ฝ่งเจียนได้ยกกองทัพไล่ตามตีจึงเสียที่แก่ขุนปิ่น มาครั้งนี้เหตุไฉนมหาอุปราชจึงให้เพิ่มเตาไฟหุงข้าวเล่า

ขงเบ้งจึงว่า กลอุบายทั้งปวงนั้นจะนำมาใช้อย่างตายตัวไม่ได้ เมื่อครั้งขุนปิ่นทำศึก กับฝ่งเจียนนั้น ขุนปิ่นมีทหารเป็นอันมาก แต่มีเสบียงอาหารน้อย จึงแสร้งทำที่เป็นถอยทัพ ล่อให้ฝ่งเจียนตามตี จึงลดจำนวนเตาหุงข้าวลง ฝ่งเจียนทราบความจากหน่วยสอดแนมก็สำคัญว่าทหารของขุนปิ่นหนีทัพจนเหลือน้อยลงจึงยกกองทัพมาตามตี เหตุนี้จึงเสียที่แก่ขุนปิ่น

ขงเบ้งกล่าวสืบไปว่า สมุหีกรงขามนี้สติปัญญาในการสงครามเป็นอันมาก กลอุบายเตาไฟอันมีมาแต่โบราณสมุหีย่อมแจ้งอยู่ ณ บัดนี้สมุหีกรงขามไม่กล้ายกกองทัพออกมารบ ครั้นเห็นเราถอยทัพก็จะสงสัยว่าเป็นกลอุบาย เห็นจะระมัดระวังไม่บุ่มพามไล่ตามตี ครั้นเมื่อเราล่าถอยไปแล้วสมุหีกรงขามเห็นว่าเตาไฟหุงข้าวเพิ่มขึ้น ก็จะคิดถึงกลอุบายของขุนปิ่นว่าเราพลิกกลับกลอุบายของขุนปิ่นเสีย ลวงให้หลงว่ามีทหารน้อย จึงแสร้งทำเป็นเพิ่มเตาไฟหุงข้าวเป็นมีทหารมากแล้วซุ่มทหารไว้คอยโจมตี สมุหีกรงขามนี้แล้วเห็นจะไม่กล้ายกกองทัพไล่ตาม เราก็จะล่าถอยทัพกลับเข้าเมืองเสฉวนได้โดยสะดวก

เกียงอุยและเอียวหงีได้ฟังคำขงเบ้งอธิบายเหตุผลแห่งกลอุบายเตาไฟโดยละเอียดดังนั้นก็สรรเสริญของเบ้งว่ามีสติปัญญาลึกซึ้งแหลมคมยิ่งกว่าเทพยดา ครั้นปรึกษาพร้อมกันแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้เลิกทัพล่าถอยกลับไปทางเมืองฮันตั้งตามแผนการที่วางไว้ทุกประการ

ฝ่ายสมุหีกรงขามหลังจากบอกให้ก็อันกลับไปเมืองเสฉวนแล้ว ก็ให้หน่วยสอดแนมติดตามความเคลื่อนไหวของกองทัพขงเบ้ง ในขณะที่เดียวกันก็สั่งเตรียมกองทัพให้พร้อมที่จะยกข้ามแม่น้ำไล่ตามตีกองทัพของขงเบ้งในขณะที่ถอยทัพ

ครั้นสมุหีกรงขามได้ทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่า เมื่อใกล้รุ่งวันนี้กองทัพของขงเบ้งได้เลิกทัพถอยกลับไปแล้ว สมุหีกรงขามได้ฟังรายงานดังนั้นน้ำใจหนึ่งก็มีความยินดี คิดว่าแผนการที่ได้มอบหมายให้ก็อันไปทำนั้นประสบความสำเร็จแล้ว แต่ใจหนึ่งก็เกรงว่าขงเบ้งทำการได้ชัยชนะรุกลึกเข้ามาถึงเพียงนี้แล้ว ซึ่งจะล่าถอยไปโดยง่ายนั้นยังเป็นที่สงสัยนัก น่าจะเป็นกลอุบายอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนั้นสมุหีกรงขามจึงสั่งทหารให้ตั้งมั่นอยู่ในค่าย และให้เพิ่มการสอดแนมติดตามข่าวคราวการถอยทัพของขงเบ้งต่อไป

ในแต่ละวันหน่วยสอดแนมได้กลับมารายงานแก่สมุหีกรงขามว่า กองทัพของขงเบ้งได้ถอยทัพไปอย่างเชื่องช้า แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าเตาไฟสำหรับหุงข้าวของทหารมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกครั้งไป

สมุหีกรงขามได้ทราบดังนั้นก็สงสัย จึงปลอมตัวเป็นทหารเลว ซี่มาพาทหารองครักษ์ลอบออกไปสังเกตการณ์ตามค่ายเก่าของทหารเมืองเสฉวนเป็นหลายแห่ง ปรากฏว่าตามที่ตั้งค่ายของทหารยังปรากฏร่องรอยของเตาไฟหุงข้าวว่ามีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกครั้งทีล่าถอยทัพ

สมุหีกรงขามได้ทราบดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า ขงเบ้งเห็นเราไม่ยกออกไปสู้รบก็คิดอุบายล่อเตาออกจากกระตอง ทำที่เป็นถอยทัพ หวังจะให้เรายกไปตามตี หากเรายกไปก็จะต้องด้วยกลขงเบ้ง เห็นจะถูกซุ่มโจมตีเสียที่เป็นมั่นคง

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ยินคำสมุหีกรงขามก็สงสัย จึงกล่าวว่ากองทัพขงเบ้งได้ล่าถอยทัพออกจากที่ตั้งและเดินทัพกลับไปเมืองฮันตั้งอย่างไม่หยุดยั้ง ไม่มีวิธีแ้วว่าจะยกกลับมาอีกเลย ขอให้ท่านแม่ทัพรีบยกกองทัพไล่ตามตีก็จะได้ชัยชนะโดยง่าย

สมุหีกรงขามได้กล่าวกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าถ้าผู้ใดมาเสนอให้ยกไปรบกับขงเบ้ง เราจะตัดศีรษะเสีย เหตุการณ์เมื่อครั้งเดียวคับตั้งต้นยกไปรบกับขงเบ้งเพิ่งผ่านพ้นไปไม่นานนัก ไฉนพวกท่านจึงหลงลืมเสียได้

สมุหีกรงขามเห็นแม่ทัพนายกองทั้งปวงเกรงอาญาพากันนิ่งอึ้ง จึงกล่าวสืบไปว่าขงเบ้งนี้มีสติปัญญาเล่ห์กลเป็นอันมาก จะดูเบาแก่ความคิดของขงเบ้งนั้นไม่ได้ ขงเบ้งบุกรุกความจริงก็อาจเป็นการถอย ซึ่งได้ปรากฏให้เห็น

แล้ว ครั้นจะถอยเสาะเนื้อแท้ก็คือการเตรียมรุกบุกโจมตี ก็ปรากฏให้เห็นอีกเช่นกัน พวกท่านมิได้สังเกตหรือว่าเหตุใดเตาหุงข้าวทหารจึงเพิ่มขึ้นทุกครั้งเล่า

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ยินคำถามของสมาก็มีผู้ที่จะตอบประการใด สมาก็จึงกล่าวต่อไปว่าขงเบ้งรู้ว่าเรา รู้บายเตาไฟของขุนปิ่น หากลดจำนวนเตาไฟหุงข้าวเสียเราก็จะรู้เท่าทันไม่ยกไปตี จึงแสร้งพลิกกลเตาไฟของขุนปิ่น กลับเพิ่มเตาไฟหุงข้าวให้มากขึ้น เพื่อลวงเราว่ามีทหารน้อยจึงต้องเพิ่มเตาไฟหุงข้าว ให้สำคัญว่ามีทหารมาก หากหลงกลของขงเบ้งยกทหารตามไปแล้วขงเบ้งดักซุ่มทหารไว้ ก็จะเสียที่แก่ขงเบ้งเป็นมั่นคง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กาฬการชาบัลลังก์ (ตอนที่ 553)

ขงเบ้งพลิกกลอุบายของขุนปิ่นในยุคเลียดก๊ก จากการลดเตาไฟหุงข้าวของทหารในขณะถอยทัพ เป็นการเพิ่มจำนวนเตาไฟหุงข้าวทุกครั้งทีล่าถอย เพื่อป้องกันอันตรายจากการไล่ตามตีของกองทัพวุยก๊ก สมารู้ความแล้วสำคัญว่าเป็นการทำกลอุบายของขงเบ้ง หวังจะลวงให้สมารู้ตามไปรบพุ่ง แล้วซุ่มทหารคอยโจมตี หากซุ่มยกไปก็จะเสียที่แก่ขงเบ้ง

ครั้นแม่ทัพนายกองได้ฟังคำสมาดังนั้นก็พากันคำนับแล้วสรรเสริญว่าสติปัญญาของท่านแม่ทัพหลักแหลมลึกซึ้งยิ่งนัก หากมิได้ท่านแม่ทัพชี้แนะแผนการอุบายของขงเบ้ง เห็นจะเสียที่ยับเยินเป็นแน่แท้

สมาก็ยิ้มแยมกล่าวถ่อมตัวตามธรรมเนียมแล้ว สั่งให้ทหารทั้งปวงตั้งมั่นรักษาค่ายไว้มิให้ประมาท หลังจากนั้นก็อีกหลายวันหน่วยสอดแนมที่อยู่ชายแดนเมืองฮันต๋งได้ส่งใบบอกเข้ามารายงานความแก่สม่าว่า กองทัพของขงเบ้งได้ล่าถอยกลับเข้าไปในแดนเมืองฮันต๋งหมดสิ้นแล้ว

สมารู้ได้ทราบดังนั้นก็ทอดถอนใจใหญ่ เอามือตบที่หน้าอก แล้วกล่าวว่า ขงเบ้งทำกลลวงเราครั้งนี้ ภูมิทันเลย ตัวเรามีปัญญาน้อย ซึ่งจะทำศึกไปเบื้องหน้านั้น ยากที่จะประมาทกลศึกขงเบ้งได้

สมารู้ได้ตรวจสอบข่าวสารความเคลื่อนไหวของกองทัพขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง พอทราบแน่ชัดว่ากองทัพเมืองเสฉวนได้ล่าทัพกลับเข้าแดนเมืองฮันต๋งหมดสิ้นจริงแล้ว จึงสั่งให้เลิกทัพแล้วยกกลับไปเมืองลกเอียง

ฝ่ายขงเบ้ง ครั้นพาทหารล่าถอยกลับไปถึงเมืองฮันต๋งแล้ว ให้พักทหารไว้ในเมืองฮันต๋ง กำชับให้ฝึกปรือบำรุงทแกล้วทหารไว้ให้พร้อม ตัวขงเบ้งและทหารองครักษ์เดินทางกลับเข้าไปเมืองเสฉวน แล้วรีบเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยน

ขงเบ้งได้กราบถวายบังคมพระเจ้าเล่าเสี้ยนตามประเพณี แล้วกราบทูลถามว่า ข้าพระองค์ก็ได้รับสั่งยกกองทัพไปตีวุยก๊ก ได้ยกล่วงเข้าไปจนถึงริมแม่น้ำอุยโห เตรียมการจะยกข้ามแม่น้ำเข้ายึดเอาเมืองเตียงอันแล้วยกจะไปตีเมืองลกเอียง การของพระเจ้าเล่าปี่ที่ทรงส่งเสียไว้จวนเจียนใกล้จะสำเร็จแล้ว เหตุไฉนพระองค์จึงมีหมายรับสั่งเรียกข้าพระพุทธเจ้ากลับมาเมืองเสฉวนเล่า

พระเจ้าเล่าเสี้ยนเห็นสีหน้าขงเบ้งซึ่งซึ้ง ถ้อยคำซึ่งกราบทูลก็หนักแน่น และท่วงท่าขงเบ้งที่เปี่ยมด้วยความจงรักภักดีก็ได้แปรเปลี่ยนไปจากครั้งที่พระองค์ยังทรงพระเยาว์เลยแม้แต่น้อยนิด จึงรู้สึกเลอาຍพระทัยที่ทรงระแวงสงสัยขงเบ้ง แต่ครั้นจะตรัสความไปตามตรงก็ทรงเกรงว่าจะเป็นความผิดถึงพระองค์ จึงทรงตอบบายเบี่ยงเลี่ยงไปว่า มหาอุปราชยกทัพไปแดนไกลนานเข้าแล้ว เรามีความรำลึกถึงเป็นอันมาก อยากจะสนทนาด้วย จึงให้หามหาอุปราชกลับมา

ขงเบ้งคาดคะเนอยู่แต่ก่อนแล้วว่า พระเจ้าเล่าเสี้ยนตรัสสั่งให้เลิกทัพกลับมา ก็เพราะหลงคำคนพาลยุยง ครั้นได้ฟังคำตรัสที่เหลวไหลเลอะเทอะยิ่งกว่าถ้อยคำของเด็กทารกก็มีปาน ก็มั่นใจว่าที่คาดคะเนนั้นมิได้ผิดพลาด จึงกราบทูลว่า เหตุทั้งนี้ข้าพเจ้าแจ้งอยู่ ใต้เหล่าสอพลอพลุยุยงพระองค์ว่าข้าพเจ้าเอาใจออกหาก พระองค์จึงให้หากลกลับมา

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ยินคำขงเบ้งถูกตรงนำพระทัยก็รู้สึกอดสู มีรู้ที่จะตรัสตอบประการใด จึงทรงนิ่งอึ้งอยู่บนพระราชบัลลังก์นั้น

ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็กราบทูลด้วยสีหน้าที่เศร้าสลด และด้วยน้ำเสียงที่สุดรนันทว่า ตัวข้าพเจ้าซราถึงเพียงนี้แล้ว แล้วก็รับสั่งพระเจ้าเล่าปี่ไว้ จึงตั้งใจท่านบำรุงแผ่นดินของพระองค์ บัดนี้ศัตรูยุยงอยู่ เหมือนวันโรคอันมีพิษกำเริบอยู่ในอกข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจะคิดอ่านกำจัดศัตรูภายนอกเสียนั้นเห็นขัดสน

ความจริงในขณะนั้นขงเบ้งมีอายุเพียงห้าสิบเอ็ดปีเท่านั้น แต่เพราะความตรอมใจที่พระเจ้าเล่าเสี้ยนมิได้เป็นหลักชัยแก่นสารของบ้านเมือง จะหาเสียตามรับสั่งลับของพระเจ้าเล่าปี่เล่าก็หึกใจหามีได้ จะทำการสืบไปเบื้องหน้าก็อับจนขัดสนไปทั้งสิ้น เพราะพระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงอยู่ในท่ามกลางแวดล้อมของเหล่าพาลที่ไม่เห็นแก่ความ ร่มเย็นเป็นสุขของบ้านเมืองและราษฎร เอาแต่เสพสุขทุกคืนวัน ทั้งมิได้รู้จักผิดถูกดีชั่ว ประกอบทั้งหลายปีมานี้ขงเบ้งต้องตรากตรำศึกทั้งเหนือใต้ ไม่เคยว่างเว้นแม้แต่วันเดียว ต้องเผชิญหน้าและแก้ไขปัญหามีได้หยุดหย่อน เวลาหลับนอนแทบจะไม่มี ดังนั้นขงเบ้งจึงดูเหมือนชรภาพลง ผมสีขาวได้แซมประปรายทั่วทั้งศีรษะ หนวดเคราเล่าก็เริ่มมีสีขาวแซมให้เห็นเด่นชัดขึ้น ในขณะที่สุขภาพก็อ่อนแอลง ขงเบ้งรู้ตัวดีจึงกราบทูลว่า ตัวเองชรภาพแล้ว

สามก๊กฉบับสมบูรณได้พรรณานความซึ่งขงเบ้งกราบทูลในตอนนี้ว่า ข้าพระพุทธเจ้าขุนนางผู้เก่าแก่ ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากเจ้าเหนือหัวองค์ก่อน ได้ให้สัตย์ปฏิญาณตนขอเอาความตายเข้าดอบทแทนถวายความจงรักภักดี บัดนี้แม้ว่าภายในราชสำนักมีพวกมิถาคดโกง ข้าพระพุทธเจ้าเอนจะสามารปฏิบัติกรปราบโจรภทได้

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังคำทูลของขงเบ้งที่เปี่ยมไปด้วยความจงรักภักดีในพระเจ้า เล่าปี่และพระองค์ก็สลดพระทัย ไม่อาจบายเบี่ยงปกปิดสืบไป จึงตรัสสารภาพตามตรงว่า อันเหตุทั้งนี้เพราะเราเบาความเชื่อฟังคำคนชั่ว หากมหาอุปราชมาว่ากล่าวออกเราจึงรู้เหตุ ซึ่งท่านจะถือโทษนั้นไม่ควร ด้วยทุกวันนี้ตัวเราเหมือนหนึ่งคนจักษุมืด ท่านช่วยนำทางให้จึงค่อยเดินตามไปได้บ้าง ครั่งนี้เราคิดผิดท่านจึงต้องยกทัพกลับมา

ครั้นพระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงตรัสความเป็นท่านองสำนักผิดที่หลงฟังคำคนพาลยุยงให้ขงเบ้งยกทัพกลับแล้ว จึงทรงตรัสต่อไปว่าท่านพอมหาอุปราชจะสะสางแก้ไขเรื่องนี้อย่างไร ก็สุดแท้แต่ใจจะเห็นชอบนั้นเถิด เรามีได้ขัด

ตรัสแล้วก็เสด็จขึ้น ขงเบ้งและขุนนางทั้งปวงต่างพากันถวายบังคมตามประเพณี

ขงเบ้งจึงเปิดการไต่สวนสืบสาวต้นสายปลายเหตุว่าขุนนางชั่วผู้ใดเป็นผู้ยุยงใส่โคล้ให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนระแวงแคลงพระทัย ในที่สุดก็ทราบว่กัฉันเป็นผู้ปล่อยข่าวลือ จึงสั่งทหารให้ไปควบคุมตัวกัฉัน แต่ปรากฏว่กัฉันได้หนีไปสวามิภักดีกับสมเ้าก่อนแล้ว

ขงเบ้งจึงเรียกขุนนางผู้ใหญ่เข้ามาพร้อมกัน แล้วกล่าวกับเจียวฮ้วนและบิฮุยซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ใกล้ชิดพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่า เมื่อเกิดคำเล่าข่าวลืออับมงคล และมีผู้นำความขึ้นกราบบังคมทูลยุยงพระเจ้าเล่าเสี้ยนเหตุไฉนพวกท่านซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่จึงไม่กราบทูลทัดทาน ทำให้เสียการใหญ่ของแผ่นดินไปดังนี้

เจียวฮ้วนและบิฮุยได้ยินคำต่อว่าของขงเบ้งก็รู้สึกสำนึกผิด จึงกล่าวว่เป็นความผิดของพวกข้าพเจ้าเอง พวกข้าพเจ้าได้เข้าไปกราบทูลทัดทานแล้ว แต่สองได้มีกระแสพระราชดำรัสว่ ซึ่งเรียกมหาอุปราชเข้ามาเมืองเสฉวนนั้นเพราะมีราชการลับเป็นสำคัญ จึงมิกล้าทูลถามความสืบไป

ขงเบ้งจึงกล่าวกับขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งปวงว่ ราชบัลลังก์นี้เป็นหลักชัยของแผ่นดิน เป็นศูนย์รวมและเป็นศูนย์กลางแห่งอำนาจาสนาทั้งปวง ดังนั้นผู้คนทั้งปวงทั้งชั่วและดีต่างเข้ามาแวดล้อมเป็นอันมาก ยิ่งเป็นคนพาลสันดานชั่วยังมีวิสัยคิดอ่านทำการหาช่องทางเข้าใกล้ชิดราชบัลลังก์ แต่หาใช่เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของอาณาประชาราษฎรและบ้านเมืองไม่ หากเป็นไปเพื่อแสวงหาลาภยศสุขสรรเสริญส่วนตนเท่านั้น คนพาลหยาบช้าเช่นนี้เปรียบประดุจดั่งกาฝาก เกาะกินกิ่งไม้ใดแล้ว ก็จะสูบน้ำเนื้อจนกิ่งนั้นต้องตายซากราชบัลลังก์ของเจ้าเราก้เช่นเดียวกัน หากมีกาฝากเกาะกินแน่นหนาขึ้นแล้ว ก็เหลือที่ศีรษะของอาณาประชาราษฎรจะเกิดทุนแบกรับเอาไว้ได้ เห็นจะล่มสลายลงในวันหนึ่ง ตัวเราจำต้องไปทำศึกทางไกลพวกท่านอยู่ทางไกลจึงรับเป็นธุระ กำจัดเหล่ากาฝากราชบัลลังก์ให้สิ้นสูญ ทำให้ศีรษะของอาณาประชาราษฎรที่เกิดทุนราชบัลลังก์นั้นได้บรรเทาบางเบาลง ช่วยกันคิดอ่านป้องกันมิให้กาฝากราชบัลลังก์ใหม่ก่อเกิดขึ้น ดังนั้นแผ่นดินก็จะเป็นสุขสืบไป

บรรดาขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งปวงได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นต่างพากันคำนับรับคำ ขงเบ้งจึงหันไปทางลิเจียมแล้วกล่าวว่า ตัวท่านกับเรานี้ได้รับราชการสนองพระเดชพระคุณพระเจ้าเล่าปี่ ร่วมทุกข์ร่วมสุขร่วมเสี่ยงมาด้วยกัน จงช่วยกันท่านบำรุงพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้จำเริญในราชสมบัติ เป็นประโยชน์สุขแก่อาณาประชาราษฎรเถิด ข้าพเจ้าจะรีบกลับไปเมืองฮันตั้งเพื่อเตรียมกองทัพยกไปตีด้วยก๊กซึ่งกำลังเพลิงพล้ออีกครั่งหนึ่ง ฝากฝังให้ท่านดูแลการจัดส่งเสบียงอาหารอย่าให้ขัดสน และอย่าให้เกิดเหตุการณ์แบบกัฉันอีกเป็นอันขาด

ลิเจียมรับค่าของเบ้งแล้ว จึงพร้อมด้วยขุนนางทั้งปวงค่านับลาของเบ้งกลับออกไป วันรุ่งขึ้นขงเบ้งจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยนถึงในพระตำหนัก แล้วกราบถวายบังคมลากลับไปเมืองฮันต๋ง

ครั้นถึงเมืองฮันต๋ง ขงเบ้งจึงสั่งขุนนมทหาร สืบตรวจสอบสวนไพร่พล เสบียงอาหารและศาสตราวุธทั้งปวง ให้เตรียมความพร้อมรวันฤกษ์ดีแล้วจะยกไปด้วยก็ต่อไป

เอียวหงีเห็นขงเบ้งจัดแจงกองทัพจะยกไปด้วยก็เข้าไปหาขงเบ้ง แล้วกล่าวว่หาอุปราชจัดเตรียมกองทัพถึงยี่สิบหมื่น จะยกไปด้วยก็อีกเล่า ก็แลกองทัพเพิ่งล่าถอยมาจากแดนวุยก๊ก ยังอ่อนล้าอิดโรยอยู่ ขอบที่จะงดกองทัพไว้ก่อน แล้วทำนบารุงทแกล้วทหารให้พักพร้อมจึงค่อยยกไป

ขงเบ้งจึงว่า การศึกครั้งที่แล้วเราทำการได้ดี และสมาก็สิ้นความคิดที่จะต่อสู้แล้ว หากจะเวลาให้เน้นเข้าไป สม่าอี้เตรียมทหารและวางแผนการตั้งรับ เราจะยกไปก็ขัดสน

เอียวหงีได้ฟังก็เห็นด้วย แต่ติงว่าทหารของเราเพิ่งเสร็จศึกมาไม่ทันนาน จะยกไปทั้งหมดทีเดียวย่อมอ่อนล้าอิดโรย ขอบที่จะแบ่งทหารออกเป็นสองกอง กองละสิบหมื่น กองแรกยกเข้าด้วยก็ก่อน อีกกองหนึ่งช่องสมบารุงอยู่ในเมืองฮันต๋ง กำหนดเวลาร้อยวันให้กองทัพยกไปด้วยก็กลับมาพักฟื้น ให้กองที่ตั้งอยู่ในเมืองฮันต๋งยกไปเปลี่ยนเวรแทน จะได้มีกำลังทำศึกอย่างเต็มที่

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่า ความคิดของท่านต้องด้วยความคิดเรา การศึกครั้งนี้เราจะทำการศึกระยะยาว จนกว่าจะเผด็จศึกยึดเอาเมืองลกเอียงได้โดยเด็ดขาด ซึ่งอาจต้องใช้เวลาเป็นปี

กล่าวแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้จัดทหารเป็นสองกอง กำหนดเวลาหนึ่งร้อยวันให้ผลัดเปลี่ยนเวรกันตามแผนการของเอียวหงีทุกประการ และกำชับว่าเมื่อครบกำหนดร้อยวันแล้วให้กองทัพซึ่งตั้งบารุงอยู่ในเมืองฮันต๋งรีบยกไปในแดนวุยก๊ก สับเปลี่ยนให้กองทัพยกไปก่อนได้กลับมาพักฟื้น บารุง ถ้าถึงกำหนดแล้วผู้ใดฝ่าฝืนหรือล่าช้าก็จะตัดศีรษะเสียตามพระอัยการศึก แม้ทัพนายกองและทหารทั้งปวงได้ฟังแผนการของขงเบ้งแล้วต่างค่านับรับค่า

พระพุทศศาสนายกแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบสี่พรรษา เดือนสี่ ขงเบ้งได้กรีธาทัพพลสิบหมื่นยกออกจากเมืองฮันต๋ง บุกเข้าแดนวุยก๊กเป็นครั้งที่ห้า ในขณะที่นั้นพระเจ้าโจยอยได้เสวยราชสมบัติแล้วห้าปี

ครั้นกองทัพของขงเบ้งยกล่วงเข้าถึงแดนวุยก๊ก ม้าเร็วก็ได้นำความเข้าไปกราบบังคมทูลพระเจ้าโจยอยให้ทรงทราบ ว่า บัดนี้ขงเบ้งยกกองทัพสิบหมื่นล่วงลึกเข้ามาตั้งอยู่ที่ตำบลเขากิสานแล้ว

พระเจ้าโจยอยได้ทราบรายงานดังนั้นก็ตกพระทัย รับสั่งให้หาสม่าอี้มาปรึกษาว่า ขงเบ้งยกกองทัพมาครั้งนี้จะคิดอ่านป้องกันประการใด

สม่าอี้ได้ฟังพระราชปรารภดังนั้นแล้ว จึงขออาสาเป็นแม่ทัพยกไปรบกับขงเบ้ง พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำอาสาดีพระทัย โปรดเกล้าแต่งตั้งให้สม่าอี้เป็นแม่ทัพใหญ่ ยกไปรบกับขงเบ้ง

ครั้นถึงวันฤกษ์ดีสม่าอี้จัดแจงแต่งกองทัพแล้วก็สั่งให้ขุนนมกองทัพไว้ที่หน้าประตูเมืองลกเอียง พระเจ้าโจยอยได้ประทับบนรถพระที่นั่งเสด็จออกไปส่งกองทัพถึงนอกเมือง ครั้นได้เวลาฤกษ์สม่าอี้ได้กราบถวายบังคมลาแล้วเคลื่อนทัพออกจากเมืองลกเอียง พระเจ้าโจยอยประทับยืนทอดพระเนตรกองทัพที่กำลังเคลื่อนไปอยู่ครู่หนึ่งจึงเสด็จกลับ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย กินข้าวข้าศึก (ตอนที่554)

ขงเบ้งบุกวุยก๊กครั้งที่ห้าโดยแบ่งทหารเป็นสองกอง แต่ละกองกำลังพลสิบหมื่น กองหนึ่งตั้งมั่นอยู่ในเมืองฮันต๋ง อีกกองหนึ่งยกไปตั้งอยู่ที่ตำบลเขากิสาน กำหนดเวลาร้อยวันให้ผลัดเปลี่ยนเวรกันครั้งหนึ่ง พระเจ้าโจยอยทราบความก็โปรดให้สม่าอี้ยกกองทัพออกไปรบกับขงเบ้ง

เมื่อสม่าอี้ยกกองทัพไปถึงเมืองเตียงอันก็เรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวง ปรึกษาแผนการที่จะยกทหารไปตั้งรับศึกกองทัพขงเบ้งที่ริมแม่น้ำอุยโห คนจะฝั่งกับตำบลเขากิสานที่ขงเบ้งตั้งค่ายพักทหารอยู่

เดี๋ยวคับได้ขออาสาสม่าอี้ยกทหารข้ามแม่น้ำอุยโหไปรบกับขงเบ้ง แต่สม่าอี้ทัดทานว่าการจะรบพุ่งกับขงเบ้งนั้นขอบที่จะรวมศุนย์กำลังทหารจึงจะได้ชัยชนะ ซึ่งท่านอาสาทั้งนี้ก็ขอบใจ แต่การแบ่งทหารออกเป็น

สองส่วน กำลังแต่ละส่วนก็ลดลง เห็นจะสู้ขงเบ้งไม่ได้ ขอบที่จะยกไปพร้อมกัน และให้ท่านเป็นกองทัพหน้า ท่านจะเห็นเป็นประการใด

เดี๋ยวคับได้ยินดังนั้นจึงคำนับขอคุณสมเ้าที่ไว้วางใจ ครั้นจัดแจงกองทัพเสร็จแล้วสมเ้าจึงสั่งให้เคลื่อนทัพจากเมืองเตียงอันแล้วยกไปตั้งอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำอุยโห

ฝ่ายกองทัพของขงเบ้ง ครั้นตั้งค่ายลงที่ตำบลเขากิสานแล้ว ขงเบ้งจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่า เรายกกองทัพรุกยกครั้งนี้หวังจะรุกรบให้แตกหัก และไม่ต้องการให้สมเ้าพักกำลังตั้งตัว จึงได้ใช้กองทัพมารีบรัดมาโดยเร็ว เหตุนี้จึงมีเสบียงอาหารมาแต่น้อย เวลานี้ล่วงพ้นมาเดือนหนึ่งแล้ว ลิเจียมยังไม่ส่งเสบียงอาหารมาตามกำหนด เห็นกองทัพเราจะขัดสน

เกียงอุยจึงว่า ข้าพเจ้าก็แปลกใจว่าเหตุใดจนมหาอุปราชจึงกรีธาทัพมาโดยมิได้ล่าเสียดเสบียงอาหารมาพร้อมกันให้เพียงพอต่อการรับมือข้าศึกในระยะยาว เมื่อเป็นเช่นนี้ขอบที่มหาอุปราชจะได้มีหนังสือไปเร่งลิเจียมให้รีบส่งเสบียงอาหาร อย่าให้กองทัพต้องขัดสน

ขงเบ้งจึงว่า เราได้มีหนังสือให้ม้าเร็วนำไปแจ้งให้ลิเจียมทราบแล้ว แต่การจะหวังพึ่งพาเสบียงอาหารซึ่งต้องล่าเสียดมาเป็นระยะทางไกลจากเมืองเสฉวนนั้นเห็นจะไม่ทันการ เราได้เตรียมการจัดหาเสบียงจากแดนของข้าศึกเป็นกำลังของกองทัพไว้พร้อมก่อนที่จะเดินทางออกจากเมืองฮันตั้งแล้ว

เกียงอุยจึงถามว่า มหาอุปราชจะทำประการใดจึงจะอาศัยเสบียงอาหารจากข้าศึกมาบำรุงกองทัพ

ขงเบ้งจึงว่า อันประเพณีการสงครามแต่โบราณมากำหนดว่า กินข้าวของข้าศึกหนึ่งถึง ตีกว่ากินข้าวของเราเองสิบถึง ปมเงื่อนไขคือให้ชวนขยายหาเสบียงอาหารและอาวุธยุทธโธปกรณ์จากข้าศึกยึดมาเป็นกำลังของกองทัพเรา ข้าศึกจะอ่อนแอหลง เราจะเติบโตใหญ่เข้มแข็งขึ้น เทศกาลนี้เป็นเทศกาลข้าวโพดสาลีสุก แลเมืองหลงเสี้ยนก็เป็นแหล่งปลูกข้าวโพดสาลีอันอุดม เรากำหนดการที่จะยึดเอาข้าวสาลีจากเมืองหลงเสมาเป็นเสบียงของกองทัพ จึงได้รับรัดมาโดยที่ไม่ได้นำปากองเสบียงมาเหมือนครั้งก่อน

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็คำนับขงเบ้ง สรรเสริญความคิดของขงเบ้งเป็นอันมาก

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งสั่งให้องเบ้งและเดี่ยวนหิงคุมทหารห้าหมื่นรักษาค่ายที่ตำบล เขากิสาน ส่วนขงเบ้งพร้อมกับเกียงอุยและอุยเอี้ยนได้คุมทหารอีกกองหนึ่งจำนวนห้าหมื่นยกไปทางเมืองโลเสียดจะไปเมืองหลงเส

ฝ่ายสมเ้าครั้นยกทหารมาตั้งอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโหแล้ว ก็ให้ทหารหน่วยสอดแนมสืบข่าวคราวความเคลื่อนไหวของกองทัพขงเบ้ง พอรู้ข่าวว่าขงเบ้งพาทหารยกออกจากตำบลเขากิสานจะไปที่เมืองโลเสียดสมเ้าก็ตกใจ รีบเรียกเดี่ยวนมาปรึกษาแล้วปรารถนาว่าเทศกาลนี้เป็นฤดูข้าวโพดสาลีสุก ซึ่งกองทัพขงเบ้งยกไปทางเมืองโลเสียดนั้น เห็นจะไปยึดเอาเมืองหลงเสแล้วเก็บเกี่ยวข้าวโพดสาลีเป็นเสบียงเป็นมั่นคง

สมเ้าเห็นเดี่ยวนั่งง่วงอยู่จึงกล่าวสลับไปว่า เมืองโลเสียดนั้นมีเขตแดนติดต่อกับเมืองหลงเส ซึ่งเป็นแหล่งนาข้าวโพดสาลีของวุยก๊ก หากขงเบ้งยึดข้าวโพดสาลีจากเมืองหลงเสได้แล้ว วุยก๊กเราจะขาดเสบียงอาหารลง ในขณะที่ขงเบ้งมีเสบียงอาหารอุดมสมบูรณ์ สามารถตั้งหน้าทำศึกระยะยาวกับเราได้ จำจะต้องยกกองทัพไปป้องกันเมืองหลงเสไว้ก่อน

กล่าวแล้วสมเ้าจึงสั่งให้เดี่ยวนคุมทหารตั้งขัดตาทัพกองทัพของขงเบ้งซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลเขากิสาน ไม่ให้ยกกรุกข้ามแม่น้ำอุยโหมาได้ ส่วนสมเ้าจะยกกองทัพไปป้องกันเสบียงที่เมืองหลงเสด้วยตนเอง

ครั้นจัดแจงทหารป้องกันระมัดระวังกองทัพวุยก๊กที่ตั้งประจันอยู่ริมแม่น้ำอุยโหเสร็จสิ้นแล้ว สมเ้าจึงมอบอาญาสิทธิ์สำหรับบังคับบัญชาทหารให้กับเดี่ยวนเพื่อบังคับบัญชาทหารแทนตัว แล้วให้โกจุยเป็นกองทัพหน้า สมเ้าคุมกองทัพหลวง เร่งเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืนไปที่เมืองหลงเสและเข้าไปตั้งค่ายมั่นไว้ข้างในเมือง

ฝ่ายขงเบ้งครั้นนำกองทัพยกไปถึงเมืองโลเสียดก็สั่งทหารให้ยกเข้าประชิดเมือง กินอซึ่งเป็นเจ้าเมืองเห็นกองทัพขงเบ้งยกมาเป็นอันมากก็กลัว จึงพาขุนนางและกรมการเมืองทั้งปวงออกไปคำนับยอมมอบต่อขงเบ้ง และเชิญขงเบ้งเข้าไปในเมือง

ครั้นขงเบ้งเข้าไปในเมืองโลเสียดแล้วจึงถามกินอว่า ในพื้นที่บริเวณนี้ท้องที่ใดที่ข้าวโพดสาลีสุกพร้อมจะเก็บเกี่ยวได้

กินอจึงว่า ตั้งแต่ปลายแดนเมืองโลเสียดต่องไปจนถึงแดนเมืองหลงเสเป็นทุ่งราบอุดมสมบูรณ์ ฤดูกาลนี้เป็นเดือนหก ข้าวโพดสาลีสุกพร้อมจะเก็บเกี่ยวแล้ว

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้เดิวยเอ็กและม้าตงคุมทหารห้าพันอยู่รักษาเมืองโลเสียดคอยป้องกัน ระวังหลังมิให้ข้าศึกกระหนาบยกไปทำอันตรายแก่กองทัพของขงเบ้ง ส่วนขงเบ้งพร้อมด้วยเกียงอุย และอุยเอี่ยนคุมทหารสี่หมื่นห้าพันคนอีกกองหนึ่งยกไปที่เมืองหลงเส

กองทัพขงเบ้งพอพ้นปลายแดนเมืองโลเสียดก็เห็นทุ่งข้าวโพดสาลีเหลืองอร่ามแว้งกว้างไกลสดลูกหูกตาลึกเข้าไปในแดนของเมืองหลงเส ก็มีความยินดีเป็นอันมาก ในขณะนั้นหน่วยสอดแนมระยะไกลของกองหน้าได้เข้ามารายงานความแก่ขงเบ้งว่า สมออี้ได้ยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่เมืองหลงเสก่อนหน้านี้ไม่กี่วัน และกองทัพยังคงตั้งมั่นอยู่ในตัวเมือง

ขงเบ้งได้ฟังรายงานดังนั้นก็ตกใจ ราพิงว่าสมออี้นี้สติปัญญาหลักแหลมเฉลียวฉลาดยิ่งนัก อนาคตของเราได้ ซึ่งสมออี้ยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่เมืองหลงเสนี้ เห็นจะคิดอ่านมาป้องกันไม่ให้เราเก็บเกี่ยวข้าวโพดสาลีเป็นมั่นคง

ขงเบ้งราพิงดังนั้นแล้วจึงสั่งทหารให้ตั้งค่าย ตระเตรียมเคียว กระสอบ และเกวียนสำหรับจะเก็บเกี่ยวข้าวเป็นอันมาก จัดแบ่งกำลังทหารสามหมื่นคนให้เป็นพลเก็บเกี่ยวข้าวโพดสาลี อีกหมื่นห้าพันคนทำหน้าที่เป็นกองกำลังคุ้มกันทหารที่เก็บเกี่ยวข้าวโพดสาลีนั้น และสั่งให้เตรียมเกวียนแบบเดียวกับเกวียนรถที่นั่งของขงเบ้ง พร้อมกับหุ่นรูปเหมือนขงเบ้ง ซึ่งได้นำมาจากเมืองฮันตั้งจำนวนสามเล่มไว้ให้พร้อมที่จะออกไปเก็บเกี่ยวข้าวโพดสาลี

ครั้นวันรุ่งขึ้นเวลาเช้า หน่วยสอดแนมได้นำความมารายงานขงเบ้งว่า ขณะนี้กองทัพสมออี้กำลังรุดหน้ามาทางนี้

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาสั่งว่า ให้กองทหารที่ทำหน้าที่เก็บเกี่ยวข้าวโพดสาลีเร่งเก็บเกี่ยวข้าวโพดสาลีไปตามปกติ อย่าได้หวั่นไหวไปกับกองทัพของสมออี้ เราได้คิดกลอุบายให้สมออี้ยกกองทัพกลับไปไว้พร้อมแล้ว กล่าวแล้วขงเบ้งจึงสั่งทหารกองที่จะทำหน้าที่เก็บเกี่ยวข้าวโพดสาลีให้ยกไปทำการตามแผนการที่กำหนดไว้

ตัวขงเบ้งนั้นอาบน้ำชำระกาย แต่งตัวแบบนักพรตในลัทธิเต๋า ใส่เสื้อคลุมขนนกกระเรียน ในมือถือพัดขนนก ออกมาจากค่ายพัก เรียกทหารกองคุ้มกันเข้ามาหาและสั่งให้เอาเกวียนซึ่งมีรูปเหมือนของขงเบ้งนั่งอยู่ในเกวียนทั้งสามเล่มออกมาพร้อมกัน ปรากฏว่ารูปลักษณะสีสันทนและการตกแต่งเกวียนและหุ่นล้วนเหมือนกันทุกประการ

ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็พากันงงงสงสัย ขงเบ้งสั่งให้เกียงอุย อุยเอี่ยนและม้าตงคุมทหารคนละกอง กองละหนึ่งพันคน ทำหน้าที่อารักขาหุ่นขงเบ้งและเกวียนซึ่งเตรียมไว้ทั้งสามเล่มนั้น เมื่อยกไปถึงตำบลผาไม้ดำแล้ว ให้ม้าตงคุ้มกันเกวียนรูปหุ่นขงเบ้งยกไปชุมนุมอยู่ในป่าด้านซ้าย ให้อุยเอี่ยนคุ้มกันเกวียนรูปหุ่นขงเบ้งยกไปชุมนุมอยู่ในป่าด้านขวามือ ส่วนเกียงอุยให้ทำหน้าที่คุ้มกันเกวียนรูปหุ่นขงเบ้งชุมนุมอยู่ตรงกลาง และจัดทหารอีกกองหนึ่งจำนวนห้าร้อยนายทำหน้าที่ตีม้าล่อของถอง และให้ยกไปตั้งชุมนุมอยู่ในป่าด้านหลังกองทหารของเกียงอุย กำหนดให้เกวียนแต่ละเล่มมีทหารแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าชุดสีดำ เดินด้วยเท้าเปล่า สยายผมเหมือนปีศาจ มือหนึ่งถือกระบี่ อีกมือหนึ่งให้ถือธงริ้วประดับรูปดาวจระเข้ แบ่งกันอยู่ด้านซ้ายขวาของเกวียนข้างละสิบสองคน ส่วนทหารที่เหลือให้ทำหน้าที่เป็นกองหนุน คอยป้องกันและหนุนช่วยหากกองทัพสมออี้จะยกเข้าตี

ครั้นสั่งการเสร็จแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้ยกขบวนไปที่ต้นทางซึ่งจะมาจากเมืองหลงเสและให้ทุกหน่วยเข้าประจำที่ตั้งในป่าตำบลผาไม้ดำ สำหรับเกวียนที่ขงเบ้งนั่งนั้นให้กวนหินมัดขมวดผม ห่มเสื้อคลุม ปลอมเป็นเทพเจ้าแห่งความอุดมสมบูรณ์ของเกษตรกร เดินนำหน้าเกวียนของขงเบ้ง ในมือถือธงริ้วยาวประดับด้วยภาพดาวจระเข้ ส่วนขงเบ้งนั่งอยู่ในเกวียน ในมือถือพัดขนนก ตั้งชุมนุมอยู่ที่เนินเขา และคอยฟังข่าวคราวจากหน่วยสอดแนม

ฝ่ายทหารของขงเบ้งกองที่ทำหน้าที่เก็บเกี่ยวข้าวโพดสาลี พอขงเบ้งยกออกไปแล้วก็ระดมกันเก็บเกี่ยวข้าวโพดสาลีบรรทุกใส่เกวียนเป็นอันมาก

ครั้นขงเบ้งได้ทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่ากองทัพของสมออี้อีกจะมาถึงแล้ว จึงสั่งให้ทหารซึ่งยังไม่มีความที่อื่นประมาณหมื่นคนถอยร่นลงไปชุมนุมอยู่ในป่าสองข้างทาง ตัวขงเบ้งให้ทหารเข็นเกวียนออกมาอยู่กลางทาง

ฝ่ายสุมาอี้ครั้นยกกองทัพพ้นเขตตัวเมืองหลงเส ก็ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่า บนเส้นทางที่จะไปยังทุ่งข้าวโพดสาลี เห็นผู้คนแต่งตัวลักษณะประหลาดขวางทางอยู่ ไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นภูตผีปีศาจหรือคนธรรมดาคนไหน

สุมาอี้ได้ทราบรายงานดังนั้นก็ประหลาดใจ รีบพาทหารองครักษ์ขี่ม้าตามหน่วยสอดแนมรีบรุดไปที่ ได้เห็นภูตผีปีศาจขวางทางอยู่นั้น

สุมาอี้พาทหารมาตามทางห่างจากเกวียนของขงเบ้งยี่สิบเส้น ก็เห็นขงเบ้งนั่งโบกพัดขนนกด้วยท่าที่อึมครึม เบิกบานอยู่บนเกวียน เห็นเทพเจ้าแห่งการเกษตรถือธงสัตตดารายืนอยู่ข้างหน้า ขนบข้างด้วยภูตผีอีกยี่สิบสี่ตนก็ตกตะลึงแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง ราพิงขึ้นในใจว่าเรายกทหารมากมาทำไม มีรูปร่างเบ้งคิดกลอุบายประการใด จึงบังอาจมาขวางทางกองทัพเราไว้แต่ผู้เดียวดังนี้

สุมาอี้ลังเลไม่แน่แกใจ จึงส่งนายกองคนหนึ่งให้คุมทหารสองพันยกล่วงหน้าไปจับตัวขงเบ้งและเหล่าภูตผีปีศาจมาให้หมด นายกองรับคำสั่งสุมาอี้แล้วรีบคำนับลา พาทหารตรงไปที่เกวียนของขงเบ้ง

พลันที่นายกองคุมทหารรุกก็เข้าไปใกล้ ก็รู้สึกว่ามีสายลมเย็นเยือกพัดมากระทบกาย เห็นฟ้าเบื้องหน้ามืดมัวสลัวลวง ก้อนเมฆได้คล้อยต่ำกลายเป็นหมอกปลิววอนไปทั่วบริเวณพล ในขณะนั้นเห็นขงเบ้งหันเกวียนกลับแล้วล่าถอยไปตามทาง

ทหารสุมาอี้แม้จะสัมผัสกับเหตุการณ์ประหลาดก็ได้เกรงกลัว รีบเร่งฝีเท้ามาไล่ตามขงเบ้งไปเป็นระยะทางเกือบสามสิบเส้นแล้ว ระยะห่างของเกวียนขงเบ้งกับทหารของสุมาอี้ที่ไล่ตามก็ยังอยู่ในระยะเดิม นายกองเห็นดังนั้นก็รู้สึกตกใจ รีบปรึกษากับเพื่อนทหารว่า เราไล่ตามอย่างรวดเร็วถึงปานนี้ เหตุไฉนถึงไล่ไม่ทัน ชะรอยจะเป็นภูตผีปีศาจมาหลอกหลอนเป็นแน่แท้

พอเอ่ยถึงเรื่องภูตผีซึ่งเป็นที่เกรงกลัวกันในยุคนั้น ทหารรุกก็พากันหยุดอยู่กับที่ ในทันใดนั้นก็เห็นขงเบ้งหันเกวียนกลับมาอีกครึ่งหนึ่ง ทหารรุกก็หายตกตะลึงจึงรุกไล่ต่อไป แต่เห็นเกวียนของขงเบ้งกลับหลังหันหนีไปอีก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

มายาภาพ ณ ฝ่าไม้ดำ (ตอนที่555)

ขงเบ้งคิดอุบายลวงสุมาอี้เพื่อชิงเอาข้าวโพดสาลีที่กำลังสุกเต็มท้องทุ่ง โดยแบ่งทหารสามหมื่นทำหน้าที่เก็บเกี่ยวข้าวสาลี ตัวขงเบ้งนำทหารที่เหลืออีกหมื่นห้าพันคนยกไปหลอกสุมาอี้ สุมาอี้ให้ทหารตามจับตัวขงเบ้ง แต่ทหารรุกก็ไล่ตามไม่ทัน ทั้งตกใจกลัวว่าภาพที่เห็นเบื้องหน้าเห็นจะไม่ใช่คน หากคงเป็นภูตผีปีศาจมาหลอกหลอน

ทหารรุกก็ไล่ตามขงเบ้งต่อไปอีกแต่ไม่ทันจึงพากันหยุดอยู่กับที่ ทันใดนั้นก็เห็นเกวียนของขงเบ้งหันกลับมาอีกครึ่งหนึ่ง ทหารรุกก็รุกไล่ตามไป เกวียนของขงเบ้งก็ถอยร่นไปตามทางซึ่งสั่งทหารเมืองเสฉวนดักรออยู่

ฝ่ายสุมาอี้หลังจากสั่งให้นายกองคุมทหารสองพันไล่ตามขงเบ้งไปแล้ว ก็รู้สึกประหลาดใจที่ทหารม้าไล่ตามจับตัวขงเบ้งไม่ได้ เห็นขงเบ้งหนีไปก็ตกใจ จึงกล่าวกับบรรดาม้าทัพนายกองซึ่งยืนม้าเรียงรายอยู่ด้วยกันว่า ขงเบ้งนี้ชำนาญในวิชาค่ายกลอิทธิฤทธิ์ ทั้งเป็นนักบวชในลัทธิเต๋า สามารถร้องขอวิงวอนต่อเทพเจ้าศักดิ์แห่งลัทธิเต๋าให้ช่วยเหลือได้ ทั้งมีกลอุบายยากที่จะหยั่งคาด จึงต้องระมัดระวังอย่าได้ประมาท

นายทหารรองอาวุโสคนหนึ่งซึ่งเห็นเหตุการณ์อย่างเดียวกับสุมาอี้ ได้ยินดังนั้นก็กล่าวว่าซึ่งทหารม้าไล่ตามเกวียนขงเบ้งไม่ทันนี้เนื่องเพราะขงเบ้งได้ใช้วิชาอิทธิฤทธิ์ระยะทาง จึงทำให้ทหารเราไล่ตามไม่ทันถึงมาตรแม้นท่านแม่ทัพจะให้ทหารไล่ตามไปสักเท่าใด ก็เห็นจะไม่อาจไล่จับตัวขงเบ้งได้เป็นแน่แท้ ขอบที่ท่านแม่ทัพจะบัญชาเรียกทหารซึ่งไล่ตามขงเบ้งนั้นกลับมา หากขึ้นรุกไล่ต่อไปเห็นจะเสียที่แก่ขงเบ้งเป็นมั่นคง

สุมาอี้ได้ฟังดังนั้นก็เชื่อตาม แต่ยังไม่ทันที่จะออกคำสั่งให้เรียกกองทหารกลับมา พลันได้ยินเสียงม้าล่อช้องกลองดังลั่นในป่า สุมาอี้ได้ยินดังนั้นก็ตกใจ เกรงว่าจะต้องกลของขงเบ้ง จึงสั่งทหารให้เตรียมพร้อมรบ ตัวสุมาอี้หันหน้าไปทางต้นเสียงก็รู้สึกตกใจเป็นอันมาก เพราะภาพที่เห็นปรากฏเป็นภาพขงเบ้งนั่งอยู่

บนเกวียน มีภูตผีปีศาจสยายผมถือกระบี่และธงริ้วดาวจะเข้ยี่สิบสี่ตน เหมือนกันกับภาพที่เห็นขงเบ้งหนีไปทุกประการ

สมาธิปรารถด้วยความลึ้มตัวว่า ขงเบ้งพึ่งหนีไปเพียงอึดใจเดียวเท่านั้น ใจจึงมาปรากฏกายที่นี้อีกแล้ว ในขณะที่สมาธิรู้สึกขนพองสยองเกล้า คิดว่าชะรอยที่เห็นทั้งนี้เห็นจะไม่ใช่ขงเบ้ง หากเป็นภูตผีปีศาจมาหลอกหลอน ทั้งรำลึกได้ว่าตำบลนี้คือตำบลผาไม้ดำซึ่งมีกิตติศัพท์รำลือมาช้านานว่าภูตผีปีศาจดุร้ายแรงนัก ก็รู้สึกหวาดผวา

สมาธิรีบหันหน้ามาทางกองทหารที่อยู่ทางด้านหลัง เห็นทั้งไพร่และพลล้วนตกใจตัวสั่น หน้าตาซีดเซียวก็ยิ่งตกใจ ในทันใดนั้นเสียงม้าล่อช่องกลองก็ดังก้องขึ้นในป่าอีกครั้งหนึ่ง พลันมีเสียงคล้ายเสียงสวดมนต์บนพิมพาแว่วดังมาจากทั้งด้านขวาและด้านซ้าย สมาธิจึงมองไปตามต้นเสียงก็ยิ่งตกใจเป็นอันมาก เพราะเห็นขงเบ้งอีกสองคนนั่งเกวียนพร้อมภูตผีปีศาจเหมือนกับที่เห็นครั้งแรกทุกประการ ยกออกมาจากป่าทั้งด้านขวาและด้านซ้ายพร้อมกัน กลายเป็นมีขงเบ้งสามคนพร้อมภูตผีปีศาจเคลื่อนไหวออกมาจากแนวป่า ในขณะที่ขงเบ้งอีกคนหนึ่งก็ขี่เกวียนหนีไปโดยที่ทหารมาไล่ตามไม่ทัน

ณ เวลานั้นสมาธิเชื่อถือโดยสนิทใจว่าภาพที่เห็นเบื้องหน้าตั้งแต่ขงเบ้งคนแรกจนถึงขงเบ้งคนที่สี่ล้วนเป็นเทพยดาหรือไม้ก็เป็นภูตผีปีศาจมาหลอกหลอน จึงตกใจกลัวเป็นอันมาก พลันได้ยินเสียงแตกฮือขึ้นที่กองทหาร สมาธิเหลียวไปดู เห็นทหารทั้งตัวนายและพลพากันแตกตื่นวิ่งหนี สมาธิยังตะลึงตะลาน ใจหนึ่งกลัวว่าเป็นภูตผีปีศาจ แต่อีกใจหนึ่งก็เกรงว่าชะรอยเป็นขงเบ้งทำกลอุบายที่ล้าลึกเหลือหยั่งคาด สมาธิมีหน้าที่จะตัดสินใจประการใด แต่เมื่อเห็นทหารแตกหนีเอาตัวรอดคุดกันไม่ติดดังนั้น จึงออกคำสั่งให้ทหารถอยทัพ ตัวสมาธิขี่ม้าเร่งทหารให้รีบถอยกลับเข้าไปในเมืองหลงเส

ครั้นเข้าไปถึงในเมืองหลงเสแล้ว สมาธิได้สั่งให้ปิดประตูเมือง และให้ขึ้นระมัดระวังรักษาเชิงเทินและกำแพงเมืองไว้มิให้ประมาท

ฝ่ายทหารของสมาธิซึ่งขี่ม้าไล่ตามขงเบ้งไปนั้น ครั้นไปถึงจุดที่ทหารเมืองเสฉวนชุมดักอยู่ก็ถูกทหารเมืองเสฉวนยกออกมาล้อมโจมตีฆ่าฟันเจ็บตายไปกว่าครึ่ง พวกที่เหลือก็ถูกจับเป็นเชลยจนหมดสิ้น

ความซึ่งขงเบ้งแต่งกลอุบายหลอกหลวงสมาธิในครั้งนี้ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้ระบุความจริงกับฉบับภาษาจีนว่า ขงเบ้งได้รายงานต่อนะระยะทางป้องกันไม่ให้ทหารสมาธิไล่ตามทัน สมาธิและทหารทั้งปวงเห็นภาพและเหตุการณ์ดังนั้นก็สำคัญว่า ฝีมือดป่าแก่งมาหลอกเรา ... ก็ตกใจแตกตื่นไป

ทหารของขงเบ้งกองที่มาทำหน้าที่หลอกหลวงกองทัพสมาธิ ครั้นเห็นสมาธิพาทหารหนีกลับไปแล้ว พวกค้ำลังก็พากันกลับไปหาขงเบ้ง

ขงเบ้งได้ให้ทหารสามหมื่นคนเก็บเกี่ยวข้าวโพดสาลีที่เมืองหลงเสถึงสองวันติดต่อกัน ได้ข้าวโพดสาลีเป็นอันมากเต็มแปดทุกเล่มเกวียน ครั้นเพียงพอต่อความต้องการแล้วขงเบ้งจึงพาทหาร และลำเลียงเกวียนข้าวโพดสาลีกลับเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองโลเสี่ย

ฝ่ายสมาธิตั้งมั่นรักษาเมืองหลงเสอยู่ถึงสามวัน ไม่เห็นข่าวคราวความเคลื่อนไหวของกองทัพขงเบ้งว่าจะยกมายึดเมืองหลงเสก็ประหลาดใจ ยิ่งคิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ยิ่งฉงนสนเท่ห์ สมาธิคิดเท่าใดก็ไม่ตกครั้นตรวจสอบข่าวสารจากหน่วยสอดแนม ทราบว่าขงเบ้งยกทหารไปตั้งอยู่ที่เมืองโลเสี่ยแล้ว สมาธิจึงปลอมตัวเป็นทหารเลวและพา ทหารสองร้อยคนยกไปที่ตำบลผาไม้ดำ เพื่อตรวจสอบให้รู้ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นในวันนั้น

สมาธิให้ทหารไปคุมตัวชาวบ้านในย่านนั้นมาสอบถาม ก็ได้ความว่าขงเบ้งคนแรกที่เห็นนั้นแล้วคือตัวจริง นอกจากนั้นเป็นหุ่นและเป็นภูตผีปีศาจปลอมที่ขงเบ้งเตรียมมาหลอกหลอนโดยเฉพาะ หลังจากท่านยกกองทัพกลับไป ขงเบ้งได้ให้ทหารเก็บเกี่ยวข้าวโพดสาลีจนหมดสิ้น แล้วยกกลับไปเมืองโลเสี่ย

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าสมาธิจับได้ทหารขงเบ้งคนหนึ่ง ซึ่งพลัดจากหลังม้าขาดหางอยู่ในแถบนั้น จึงไต่สวนแล้วได้ความเป็นอย่างเดียวกัน

สมาธิทราบความดังนั้นก็ทอดถอนใจใหญ่และเสียใจเป็นอันมาก ปรารถนาว่า ขงเบ้งทำการครั้งนี้ดังเทพยดา มาช่วย เหลือความคิดเราจะหยั่งรู้ถึง

ฝ่ายโคฉุยทราบว่สมาธิปลอมเป็นทหารเลยยกไปที่ตำบลผาไม้ดำ เกรงว่าสมาธิจะเป็นอันตราย จึงรีบคุมทหารยกตามสมาธิมา ครั้นพบกับสมาธิจึงคำนับและรายงานให้ทราบความซึ่งเป็นห่วงใยแล้วยกตามมานั้น

สมาธิรับค่านับโกจตุตามประเพณีแล้ว จึงเล่าความซึ่งถูกขงเบ้งหลอกหลวงให้โกจตุฟังทุกประการ

โกจตุได้ฟังคำสมาธิแล้วจึงว่า กลอุบายของขงเบ้งหลอกหลวงได้ก็แต่ในยามที่เราไม่รู้ความจริง บัดนี้เมื่อทราบความจริงแล้วจะเกรงกลัวอะไรกับความคิดของขงเบ้งอีกเล่า ซึ่งขงเบ้งยกทหารไปตั้งอยู่ที่เมืองโลเสียนั้น เห็นจะคอยทำให้ทหารนัดข่าวโศกสาหัสให้เสร็จแล้ว จึงจะยกไปตำบลเขากีสาน คราวที่ท่านแม่ทัพจะได้ยกกองทัพไปตีเมืองโลเสียนั้น เห็นจะจับตัวขงเบ้งได้โดยง่าย

สมาธิยามหวาดหวั่นขงเบ้งก็ไม่ทันคิดที่จะยกไปตีเมืองโลเสียนั้น ครั้นได้ยินคำโกจตุก็คิดว่าเมืองโลเสียนั้นเป็นหัวเมืองน้อย หากยกกองทัพไล่ตามไปเห็นจะได้การตามความคิดของโกจตุ คิดดังนั้นแล้วสมาธิจึงชวนโกจตุกลับไปตีเมืองหลงเส แล้วจัดแจงทหารเป็นสองกอง ยกออกจากเมืองหลงเสจะไปตีเอาเมืองโลเสียนั้น

ฝ่ายขงเบ้งหลังจากยกทหารกลับเข้าเมืองโลเสียนั้น ก็เร่งให้ทหารรีบนัดข่าวโศกสาหัส พอถึงวันที่สี่เวลาบ่าย บังเกิดลมหัวด้วนพัดมาที่บริเวณซึ่งทหารกำลังนัดข่าวโศกสาหัสอยู่นั้นหม่นเอาฟางข้าวลอยขึ้นไปบนอากาศ แล้วปลิวมาตกข้างหน้าของขงเบ้ง

ขงเบ้งรีบจับยามตามตำรา แล้วผงกศีรษะอยู่สองสามครั้ง หลังจากนั้นจึงเรียกแม่ทัพนายกองเข้ามาพร้อมกัน แล้วว่าเวลาค่านับนี้เห็นสมาธิจะยกทหารมาตีเอาเมืองโลเสียนั้น เราจะคิดอ่านตีกองทัพของสมาธิให้แตกพ่ายไปจงได้

ขงเบ้งเห็นบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงมีท่าทีงุนงงสงสัย จึงกล่าวสืบไปว่านอกเมืองโลเสียนั้นเป็นที่นาข้าวโศกสาหัสกว้างขวางนัก เราจะให้เกียงอุย อุยเอี้ยน คมทหารคนละพันไปชุมนุมอยู่ในป่านอกเมืองด้านตะวันตก กองหนึ่งให้อยู่ใกล้หน้าเมือง อีกกองหนึ่งให้อยู่ไกลออกไปพอที่จะติดลบหลังกองทัพของสมาธิให้มั่วตงและมั่วตาดคุมทหารคนละพันยกไปชุมนุมอยู่นอกเมืองด้านทิศตะวันออก กองหนึ่งให้อยู่ใกล้หน้าเมือง และอีกกองหนึ่งให้อยู่ไกลออกไปเช่นเดียวกัน แล้วกำชับว่าเมื่อได้ยินเสียงประทัดสัญญาณจุดขึ้นเมื่อใด ให้ทหารทุกกองยกเข้าตีกระหนาบกองทัพสมาธิพร้อมกัน

สิ้นนายทหารรับคำสั่งขงเบ้งแล้ว ค่านับลาออกไปจัดแจงทหารและยกออกไปตั้งชุมนุมไว้ตามแผนการของขงเบ้งทุกประการ เมื่อสิ้นนายทหารออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งทหารที่เหลือให้ขึ้นระมัดระวังเชิงเทินค่ายคูประตูหอรบไว้ให้มั่นคง ครั้นเวลาใกล้พลบค่ำขงเบ้งได้สั่งทหารร้อยคนพร้อมกับประทัดครบมือออกไปชุมนุมอยู่ทางด้านทิศเหนือนอกประตูเมือง

ฝ่ายสมาธิยกทหารออกจากเมืองหลงเสแล้วรีบรุดมาถึงแดนเมืองโลเสียนั้น พอเวลายามหนึ่งทหารของสมาธิก็ยกเข้าประชิดกำแพงเมืองโลเสียนั้นพร้อมกัน และระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปในตัวเมืองเป็นอันมาก ทหารรุกก็ได้อพยพหนีไปฝ่ายนอกขึ้นมานบนกำแพงเมือง แต่ทหารของขงเบ้งก็ได้รบพุ่งป้องกันไว้เป็นสามารถ

ฝ่ายขงเบ้งขึ้นไปสังเกตการณ์อยู่บนหอรบบนเชิงเทิน ครั้นเห็นกองทัพสมาธิรุกเข้าตีเมืองเป็นที่ซุลม่นแล้ว จึงสั่งทหารให้จุดประทัดสัญญาณขึ้น ทหารของขงเบ้งร้อยคนที่เตรียมประทัดไปชุมนุมอยู่นอกเมืองก็จุดประทัดขึ้นพร้อมกัน เสียงดังสนั่นหวั่นไหวประดุจฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย

สิ้นเสียงประทัดสัญญาณ สิ้นนายทหารของจ๊กก๊กซึ่งยกไปตั้งชุมนุมอยู่ตามแผนการของขงเบ้งก็พากันโห่ร้องยกออกจากที่ชุมนุม รุกโจมตีกระหนาบหลังทหารของสมาธิเข้ามาพร้อมกันทั้งสี่ด้าน ในขณะนั้นทหารจ๊กก๊กที่อยู่ข้างในเมืองก็เปิดประตูเมืองแล้วยกตีกระหนาบออกไปพร้อมกัน

ทหารของสมาธิไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว ถูกโจมตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกันทุกทิศทางทุกด้าน บาดเจ็บล้มตายดูจไบไม่ร่วงก็พากันแตกตื่นตกใจคุมกันไม่ติด สมาธิเห็นดังนั้นรู้ว่าต้องกลของขงเบ้งก็ตกใจ รีบสั่งทหารให้ล่าถอย และไปพักทหารอยู่ที่เนินเขาแห่งหนึ่ง

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งได้ทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่า ซึ่งสมาธิพาทหารถอยหนีไปตั้งแต่เมื่อคืนนั้น ได้ไปพักทหารอยู่ที่เนินเขาห่างเมืองโลเสียนั้นประมาณสองร้อยเส้น ขงเบ้งจึงสั่งให้เกียงอุย อุยเอี้ยน มั่วตง และมั่วตาด ตั้งค่ายอยู่นอกเมืองทั้งสี่ด้านคอยระมัดระวังป้องกันไม่ให้ข้าศึกยกมาประชิดตัวเมือง

ฝ่ายสมาธิครั้นพาทหารหนีไปปลงทัพอยู่ที่เนินเขาแล้ว ก็รู้สึกอัปยศที่แพ้เสียที่แก่ขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง จึงเป็นทุกข์ใจยิ่งนัก โกจตุเห็นสมาธิมีสีหน้าหม่นหมองจึงเข้าไปกล่าวกับสมาธิว่า แต่เราทำสงครามกับขงเบ้งมาก็หลายครั้งยังไม่สำเร็จ เพราะมิได้ตัวขงเบ้ง ครั้นนี้ขงเบ้งคิดกลศึกพาทหารเราเสียเป็นอันมาก แม้ท่านไม่คิดอ่านกำจัดขงเบ้งเสียให้ได้ นานไปก็จะกำเริบใหญ่หลวงขึ้น ขอให้ท่านมีหนังสือไปถึงเมืองเสียน

จิว แลเมืองเลงจิว ให้ยกทัพมาช่วย ข้าพเจ้าจะคุมทหารไปตีเอาตำบลเกียมโก๊ะซึ่งเป็นด่านเมืองฮันตั้งให้ได้ กองทัพขงเบ้งก็จะขาดเสบียงลง ท่านจงคุมทหารเข้าตีก็จะได้ชัยชนะแก่ขงเบ้งเป็นมั่นคง

สุมาอี้ได้ฟังแผนการของโกจุกก็คลายทุกข์ คิดว่าแผนการของโกจุกนี้แยบยลยิ่งนัก ด้านหนึ่งโกจุกจะยกไปตีด่านเกียมโก๊ะซึ่งเป็นด่านสำคัญของเมืองฮันตั้ง และเป็นเส้นทางลำเลียงเสบียงอาหารมาส่งกองทัพของขงเบ้ง มีฐานะทางยุทธศาสตร์สำคัญใกล้เคียงกับตำบลเกเตง ทั้งหากได้กำลังทหารจากเมืองเลงจิวและเมืองเลงจิวมาช่วย ก็เห็นจะเอาชนะกองทัพขงเบ้งได้

สุมาอี้คิดดังนั้นแล้วจึงแต่งหนังสือสั่งให้ม้าเร็วถือไปเมืองเลงจิวและเมืองเลงจิวตามแผนการของโกจุกทุกประการ และสุมาอี้ได้สั่งให้เกณฑ์ทหารจากเมืองหลงเสมาเสริมกำลังตั้งค่ายอยู่ที่เนินเขาแห่งนั้น คอยทำทหารจากสองเมืองพร้อมแล้ว จะยกเข้าตีเมืองโลเสียดต่อไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เหตุผลของคนโง่ (ตอนที่556)

ขงเบ้งใช้มนต์มายาและอุบายหลอกกองทัพสุมาอี้ให้ล่าถอยออกไปจากผาไม้ดำ และให้ทหารอีกกองหนึ่งเก็บเกี่ยวข้าวสาลีเข้าไปนวดในเมืองโลเสียด สุมาอี้จึงเตรียมการที่จะยกกองทัพเข้าตีเมืองโลเสียดเพื่อจะจับตัวขงเบ้ง และเตรียมการที่จะตัดเส้นทางลำเลียงเสบียงจากเมืองเสฉวนซึ่งลำเลียงผ่านด่านเกียมโก๊ะอีกทางหนึ่งด้วย

ฝ่ายเจ้าเมืองเลงจิวและเมืองเลงจิวครั้งได้ทราบหมายเกณฑ์ทหารของสุมาอี้แล้ว จึงให้ขุนเล่คุมทหารจากสองเมืองจำนวนยี่สิบหมื่นยกไปสมทบกับกองทัพของสุมาอี้ ครั้นขุนเล่คุมกองทัพไปถึงแล้วจึงเข้าไปรายงานความกับสุมาอี้

สุมาอี้ได้กำลังทหารมาสมทบถึงยี่สิบหมื่นก็มีความยินดี จึงแบ่งทหารให้โกจุกและขุนเล่ยกไปตีด่านเกียมโก๊ะ เพื่อตัดเส้นทางลำเลียงเสบียงอาหารที่จะมาส่งกองทัพของขงเบ้ง ในขณะที่สุมาอี้คุมทหารที่เหลือทั้งหมดเตรียมจะยกเข้าตีเมืองโลเสียด

ฝ่ายขงเบ้งตั้งมั่นอยู่ในเมืองโลเสียด คอยทำให้ทหารนวดข้าวเสร็จแล้วจะยกไปที่ตำบลเขากิสาน และได้ให้ทหารเตรียมพร้อมที่จะรับมือกับการบุกโจมตีของสุมาอี้ ครั้นเห็นว่าหลายวันผ่านไปแล้วสุมาอี้ก็ยังคุมเชิงสงบนิ่งอยู่ ขงเบ้งจึงเรียกเกียงอุยและม้าตายเข้ามาหา แล้วปรารภว่าการที่สุมาอี้ตั้งมั่นไม่ยอมยกออกมารบพุ่ง เห็นจะรอดกองทัพหนุนมาจากหัวเมืองอื่นแล้วจึงยกมาตีอย่างหนึ่ง และเห็นจะจัดทหารยกไปตีด่านเกียมโก๊ะเพื่อตัดเส้นทางลำเลียงเสบียงอาหารอีกทางหนึ่ง การตั้งรับอยู่ที่เมืองโลเสียดนี้เห็นจะไม่เปลืองพล่าแก่สุมาอี้ วิตกกังแต่ด่านเกียมโก๊ะหากสุมาอี้ส่งทหารไปยึดได้แล้ว เเสบียงอาหารก็จะขัดสน

ปรารภดังนั้นแล้วขงเบ้งจึงสั่งเกียงอุยและม้าตายให้คุมทหารหนึ่งหมื่นรีบยกไปป้องกันด่านเกียมโก๊ะ ให้เร่งยกไปตั้งกลางวันและกลางคืน ชัดตาทัพไว้มิให้กองทัพของสุมาอี้ยกไปตีด่านเกียมโก๊ะได้ เกียงอุยและม้าตายรับคำสั่งแล้วออกไปจัดแจงทหารและยกไปแต่ในวันนั้น

พอเกียงอุยและม้าตายออกไปแล้ว เอียวหวิงได้เข้าไปรายงานกับขงเบ้งว่าซึ่งมหาอุปราชยกกองทัพบุกยกก็ครั้งนี้จะครบกำหนดร้อยวันแล้ว ถึงวันเวลาผลัดเปลี่ยนทหารจากเมืองฮันตั้งมาแทน แต่ได้รับรายงานว่าทหารที่จะมาผลัดเปลี่ยนเวรจากเมืองฮันตั้งนั้นยกมาถึงกลางทางแล้วแต่ไม่ทราบภูมิประเทศในแดนขงเบ้ง ขอให้มหาอุปราชส่งทหารไปรับ

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวว่า วันเวลาผ่านไปรวดเร็วนักจนเราเกือบจะลืมนึกถึงเรื่องนี้ไป เมื่อครบกำหนดที่ทหารจะได้กลับบ้านก็ชอบที่จะรักษาคำสั่งดี จะให้ทหารที่ยกมาด้วยเรากลับไปก่อนเป็นกองแรก ให้ผู้นำทางไปกับกองแรกเพื่อส่งทหารที่ครบเวรกลับไปเมืองฮันตั้ง และรับเอาทหารจากเมืองฮันตั้งซึ่งยกมาแล้วไปที่ตำบลเขากิสาน เมื่อทหารที่ผลัดเปลี่ยนเวรมาถึงแล้วก็ให้ทหารที่ตำบลเขากิสานกลับไปเมืองฮันตั้ง

แล้วขงเบ้งจึงสั่งให้เอียวหวิงออกไปจัดแจงทหารเพื่อให้กองแรกกลับไปพักผ่อนที่เมืองฮันตั้งก่อน คงเหลือไว้เฉพาะกองลำเลียงข้าวโพดสาลีเท่านั้น ทหารเมืองเสฉวนพอคนทราบความว่าจะได้กลับไปบ้านต่างก็มีความยินดี พวกกันจัดแจงข้าวของเตรียมที่จะเดินทางกลับ

วันรุ่งขึ้นยังไม่ทันที่ทหารซึ่งครบกำหนดเปลี่ยนเวรและจะได้กลับเมืองฮันตั้ง หน่วยสอดแนมก็ได้เข้ามารายงานความแก่ขงเบ้งว่า เมื่อเวลาวานนี้ขุนเล่ได้คุมทหารยี่สิบหมื่นยกมาช่วยสุมาอี้ สุมาอี้ได้ให้โกจุกและ

ขุนแลแบ่งทหารยกไปตีด่านเกียมโก๊ะ ตัวสุมาอี้เองกำลังจัดเตรียมทหารที่เหลือทั้งหมดจะยกมาตีเมืองโลเสียดในวันพรุ่งนี้

เอียวหงีได้ยินดังนั้นจึงกล่าวกับขงเบ้งว่า ซึ่งมหาอุปราษจะให้ทหารผลัดเวรกลับไปเมืองฮันตั้งก่อนนั้น ขอบที่จะรั้งตัวเอาไว้ก่อนเพื่อรับมือกับกองทัพของสุมาอี้

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า เราได้อนุญาตเป็นสัญญาว่าจะให้ทหารกลับไปบ้านเมืองแล้ว หากจะผิดสัญญา กลับค่าเสีย ขวัญกำลังใจของทหารก็จะเสื่อมไป จะใช้ทำการสงครามเห็นชัดสน จำจะคิดกลอุบายให้ทหารเหล่านั้นเต็มใจรบพุ่งจะดีกว่า

ขงเบ้งคิดดังนั้นแล้วจึงให้ออกประกาศไปยังทหารที่กำลังเตรียมตัวจะเดินทางกลับเมืองฮันตั้งว่า ถึงแม้กองทัพสุมาอี้จะยกมาตีเมืองโลเสียด แต่มหาอุปราษก็ยังยึดมั่นในคำสัญญาที่จะให้ทหารทั้งปวงได้กลับไปบ้านเมือง จึงให้ออกเดินทางกลับไปเมืองฮันตั้งตามกำหนด มหาอุปราษและทหารที่เหลืออยู่จะรับมือกับกองทัพของสุมาอี้เอง อย่าได้หวั่นไหวเลย ถึงมาตรแม้นว่าจะเสียที่แก่สุมาอี้ก็จะมิให้เสียค่าสัตย์ของผู้ถืออาญาสิทธิ์กองทัพเป็นอันขาด

พอทหารทั้งปวงได้ทราบดังนั้นก็พากันสรรเสริญขงเบ้งว่ามหาอุปราษยึดมั่นในคำสัตย์และเอื้ออาทรต่อเหล่าทหาร แต่หากพวกเราพากันกลับไปเมือง มหาอุปราษเหลือทหารอยู่แต่น้อย อาจพลาดพลั้งเสียที่แก่สุมาอี้ พวกเราจะมีแกลใจเดินทางกลับบ้านเมืองได้กระนั้นหรือ

เพียงชั่วครู่เท่านั้นบรรดาทหารทั้งปวงก็ตกลงพร้อมใจกันว่า จะอยู่กับขงเบ้งเพื่อรับมือกับกองทัพสุมาอี้ก่อน ถึงแม้ขงเบ้งจะเร่งรัดให้เดินทางกลับไปเมืองฮันตั้งก็จะไม่ยอมกลับไป

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าบรรดาทหารทั้งปวงซึ่งถูกเร่งรัดให้เดินทางกลับเมืองฮันตั้งได้พากันเข้าไปแจ้งแก่ขงเบ้งว่า ข้าพเจ้าทั้งนี้จะขอเอาชีวิตอยู่แทนคุณ อาสาท่านทำการเอาชนะแก่ข้าศึกให้จงได้ก่อนจึงจะไป

ขงเบ้งเห็นทหารทั้งปวงเต็มใจอาสาสู้รบโดยไม่คิดชีวิตดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวกับบรรดาทหารทั้งปวงว่า ซึ่งท่านเห็นแก่การใหญ่ของบ้านเมือง สละสิทธิ์และความสุขส่วนตัวครั้งนี้ เราขบใจยิ่งนัก

กล่าวแล้วขงเบ้งจึงเรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วสั่งว่ากองทัพสุมาอี้พาทหารซึ่งมาใหม่จะมาตีเมืองโลเสียด ทหารทั้งนั้นเดินทัพมาแต่ทางไกล ยังอ่อนล้าอิดโรยอยู่ ดังนั้นให้ทหารทั้งปวงเตรียมรบไว้ให้พร้อม ในทันทีที่กองทัพสุมาอี้ยกมาถึงและกำลังจะตั้งค่าย ก็ให้โจมตีกองทัพของสุมาอี้พร้อมกัน แม้ว่าทหารของสุมาอี้จะมีเป็นจำนวนมากแต่อ่อนล้าอิดโรยไร้เรี่ยวแรง ประดุจธนูแล่นออกจากแหล่งสุดกำลังแล้ว เราใช้ทหารแม้น้อยกว่าก็จะเอาชนะได้เป็นมั่นคง

แม่ทัพนายกองทั้งปวงรับคำสั่งแล้วลากลับออกไปเตรียมม้าและศาสตราวุธทั้งปวงพร้อมไว้รอฟังคำสั่งของขงเบ้ง

ฝ่ายสุมาอีนำกองทัพรีบรุดมา ครั้นถึงเมืองโลเสียดก็สั่งทหารให้ตั้งค่ายประชิดเมือง ทหารทั้งนั้นเดินทัพมาแต่ทางไกล เมื่อมาถึงกองทัพสุมาอี้แล้วก็มิได้พักผ่อน ถูกสั่งให้รีบเดินทัพมาประชิดเมืองโลเสียด พอได้ยินคำสั่งให้ตั้งค่าย ต่างคนต่างรีบลงจากหลังม้า พากันขนข้าวของสัมภาระและปึกไม้ตั้งค่ายเป็นหลุม

ในทันใดนั้นเสียงประทัดใหญ่ก็ดังลั่นขึ้นภายในเมืองโลเสียด ประตูเมืองถูกเปิดออกอย่างรวดเร็ว กองทัพของขงเบ้งทั้งทหารม้าและทหารราบพากันโห่ร้องจู่โจมเข้าตีทหารของสุมาอี้ซึ่งกำลังสาละวนตั้งค่ายอย่างดูเผิน

ทหารของสุมาอี้กำลังสาละวนอยู่กับการตั้งค่าย ครั้นถูกจู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัวดังนั้นก็พากันแตกตื่นตกใจ ยังไม่ทันได้ฉวยหาอาวุธหรือขึ้นหลังม้าก็ถูกทหารของขงเบ้งบุกเข้าถึงตัว ข่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พวกที่เหลือก็พากันแตกตื่น วิ่งหนีคนละทิศคนละทาง สุมาอี้เห็นจะคุมทหารไม่ได้จึงออกคำสั่งให้ถอยทัพ แล้วพา ทหารแตกหนีไป

ทหารของขงเบ้งได้รับชัยชนะอย่างงดงามเพราะได้ถนอมมอมกำลังพร้อมอยู่ในเมือง และเตรียมการโจมตีเป็นอย่างดี ในขณะที่ข้าศึกอ่อนล้าอิดโรยและไม่ทันตั้งตัว ครั้นได้รับชัยชนะแล้วจึงเก็บเอาศาสตราวุธ ม้า และเชลยศึกพากันเข้าไปในเมืองแล้วรายงานความทั้งปวงให้ขงเบ้งทราบ

ขงเบ้งทราบรายงานแล้วจึงสั่งให้ปูนบำเหน็จแก่บรรดาแม่ทัพนายกองและทหารซึ่งมีความชอบเป็นอันมาก

ในบ่ายวันนั้นทหารรักษาการณ์เข้ามารายงานแก่ขงเบ้งว่า บัดนี้ลิเจียมซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่รับผิดชอบจัดส่งเสบียงอาหาร ได้ให้ทหารถือหนังสือมามอบแก่มหาอุปราช

ขงเบ้งรับเอาหนังสือนั้นมาอ่านดู ปรากฏความจากหนังสือของลิเจียมว่า ยังไม่สามารถจัดส่งเสบียงอาหารมาได้ทันตามกำหนด เนื่องจากได้ทราบข่าวว่าขุนกวนคบคิดกับโจยอยจะยกกองทัพมาตีเมืองเสฉวน และโจยอยจะเกณฑ์ให้ขุนกวนยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนทางด้านใต้ก่อน แล้วโจยอยจึงจะส่งกองทัพเข้าตีเมืองเสฉวนทางด้านเหนือ ขณะนี้ทหารเมืองกั๋งตั้งยั้งคุ่มกำลังตั้งมั่นอยู่ จึงยังวางใจมิได้ เหตุนี้จึงยังไม่อาจล่าเลี้ยงเสบียงอาหารมาส่งให้แก่มหาอุปราช

ความจริงลิเจียมผู้นี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่มาแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ ครั้นมีอำนาจวาสนามากขึ้นในเมืองเสฉวน ได้คบหาสมาคมเสฉวนด้วยเหล่าขุนนางและพ่อค้าวานิชเป็นอันมาก ความเอาใจใส่ในราชการที่เคยมีมาแต่ก่อนก็หย่อนคลายลง มุ่งเน้นไปในทางเสพสุขและแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวและพรรคพวกมากขึ้นโดยลำดับ จึงมีเหล่าคนพาลเข้าหาแวดล้อมมิได้ขาด จนแต่ละวันไม่เป็นอันปฏิบัติหน้าที่ราชการ เอาแต่พบปะคบหาพ่อค้าวานิชและเสพสุขทั้งสตรีและสุรา ประกอบทั้งขุนเคืองใจที่ขงเบ้งลงโทษตีกั๋งอันขุนนางคนสนิท เมื่อครั้งที่ล่าเลี้ยงเสบียงอาหารล่าช้า ดังนั้นการปฏิบัติหน้าที่เร่งรัดเสบียงอาหารของลิเจียมจึงไม่เป็นไปตามกำหนด ถึงกำหนดแล้วก็ยังไม่สามารถล่าเลี้ยงเสบียงอาหารไปส่งแก่กองทัพได้ แต่ครั้นจะไม่ชี้แจงแสดงเหตุผลก็เกรงขงเบ้งจะเอาเป็นโทษ จึงมีหนังสือไปถึงขงเบ้งอ้างเหตุผลที่ไม่อาจล่าเลี้ยงเสบียงไปส่งได้ทันตามกำหนด ว่าเป็นเพราะจำต้องระมัดระวังกองทัพเมืองกั๋งตั้ง ซึ่งบัดนี้ได้คบคิดกับยุยงกั๋งยกมาตีเมืองเสฉวน

เหตุผลของลิเจียมเป็นเหตุผลเพียงเพื่อจะเอาตัวรอดให้พ้นจากความผิดฐานล่าเลี้ยงเสบียงอาหารไปส่งกองทัพไม่ทัน แต่ลี้มค้ำใจไปว่าการอ้างเหตุผลเช่นนี้ย่อมกระทบต่อการทำสงครามของขงเบ้งอย่างรุนแรง เพราะขงเบ้งคร่ำศึกอยู่ในแดนลึกเข้าไปในแดนลุยศึก มีความเชื่อถือลิเจียมที่เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่เก่าแก่มาแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ เมื่อได้เห็นหนังสือของลิเจียมแล้ว ไหนเลยจะมามัวคิดถึงเรื่องเสบียงอาหารอยู่อีก ย่อมต้องวิตกกังวลด้วยการป้องกันรักษาเมืองเสฉวนมิให้เป็นอันตราย เหตุผลเล็กจึงกลายเป็นเรื่องใหญ่ และทำลายการบุกยุยงกั๋งครั้งที่กำลังอย่างน่าเสียดาย แต่เหตุผลของคนโง่ที่คิดว่าฉลาดแบบนี้ก็ยังคงมีอยู่ทุกยุคทุกสมัย

ขงเบ้งทราบความตามหนังสือของลิเจียมก็ตกใจเป็นอันมาก รีบเรียกบรรดาแม่ทัพนายกองมาปรึกษาแล้วปรารภความตามหนังสือของลิเจียมให้ทราบ และกล่าวว่า ครั้นเราจะทำศึกอยู่กับสุมาอี้บัดนี้ก็เป็นที่กังวล หลัง ด้วยขุนกวนจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวน เราจำจะเลิกทัพกลับไปรักษาเมืองไว้จึงจะควร

แม่ทัพนายกองได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็เห็นด้วย ขงเบ้งจึงแต่งหนังสือให้ม้าเร็วถือไปถึงกองทัพซึ่งตั้งอยู่ ณ ตำบลเขากีสาน ให้ถอยทัพกลับไปเมืองเสฉวนทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ แต่ให้ถอยทัพอย่างช้า ๆ อยาให้ข้าศึกรู้ว่าถอยจริงหรือถอยลวง

เยียวหิจจึงถามว่า ซึ่งมหาอุปราชจะให้กองทัพล่าถอยจากตำบลเขากีสาน จะไม่คิดอ่านป้องกันระวังการไล่ตามตีของทหารลุยศึกหรือ

ขงเบ้งจึงว่า แรกที่สุมาอี้ยกมาตั้งที่ริมแม่น้ำอุยโห ก็ไม่กล้ายกกองทัพออกมารบพุ่งกับเรา บัดนี้สุมาอี้ให้เตียวคับตั้งมั่นอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโห ตัวสุมาอี้ยกมาที่เมืองหลงเส จะเกรงกลัวอันใดกับเตียวคับเล่า อนึ่งนั้นเห็นสุมาอี้ยจะกำชับเตียวคับไว้เป็นแน่นหนา ให้ตั้งมั่นคอยสกัดอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโห ไม่ให้ยกไปรบพุ่งด้วยเกรงว่าจะต้องกลอุบายเรา ดังนั้นกองทัพที่ตำบลเขากีสานยอมล่าถอยได้โดยไม่เป็นอันตราย ท่านอย่าได้กังวลเลย

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย เก็บตกข้างทาง (ตอนที่557)

ขงเบ้งกำลังรุกลึกเข้าไปในแดนลุยศึก แต่ลิเจียมซึ่งทำหน้าที่ส่งเสบียงไม่สามารถล่าเลี้ยงเสบียงส่งแก่กองทัพตามกำหนด จึงอ้างเหตุผลกับขงเบ้งว่าเป็นเพราะเมืองกั๋งตั้งจะยกมาตีเมืองเสฉวน ขงเบ้งจึงจำต้องเลิกทัพกลับไป และสั่งให้กองทัพที่ตำบลเขากีสานเลิกทัพกลับไปก่อน

ครั้นกองทัพเมืองเสฉวนที่ตำบลเขากีสานได้ทราบหนังสือของขงเบ้งแล้ว จึงเลิกทัพกลับไปเมืองเสฉวนตามคำสั่งของขงเบ้ง

ฝ่ายเดียวครับครั้งนี้ได้ทราบรายงานจากหน่วยลาดตระเวนว่ากองทัพจ๊กก๊กซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลเขากีสานได้เลิกทัพ และกำลังล่าถอยกลับไปเมืองเสฉวน ก็รู้สึกประหลาดใจว่าเป็นการล่าถอยทัพจริงหรือว่าเป็นกลอุบายครั้งนี้จะยกไล่ตามตีก็เกรงว่าจะต้องกลของขงเบ้งเหมือนครั้งก่อน ทั้งสามอี้ได้สั่งกำชับไว้เป็นมั่นคงว่าให้เดี๋ยวลูกทัพตั้งมั่นอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำอุยโหเพียงเพื่อสกัดกองทัพขงเบ้งมิให้ยกกรุกข้ามแม่น้ำไปตีเมืองเตียงอันเท่านั้น ห้ามมิให้ออกรบโดยมิได้รับคำสั่งเป็นอันขาด เดียวกับจึงมิได้ไล่ตามตี และใช้ม้าเร็วให้รับนำความไปรายงานแก่สามอี้ที่เมืองหลงเส

ครั้งนี้สามอี้ทราบรายงานของเดี๋ยวลูกทัพก็เกรงว่าเดี๋ยวลูกทัพจะยกทหารไล่ตามตี จึงสั่งม้าเร็วให้รีบกลับไปบอกแก่เดี๋ยวลูกทัพว่าอย่าได้ยกทหารตามตีกองทัพที่ตำบลเขากีสานเป็นอันขาด และให้เร่งระมัดระวังกวาดขันเวรยามอย่าได้ประมาท แต่ตัวเดี๋ยวลูกทัพนั้นให้รีบรูปไปหาสามอี้โดยเร็ว เพราะเพียงแค่นี้ตั้งมั่นอยู่นั้นก็เห็นเพียงพอจะรับมือได้

ม้าเร็วรับคำสั่งของสามอี้แล้วจึงรีบกลับไปแจ้งให้เดี๋ยวลูกทัพทราบ พอม้าเร็วออกไปแล้วงุยเป้งซึ่งเป็นนายทหารรองได้เข้าไปทักท้วงกับสามอี้ว่า ข้าศึกถอยไป ท่านมิได้ติดตาม จะมานิ่งอยู่ดังนี้ ไพร่บ้านพลเมืองก็จะหัวเราะเยาะว่าท่านคิดเกรงทหารเมืองเสฉวนเหมือนหนึ่งฝูงเนื้ออันกลัวเสือ ขอให้ยกกองทัพตามตีให้ทหารขงเบ้งระส่ำระสาย จึงจะได้ที่ทำการสืบไป

สามอี้พอได้ยินคำท้วงตักนั้นก็โกรธ โบกมือเป็นเชิงไล่ นายทหารรองผู้นั้นให้ออกไป พลาทกล่าวว่าเจ้าเป็นแต่เพียงทหารรอง อยาธิบั้งอาจมาสั่งสอนเรา งุยเป้งถูกสามอี้ตำหนิและขับไล่ไสส่งดังนั้นก็รีบคำนับลา กลับออกไป

ฝ่ายขงเบ้งครั้งนี้ได้ทราบข่าวกองทัพที่ตำบลเขากีสานได้เลิกทัพล่าถอยกลับไปเมืองเสฉวนโดยปลอดภัยแล้ว จึงเรียกเอียวหวิและมาตงมาสั่งว่า เราจะเลิกทัพกลับไปเมืองเสฉวนครั้งนี้ หากจะกลับไปแต่มือเปล่าก็เสียตายนัก จำจะคิดกลอุบายเก็บบดขวางทางกำจัดแม่ทัพนายกองคนสำคัญของสามอี้เสียก่อน ให้ท่านทั้งสองคุมพลเกาทัณฑ์หนึ่งหมื่นรีบยกไปชุมนุมอยู่ที่แดนต่อแดนตำบลบิติกกับตำบลลอบนุซึ่งเป็นปากทางจะไปด่านเกียมโก๊ะ ถ้าหากทหารของสามอี้ยกตามไป และได้ยินเสียงประทัดสัญญาณแล้ว ก็ให้ทหารขนเอาก้อนศิลาและกิ่งไม้ปิดกั้นปากทางเสีย ให้พลเกาทัณฑ์ทั้งปวงระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปทั้งสองข้างสังหารหรือจับตัวแม่ทัพนายกองของสามอี้ให้จงได้

เอียวหวิและมาตงรับคำสั่งแล้วออกไปจัดแจงทหาร รีบยกไปตามคำสั่งของขงเบ้ง ครั้นสองนายทหารออกไปแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้เลิกทัพกลับไปเมืองเสฉวนทางด้านตะวันออกตามเส้นทางตำบลเกียมโก๊ะ ให้อุยเอียนและกวนหินคุมทหารเป็นกองระวังหลัง ขงเบ้งคุมทหารและกองเสบียงสิ้นทั้งเมืองโลเสี่ยยกไปเป็นกองหน้า

ขงเบ้งได้กำชับอุยเอียนและกวนหินว่า เมื่อเรายกออกจากเมืองโลเสี่ยไปแล้ว ให้พวกท่านเอาเพลิงมาสูมไว้ใจกลางเมืองโลเสี่ยแต่อย่าได้ลดธงทิวประจำกองทัพซึ่งปักไว้ตามกำแพงเมืองเป็นอันขาด จากนั้นจึงค่อยยกตามเราไป

ครั้นอุยเอียนและกวนหินรับคำสั่งแล้ว ขงเบ้งจึงคุมทหารและกองเสบียงออกจากเมืองโลเสี่ย เลิกทัพกลับไปเมืองเสฉวน

เมื่ออุยเอียนและกวนหินได้จัดแจงการข้างหลังภายในเมืองโลเสี่ยตามคำสั่งของขงเบ้งแล้ว จึงยกทหารกองหลังติดตามกองทัพของขงเบ้งไป

ฝ่ายสามอี้ครั้งนี้ได้ทราบรายงานจากหน่วยลาดตระเวนว่ากองทัพเมืองเสฉวนได้เลิกทัพและล่าถอยออกจากเมืองโลเสี่ยแล้ว ก็รู้สึกแปลกประหลาดใจว่าเหตุใดกองทัพของ ขงเบ้งซึ่งรบพุ่งได้ที่เป็นหลายครั้ง จู่ๆ จะเลิกทัพกลับไปเสียดีอยู่ สามอี้จึงไม่เชื่อโดยสนิทใจว่าขงเบ้งจะเลิกทัพกลับไปจริง จึงพาทหารสองร้อยนายลอบขี่ม้าไปที่ริมกำแพงเมืองโลเสี่ย

ครั้งนี้ไปใกล้กำแพงเมือง สามอี้เห็นธงทิวกองทัพจ๊กก๊กยังคงประดับประดับบนกำแพงเมืองเป็นปกติ ทั้งภายในตัวเมืองก็เห็นควันไฟลุกฟุ้งอยู่ สามอี้หัวเราะแล้วกล่าวว่า ขงเบ้งคิดจะเลิกทัพแล้ว ยังจะแต่งกลอุบายซุ่มทหารไว้ในเมืองเพื่อจะตีกระหนาบหลังกองทัพเรานี้ เราจะโจมตีทหารในเมืองโลเสี่ยเสียก่อน จึงจะตามตีขงเบ้งต่อไป กล่าวแล้วสามอี้ก็รีบพาทหารกลับไปค่าย

วันรุ่งขึ้นสามอี้จึงคุมทหารยกมาที่เมืองโลเสี่ย เห็นธงทิวบนกำแพงเมืองยังเป็นปกติอยู่ แต่ควันไฟนั้นดับมอดไปแล้ว จึงให้ทหารกองหน้าบุกเข้าไปในตัวเมือง หลังจากนั้นสามอี้จึงยกทหารตามเข้าไป เห็นมีแต่

เมืองว่างเปล่า สมารู้สึกท้อถอยใจใหญ่ แล้วกล่าวว่าขงเบ้งเห็นจะเลิกทัพกลับไปจริง แต่กลับแต่งอุบาย ลวงถ่วงเวลาเราอีกเล่า

สมารู้สึกคำนึงต่อไปว่า ซึ่งขงเบ้งเลิกทัพกลับไปในครั้งนี้ แม้จะยกล่วงหน้าไปแล้ว แต่ระยะทางยังยาวไกล หากใช้กองทัพม้าไล่ตามตีเห็นจะทันกับกองทัพของขงเบ้ง ขณะนั้นเดี๋ยวนั้นซึ่งได้เดินทางมาสมทบกับสมารู้แล้ว ได้ทราบข่าวกองทัพของขงเบ้งกำลังถอยทัพกลับไปเมืองเสฉวน จึงขออาสายกทหารม้าไล่ตามตีกองทัพของขงเบ้ง

สมารู้ได้ยินคำอาสาของเดี๋ยวนั้นจึงว่า ใจท่านรวดเร็วนัก ซึ่งจะไปนั้นเกรงจะเสียท่วงที

เดี๋ยวนั้นจึงว่า การศึกครั้งนี้ท่านแม่ทัพได้ตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นกองทัพหน้า ตั้งแต่ยกมายังมิได้รบพุ่งให้ประจักษ์ฝีมือ บัดนี้กองทัพเมืองเสฉวนเลิกทัพกลับไปแล้ว ขอบที่จะให้ข้าพเจ้าซึ่งเป็นกองทัพหน้าไล่ตามตี ใจท่านจึงกล่าววาจาตั้งนี้เล่า

สมารู้จึงว่า เมื่อข้าศึกถอยทัพเป็นธรรมเนียมให้กองทัพหน้าไล่ตามตีนั้นก็จริงอยู่ แต่หนทางซึ่งจะไล่ตามกองทัพของขงเบ้งเป็นชอกเขาป่าชุกกันดารอันตรายนัก จึงเกรงว่าหากขงเบ้งแต่งทหารซุ่มดักไว้ก็จะเป็นอันตราย เหตุนี้จึงได้ท้วงติงท่าน

เดี๋ยวนั้นจึงว่า ประเพณีการไล่ตามตีข้าศึกที่กำลังล่าถอยนั้นมีมาแต่โบราณนานมา การไม่เข้าตีต่างหากเล่าเท่ากับเป็นการเปิดให้ข้าศึกถอยทัพได้โดยสะดวก ซึ่งจะไล่ตามตีกองทัพของขงเบ้งในครั้งนี้อยู่ในแดนเมืองเรา จะวิตกไปไย

สมารู้จึงว่า ท่านกล่าวมาก็ชอบด้วยประเพณีการสงคราม ดังนั้นเมื่อท่านขึ้นอาสาจะยกไปตามตีกองทัพของขงเบ้ง ข้าพเจ้าก็มีได้ขัด แต่จะระมัดระวังตนอย่าว่าความเบาความประมาทแก่ความคิดของขงเบ้ง เพราะหากพลาดพลั้งเสียทีแล้ว ตัวท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ในพระเจ้าอยู่หัว ก็จะเสื่อมเสียถึงพระเกียรติไปในภายหน้า

เดี๋ยวนั้นเห็นสมารู้พูดจาประวิงเวลาดังนั้นก็ขุ่นใจ กล่าวขึ้นด้วยถ้อยคำอันขึงขังว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นชาติทหาร จะอาสาเจ้าโดยสุจริต ถึงมาตรว่าจะตายก็ไม่เสียตายชีวิต

สมารู้ได้ยินคำเดี๋ยวนั้นพูดถึงคำว่าตายก็ประหวั่นใจ แต่เมื่อได้ออกคำอนุญาตให้เดี๋ยวนั้นยกตามตีกองทัพของขงเบ้งแล้ว จึงข่มใจแล้วกล่าวว่า ขออวยพรให้ท่านมีชัยชนะแก่ข้าศึกเถิด กล่าวแล้วสมารู้ก็จัดทหารห้าพันให้เดี๋ยวนั้นยกไปเป็นกองหน้า และให้งุยเจียงคุมทหารสองหมื่นยกหนุนตามไป ตัวสมารู้คุมทหารสามพันทำหน้าที่เป็นกองหลัง ยกติดตามกองทัพของขงเบ้ง

กองหน้าของเดี๋ยวนั้นยกไปใกล้ตำบลบิณฑกและบองนิน ก็เห็นอุยเอี้ยนคุมทหารสองสามร้อยคนโห่ร้องยกออกมาจากราวป่าสน แล้วตรงเข้ามาทำท้าวว่าเดี๋ยวนั้นเป็นข้อหยาบช้า ว่ากูรับคำสั่งขงเบ้งมาคอยท่ารอตั้งอยู่นานแล้ว คราวนี้เห็นจะไม่รอดชีวิตกลับไป

เดี๋ยวนั้นเห็นอุยเอี้ยนมีทหารสองสามร้อยคน ก็นึกประมาทว่าทหารเพียงเท่านี้ ไหนเลยจะรับมือทหารกองทัพหน้าของเราได้ ประกอบทั้งได้ยินคำอุยเอี้ยนแล้ว เดี๋ยวนั้นก็รู้สึกโกรธเพราะไปกระทบใจที่เคยพ่ายแพ้เสียที่แก่งเบ้งอย่างยับเยินมาก่อน จึงขี่ม้าพุ่งออกไปรบกับอุยเอี้ยน

อุยเอี้ยนรบกับเดี๋ยวนั้นได้สิบห้าเพลงก็ทำเป็นสู้เดี๋ยวนั้นไม่ได้ ชักม้าหนีออกจากวงรบแล้วพาทหารหนีไป เดี๋ยวนั้นได้ทีจึงพาทหารไล่ตามตีอุยเอี้ยนไปเป็นระยะทางถึงหกร้อยเส้น อุยเอี้ยนและทหารก็หนีเข้าป่าไป

เดี๋ยวนั้นจึงทราบดีว่าการจะรอดไปข้างหน้าหรือประการใด ในพลันนั้นก็เห็นกวนฮินคุมทหารสองร้อยนายโห่ร้องออกมาจากแนวป่า เดี๋ยวนั้นเห็นทหารกวนฮินมีน้อยคน ก็ล้าพองใจว่าอุบายเอาคนไม่กี่คนมาสกัดกองทัพเราเป็นการหมิ่นหน้าใจเรานัก แล้วเดี๋ยวนั้นจึงขี่ม้าเข้ารบกับกวนฮิน

กวนฮินเข้ารบกับเดี๋ยวนั้นได้สิบเพลงก็ชักม้าออกจากวงรบ แล้วพาทหารหนีไป เดี๋ยวนั้นไม่รู้กลก็ยกทหารไล่ตามตีไปเป็นระยะทางอีกหกร้อยเส้น เห็นกวนฮินพา ทหารลับหลังเขาไป แต่เห็นอุยเอี้ยนคุมทหารสามร้อยคนยกออกมาจากอีกหลังเขาหนึ่ง เดี๋ยวนั้นจึงสั่งทหารให้เข้าตีทหารของอุยเอี้ยน เดี๋ยวนั้นเองขี่ม้าเข้ารบกับอุยเอี้ยน แต่พอผ่านพ้นไปได้เก้าเพลง อุยเอี้ยนก็ปลีกตัวชักม้าออกจากวงรบกับเดี๋ยวนั้นแล้วพาทหารหนีไปอีกครั้งหนึ่ง

เดี๋ยวคับเห็นตั้งนั้นก็สำคัญว่า ซึ่งขงเบ้งแต่งกลอุบายมาข่มโจมดีมีฤทธิ์พิษสงแต่เพียงเท่านี้ก็ล่าพองใจ สั่งทหารให้ไล่ตามตีต่อไป จนใกล้ถึงปากทางก็เป็นเวลาพลบค่ำ เดี่ยวคับเห็นอุยเอียนพาทหารออกมาสกัดขวางทางไว้อีก เดี่ยวคับเห็นตั้งนั้นก็โกรธ จึงสั่งทหารให้เข้าโจมตีกองทหารของอุยเอียน

เพียงครู่เดียวอุยเอียนก็พาทหารล่าหนี เดี่ยวคับก็สั่งทหารให้ไล่ตามตีต่อไป ทันใดนั้นแสงเพลิงได้ลุกขึ้นบนหนทางข้างหน้าและแนวป่าทั้งสองข้าง เดี่ยวคับเห็นตั้งนั้นก็ตกใจ รีบออกคำสั่งให้ทหารล่าถอย ทหารของเดี่ยวคับรู้ว่าต้องกลเข้าศึกก็พากันถอยร่นไปตามเส้นทางเดิม แต่ปรากฏว่าทางด้านหลังก็เกิดเพลิงลุกขึ้น และทหารของขงเบ้งได้ทุ่มก้อนศิลาลงมาปิดทางไว้จนหมดสิ้น

ทหารของเดี่ยวคับในกองทัพหน้าทั้งหมดพากันตื่นตกใจรวนเรอยู่ในซอกเขา สองข้างทางเป็นหน้าผาสูง ทั้งด้านหน้าด้านหลังมีแสงเพลิงลุกฟุ้งโชติช่วง เดี่ยวคับเห็นทหารทั้งปวงตกใจรวนเรร้องอื้ออึงไม่เห็นทางหนีรอดออกไปได้ก็ท้อแท้ใจ ราฟิ่งขึ้นโดยไม่รู้สีกตัวว่า ตัวกูครั้งนี้เสียความคิดแก่ข้าศึกเสียแล้ว

ในทันใดนั้นท่าเกาทัณฑ์ก็ถูกยิงลงมาจากหน้าผาทั้งสองข้าง ถูกทหารเดี่ยวคับบาดเจ็บล้มตายลงจวบไปไม่ร่วง เดี่ยวคับได้ใช้ทวนกวัดแกว่งป้องกันลูกเกาทัณฑ์เป็นสามารรถ แต่ทหารของขงเบ้งได้ยิงเกาทัณฑ์มาแน่นหนาจนเมล็ดฝน ลูกเกาทัณฑ์ฝ่ามานทวนของเดี่ยวคับ ถูกตัวเดี่ยวคับเป็นหลายแห่ง เดี่ยวคับก็ยิงโกรธแค้นเป็นอันมาก แลเกาทัณฑ์หลายลูกเป็นเกาทัณฑ์อาบยาพิษ พอเดี่ยวคับโกรธพิษก็กำเรบขึ้น เดี่ยวคับจึงพลัดตกลงจากหลังม้าถึงแก่ความตาย

ทหารเมืองเสฉวนยังคงระดมยิงลูกเกาทัณฑ์ลงมาไม่ขาดสายถูกทหารของเดี่ยวคับล้มตายลงจนหมดสิ้น

ฝ่ายกองทัพหนุนของวูยก๊กซึ่งงุยเบ้งยกตามเดี่ยวคับมาถึงซอกเขา เห็นแสงเพลิงลุกขึ้นข้างหน้าก็เกรงว่าเดี่ยวคับจะถูกข่มโจมดีจึงรีบระดมยกไปช่วย แต่เมื่อมาถึงจุดที่เดี่ยวคับถูกข่มโจมดีก็พบว่ามันก่อนศิลาปิดกันทางไว้จนหมดสิ้น ต่างพากันคิดว่าเดี่ยวคับต้องกลเข้าศึกในครั้งนี้เห็นจะเสียที่แก่ข้าศึกแล้วเป็นมันคงครั้นจะบุกเข้าไปหรือเอาก่อนศิลาออกก็ไม่รู้ว่าข้าศึกทำกลอุบายประการใด ทหารกองทัพหนุนของวูยก๊กจึงได้แต่รออึดกันอยู่ในซอกเขานั้น ด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

ในทันใดนั้นแสงเพลิงได้ลุกสว่างขึ้นบนเขาใกล้ ๆ กับกำแพงศิลาที่กันขวางกองทัพของวูยก๊ก และได้ยินเสียงทหารโห่ร้องมาจากบนเขา ทหารวูยก๊กเห็นตั้งนั้นก็ตกใจ มองขึ้นไปบนภูเขาเห็นขงเบ้งยืนอยู่กับทหารองครักษ์ และร้องลงมาว่า อ้ายเหล่าทหารเดี่ยวคับอย่าตกใจกลัวเลย กูหาทำอันตรายไม่ มึงจงเร่งพากันกลับไปบอกแก่สมเ้าเถิดว่ากูคิดอ่านทำการทั้งนี้ หวังจะจับม้าตัวหนึ่งอันมีพยศก็ไม่สมความคิด บัดนี้จับได้แต่เสือร้ายตัวหนึ่ง มึงจงกำชับสมเ้าให้ระวังตัว กูจะคิดอ่านจับให้ได้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ใจคนยอมไหลไปทางต่ำ (ตอนที่ 558)

การถอยทัพครั้งที่ห้าของขงเบ้งในการบุกแดนวูยก๊กเป็นไปอย่างระมัดระวัง เพื่อป้องกันความเสียหายจากการไล่ตามตี ขงเบ้งได้สั่งให้กองทัพที่ตำบลเขาภิสานล่าทัพกลับไปก่อน ขงเบ้งจึงล่าถอยตาม แต่ไม่ใช่การล่าถอยเปล่า หากวางแผนข่มสังหารเดี่ยวคับยอดทหารเสือของวูยก๊กไปพร้อมกันด้วย

ทหารวูยก๊กซึ่งออศึกกันอยู่ในหุบเขาด้วยความตกใจที่หลงเข้ามาในกลของข้าศึก ครั้นได้ยินคำขงเบ้งว่าจะปล่อยกลับไป ต่างพากันยินดี แล้วค่อยๆ ทอยถอยหลังกลับไปตามเส้นทางเดิม แล้วกลับไปทีกองทัพหลวง รายงานความทั้งปวงแก่สมเ้า

ฝ่ายสมเ้าครั้นทราบวาทกองทัพหน้าเสียที และเดี่ยวคับถึงแก่ความตายก็ตกใจ คิดสงสารเดี่ยวคับเป็นอันมาก ราฟิ่งว่าซึ่งเดี่ยวคับถึงแก่ความตายครั้งนี้เป็นเพราะเราใจอ่อนเอง รู้ทั้งรู้ว่าขงเบ้งนั้นมากด้วยกลอุบาย ยามจะล่าถอยทัพยอมต้องวางกองกำลังข่มตักโจมดี ก็ยังเบาใจให้เดี่ยวคับไปติดกับของขงเบ้งจนถึงแก่ความตาย

สมเ้าตระหนักดีว่าซึ่งขงเบ้งฝากบอกมากับทหารว่าให้ระมัดระวังตัวให้จงดี จะคิดอ่านจับตัวสมเ้าให้ได้นั้นหาใช่เป็นเพียงคำขู่เพื่อให้เกรงกลัวไม่ หากยอมเป็นเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ของจ๊กก๊กที่ต้องการกำจัดตัวแม่ทัพให้ได้เสียก่อน การบุกวูยก๊กจึงจะประสบความสำเร็จ ราฟิ่งดังนั้นแล้วสมเ้าให้เกิดความรู้สึกหนาวสะท้านขึ้นทั้งตัว เพราะรู้ตัวดีว่าตั้งแต่บัดนี้ไป เป้าหมายการสงครามของจ๊กก๊กคือการจับกุมตัวสมเ้า หรือสังหารตัวสมเ้าเป็นเป้าหมายหลัก

สมาธิคิดว่าจะให้ทหารไปปรับเอาศพของเดีวคับ แต่คิดเกรงว่าขงเบ้งย่อมรู้ว่าเดีวคับเป็นขุนพลคนสำคัญของวุยก๊ก เมื่อสิ้นชีวิตลงแล้ววุยก๊กย่อมยกทหารมาเก็บเอาศพไปจนได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นขงเบ้งย่อมคุมทหารไว้ดักโจมตีอีกระลอกหนึ่งเป็นมั่นคง หากให้ทหารไปเก็บเอาศพของเดีวคับก็อาจถูกขงเบ้งคุมโจมตีเสียหายอย่างยับเยินอีกครั้งหนึ่ง

สมาธิคิดดังนั้นจึงตัดสินใจทิ้งศพเดีวคับพร้อมทหารห้าพันไว้ที่ซอกเขาตำบล บอกบั่น แล้วสั่งให้เลิกทัพยกกลับไปเมืองลกเอี๋ยง และเข้าไปเฝ้าพระเจ้าโจยอย กราบบังคมทูลความให้ทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าโจยอยทราบความว่าเดีวคับพลาดท่าเสียชีวิตแล้วก็เศร้าโศกพระทัยเป็นอันมาก ตรัสกับขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า เดีวคับนี้เป็นทหารเอกแต่ครั้งพระอัยกา แลบิดาจนมาถึงเรา บัดนี้มาถึงแก่ความตายในท่ามกลางศึก สมควรเป็นชาติทหาร

บรรดาขุนนางทั้งปวงได้ทราบความดังนั้นต่างพากันกราบทูลพระเจ้าโจยอยว่า ซึ่งสมาธิทิ้งศพเดีวคับไว้ไม่เอากลับมาเมืองลกเอี๋ยงเป็นการไม่ชอบ ทำให้ทหารจ๊กก๊กหมิ่นประมาทแก่เราเป็นอันมาก และบัดนี้เวลานี้นาน เห็นขงเบ้งจะเลิกทัพกลับไปเมืองฮันตั้งแล้ว ชอบที่จะให้ทหารไปปรับเอาศพเดีวคับกลับมาทำพิธีฝังตามอย่างธรรมเนียมขุนนางชั้นผู้ใหญ่

สมาธิได้ยินคำขุนนางกราบทูลพระเจ้าโจยอยดังนั้นก็รู้สึกอับอายตลอดสั ได้แต่ก้มหน้านิ่ง พระเจ้าโจยอยจึงตรัสสั่งให้จัดกองทัพออกไปปรับศพเดีวคับ และศพของทหารอีกห้าพันกลับมาทำพิธีการศพที่เมืองลกเอี๋ยงอย่างสมเกียรติ แล้วนำไปฝังไว้ที่สุสานวีรชนในเมืองลกเอี๋ยง

ฝ่ายขงเบ้ง ครั้นคิดกลอุบายได้รับชัยชนะต่อกองทัพหน้าของสมาธิอย่างงดงามแล้ว ก็สั่งให้ถอยทัพบรรดานายทหารหลายคนได้เสนอขงเบ้งว่า ซึ่งศพเดีวคับและทหารยังค้างคาอยู่ที่ตำบลบอกบั่นนั้น เห็นทีสมาธิจะยกทหารมาเก็บเอาศพกลับไปเมือง ชอบที่มหาอุปราชาจะจัดทหารไว้ซุ่มดักโจมตี เห็นจะได้ชัยชนะอย่างงดงาม

ขงเบ้งจึงว่า สมาธิชำนาญการสงคราม ย่อมคาดหมายได้เช่นเดียวกันว่าเราจะตั้งกองทัพไว้ซุ่มโจมตี เห็นว่าสมาธิจะยอมทิ้งศพของเดีวคับและทหารไว้ ฉะนั้นหากเราสั่งให้ทหารยกไปซุ่มก็จะยากลำบากแก่ไพร่พลโดยเปล่าประโยชน์

กล่าวแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้เลิกทัพกลับไปเมืองฮันตั้ง

ฝ่ายลิเจียมซึ่งมาตั้งกองเกณฑ์เสบียงอาหารอยู่ที่เมืองฮันตั้งนั้น หลังจากมีหนังสือไปยังขงเบ้งแล้วก็ยังเกณฑ์เสบียงได้ไม่ครบจำนวน แต่วันสาละวันอยู่กับการพบปะพ่อค้า วาณิช มิได้คิดคำนึงว่าซึ่งได้ให้หนังสือไปถึงขงเบ้งเพียงเพื่อหวังจะผิดผ่อนเวลาที่ล่าเสียดเสบียงอาหารล่าช้าจะกลับกลายเป็นเรื่องร้ายแรงถึงขนาดทำให้กองทัพของขงเบ้งต้องยกกลับไป ครั้นได้ทราบข่าวว่าขงเบ้งกำลังยกกองทัพกลับมาเมืองฮันตั้งก็ตกใจ

ลิเจียมคิดทบทวนเรื่องราวก็รู้ว่าซึ่งขงเบ้งยกทัพกลับคืนเมืองฮันตั้งทั้งนี้ย่อมมีมาแต่เหตุจากจดหมายซึ่งให้ไปถึงขงเบ้งว่าขุนกวนคบคิดกับโจยอยจะยกมาตีเมืองเสฉวนก็ตกใจ เกรงว่าความผิดจะตกมาถึงตัว คิดดังนั้นแล้วลิเจียมจึงรีบเดินทางกลับเข้าไปเมืองเสฉวน

ลิเจียมทำผิดแล้วมิได้สำนึกผิด กลับคิดป่ายผิดให้กับขงเบ้งเพื่อให้ตัวพ้นจากความผิดต่อไปอีก ลิเจียมบัดนี้จึงกลายเป็นคนพาลสันดานชั่วไปแล้ว ผิดกับลิเจียมคนก่อนซึ่งทำราชการกับพระเจ้าเล่าปี่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและจงรักภักดี มีวีริยะอุตสาหะเป็นล้นพ้น ความเปลี่ยนแปลงย่อมเกิดแต่การเสพสุขโดยไม่รู้จักประมาณ จึงทำให้คุณธรรมในใจไหลลงในทางต่ำ กลายเป็นคนเลวทรามดังนี้

ครั้นกลับไปถึงเมืองเสฉวนแล้วลิเจียมจึงรีบเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยน กราบบังคมทูลว่าข้าพระองค์สู้ยากลำบากออกไปเกณฑ์เสบียงอาหารพร้อมที่จะล่าเสียดส่งให้แก่กองทัพแล้ว แต่ขงเบ้งนี้มิได้เอาใจใส่ในราชการ รุ่งๆ ก็ยกกองทัพกลับมาโดยมิได้รับพระบรมราชานุญาต

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังคำกราบบังคมทูลของลิเจียมก็ทรงฉุนพระทัย เพราะความซึ่งลิเจียมกราบบังคมทูลนั้นมิใช่วิสัยของขงเบ้ง จึงตรัสสั่งให้มีผู้รีบเดินทางไปเมืองฮันตั้ง ให้ไปถามขงเบ้งว่าซึ่งเลิกทัพกลับมาครั้งนี้เพราะเหตุผลต้นปลายประการใด

มีผู้เดินทางไปถึงเมืองฮันตั้งก็เข้าไปหาขงเบ้ง แล้วแจ้งความตามรับสั่งของพระเจ้าเล่าเสี้ยนแก่ขงเบ้งทุกประการ

ขงเบ้งทราบความก็โกรธลิเจียม กล่าวว่า ตัวเราทำการสงครามอยู่ พอลิเจียมมีหนังสือไปว่าขุนกวนจะยกไปตีเมืองเสฉวน เราดกใจด้วยเป็นกังวลหลัง จึงยกกองทัพกลับมาหวังจะป้องกันเมืองไว้

บิฮุยจึงว่า ลิเจียมอ้างว่าได้เตรียมเสบียงอาหารไว้พร้อมแล้วแต่ท่านไม่ใส่ใจในราชการจึงยกกองทัพกลับมา

ขงเบ้งจึงว่า ลิเจียมจัดส่งเสบียงล่าช้ากว่ากำหนด จนกองทัพต้องแสวงหาเสบียงอาหารจากแนวหน้าด้วยความยากลำบาก ลียังมีหน้ามาอ้างว่าจัดเตรียมเสบียงอาหารไว้พร้อมอีกแล้ว

กล่าวแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้ทหารออกไปตรวจสอบคลังเสบียงและกองลำเลียงเสบียง ต่อมาทหารนั้นได้กลับมารายงานว่า เเสบียงอาหารในคลังและที่จัดเตรียมไว้ยังไม่ครบจำนวนที่กำหนด ลิเจียมเกรงความผิดจึงคิดอ่านมีหนังสือไปลวงท่าน

ขงเบ้งได้ทราบความดังนั้นก็ยิ่งโกรธ สั่งทหารให้รีบเดินทางไปเมืองเสฉวน จับตัวลิเจียมกลับมาเมืองฮันต๋งเพื่อไต่สวนความผิด

ครั้นทหารควบคุมตัวลิเจียมมาถึงเมืองฮันต๋งแล้ว จึงคุมตัวลิเจียมเข้าไปหาขงเบ้ง ลิเจียมในยามถูกควบคุมตัวบัดนี้เริ่มสำนึกผิดว่าคิดแต่เอาตัวรอด จึงทำเรื่องเล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ จนทำให้ราชการของกองทัพต้องเสียหาย ดังนั้นพอพบหน้าขงเบ้งจึงคุกเข่าคำนับสารภาพผิด และร้องขอให้ขงเบ้งไว้ชีวิต

< ขงเบ้งจึงว่า ท่านกับเรารับราชการมาแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ แต่ระยะหลังนี้ท่านเปลี่ยนแปลงไป ไม่ใส่ใจในราชการ คบแต่พวกพาลสันดานหยาบ ประราณาแต่ลาภยศและอาภิมสิริจักกิม ราชการของพระเจ้าอยู่หัวจึงเสียไป ตัวท่านเป็นขุนนางมาแต่ก่อน รู้ดีว่าราชการกองทัพเป็นเรื่องความเป็นความตายของบ้านเมืองจะดูเบาไม่ได้ คราก่อนก็อันขุนนางในบังคับของท่านทรยศต่อแผ่นดินเข้าด้วยข้าศึก ทำให้เสียราชการมาครั้งหนึ่งแล้ว คราวที่ท่านจะตระหนักในผิดถูกชั่วดี แต่ตัวท่านกลับทำผิดเสียเอง การอันร้ายแรงครั้งนี้หากจะไม่ลงโทษท่านตามพระอัยการศึกก็จะเสียขวัญกำลังใจของทหารทั้งปวง

กล่าวแล้วขงเบ้งจึงออกคำสั่งให้ทหารเอาตัวลิเจียมไปตัดศีรษะแล้วเสียบประจาน มิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่คนทั้งปวงสืบไป

บิฮุยได้ยินคำสั่งขงเบ้งดังนั้นก็ตกใจ ยกมือขึ้นห้ามทหารซึ่งกำลังจะคุมตัวลิเจียมออกไปให้หยุดไว้ก่อน พลาดคุกเข่าลงคำนับขงเบ้งแล้วกล่าวว่า โทษลิเจียมครั้งนี้ถึงตายแล้ว ซึ่งมหาอุปราชจะลงโทษประหารชีวิตก็ชอบอยู่ แต่ลิเจียมนี้เคยทำคุณงามความดีมาแต่ก่อน แต่ท่านจงคิดถึงพระเจ้าเล่าปี่ ซึ่งได้ฝากลิเจียมแลราชการไว้แก่ท่าน

ขงเบ้งได้ยินคำบิฮุยยกเอาพระบารมีของพระเจ้าเล่าปี่ขึ้นอ้าง น้ำใจก็ประหวั่นไปถึงความแต่หนหลังครั้งที่ลิเจียมตั้งหน้าทำราชการกับพระเจ้าเล่าปี่ด้วยดีมาด้วยกัน ยามที่พระเจ้าเล่าปี่ทรงพระประชวรหนักใกล้สิ้นพระชนม์ก็คิดถึงคุณของลิเจียม จึงออกปากฝากฝังลิเจียมและการแผ่นดินทั้งสิ้นไว้กับขงเบ้ง ขงเบ้งรำลึกถึงพระเจ้าเล่าปี่ตั้งนั้นแล้วน้ำตาก็ไหลพรากอาบแก้ม และนั่งอึ้งอยู่เป็นครู่ใหญ่

หลังจากนั้นขงเบ้งจึงกล่าวกับลิเจียมว่าซึ่งข้าพเจ้ามีคำสั่งลงโทษท่านนั้นใช่จะเป็นด้วยน้ำใจซึ่งแม้แต่น้อยหนึ่ง แต่จำต้องรักษาพระอัยการศึกให้เป็นแบบอย่างธรรมเนียมแก่ทหารไว้ เดชะบุญที่พระเจ้าเล่าปี่ก่อนสิ้นพระชนม์ได้ฝากฝังท่านไว้กับเรา เทียบเท่ากับพระบรมราชโองการยกโทษตายให้ไว้ล่วงหน้า ดังนั้นจึงลดโทษท่านเป็นถอดออกจากทุกตำแหน่งในราชการ และให้เนรเทศไปอยู่ที่ภูมิลำเนาเดิม และจะเอาบุตรของท่านทำราชการในหน้าที่แทนท่าน ท่านจะเห็นเป็นประการใด

ลิเจียมได้ยินดังนั้นจึงคำนับขอบคุณขงเบ้ง เามือตอบหน้าตัวเองสองสามครั้ง รั่าให้แล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าสำนึกผิดว่าทำการของเจ้าให้เสียไป ซึ่งมหาอุปราชมีใจกรุณาหลงโทษดังนี้ ข้าพเจ้าเต็มใจรับโทษทุกประการ

ขงเบ้งได้ยินดังนั้นจึงสั่งให้บิฮุยและลิเจียมกลับเข้าไปเมืองเสฉวน ให้ไปกราบทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนตามที่ขงเบ้งได้บอกขงเบ้งได้ตัดสินโทษ

บิฮุยพาลิเจียมเข้าไปถึงเมืองเสฉวนแล้วจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยน กราบบังคมทูลตามที่ขงเบ้งได้บอกมานั้นทุกประการ

พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังคำกราบบังคมทูลก็ทรงพระโกรธเสียวเป็นอันมาก ตรัสสั่งให้เอาตัวเสียมไป
ประหารชีวิต

บิษุย์ได้ยินรับสั่งก็คุกเข่าถวายบังคม แล้วกราบบังคมทูลความซึ่งได้ทักท้วงและตอบโต้กับขงเบ้งให้พระ
เจ้าเล้าเสียนทราบ และกราบบังคมทูลต่อไปว่าความผิดของเสียมครั้งนี้มหาอุปราชาได้ตัดสินลงโทษตาม
พระอัยการศึกแล้ว ขอพระองค์ได้โปรดตรองอีกครั้งหนึ่ง

พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังคำท้วงก็ได้พระสติ จึงตรัสสั่งให้ถอดยศและปลดเสียมออกจากตำแหน่ง เนรเทศ
ให้กลับไปอยู่ภูมิลำเนาเดิมตามคำตัดสินของขงเบ้ง และโปรดให้ตั้งลิหวงบุตรของเสียมเป็นขุนนาง
แทนตำแหน่งของเสียมตั้งแต่นั้น

ฝ่ายขงเบ้งหลังจากยกกองทัพกลับมาตั้งอยู่ที่เมืองฮันต๋งแล้ว ก็ปรารถนาจะได้ยกกองทัพบุกเข้าแดน
ยก็ถึงห้าครั้ง การก็ยังไม่สำเร็จดังปรารถนา แต่สูญเสียทหารและเสบียงเป็นอันมาก ดังนั้นจึงจะ
เตรียมของสมผู้คนและเสบียงอาหารอีกสามปีให้พร้อมก่อนแล้วจึงค่อยยกไปด้วยอีกทีหนึ่ง

ขงเบ้งรำลึกต่อไปว่า พระเจ้าเล้าเสียนเป็นกษัตริย์หนุ่มอ่อนแก่ความนึก ผิดกับพระเจ้าเล้าปีและมีได้มี
อุดมการณ์ที่จะกอบกู้บ้านเมืองฟื้นฟูพระราชวงศ์ฮั่น มักเสพสุขและทรงพระเกษมสำราญกับเหล่าชนที่
และคนพาลหยาบช้า ถ้าหากตัวเราเข้าไปอยู่ที่เมืองเสฉวนเห็นพฤติกรรมที่ผิดธรรมเนียมประเพณีก็จะอด
ใจไว้ไม่ได้ จำกำหนดขัดขวางก็จะต้องพระทัย เห็นจะผิดใจกัน ไม่พระเจ้าเล้าเสียนคิดทำร้ายเรา เราก็
อาจต้องถูกรับสั่งของพระเจ้าเล้าปีสั่งทหารพระเจ้าเล้าเสียนเสียซึ่งไม่สมควรทั้งสองทาง กระนั้นเลยจำจะคุม
ทหารตั้งของสมผู้คนและเสบียงไว้ที่เมืองฮันต๋งจะควรยิ่งกว่า

ขงเบ้งคิดดังนั้นแล้วจึงตั้งมั่นอยู่ที่เมืองฮันต๋ง ฝึกปรี้อไพร่พล ของสมผู้คนและเสบียงอาหาร กำหนดครบ
สามปีแล้วจะยกกองทัพบุกยก็อีกทีหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ความลับในน้ำใจลึก (ตอนที่ 559)

พระพุทธศาสนาถูกล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบสี่พรรษา เดือนเก้า พระเจ้าโจยอยเสวยราชย์อยู่ ณ เมือง
ลกเอียงราชธานี ในปีนั้นชาวเมืองข้างทิศเหนือของเมืองลกเอียงได้เห็นมังกรเขียวปรากฏกายขึ้นจากบ่อ
น้ำใหญ่ แล้วแผ่นโผนโจนทะยานขึ้นไปสาแดงฤทธิ์อยู่บนอากาศ เกิดข่าวเล่าลืออย่างกว้างขวางทั่วทั้ง
แคว้น

บรรดาขุนนางได้ทราบความจึงพากันเข้าไปกราบทูลพระเจ้าโจยอยว่า ซึ่งมังกรเขียวปรากฏกายขึ้นเบื้อง
ทิศอุดรของราชธานี เป็นนิมิตหมายว่าวายุก็จะมีเจริณรุ่งเรือง บารมีของพระองค์จะแผ่กษัตริย์ไปทั่ว
คามมหาสมุทร ขอที่พระองค์จะได้เปลี่ยนศักราชให้รองรับหนูนเนื่องกับนิมิตมงคลในครั้งนี้

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำกราบบังคมทูลของขุนนางพร้อมกันดังนั้นก็มีพระทัย ยินดี ทรงเห็นชอบกับการ
เปลี่ยนศักราชตามความเห็นของขุนนางทั้งปวง และตรัสสั่งให้ขุนนางผู้ใหญ่แห่งสำนักราชเลขาธิการ
ผู้ชำนาญการดาราศาสตร์และราชพิธีโบราณ ตั้งการพิธีบวงสรวงบูชาเทพดาฟ้าดิน เพื่อความเป็นสิริ
มงคลและความอุดมสมบูรณ์แก่ราชอาณาจักร และโปรดเกล้าให้เปลี่ยนศักราชใหม่เป็นศักราชมังกรเขียว
หรือศักราชแช่งตั้งแต่นั้นมา

เสรีจการพิธีแล้วทรงโปรดให้แต่งโต๊ะเลี้ยงขุนนางข้าราชการทั้งปวง และให้ตั้งกรมหรสพเพื่อความ
บันเทิงเบิกบานของอาณาประชาราษฎร

พระสุริยันยารา ดาวเดือนเคลื่อนคล้อยหมุนเวียนเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว โดยที่มีอาจมีใครเห็นยารั้งหรือ
ผลักดันให้ผันแปรไปแต่ประการใดได้ จนพระพุทธศักราชล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบสี่พรรษา เดือนสี่
หลังจากขึ้นปีใหม่แล้วเพียงหนึ่งเดือน ซึ่งเป็นระยะเวลาที่พระเจ้าเล้าเสียนเสวยราชสมบัติได้สิบสามปี ขง
เบ้งเห็นไพร่พลและเสบียงอาหารพร้อมแล้ว จึงดำริที่จะยกกองทัพไปด้วยอีกทีหนึ่ง

ดำรินั้นแล้วขงเบ้งจึงเดินทางเข้าไปเมืองเสฉวน เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล้าเสียนแล้วกราบบังคมทูลว่า ซึ่ง
ข้าพระองค์ได้พักทหารของสมกำลังและเสบียงอยู่ที่เมือง ฮันต๋งมาสามปีแล้วนั้น บัดนี้การทั้งปวงได้
เตรียมพร้อมแล้ว จึงขอรับพระบรมราชานุญาตยกกองทัพไปปราบปรามยก็ รวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่ง
ตามพระราชปณิธานของพระเจ้าเล้าปี ขอได้โปรดพระราชทานพระบรมราชานุญาตแก่ข้าพระองค์ด้วย

พระเจ้าเล้าเสี้ยนไม่ได้ทรงพบขงเบ้งมาสามปี เห็นขงเบ้งเข้ามาเฝ้าในครั้งนี้ปรากฏความชราครบง่าตั้งแต่ศีรษะถึงปลายเท้า ผมและหนวดเป็นสีขาวเกือบทั้งสิ้น มีสีดำแซมบ้างก็แต่เพียงส่วนน้อย ปรกายดาที่เคยเจิดจ้าดวงดาวประจำเมืองก็ดูซบโรยลงไป ใบหน้ามีรอยเหี่ยวย่นโดยทั่วไป กิริยาท่าทางเดินเห็นลู่ก่นั่งถวยบังคมก็เชื่องช้าลง จึงรู้สึกสงสารขงเบ้งเป็นอันมากที่กรากกรำราชการโดยไม่เห็นแก่ความสุขส่วนตัว แต่ละวันเท่าที่ทรงทราบขงเบ้งก็หมกมุ่นอยู่กับการฝึกปรีอทหาร และเตรียมแผนการบุกยกก็มิได้เป็นอันพักผ่อน ทั้งสถานการณ์ปัจจุบันนี้บ้านเมืองก็สงบสันติเป็นที่พอพระราชหฤทัยแล้ว

พระเจ้าเล้าเสี้ยนคำนึงการตั้งนั้นแล้วจึงตรัสกับขงเบ้งว่า แผนดินทุกวันนี้แบ่งออกเป็นสามก๊ก ต่างไม่ขึ้นแก่กันก็จริง แต่ก็หาได้รุกรานทำอันตรายแก่กันไม่ บ้านเมืองและราษฎรเป็นสุขจึงชอบที่ท่านพอมหาอุปราชจะได้ยินยอมปล่อยให้สถานการณ์ดำเนินไปในลักษณะเช่นนี้ และเข้ามาพักผ่อนอยู่ในเมืองหลวงเถิดอย่าได้ออกไปตรากตรำให้ยากลำบากกายอีกเลย

ขงเบ้งจึงกราบบังคมทูลว่า ข้าพระองค์ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระเจ้าเล้าปี ไว้วางพระราชหฤทัยปลงการแผ่นดินไว้ให้ ทรงตั้งพระบรมราชปณิธานให้รวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง พื้นฟูเขตขงเบ้งบรมราชวงศ์ฮั่น บำรุงอาณาประชาราษฎร์ทั่วแผ่นดินให้เป็นสุขแต่บัดนี้การอันสำคัญนั้นยังไม่สำเร็จลุล่วง ตัวข้าพระองค์ก็ล่วงวัยไปตามกาลเวลา ดังนั้นวันคืนจึงเต็มไปด้วยความทุกข์ใจ อันแผ่นดินซึ่งเป็นสามก๊กในทุกวันนี้ไซ้ว่าจะมีสันติภาพอย่างแท้จริงก็หาไม่ วันใดบ้านเมืองเราอ่อนแอ วันนั้นข้าศึกก็จะยกมาทำอันตรายในวันนั้นเมืองเราเข้มแข็งอยู่ข้าศึกจึงไม่กล้ายกมารุกราน ซึ่งจะวางใจปล่อยให้อริราชศัตรูของสุมาบุรุษทหารสืบไป อันตรายก็จะเกิดแก่เมืองเรา ขอให้พระองค์ได้พระราชทานพระบรมราชานุญาตเถิด

ขงเบ้งกล่าวขาดคำลง เจาจิวซึ่งเป็นโอรสหลวงประจำราชสำนักมาแต่ครั้งพระเจ้า เล้าปีได้ออกไปคุกเข่าถวยบังคมพระเจ้าเล้าเสี้ยนแล้วกราบทูลว่า ซึ่งมหาอุปราชจะขอรับพระบรมราชานุญาตยกไปปราบปรามผู้ยกก็ครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับการบนอากาศ

เจาจิวกล่าวแล้วหันไปมองหน้าขงเบ้ง แล้วกราบบังคมทูลต่อไปว่า เมื่อสองสามเดือนก่อนได้ปรากฏฝูงนกหลายหมื่นตัวอพยพมาจากข้างทิศใต้ไปอยู่ที่แม่น้ำหั่นซุย มีชานานฝูงนกทั้งหมดก็พากันตายสิ้น นับเป็นลางร้ายเป็นอัปมงคลแก่แผ่นดิน ในยามค่ำคืนแล้วชาวเมืองก็ได้ยินเสียงใบสนต้องลม ดังก้องระงมดั่งตั้งเสียงคนรำให้ เป็นที่ขยาดหวาดกลัวแก่ชาวเมืองทั้งปวง นับเป็นลางร้ายของแผ่นดินอีกสถานหนึ่ง

เจาจิวกราบบังคมทูลสืบไปว่า ข้าพระองค์ได้พิเคราะห์ปรากฏการณ์บนอากาศก็เห็นอย่างแจ่มแจ้งว่า กลุ่มดาวนักษัตรที่ชื่อว่าดาวกวยแซ่ได้โคจรเกาะกุมเป็นเชิงมุมอยู่กับดาวพระศุกร์ซึ่งเป็นดาวประจำเมืองของวุยก๊ก ทั้งแลเห็นดาวพระศุกร์นั้นสดใสยิ่งนัก เป็นนิมิตหมายว่าวุยก๊กยังเรืองโรจน์ ไม่ถึงกาลดับสูญ ดังนั้นแม้มหาอุปราชซึ่งมีสติปัญญาเป็นอันมากจะกรีธาทัพใหญ่ไปในครั้งนี้ เห็นจะไม่อาจกำราบวุยก๊กได้

กราบทูลตั้งนั้นแล้วเจาจิวจึงหันมาทางขงเบ้ง แล้วกล่าววามหาอุปราชท่านก็รอบรู้ดาราศาสตร์และการอากาศทั้งปวงมิได้ยิ่งหย่อนไปกว่าข้าพเจ้าแม้แต่น้อย ย่อมรู้อิทธิเดชสวรรค์เป็นอันดีว่าเป็นเช่นไร แล้วเจาจิวจึงยื่นลิขิตแห่งฟ้าให้ได้ยากลำบากแก่ตัวเองและไพร่พลตั้งนี้เล่า

ขงเบ้งได้ยินคำเจาจิวตั้งนั้นก็ส่ายศีรษะ แล้วคุกเข่าลงกราบบังคมทูลพระเจ้าเล้าเสี้ยนว่า การในฟ้าอากาศเป็นเพียงการอันประมาถเท่านั้น จะยึดถือเป็นจริงจึงอย่างไรได้ ต่อให้การบนฟ้าแสดงนิมิตว่าวุยก๊กยังรุ่งเรือง แต่ถ้าหากเรายกกองทัพไปตีวุยก๊กจนพ่ายแพ้ยับย่น ยึดเมืองลกเอี้ยงได้แล้ว การบนดินต่างหากเล่าจะกำหนดและผันแปรการในอากาศทำให้ดาวประจำเมืองของวุยก๊กลวงลับดับสูญไปเอง

ขงเบ้งกล่าวตั้งนั้นแล้วน้ำตาก็ไหลอาบแก้มโดยไม่รู้ตัว เพราะมีหรือการในอากาศดั่งที่เจาจิวตั้งนั้นขงเบ้งจะไม่ล่วงรู้ เป็นแต่ว่ายังมีใจในสติปัญญาคนว่าเหนือกว่าลิขิตแห่งสวรรค์ สามารถผันแปรลิขิตแห่งฟ้าให้เปลี่ยนแปลงไปได้ ขงเบ้งจึงกราบทูลต่อไปว่า ข้าพระองค์ได้รับความไว้วางพระราชหฤทัยจากพระเจ้าเล้าปีให้อุ้มชูท่านบำรุงพระองค์ จึงมีหน้าที่ต้องถวยความจงรักภักดีไปกว่าจะสิ้นชีวิต การยกกองทัพไปตีวุยก๊กครั้งนี้แม้ไม่สำเร็จการตั้งประสงค์ก็ดี เห็นจะป้องกันยับยั้งไม่ให้วุยก๊กหาญกล้ายกกองทัพมารุกรานบ้านเมืองเราไปอีกนานเท่าอนาน ขอพระองค์อย่าได้ทรงฟังคำทัดทานที่เหลวไหลนั้นเลย

พระเจ้าเล้าเสี้ยนทอดพระเนตรเห็นขงเบ้งยืนย่นยืนยืนขึ้นแข็งที่จะยกกองทัพไปปราบปรามวุยก๊กโดยไม่ฟังคำทัดทานของโอรสหลวงก็ไม่อาจขัดใจได้ จึงตรัสว่าเมื่อท่านพอมหาอุปราชตั้งใจปรารถนาหนักแน่นดั่งนี้ก็สุดแท้แต่ใจเถิด

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายคำทัดทานของเจาจิวว่า ข้าพเจ้าดูในตำราแล้วเห็นดาวมหาอุปราชเมืองเรานี้เศร้าหมอง อันดาวประจำเมืองฝ่ายเหนือขึ้นรุ่งเรือง อนึ่งชาวเมืองเราเลื่องลือกันว่าเวลากลางคืนได้ยินใบสนซึ่งต้องลมนั้นเหมือนเสียงคนร้องไห้อื้ออึงอยู่ ซึ่งมหาอุปราชจะยกไปครั้งนี้ขอให้

งดไว้ก่อน แต่ ขงเบ้งไม่ฟังคำของเจาจิว กล่าวแก่ว่า ตัวเราได้รับรับสั่งพระเจ้าเล่าปี่ไว้ว่า จะคิดอ่านบำรุงแผ่นดินให้ราบคาบ ซึ่งท่านจะเอานิมิตโมเสาเรามาขัดไว้ฉันไม่ได้ จำเราจะยกไปทำการตามรับสั่งจึงจะควร

หลังจากพระเจ้าเล่าเสี้ยนมีพระบรมราชโองการอนุญาตให้ขงเบ้งไปปราบปราม วุยก็ไปแล้ว สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า แล้วขงเบ้งก็เอาธูปเทียนไปจุดบูชาพระศพพระเจ้าเล่าปี่ จึงกราบลงแล้วร้องไห้ว่า ตัวข้าพเจ้าได้รับสั่งพระองค์ให้ปราบปรามศัตรูราชสมบัติเสียให้ราบคาบ ข้าพเจ้าก็ได้ยกไปทำการกับเหล่าศัตรูแผ่นดิน ณ เขากีสานถึงห้าครั้ง ก็ยังไม่สำเร็จตามรับสั่งก่อน ครั้นนี้ข้าพเจ้าจะยกกองทัพไปอีก แม้ไม่สมความคิดก็จะมีได้กลับมาเลย

ในขณะที่สามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่า ขงเบ้งออกจากที่เฝ้าแล้ว มีบัญชาให้เจ้าหน้าที่จัดสัตว์สามชนิดคือ สกร โค แพะ ทำพิธีบวงสรวง ณ ที่ศาลบูชาพระเจ้าเล่าปี่ ขงเบ้งนำมูกน้ำตาลไหล ถวายสักการะกราบบังคมทูลต่อหน้าศาลบูชาว่า ข้าพระพุทธเจ้า เหลียงได้กรีธาทัพออกจากภูเขากีสานถึงห้าครั้งแล้ว มิได้เอาดินแดนกลับมาแม้แต่นิวเดียว ต้องแบกโทษมิเบา บัดนี้ข้าพระพุทธเจ้ากลับควบคุมกองทัพทั้งหมด ออกศึกทางภูเขากีสานอีกครั้ง ขอถวายคำสัตย์ปฏิญาณจะออกแรงอย่างสุดแรงสุดใจ ปราบปรามโจรขบถต่อสู้ให้สูญสิ้น พื้นฟูดินแดนดวงจวัน จะขอไฉ่ค่านับยอมเหน็ดเหนื่อยจนถึงที่สุด ตายแล้วแล้วกัน

ส่วนสามก๊กฉบับบริวิเทเลอรัของอังกฤษได้ระบุว่าหลังจากที่เฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยนแล้ว ขงเบ้งเตรียมเดินทางกลับไปเมืองฮันต๋ง แต่ก่อนจะกลับไปนั้นขงเบ้งได้ขอรับพระบรมราชานุญาตเปิดสุสานพระบรมศพของพระเจ้าเล่าปี่ ตั้งการพิธีเช่นไหว้ บวงสรวงเพื่ออาลัยพระบรมศพ

ในการบูชาบวงสรวงพระบรมศพพระเจ้าเล่าปี่นั้น ขงเบ้งได้คุกเข่าลงหน้าแท่นบูชารำไห้จนน้ำตานองใบหน้า กราบทูลเบื้องหน้าพระบรมรูปของพระเจ้าเล่าปี่ซึ่งสร้างไว้ประจำสุสานพระบรมศพว่า ข้าพระองค์จูกัดเหลียง-ขงเบ้ง เดิมเป็นชนชาวสามัญที่ไม่มีผู้ใดรู้จักหน้าตาแห่งตำบลลำเอียง ทุกวันคืนชุ่มชอนกายศึกษาฝึกฝนวิทยาการต่าง ๆ กับเพื่อนสนิทมิตรสหาย มิได้ปรารถนาลาภยศสุขสรรเสริญ ในท่ามกลางฤดูกาลอันหนาวเหน็บด้วยหิมะและพายุ พระองค์ได้ตรากตรำพระวรกายมิได้ถือพระองค์เสด็จออกไปเยือนข้าพระองค์ถึงกระท่อมน้อยถึงสามครั้งสามหน ทรงมีพระราชปรารภว่าราชวงศ์ฮั่นเสื่อมทรุดใกล้ดับสูญ คนชั่วฮึกเหิมหาญครองอำนาจบ้านเมืองเป็นกบฏต่อแผ่นดิน อาณาประชาราษฎร์เดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า ทรงตั้งความปรารถนารวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่ง กอบกู้ฟื้นฟูพระราชวงศ์ฮั่นให้รุ่งเรืองสถาพร ทำนุบำรุงอาณาประชาราษฎร์ให้ร่มเย็นเป็นสุข เพื่ออุดมการณ์อันสูงส่งฉะนี้ ทรงมีความไว้วางพระราชหฤทัยชวนเชิญให้ข้าพระองค์ออกจากป่าเขามาช่วยแบ่งเบาพระราชธุระ ด้วยเห็นแก่น้ำพระทัยที่ทุมเทและปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่หวังเอาความสงบสุขของแผ่นดินและราษฎรเป็นที่ตั้ง ข้าพระองค์จึงยอมละวิเวกสุขขออกมารับใช้พระองค์ แต่เสียดายสวรรค์ไม่มีใจกับผู้มีน้ำใจอันประเสริฐ ยังคงปกป้องคนชั่วให้ครองอำนาจในแผ่นดินทำให้พระองค์ต้องทอดทิ้งพระราชธุระไว้เบื้องหลัง ผากฝังให้ข้าพระองค์สืบสานพระราชปณิธาน และทำนุบำรุงพระราชบุตรสืบไป ข้าพระองค์ก็น้อมใจสนองพระราชปณิธานนั้น แต่ห้าครั้งแล้วที่ยกกองทัพไปบุกกุกก็ยังไม่สำเร็จดังประสงค์ บัดนี้วันเวลาของข้าพระองค์เหลือน้อยนิด แลสวรรค์ก็ยังบงบอกว่าแผ่นดินนุกก็คงรุ่งเรืองเฟื่องฟู หากละไว้สิ้นข้าพระองค์แล้วเมืองเสฉวนยอมเป็นอันตราย จึงจำต้องยกกองทัพไปปราบปรามวุยก็อีกครึ่งหนึ่ง ด้วยเชื่อมั่นสติปัญญาตัวว่าจะสามารถผันแปรลิขิตสวรรค์เพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของบ้านเมืองและราษฎรได้ หากมั่นคงการไม่สำเร็จเห็นข้าพระองค์จะไม่มีโอกาสได้กลับมาถวายบังคมอีกแล้ว จึงขอถือวาระอันสำคัญนี้กราบถวายบังคมลา ขอขบารมีแห่งพระองค์จงอำนวยช่วยให้พรข้าพระองค์ให้ทำการสำคัญสนองพระคุณสำเร็จดังปรารถนาด้วยเถิด

ความอันขงเบ้งกราบบังคมทูลหน้าสุสานพระบรมศพพระเจ้าเล่าปี่นี้ประจักษ์ถึงความคิดทางยุทธศาสตร์และสถานการณ์ทั้งบนฟ้าบนดินอย่างกระจ่าง หาใช่จะยาดราห์ไปโดยไม่คำนึงถึงการในอากาศดังที่เจาจิวโหรงหลงรู้แต่ประการใดไม่ แต่ด้วยน้ำใจที่ภักดีมั่นคงต่อผู้เป็นนาย และความทะนงในสติปัญญาว่าจะเปลี่ยนแปลงลิขิตแห่งฟ้าได้ต่างหาก ขงเบ้งจึงจำต้องยาดราห์ไปในครั้งนี้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แผนการยุทธวิธีศึกครั้งที่หก (ตอนที่560)

ขงเบ้งขอรับพระบรมราชานุญาตยกกองทัพไปปราบวุยก็กครั้งที่หก ด้วยความเชื่อมั่นว่าสติปัญญาคนจะสามารถพลิกผันลิขิตสวรรค์ได้ ก่อนกลับไปเมืองฮันต๋ง ขงเบ้งได้ขอพระบรมราชานุญาตเปิดสุสานพระบรมศพพระเจ้าเล่าปี่ เข้าไปรำพันรำไห้ทำพิธีสักการะพระบรมศพแล้วถวายบังคมลา

เสร็จพิธีบวงสรวงเช่นไหว้พระบรมศพพระเจ้าเล่าปี่แล้ว ขงเบ้งได้กลับเข้าไปถวายบังคมลาพระเจ้าเล่าเสี้ยนและเดินทางกลับไปเมืองฮันต๋ง ระดมกำลังพลสามสิบสี่หมื่นและศาสตราวุธทั้งปวง รววันฤกษ์ดีจะยกทัพไปตีวุยก็ก

ขณะที่กำลังรอดอยวันฤกษ์ดีนั้น วันหนึ่งทหารรักษาการณ์เข้ามารายงานขงเบ้งว่า เมื่อค่ำคืนนี้กวนหินได้ป่วยด้วยโรคปัจจุบันถึงแก่กรรมแล้ว

ขงเบ้งทราบข่าวกวนหินตายโดยไม่ทันตั้งตัวก็ตกใจ ร้องไห้รักกวนหินเป็นอันมากจนสลบสิ้นสติสมประดี แม่ทัพนายกองพากันตกใจ และช่วยกันแก้ไขจนขงเบ้งฟื้นคืนสติดังเดิม

พลันที่ฟื้นคืนสติ ขงเบ้งได้รำพึงรำพันด้วยความเศร้าสลดว่า กวนหินนี้เป็นทหารเอก ทั้งมีใจสัตย์ซื่อ เหมือนกวนอูผู้บิดา ควรที่จะช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินสืบไป ซึ่งกวนหินมาถึงแก่ความตายครั้งนี้ เหมือนเราเสียกำลังไปแก่ข้าศึกก็หนึ่ง

แต่การสงครามนั้นเป็นการใหญ่ ขงเบ้งจึงไม่อาจรั้งรอกองทัพร่วมพิธีศพของ กวนหินได้ จึงสั่งให้ทหารคนสนิทเข้าร่วมพิธีการศพของกวนหินแทนตัว และจัดแจงเตรียมการที่จะเคลื่อนทัพตามวันเวลาฤกษ์

วันรุ่งขึ้นเวลาเก้านาฬิกา ขงเบ้งสั่งให้ลั่นฆ้องกลองโห่ร้องเอาฤกษ์เอาชัย กริษาทัพใหญ่สามสิบสี่หมื่นออกจากเมืองฮันต๋ง ตั้งให้เกียงฮุยและฮุยเฮียนเป็นกองทัพหน้าซ้ายขวา ให้ลิฉันทกุมองเสียบึง ขงเบ้งคุมกองทัพหลวงยกไปที่ตำบลเขากิสาน

ในระหว่างเดินทัพตั้งแต่ด่านเกียมโก๊ะจนถึงหุบเขาจ่าก๊ก ขงเบ้งสั่งให้ตั้งค่ายเรียงเป็นระยะถึงยี่สิบสี่ค่าย แต่ละค่ายจัดกำลังทหารสามพันคนระมัดระวังรักษาค่าย ท่ามกลางความแปลกใจของเหล่าทหารว่า ขงเบ้งคิดทำการครั้งนี้แปลกประหลาดกว่าแต่ก่อนมา แต่ไม่มีผู้ใดกล้าได้ถามความว่ามีเหตุผลต้นปลายประการใด

ครั้นถึงตำบลเขากิสานแล้วขงเบ้งได้สั่งให้ตั้งค่ายใหญ่เป็นห้าค่าย ด้านหน้ามีสองค่ายซ้ายขวา ด้านหลังมีสองค่ายซ้ายขวา ขงเบ้งตั้งค่ายหลวงอยู่ตรงกลาง แล้วสั่งให้ทหารลาดตระเวนออกลาดตระเวนระยะไกลไกลมิได้ประมาณ

ในระหว่างที่ขงเบ้งกำลังเคลื่อนทัพไปที่ตำบลเขากิสานนั้น หน่วยสอดแนมของวุยก๊กได้ทราบความจึงส่งรายงานเข้าไปกราบบังคมทูลพระเจ้าโจยอยให้ทรงทราบ

พระเจ้าโจยอยทราบรายงานแล้วก็ตกพระทัย รับสั่งให้หาสมุหี๋เข้ามาเฝ้า แล้วมีพระราชปรารภว่าสามปีที่ผ่านมานี้ จ๊กก๊กมิได้ยกกองทัพมารุกรานเมืองเรา อาณาประชาราษฎร์ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข บัดนี้ขงเบ้งได้ยกกองทัพใหญ่ มีชาวเล่าลือว่ามีกำลังพลถึงสี่สิบหมื่นกำลังยกมาที่ตำบลเขากิสานอีก ท่านจะคิดอ่านประการใด

สมุหี๋จึงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าดูดาวแลดาราเห็นว่าฝ่ายเมืองเรารุ่งเรืองสูงไสยอยู่ อันดาวสำหรับเมืองเสฉวนนั้นเศร้าหมองนัก ซึ่งขงเบ้งยกมาครั้งนี้เหมือนหนึ่งหอกยิงใส่ตัว พระองค์อย่าคิดวิตกเลย ไว้ข้าพเจ้าจะอาสาไปต้านทานเอาชัยชนะให้ได้

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า เมื่อสมุหี๋ได้ยื่นพระราชปรารภของพระเจ้าโจยอยแล้วได้กราบบังคมทูลว่า ข้าพระองค์ได้พิเคราะห์เหตุการณ์ในอากาศ เห็นดาวประจำเมืองของวุยก๊กสว่างไสวรุ่งโรจน์ ดาวกวยแซ่ได้โคจรเป็นเชิงมุมคุ้มกันดาวประจำเมือง พลังธาตุของวุยก๊กเรืองฤทธิ์ดุเดือดยิ่งนัก ส่วนเมืองเสฉวนเล่าดาวประจำตัวขุนนางผู้ใหญ่เศร้าหมอง ขงเบ้งยกกองทัพมาครั้งนี้เห็นจะเป็นอันตรายเป็นมั่นคง พระองค์อย่าได้ทรงพระวิตกสืบไปเลย ข้าพระองค์ขออาสายกกองทัพไปรับศึกครั้งนี้ จะคิดอ่านเอาชัยชนะขงเบ้งให้จงได้

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำกราบทูลของสมุหี๋ก็ทรงดีพระทัย มีพระบรมราชานุญาตให้สมุหี๋ยกกองทัพไปรับศึกขงเบ้ง และโปรดเกล้าตั้งให้สมุหี๋เป็นแม่ทัพใหญ่ พระราชทานตราและหมายรับสั่งให้สมุหี๋บังคับบัญชาทหารและพลเรือนตลอดทั้งแคว้นเพื่อทำศึกในครั้งนี้

สมุหี๋ถวายบังคมขอบพระทัยพระเจ้าโจยอยแล้วกราบทูลต่อไปว่า เป็นพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงไว้วางพระราชหฤทัย ในการศึกครั้งนี้ข้าพระองค์ขอพระราชทานพระราชานุญาตให้บุตรของแฮหัวเอียนสี่คน คือ แฮหัวป้า แฮหัวฮุย แฮหัวฮุย และแฮหัวสี ไปช่วยราชการในกองทัพด้วย ทั้งจะถือโอกาสแก้แค้นแทนแฮหัวเอียนที่ถูกสองตงสังหารที่ภูเขาเตงกุนสันในอดีต

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำสมุหี๋ดังนั้นก็ตรัสว่า ในศึกครั้งก่อนแฮหัวหลิมราชบุตรเขยในพระเจ้าวุ้ยองค์ซึ่งเป็นบุตรของแฮหัวตุนเป็นแม่ทัพยกทหารไปสู้รบกับจ๊กก๊กแล้วพ่ายแพ้เสียที มีความอับยศแก่ผู้คนทั้งปวง

ไม่กล้าเข้ามาในเมืองหลวงถึงบัดนี้ ครั้งนี้ท่านจะขอเอาบุตรแสหัวเหียนทั้งสี่คนไปอีกเล่า เกรงว่าเหตุการณ์จะซ้ำรอยเหมือนเมื่อครั้งแสหัวหลิม ท่านจงไตร่ตรองให้จงดี

สมาธิจึงกราบทูลว่า บุตรแสหัวเหียนทั้งสี่คนนี้แตกต่างจากแสหัวหลิมราวฟ้าแลดิน เพราะมีฝีมือรอบฟงกล้าหาญ มีความรอบรู้ในกลสงครามทั้งปวง ทั้งมีความพยายามหมายจะล้างแค้นจ๊กก๊กแทนบิดา เห็นจะทำศึกโดยเต็มกำลัง

พระเจ้าโจยอยจึงตรัสว่า เมื่อท่านแม่ทัพยืนยันดังนี้เราก็มิได้ขัด ยิ่งกว่านั้นหากท่านเห็นผู้หนึ่งผู้ใดมีสติปัญญาแลฝีมือที่จะช่วยการศึกษาได้ ก็ให้อ่านาจแก่ท่านแต่งตั้งเป็นขุนนางตามที่เห็นสมควรเถิด

สมาธิได้รับพระราชานุญาตดังนั้นก็มีความยินดี ถวายบังคมพระเจ้าโจยอยแล้วกราบทูลว่าการศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ข้าพเจ้าได้คิดอุบายให้ขงเบ้งถอยกลับไปเมืองฮันตั้งให้จงได้ แต่เกรงว่าจะบังคับบัญชาทหารไม่คล่องตัว จึงจำต้องขอพระบารมีของพระองค์ทรงโปรดสนับสนุนตามแผนอุบายซึ่งข้าพระองค์ได้ทำเป็นฎีกาไว้แล้ว

กราบทูลแล้วสมาธิจึงลุกขึ้นเอาฎีกาฉบับขึ้นทูลเกล้าถวายพระเจ้าโจยอยเป็นการเฉพาะพระองค์ พระเจ้าโจยอยเปิดฎีกาของสมาธิออกทอดพระเนตรแล้วทรงพยักหน้าเป็นที่เห็นด้วย แต่มิได้ตรัสประการใด

สมาธิเห็นดังนั้นจึงมีความยินดี ถวายบังคมขอบพระทัยพระเจ้าโจยอยแล้วกลับออกไป เรียกบุตรของแสหัวเหียนทั้งสี่คนเข้ามาพบ แจ้งความตามที่มีพระบรมราชานุญาตให้ทราบทุกประการ ครั้นถึงวันฤกษ์ดีสมาธิจึงให้ตั้งการชุมนุมกองทัพไว้ที่หน้าประตูเมือง

ก่อนถึงเวลาเคลื่อนทัพ ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามาแจ้งแก่สมาธิว่าบัดนี้มีขบวนข้าหลวงของพระเจ้าโจยอยอัญเชิญพระบรมราชโองการมามอบแก่ท่านแม่ทัพ สมาธิได้ยินดังนั้นก็ดีใจ รู้ว่าซึ่งได้ทูลเกล้าถวายฎีกาฉบับนั้นพระเจ้าโจยอยทรงโปรดดำเนินการตามแผนการทุกประการ จึงนำแม่ทัพนายกองออกมาตั้งขบวนรับพระบรมราชโองการตามประเพณี

ครั้นข้าหลวงในพระเจ้าโจยอยนำขบวนเชิญพระบรมราชโองการมาถึงหน้าแถวทหารซึ่งสมาธิได้ตั้งเป็นกองเกียรติยศคอยรับ จึงเชิญพระบรมราชโองการมาถือไว้ข้างหน้าแถวทหาร

สมาธิและแม่ทัพนายกองทั้งปวงตลอดจนเหล่าทหารถวายบังคมพระบรมราชโองการอย่างพร้อมเพรียง พलगกล่าวพร้อมกันว่าขอจงทรงพระเจริญ

ข้าหลวงของพระเจ้าโจยอยจึงอ่านพระบรมราชโองการ ความว่าพระเจ้าโจยอยพระมหากษัตริย์ผู้ประเสริฐตรัสสั่งตั้งให้สมาธิเป็นแม่ทัพใหญ่ ยกไปทำสงครามปกป้องพระราชอาณาจักร ให้ทหารทั้งปวงเชื่อฟังคำบัญชาของสมาธิ อย่าได้ฝ่าฝืนเป็นอันขาด เมื่อสมาธินำกองทัพไปถึงแม่น้ำฉุยโหลแล้ว ให้ตั้งมั่นรักษาตัวอย่าได้ประมาท กองทัพเมืองเสฉวนรุกรบล่วงเข้ามาไม่ได้ ก็จะแก่งตั้งอุบายทำที่เป็นถอยทัพ อย่าได้ไล่ติดตามไปเป็นอันขาด ข้าศึกสิ้นเสบียงอาหารลงแล้วก็จะเลิกทัพกลับไปเอง ถึงเวลานั้นจึงค่อยยกไล่ตามตีเห็นจะได้ชัยชนะโดยมิต้องเปลืองแรงทหารแต่ประการใด ให้ทหารทั้งปวงปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

พระบรมราชโองการดังกล่าวแท้จริงคือแผนการของสมาธิที่กำหนดยุทธวิธีตั้งรับกองทัพของขงเบ้ง รอให้กองทัพเมืองเสฉวนสิ้นเสบียงแล้วยอมจะต้องเลิกทัพกลับไปเอง แต่การศึกษาที่ผ่านมานั้นสมาธิรู้ว่าแม่ทัพนายกองจำนวนมากมิได้เคารพเชื่อฟัง ต้อรันจะยกกองทัพไปรบกับขงเบ้ง ซึ่งขัดกับยุทธวิธีตั้งรับ และตัวสมาธิเองก็รู้ดีว่าขงเบ้งมากด้วยกลอุบาย ยากแก่การรับมือ หากยกไปรบกับขงเบ้งแล้วโอกาสจะแพ้มีมากกว่าโอกาสชนะ แต่สมาธินั้นได้เห็นจุดอ่อนอันสำคัญของกองทัพเมืองเสฉวนเพราะยกมาจากแดนไกล การล่าเสบียงอาหารขัดสนและไม่พอเพียง จึงไม่มียุทธวิธีอื่นที่ดีกว่าการตั้งรับ แต่เกรงว่าแม่ทัพนายกองทั้งปวงจะมีฟังคำบัญชา ต้อรันยกกองทัพไปรบกับขงเบ้งให้เสียทีอีก จึงอาศัยพระบารมีของพระเจ้าโจยอยทำเป็นพระบรมราชโองการกำชับทหารทั้งปวง ด้านหนึ่งก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าแผนการยุทธวิธีตั้งรับนั้นเป็นพระราชดำริของพระเจ้าโจยอย อีกด้านหนึ่งก็เพื่อป้องกันมิให้ถูกแม่ทัพนายกองครหาว่าสมาธิซัดลาดตาขาว ไม่กล้าต่อสู้กับขงเบ้ง

ดังนั้นสงครามครั้งที่ทหารจ๊กก๊กกับขงเบ้งก็ต่างฝ่ายจึงต่างกำหนดยุทธวิธีที่แน่นอนตั้งแต่ก่อนเผชิญหน้ากัน ขงเบ้งนั้นสมาธิลงทุนถึงขนาดขอพระบารมีของพระเจ้าโจยอยให้มีพระบัญชากำหนดยุทธวิธีตั้งรับทำสงครามยืดเยื้อยาวนาน รอให้กองทัพขงเบ้งสิ้นเสบียงแล้วต้องเลิกทัพกลับไปเอง จากนั้นจึงค่อยไล่ตามตี ซึ่งยุทธวิธีนี้ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานจุดอ่อนของกองทัพจ๊กก๊กที่การล่าเสบียงอาหารลำบากขัดสน ไม่เพียงพอต่อการบำรุงเลี้ยงกองทัพ แต่ในขณะที่เดียวกันนั้นขงเบ้งก็คาดการณ์ถึงยุทธวิธีนี้ได้อยู่ก่อนแล้ว ดังนั้นก่อนเคลื่อนทัพจึงกำหนดยุทธวิธีทำสงครามยืดเยื้อและแก้ไขปัญหาเสบียงอาหารโดยจะจัดหา

จากแดนของข้าศึกเอง เหตุนี้ขงเบ้งจึงให้ตั้งค่ายเรียงตลอดทางถึงยี่สิบสี่ค่าย เพื่อป้องกันเส้นทาง ล้ำเสี่ยงและทำการแสวงหาเสบียงอาหารในเขตแดนข้าศึกอยู่ในแนวหลัง ในขณะที่กองทัพหลวงของขงเบ้งก็เตรียมการแก้ไขปัญหาขาดแคลนเสบียงไว้พร้อมสรรพ ต่างฝ่ายต่างรู้จุดอ่อนและป้องกันแก้ไข จุดอ่อนดังนี้ สงครามครั้งที่กระหว่างจ๊กก๊กกับวุยก๊กจึงเข้มข้นยิ่งขึ้น

ครั้นข้าหลวงอ่านพระบรมราชโองการจบแล้ว สุมาอี้และทหารทั้งปวงพากันถวายบังคมและถวายพระพรให้พระเจ้าโจยอยทรงพระเจริญอีกครั้งหนึ่ง สุมาอี้ได้ลุกขึ้นรับพระบรมราชโองการจากมือของข้าหลวง แล้วหันไปประกาศแก่แม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าสองเต๋อรัสสั่งกำหนดแผนการรบไว้ดังนี้แล้ว หากผู้ใดฝ่าฝืนไม่เชื่อฟัง เราจำต้องประหารชีวิตตามวินัยศึก

กล่าวแล้วสุมาอี้จึงสั่งให้เคลื่อนทัพยกทหารออกจากเมืองลกเอียงไปที่เมืองเตียงอันและให้หมายเกณฑ์ทหารจากหัวเมืองต่าง ๆ รวมเป็นกำลังพลสี่สิบหมื่นยกไปบรรจบพร้อมกันที่เมืองเตียงอัน

สุมาอี้ยกกองทัพไปถึงเมืองเตียงอันบรรจบกับกองทัพหัวเมืองทั้งปวงพร้อมแล้ว จึงเคลื่อนทัพไปที่ริมแม่น้ำอุยโห ตั้งค่ายเรียงตามแนวแม่น้ำ จากนั้นจึงให้แฮหัวป้าและแฮหัวสูยเป็นกองทัพหน้า ยกทหารห้าหมื่นข้ามแม่น้ำไปตั้งค่ายอยู่อีกฟากหนึ่ง และสั่งให้แม่ทัพหน้าตั้งค่ายใหญ่สองค่ายขึ้นที่ทุ่งราบริมแม่น้ำอุยโห ให้ทำสะพานลอยข้ามแม่น้ำอุยโหมาเชื่อมกับกองทัพหลวงรวมเก๋าดำบล หน้าค่ายใหญ่ทั้งสองแห่งให้ก่อแนวกำแพงป้องกันทหารขงเบ้งมิให้บุกรุกเข้าโจมตีค่ายได้โดยสะดวก

แฮหัวป้าและแฮหัวสูยรับคำสั่งสุมาอี้แล้ว คำนับลาออกไปจัดแจงทหารยกข้ามแม่น้ำอุยโหไปตั้งค่าย ก่อกำแพง และสร้างสะพานลอยตามคำสั่งของสุมาอี้ทุกประการ

วันหนึ่งโจโฉและซุนเล่าได้เข้าไปหาสุมาอี้ แล้วกล่าวว่า กองทัพเมืองเสฉวนมาอยู่ ณ เขากีสาน ข้าพเจ้าคิดเกรงว่าขงเบ้งจะลอบยกไปตีเอาหัวเมืองหลงเส แม้เสียเมืองหลงเสข้าศึกก็จะมีกำลังมากขึ้น ท่านจงคิดป้องกันไว้ให้ได้

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ร่องรอยจากการตัดต้นไม้ (ตอนที่561)

พระเจ้าโจยอยทราบข่าวขงเบ้งยกกองทัพบุกยูก๊ก จึงโปรดเกล้าตั้งสุมาอี้เป็นแม่ทัพยกมาตั้งรับกองทัพของขงเบ้งอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโห และให้กองทัพหน้ายกข้าม แม่น้ำไปตั้งสกัดอยู่อีกสองค่าย พอตั้งค่ายเสร็จ โจโฉและซุนเล่าเข้าไปเสนอแก่สุมาอี้ให้คิดอ่านป้องกันตำบลหลงเสมิให้ขงเบ้งยึดเป็นกำลังได้

สุมาอี้ได้ฟังแผนการของโจโฉจึงว่า ความคิดท่านลึกซึ้งรอบคอบนัก เราเองก็เชื่อมั่นว่าเมืองหลงเสและหัวเมืองข้างเคียงมีความสำคัญยิ่งนัก หากขงเบ้งยึดได้หัวเมืองหลงเส ทั้งปวงแล้วก็จะระดมไพร่พลเสริมกำลังกองทัพเข้มแข็งขึ้น ทั้งจะได้เสบียงอาหารเป็นอันมากอีกแล้ว จึงให้ท่านทั้งสองยกทหารไปตั้งค่ายสกัดกองทัพขงเบ้งไว้ที่ตำบลป๊กหงวน ปากทางเมืองหลงเส อย่าให้ขงเบ้งยกไปทำอันตรายได้

โจโฉและซุนเล่ารับคำสั่งสุมาอี้แล้วคำนับลาออกไปจัดแจงทหาร แล้วยกไปเมือง หลงเสตั้งแต่วันนั้น

วันหนึ่งหน่วยสอดแนมได้นำความเข้าไปรายงานแก่ขงเบ้งว่า สุมาอี้ได้ใช้โจโฉและซุนเล่าให้ยกทหารไปตั้งค่ายสกัดอยู่ที่ตำบลป๊กหงวนปากทางเมืองหลงเสแล้ว

คำวันนั้นขงเบ้งได้เรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้ามาพร้อมกัน แล้วปรารภว่า สุมาอี้ตั้งกองทัพอยู่ที่ฟากตะวันออกของแม่น้ำอุยโห ให้กองทัพหน้ายกมาตั้งอยู่ที่ฟากตะวันตก แต่ให้ทำสะพานข้ามแม่น้ำถึงกันได้เป็นหลายตำบล และยังยกทหารไปป้องกันเมืองหลงเสอีกแล้ว สุมาอี้ทำการทั้งนี้เพื่อหวังจะตั้งรับ รอให้กองทัพเราสิ้นเสบียงอาหารลงแล้วจะต้องเลิกทัพกลับไปเอง และหากตั้งยันกันเช่นนี้สืบไปก็จะเป็นไปตามยุทธวิธีที่สุมาอี้ต้องการ จำจะคิดกลอุบายให้สุมาอี้ยกมารบพุ่งกับเราจงได้

ขงเบ้งได้กล่าวสืบไปว่า กองทัพของเราตั้งค่ายอยู่ทางด้านเหนือแม่น้ำ กองทัพสุมาอี้ตั้งอยู่ทางปลายน้ำ เราจะให้ทหารแพสักร้อยเศษ ขนเอาหญ้าฟางทำเชื้อเพลิงไว้หลังแพทั้งสิ้น จะเกณฑ์ทหารห้าพันซึ่งมีฝีมือชำนาญการเรือแพลงเตรียมไว้ แต่งทหารยกตามไปตีค่ายป๊กหงวน แลกองทัพเราจะเข้าตีค่ายหน้าซึ่งตั้งอยู่ริมหน้าน้ำให้พร้อมกัน ฝ่าย สุมาอี้ก็จะเป็นกังวลหน้าหลัง แล้วเราจึงให้วางแพลอยลงไป ถึงสะพาน

เข้าเมื่อใดจึงให้ทหารจุดเชื้อเพลิงขึ้น สะพานทั้งนั้นก็ทำลายลงสิ้น ถึงจะให้ทหารหนุนเพิ่มเติมไปช่วยกันก็เห็นจะไม่ทัน แม้สมอ้อเสียที่ดังนี้ เห็นการเราจะสำเร็จเป็นมั่นคง

แผนการยุทธของขงเบ้งในครั้งนี้ได้กำหนดขึ้นเป็นสามกระบวน กระบวนแรกทำหน้าที่ยกไปตีกองทัพของสมอ้อที่ยกไปตั้งขั้วดาทัพอยู่ที่ตำบลปักทงหวงปากทางเมืองหลงเส กระบวนที่สองทำหน้าที่ยกเข้าตีกองทัพหน้าของสมอ้อ ซึ่งแฮหัวป้าและ แฮหัวสูยยกมาตั้งค่ายสองค่ายอยู่ทางฝั่งแม่น้ำปากตะวันตก กระบวนที่สามเป็นกระบวนแพ ทำหน้าที่ล่องแพเผาสะพานลอยข้ามแม่น้ำอุยโหทุกตำบลที่กองทัพสมอ้อสร้างเชื่อมกองทัพหน้าและกองทัพหลวงเพื่อให้อยุ่ช่วยเหลือถึงกันได้ แต่จะยกเข้าทำการเมื่อกระบวนที่หนึ่งและกระบวนที่สองเข้าตีกองทัพของสมอ้อแล้วฉวยโอกาสที่กองทัพ สมอ้อสละวงแหวนหน้าพะวงหลังยกเข้าทำการเผาสะพานลอยทุกตำบลเสีย เมื่อตัดกองทัพหน้าและกองทัพหลวงให้ขาดจากกันแล้ว กองทัพหน้าซึ่งอยู่ปากแม่น้ำเดียวกับขงเบ้งก็ต้องแตกพ่ายไป จากนั้นจึงยกเข้าตีกองทัพหลวงต่อไป

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังแผนการรบดังนั้นก็พากันสรรเสริญสติปัญญาของ ขงเบ้งเป็นอันมาก ขงเบ้งจึงสั่งให้จัดทหารหมื่นคนตัดไม้ไผ่จากป่ามาทำแพ เอาหญ้าฟาง ดินประสิวสุพรรณถันเตรียมการไว้ให้พร้อม และกำชับว่าให้กระทำการลับ อย่าให้สมอ้อล่วงรู้แผนการได้

ฝ่ายหน่วยสอดแนมของสมอ้อเห็นทหารขงเบ้งเข้าป่าตัดไม้ไผ่เป็นจำนวนมาก จึงนำความเข้าไปรายงานให้สมอ้อทราบ พลันที่ทราบข่าวสมอ้อก็ตกใจ นั่งครุ่นคิดไตร่ตรองอยู่พักใหญ่ จึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้ามาพร้อมกัน แล้วปรารภความซึ่งทหารขงเบ้งตัดไม้ไผ่ดังกล่าว

สมอ้อเห็นแม่ทัพนายกองทั้งปวงนั่งฟังอย่างตั้งใจ แต่มีท่าทีงงสงสัย ไม่รู้ว่าทหารขงเบ้งตัดไม้ไผ่เพื่อทำการอันใด สมอ้อจึงกล่าวสืบไปว่าบุญยึกก็เรายังมากอยู่ ทหารขงเบ้งเปลืองเรือตัดไม้ไผ่เป็นการเอิกเกริกจึงเผยแพร่แผนการยุทธให้เรารู้ หากไม่แล้วกองทัพเราก็พากันเป็นอันตรายสิ้น การทั้งนี้ ขงเบ้งคิดกลศึกจะให้เป็นที่กังวลหน้าหลัง แล้วก็ล่อยแพมาทำลายสะพานเราเสีย จำจะคิดป้องกันมิให้กองทัพเราเป็นอันตรายได้

กล่าวแล้วสมอ้อจึงสั่งให้ม้าเร็วรีบเดินทางไปแจ้งแก่โกจ्यूและซุนเล่ ซึ่งตั้งค่ายอยู่ที่ปากทางเมืองหลงเส ว่าขงเบ้งจะยกกองทัพไปตีแต่อย่าได้หวั่นไหว ให้ระมัดระวังรักษาค่ายและสอดแนมให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ ให้ซุนเล่และโกจ्यूแบ่งทหารเป็นสองกอง กองหนึ่งทำหน้าที่รักษาค่าย อีกกองหนึ่งให้โกจ्यूและซุนเล่คุมทหารยกไปชุมนุมอยู่ในป่าสองข้างทางที่จะยกไปตำบลหลงเส ถ้ากองทัพขงเบ้งยกมากก็ให้ยกเข้าโจมตี ส่วนสมอ้อจะยกทหารหนุนตามไปช่วยตีกระหนาบ

จากนั้นสมอ้อจึงเรียกแฮหัวป้าและแฮหัวสูยมาสั่งว่า ถ้าได้ยินเสียงรบพุ่ง รู้ว่ามี การสู้รบกันที่ตำบลปักทงหวงเมื่อใดแล้ว ให้แฮหัวป้าและแฮหัวสูยยกทหารออกไปตั้งชุมนุมอยู่นอกค่ายด้านทิศใต้ ถ้าขงเบ้งยกทหารมาปล้นค่ายก็ให้ยกทหารที่ชุมนุมไว้เข้าตีอย่าให้ทันตั้งตัว

แฮหัวป้าและแฮหัวสูยรับคำสั่งสมอ้อแล้วจึงข้ามปากไปจัดแจงทหารเตรียมการไว้ตามคำสั่ง

พอแฮหัวป้าและแฮหัวสูยกลับออกไปแล้ว สมอ้อจึงสั่งเดี่ยสองและงักหลิมให้คุมพลเกาทัณฑ์สองกอง กองละพันคน ยกออกไปชุมนุมอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโหก่อนจะถึงสะพานลอยข้ามแม่น้ำ สั่งว่าถ้าเห็นแพของทหารขงเบ้งล่อยมากก็ให้ระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ อย่าให้ทันจุดเพลิงเผาทำลายสะพานได้

ครั้นเดี่ยสองและงักหลิมคำนับกลับออกไปแล้ว สมอ้อจึงเรียกสุมาสูและสุมาเจียวซึ่งเป็นบุตรทั้งสองคนเข้ามามอบหมายให้ทำหน้าที่รักษาค่ายหลวง ตัวสมอ้อจะคุมทหารยกหนุนไปช่วยโกจ्यूและซุนเล่ที่ตำบลปักทงหวง แล้วสั่งสุมาสูและสุมาเจียวว่าถ้าขงเบ้งยกทหารมาปล้นค่ายกองทัพหน้า ก็ให้ยกทหารข้ามสะพานลอยหนุนไปช่วยกองทัพหน้าตีกระหนาบกองทัพขงเบ้งเข้าไปพร้อมกัน เห็นจะได้ชัยชนะ

สมอ้อสั่งจัดกระบวนรบถึงห้ากระบวน กระบวนหนึ่งทำหน้าที่ตีชุมนุมกองทัพขงเบ้ง อยู่ที่ข้างทางก่อนจะถึงตำบลปักทงหวง กระบวนที่สองให้กองทัพหน้าทำหน้าที่ชุมนุมตีกองทัพขงเบ้งซึ่งจะยกมาปล้นค่ายกองทัพหน้า กระบวนที่สามเป็นพลเกาทัณฑ์ทำหน้าที่ชุมนุมยิงทหารขงเบ้งซึ่งคุมแพล่อยมาเผาสะพาน กระบวนที่สี่รักษาค่ายหลวงคอยช่วยเหลือกองทัพหน้า และกระบวนที่ห้าสมอ้อคุมด้วยตนเองยกหนุนไปช่วยโกจ्यूและซุนเล่

ครั้นสั่งการเสร็จสิ้นแล้ว ค่ำลงสมอ้อจึงคุมทหารลอบยกออกทางด้านหลังค่ายกองทัพหลวง เดินทัพทางลัดยกไปตั้งชุมนุมอยู่ในป่าใกล้กับตำบลปักทงหวง

ฝ่ายขงเบ้ง ครั้นรุ่งขึ้นจึงสั่งให้อุยเอียนและม้าตายคุมทหารกระบวนแรกยกไปตีค่ายของวุยก๊กที่ตำบลปักหววน ให้งออีและงอบั่นคุมทหารกระบวนที่สองคุมแพซึ่งเตรียมพร้อมที่จะยกไปเผาสะพานลอย ให้องเป้ง เตียวหวิ เกียงอุย ม้าตง เลี้ยวฮัวและเตียวเอ็กคุมทหารเป็นกระบวนที่สาม ยกเป็นสามกองทำหน้าที่เข้าตีค่ายกองทัพหน้าของสุมาอี้ กำหนดเวลาพลบค่ำให้ทุกกระบวนรบเข้าโจมตีข้าศึกพร้อมกัน

ยุทธการครั้งนี้สุมาอี้เพียงเห็นร่องรอยจากการตัดไม้ไผ่ของทหารขงเบ้ง ก็คาดการณ์แผนการรบของขงเบ้งได้อย่างถูกต้อง และเตรียมการรับมืออย่างละเอียดถี่ถ้วน ในขณะที่ขงเบ้งคาดไม่ถึงว่าแผนยุทธการซึ่งเป็นความลับนั้น ได้เผยแพร่รอยให้สุมาอี้ล่วงรู้แล้ว กองทัพของขงเบ้งในยุทธการครั้งนี้จึงประจวบตั้งฝูงเนื้อวิ่งเข้าปากเสียฉะนั้น

ครั้นเวลาพลบค่ำอุยเอียนและม้าตายได้ยกทหารข้ามแม่น้ำและเคลื่อนไปใกล้ปากทางตำบลปักหววน เห็นค่ายของโกจุยและซุนเล่าเจียงตั้งอยู่ก็รู้สึกประหลาดใจ อุยเอียนจึงสั่งทหารไม่ให้เข้าไปในค่าย และเตรียมการที่จะสั่งให้ล่าถอยด้วยเกรงว่าจะต้องกลข้าศึก

ยังไม่ทันที่อุยเอียนจะออกคำสั่งถอยทัพ ก็ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องดังกึกก้องออกมาจากป่าสองข้างทาง ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ข้างหน้าเป็นโกจุยและซุนเล่าคุมทหารจู่โจมเข้ามาอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ด้านหลังนั้นสุมาอี้ก็ยกทหารจู่โจมตีกระหนาบเข้าไป

กองทัพของวุยก๊กตีกระหนาบหน้าหลังเข้าฟันทหารของอุยเอียนและม้าตาย บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก อุยเอียนเห็นดังนั้นก็ตกใจรีบพาทหารที่เหลือตีฝ่าหนีกลับไปทางด้านเหนือน้ำจะกลับไปยังค่ายหลวง พบกับงออีกำลังเตรียมการจะส่งแพลงไปเผาสะพานลอยข้ามแม่น้ำ

งออีเห็นดังนั้นจึงสั่งให้เอาแพรับอุยเอียน ม้าตายและทหารข้ามพามาฝั่งแม่น้ำด้านตะวันตก ในขณะที่นั้นงอบั่นได้คุมแพกองหน้าลอยเข้าไปใกล้สะพานลอย ทันใดนั้นทหารของสุมาอี้ก็ได้ระดมยิงเกาทัณฑ์มาที่ขบวนแพจุดห้าฝน งอบั่นถูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่งที่ชอกคอถึงแก่ความตาย ทหารของงอบั่นถูกระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ บ้างก็กระโดดน้ำหนีถึงแก่ความตายเป็นจำนวนมาก

ทหารที่ควบคุมแพของจ๊กก๊กถูกระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ก็ไม่เป็นอันควบคุมแพ กระแสน้ำจึงพัดพาแพเข้าไปติดตลิ่ง เตียวฮองและงักหลิมเห็นได้ทีจึงคุมทหารเข้าฟันและจับกุมตัวทหารของงอบั่นได้เป็นจำนวนมาก

ฝ่ายอองเป้ง เตียวหวิ เกียงอุย ม้าตง เลี้ยวฮัว และเตียวเอ็กคุมทหารจะยกไปปล้นค่ายกองทัพหน้าของวุยก๊ก รอฟังสัญญาณการสู้รบทางด้านตำบลปักหววนตามคำสั่งของขงเบ้ง จนถึงเวลาดั้นยามสองก็ไม่ได้ยินเสียงสู้รบ จึงปรึกษากันว่าจะถอยทัพกลับไปค่ายหรือจะยกเข้าตีประการใด ด้วยการมิได้เป็นไปตามแผนการ

ในขณะที่กำลังปรึกษากันอยู่นั้น มาเร็วได้เข้ามารายงานว่า กองทัพซึ่งยกไปตีตำบลปักหววนและที่คุมขบวนแพไปเผาสะพานลอยนั้นเสียที่แก่ข้าศึกแล้ว บัดนี้ขงเบ้งสั่งให้พวกท่านยกกองทัพกลับไปกองทัพหลวง

นายทหารทั้งหกคนทราบความดังนั้นก็ตกใจ พากันถอยทัพจะกลับไปค่ายหลวง ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงทหารวุยก๊กโห่ร้องดังมาจากทุกทิศทาง แล้วจุดเพลิงสว่างไสวทั้งสี่ทิศ สุมาสู สุมาเจียว แฮหัวป้า และแฮหัวฮุย ได้คุมทหารยกตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกันทั้งสี่ทิศทาง ทั้งสองฝ่ายได้สู้รบกันเป็นสามรอบ แต่กองทัพจ๊กก๊กถูกตีกระหนาบโดยไม่ทันรู้เนื้อ รู้ตัวจึงพากันแตกตื่นตกใจ ถูกทหารวุยก๊กเข้าฟันบาดเจ็บล้มตายลงถึงครึ่งหนึ่ง

เนื่องจากนายทหารจ๊กก๊กทั้งหกคนล้วนมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ จึงนำทหารที่เหลือตีฝ่าหนีกลับไปหาขงเบ้งได้ และเข้าไปรายงานความให้ขงเบ้งทราบทุกประการ

ขงเบ้งทราบวาทหารทุกกระบวนที่ยกออกไปทำศึกกับวุยก๊กล้วนแตกพ่ายเสียที่ ก็รู้ว่าสุมาอี้อ่านแผนการยุทธการได้กระจ่าง แล้วคิดการตอบโต้จะต้องเสียที่ยับเยินดังนี้ ขงเบ้งจึงรู้สึกละอายใจ และร้อนใจเป็นอันมาก

ในขณะที่ขงเบ้งกำลังเป็นทุกข์ใจว่าจะคิดอ่านแผนการแก้มีสุมาอี้ประการใดนั้น บิฮุยขุนนางผู้ใหญ่ก็เดินทางจากเมืองเสฉวนมาตรวจราชการกองทัพ และได้เข้าไปหาขงเบ้ง ต่างคนต่างคำนับกันตามธรรมเนียม บิฮุยได้ถามสภาพการต่าง ๆ แล้วจะขอลาขงเบ้ง กลับไปเมืองเสฉวน

ขงเบ้งจึงว่า การปราบปรามยุยกนั้นเป็นภาระร่วมกันระหว่างจ๊กก๊กกับง่อก๊ก เมื่อครั้งก่อนพระเจ้าซุนกวนมีพระราชสาสน์ขอให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนยกกองทัพไปตีวุยก๊ก แล้วพระเจ้าซุนกวนก็จะยกกองทัพตีขึ้นมาจากทางใต้ แต่การครั้งนั้นยังไม่สำเร็จ บัดนี้กองทัพเราได้ยกมาทำศึกกับวุยก๊กอีกครั้งหนึ่ง ขอบที่พระเจ้าซุนกวนจะยก กองทัพรุกเข้าตีเมืองลกเอียงจากทางด้านใต้ ดังนั้นจึงขอให้อ้วนให้ท่านถือหนังสือของข้าพเจ้าไปถวายพระเจ้าซุนกวน เมื่อสองกักร่วมมือกันดังนี้แล้ว แผ่นดินก็จะสงบสุขสืบไป

บิฮุยได้ยินดังนั้นก็รับคำ ขงเบ้งจึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งปิดผนึกแล้วมอบให้แก่บิฮุย เอาไปทูลเกล้าถวายพระเจ้าซุนกวนที่เมืองกังตั๋ง

ฝ่ายพระเจ้าซุนกวนครั้นทราบข่าวบิฮุยถือหนังสือของขงเบ้งมาถึงเมืองกังตั๋ง จึงตรัสสั่งให้เรียกประชุมขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวง และโปรดให้บิฮุยเข้าเฝ้าท่ามกลางมหาสมาคม

บิฮุยถวายบังคมพระเจ้าซุนกวนตามประเพณีแล้ว จึงกราบทูลว่ามหาอุปราช จูกัดเหลียงได้สั่งให้ข้าพเจ้าถือหนังสือมาถวายพระองค์ กราบทูลแล้วจึงยื่นหนังสือให้ชั้นที่รับไปถวายพระเจ้าซุนกวน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ร่องรอยจากฝีมือรพุง (ตอนที่562)

กองทัพของขงเบ้งเดินเลาะเผยร่องรอยการตัดไม้ไผ่ทำแพให้สูมาอีล่งรู้ จึงถูก สูมาอีล่งวางแผนโจมตีเสียทีอย่างยับเยิน พอดีบิฮุยเดินทางไปตรวจเยี่ยมกองทัพ ขงเบ้งจึงใช้ให้ไปชวนพระเจ้าซุนกวนให้ยกกองทัพเมืองกังตั๋งขึ้นไปตีวุยก๊ก

พระเจ้าซุนกวนรับหนังสือของขงเบ้งมาอ่านดู ปรากฏความว่า ข้าพเจ้าขงเบ้งคำนับถึงพระเจ้าซุนกวน ด้วยเมืองลกเอียงรุ่งโรจน์มาแต่ครั้งพระเจ้าเหี้ยนเต้ เพราะ โจโฉเป็นศัตรูแผ่นดิน คิดทำร้ายให้ได้ความเดือดร้อน อันโจโฉนั้นก็ตายแล้ว แลลูกหลานวานเครือมันท่าจลาจลต่อ ๆ มา แลตัวข้าพเจ้านี้ได้รับสั่งพระเจ้าเล่าปี่ไว้ ให้กำจัดเหล่าศัตรูแผ่นดินเสีย ข้าพเจ้าก็ได้ยกกองทัพไปทำสงครามเป็นหลายครั้งแล้ว ครั้นนี้ข้าพเจ้ายกไปทำการศึกอีก ก็เสียทแกล้วทหารเป็นอันมาก อันเมืองกังตั๋งกับเมืองเสฉวนก็เป็นไมตรีกันมาแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ ให้พระเจ้าซุนกวนเห็นแก่พระเจ้าเล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ ขอกองทัพเมืองกังตั๋งมาช่วยรบเมืองลกเอียงเป็นทัพกระหนาบ แม้สำเร็จราชการสงครามแล้วจะแบ่งเมืองลกเอียงให้กึ่งหนึ่ง

พระเจ้าซุนกวนทราบความตามหนังสือของขงเบ้งแล้ว จึงตรัสตอบไปตามทางไมตรีว่า เมื่อครั้งโจโฉและโจผีได้ยกกองทัพมารุกรานเมืองกังตั๋ง เราต้องเสียทหารแลทรัพย์สินเป็นอันมาก ความแค้นยังก่นอยู่ในหัวใจเรา คิดจะยกกองทัพไปแก้แค้น ซึ่งขงเบ้งมีหนังสือมาทั้งนี้ต้องด้วยความคิดของเรานัก ท่านจงกลับไปบอกขงเบ้งตามคำเรา อย่าได้ปรามภัสสืบไป เราจะยกกองทัพเมืองกังตั๋งไปตีเอาเมืองลกเอียงตามหนังสือของขงเบ้ง ต่อไป

ตรัสกับบิฮุยดังนั้นแล้วจึงตรัสสั่งตั้งให้ลกซุนเป็นแม่ทัพใหญ่ ให้จูกัดกิ้นเป็นปลัดทัพ เกณฑ์ทหารสามสิบหมื่นให้ยกไปตั้งชุมนุมพลพรรคกันที่เมืองกังแฮ

บิฮุยได้ยินกระแสพระราชดำรัสของพระเจ้าซุนกวนดังนั้นก็มีความยินดี คุกเข่าถวายบังคมลาไปพักที่ตึกรับรองแขกเมือง ครั้นรุ่งขึ้นพระเจ้าซุนกวนได้จัดงานสโมสรสันนิบาตเลี้ยงรับรองเพื่อเป็นเกียรติแก่บิฮุยในท้องพระโรงใหญ่เมืองกังตั๋ง เชิญขุนนางชั้นผู้ใหญ่และแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาร่วมงานโดยพร้อมเพรียงกัน

ในระหว่างกินโต๊ะพระเจ้าซุนกวนได้ตรัสถามบิฮุยว่า ซึ่งขงเบ้งยกกองทัพไปรบเมืองลกเอียงนี้ได้ตั้งแต่งผู้ใดเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า

บิฮุยจึงกราบทูลว่า ขงเบ้งได้ตั้งให้อุยเอี้ยนเป็นกองทัพหน้า พระเจ้าซุนกวนได้ยินดังนั้นก็ทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า อุยเอี้ยนนั้นมีกำลังกล้าหาญก็จริง แต่น้ำใจมิได้สัตย์ซื่อ มักคิดทรยศ แม้หาบุญขงเบ้งไม่แล้ววันใด อุยเอี้ยนก็จะเอาใจออกหากเล่าเสี้ยน เมื่อนั้นแลตัวเราจะยกไปช่วยขงเบ้งเอง

บิฮุยได้ยินพระราชดำรัสของพระเจ้าซุนกวนแบบไม่มีปีมีขลุ่ยดังนั้นก็มีรู้ที่จะกราบทูลประการใด เพราะหากปฏิเสธหรือแก้ต่างให้กับอุยเอี้ยนก็ยอมไม่ต้องพระทัย แต่หากจะรับเอาเล่าก็จะกลับกลายเป็นว่ามีคนทรยศอยู่ในกองทัพเมืองเสฉวน เป็นการเสื่อมเสียพระบรมเดชานุภาพของพระเจ้าเล่าเสี้ยนและเกียรติยศของขงเบ้ง บิฮุยจึงกราบทูลว่าความซึ่งพระองค์ได้ตรัสทั้งนี้ ข้าพระองค์จะนำความไปแจ้งให้ขงเบ้งทราบ

พระเจ้าขุนกวนได้ตรัสถามสารทุกข์สุขดิบของขงเบ้งจากบิษุหลายประการ แล้วตรัสว่าเมื่อครั้งทำสงคราม เช็กเพ็กกับโจโจ เราได้คุ้นเคยเห็นความคิดแลถ้อยของขงเบ้งเป็นอันมาก เป็นบุญของพระเจ้าเส้าเสียน ที่ได้ขงเบ้งช่วยท่านบำรุง ตัวเราไม่ได้พบขงเบ้งเป็นเวลาช้านานแล้ว มีความรำลึกถึงเป็นอันมาก ท่านกลับไปพบขงเบ้งแล้วให้นำความรำลึกของเราแจ้งแก่ขงเบ้งด้วย

เสวีจางนเลียงราชทูตตามประเพณีแล้ว บิษุจึงถวายบังคมลาพระเจ้าขุนกวนเดินทางกลับไปตำบลเขากิสาณ รายงานความซึ่งได้ไปเจรจาความเมืองกับพระเจ้าขุนกวน และแจ้งพระราชดำรัสของพระเจ้าขุนกวนเกี่ยวกับอุยเอี้ยนให้ขงเบ้งทราบทุกประการ

ขงเบ้งได้ฟังความตลอดแล้วก็มีความยินดี กล่าวความสรรเสริญพระเจ้าขุนกวนว่ามีสติปัญญาหลักแหลม ลึกซึ้งสมควรเป็นใหญ่ในแดนกังต้ง แล้วกล่าวว่า แลตัวเราทุกวันนี้ไซ้จะไม่เล็งเห็นใจแลพศอุยเอี้ยนหา มิได้ เพราะเห็นแก่ฝีมือกล้าหาญจึงเลียงไว้แต่พอเป็นเพื่อนทหารเลว

บิษุจึงว่า ก็แลเมื่อมหาอุปราชาแจ้งว่าอุยเอี้ยนเป็นคนคิดคดกบฏต่อแผ่นดิน จะเลียงไว้สับไปก็ป่วยการ เปล่า มิหน่าอาจทำอันตรายต่อท่านและกองทัพโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวก็เป็นได้ ท่านจงคิดอ่านกำจัดเสีย อย่าให้มีราศีกองทัพดีกว่า

ขงเบ้งได้ยินดั่งนั้นก็หัวเราะ พลางกล่าวว่าบิษุท่านอย่าได้วิตกกังวลไปเลย เรื่องของอุยเอี้ยนนั้นข้าพเจ้าได้คิดอ่านเอาไว้แล้ว เมื่อถึงเวลาท่านจะรู้เอง

เสวีจางนเลียงแล้วบิษุจึงคำนับลาขงเบ้งแล้วเดินทางกลับไปเมืองเสฉวน

วันหนึ่งในขณะที่ขงเบ้งออกนั่งว่าราชการตามปกติ ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามา รายงานว่ามีทหารหนีทัพมาจากกองทัพของสุมาอี้ แจ้งความจำนงจะขอเข้ามาสวามิภักดิ์และประสงค์จะขอพบกับมหาอุปราชา

ขงเบ้งได้ฟังดั่งนั้นก็รู้สึกประหลาดใจ จึงสั่งให้นำทหารแปรพักตร์เข้ามาพบ แล้วถามว่าตัวเจ้าเป็นนายทหารชั้นยศใด อยู่ในสังกัดหน่วยใดในกองทัพของสุมาอี้ แล้วเหตุใดจึงหนีทัพมาเข้าบนอบด้วยเราเล่า

ทหารนั้นคำนับขงเบ้งแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าชื่อแต้บุน เป็นรองนายกองของกองทัพหน้าของกองทัพสุมาอี้ ในกองทัพหน้ามีรองนายกองสองคน คือข้าพเจ้ากับจิ้นล่ง ข้าพเจ้าตั้งหน้าทำราชการ ไม่เคยคิดถึงชีวิต แต่สุมาอี้มีความลำเอียงไม่ปกครองทหารโดยยุติธรรม ยกย่องจิ้นล่งให้เสียความยุติธรรมไป ดั่งให้จิ้นล่งเป็นนายกอง เมื่อจิ้นล่งเป็นนายกองแล้ว ลุแก่อ่านาจ ชมเหยย่น้ำใจข้าพเจ้าเป็นอันมาก แสร้งกล่าวหาความเพ้อจะลงโทษข้าพเจ้าเป็นหลายครั้ง แต่โชคดีที่ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดจึงรอดตายมาได้ เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคิดว่าขึ้นอยู่กับสุมาอี้ต่อไป วันหนึ่งก็อาจต้องถูกลงโทษประหารชีวิต จึงหลบหนีมาขอ บนอบต่อท่าน หวังพึ่งไบบุญท่านสืบไป

ขงเบ้งได้ฟังดั่งนั้นก็ผงกศีรษะ ในทันใดนั้นทหารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานขงเบ้งว่า ขณะนี้กองทัพผู้ยกก็ได้ยกตรงมาที่ค่าย มีธงประจำตัวนายทัพชื่อจิ้นล่งเป็นสำคัญ และเรียกร้องให้มหาอุปราชารีบส่งตัวแต้บุนคืนให้กับจิ้นล่ง

ขงเบ้งได้ยินรายงานดั่งนั้นจึงถามแต้บุนว่า ฝีมือรบพุ่งของท่านกับจิ้นล่งนั้น ถ้าเปรียบเทียบกันแล้วจะเป็นประการใด แต้บุนได้ตอบขงเบ้งในทันทีว่า ฝีมือรบพุ่งข้าพเจ้าดีกว่าจิ้นล่ง ซึ่งจิ้นล่งยกทหารตามข้าพเจ้ามานี้ ข้าพเจ้าขออาสาทหารออกไปตัดศีรษะจิ้นล่งมามอบแก่ท่าน ให้เห็นความสุจริตของข้าพเจ้าให้จงได้

ขงเบ้งจึงกล่าวว่า เจ้าอาสาดั่งนี้ขอบใจนัก หากทำการสำเร็จดั่งปากว่าเราก็จะสิ้นสงสัย กล่าวแล้วขงเบ้งจึงสั่งจัดทหารหนึ่งพันคน และสั่งให้แต้บุนยกออกไปรบกับจิ้นล่ง

แต้บุนคำนับขงเบ้งแล้วออกไปรับมอบทหาร แล้วยกออกไปนอกค่าย พอแต้บุนออกไปแล้ว ขงเบ้งได้พาทหารองครักษ์ตามไปสังเกตการณ์ดูการรบพุ่งอยู่ใกล้ประตูค่าย

ฝ่ายจิ้นล่งครั้นยกทหารมาถึงหน้าค่ายของขงเบ้ง เห็นแต้บุนคุมทหารออกมารบ ดั่งนั้นจึงดำไว้ว่าแต้บุนเป็นข้อหยาบช้าว่า ไฉนทรยศต่อเจ้า ลืมข่าวแดงแครงร้อนของเจ้ากูที่เลียงดูมิงมา มิหน่าข้ายังลักม้าของกูหนีมาอีกเล่า จงมามอบตัวและส่งมอบม้าให้แก่กูเสียโดยดี

แต่บุนไม่ตอบคำของเงินล่ง ซี่มาพุ่งออกไปรบกับเงินล่ง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันเพียงเพลงเดียวแต่บุนก็เอาง้าวฟันถูกเงินล่งตกม้าตาย ทหารของเงินล่งก็พากันแตกหนีถอยกลับไป แต่บุนจึงตัดเอาศีรษะของเงินล่งกลับเข้าค่ายแล้วนำไปมอบแก่ขงเบ้ง

ขงเบ้งเห็นแต่บุนเอาศีรษะเงินล่งมามอบให้ก็ทำที่เป็นโกรธ ตวาดใส่แต่บุนว่าต่อหน้าเราเจ้ายังบังอาจมาหลอกลวงเราหรือ

แต่บุนได้ยินดั่งนั้นก็ตกใจ ขงเบ้งจึงกล่าวสลับไปว่าอันเงินล่งนั้นเรารู้จักอยู่ ศีรษะซึ่งเจ้าตัดมามอบแก่เรานี้ไม่ใช่ศีรษะของเงินล่ง โฉนเจ้าจึงบังอาจมาลวงเราดังนี้

ขงเบ้งเห็นแต่บุนมีท่าทีอีกก็ตกใจ จึงสาหับต่อไปว่าสมารู้จักกลอุบายให้เจ้าให้เข้ามาเป็นไส้ศึกในกองทัพเรา แล้วแสร้งแต่งคนปลอมตัวเป็นเงินล่งยกทหารตามมาให้เจ้าฆ่าเสีย หวังจะลวงให้เราตายใจ อุบายแต่เพียงเท่านี้มีหรือจะลวงเราได้ กล่าวแล้วขงเบ้งจึงสั่งทหารว่าไอ้แต่บุนนี้เป็นไส้ศึก ให้คุมตัวไปตัดศีรษะเสีย

แต่บุนได้ยินดั่งนั้นก็ตกใจ ตกใจแล้วถามว่าข้าพเจ้าเป็นแต่ทหารผู้น้อย ไม่อาจขัดคำสั่งของสุมาอี้ผู้เป็นแม่ทัพได้ เมื่อมหาอุปราชแจ้งกลศึกดั่งนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็จำต้องรับสารภาพตามความเป็นจริงว่า สุมาอี้ได้ใช้ให้ข้าพเจ้ามาเป็นไส้ศึกสมดั่งที่มหาอุปราชได้คาดรู้นั้นแล้ว คนซึ่งข้าพเจ้าสังหารคือเงินเบ้งน้องชายเงินล่ง ขอให้มหาอุปราชไว้ชีวิตข้าพเจ้าเอาบุญด้วยเถิด ข้าพเจ้าจะขออาสาทำการแทนคุณท่านไปจนตลอดชีวิต

ขงเบ้งได้ยินดั่งนั้นก็มีความยินดี จึงว่าเมื่อเจ้าร้องขอชีวิต เราจะเว้นชีวิตให้เอาบุญ แต่เจ้าต้องทำการเอาความชอบไว้ในราชการจึงจะควร แต่บุนจึงถามว่ามหาอุปราชมีสิ่งใดจะใช้สอยก็ขอได้โปรดบัญชา ข้าพเจ้าจะทำการอาสาตั้งประสงค์ทุกประการ

ขงเบ้งได้ยินดั่งนั้นก็สั่งทหารให้เอากระดาษและฟู่กันมาให้แต่บุน แล้วบอกความให้แต่บุนเขียนตามเป็นเนื้อความว่า ข้าพเจ้าแต่บุนรายงานความมาถึงท่าน แม่ทัพสุมาอี้ ด้วยข้าพเจ้าได้ตัดศีรษะเงินเบ้งน้องชายเงินล่ง ขงเบ้งสำคัญว่าข้าพเจ้าฆ่าเงินล่งเสียแล้วมีความชอบ จึงเชื่อถือในความสุจริตของข้าพเจ้า ไว้วางใจตั้งให้เป็นนายทหาร ขอให้ท่านแม่ทัพยกกองทัพมาปล้นเอาค่ายของขงเบ้งในวันพรุ่งนี้เวลาสองยาม ข้าพเจ้าจะจุดเพลิงขึ้นในค่ายของขงเบ้ง และจะชักชวนทหารซึ่งแปรพักตร์ให้ตีกระหนาบออกไปพร้อมกัน

แต่บุนเขียนถ้อยคำตามความที่ขงเบ้งสั่งทุกประการ แล้วมอบหนังสือนั้นแก่ขงเบ้ง ขงเบ้งรับเอาหนังสือมาอ่านดู เห็นตัวหนังสือเรียบร้อยเป็นปกติมิได้มีลักษณะเป็นการกลั่นแกล้งเขียนให้จับได้ก็พอใจ

ขงเบ้งอ่านและพิเคราะห์ความที่แต่บุนเขียนจบแล้วจึงกล่าวกับแต่บุนว่า เรากำลังทำการสำคัญ จำจะต้องคุมขังเจ้าไว้ชั่วคราวก่อน อย่านำใจน้อยใจเลย สิ้นคำขงเบ้งทหารก็คุมตัวแต่บุนไปจำขังไว้

อ้วนเกียนขุนนางฝ่ายทหารเห็นดั่งนั้นก็จึงถามขงเบ้งว่า เพราะเหตุใดมหาอุปราชจึงรู้ว่าแต่บุนเป็นไส้ศึก และบังคับให้แต่บุนเขียนหนังสือดั่งนี้เล่า

ขงเบ้งจึงว่า ความจริงเรามีได้รู้จักตัวเงินล่ง แต่เมื่อสังเกตการรบพุ่งระหว่าง แต่บุนกับเงินล่งแล้ว เพียงชั่วเพลงเดียวแต่บุนก็สังหารเงินล่งได้คิดวิสัยนัก ด้วยสุมาอีนั่นเป็นคนรอบคอบลึกซึ้งหลักแหลม มักใช้คนดีมีฝีมือมาทำการ ซึ่งสุมาอี้ตั้งแต่งให้เงินล่งเป็นแม่กองของกองทัพหน้า เงินล่งยอมมีฝีมือเป็นอันมาก ไหนเลยแต่บุนจะสังหารเงินล่งภายในเพลงรบเดียวได้ เราเห็นร่องรอยพิรุณจากฝีมือรบพุ่งดั่งนี้รู้ว่าเป็นอุบาย จึงคิดซ่อนกลสุมาอี้จะนี้

อ้วนเกียนและทหารทั้งปวงได้ฟังดั่งนั้น ต่างพากันสรรเสริญขงเบ้งว่ามีสติปัญญาหลักแหลมคมกล้า มองฝ่าทะเลถึงแผนการอุบายของสุมาอี้ได้กระจ่างแจ้งเสมอด้วย เทพยดา

ขงเบ้งจึงเรียกกิดันซึ่งเป็นนายทหารประจำกองเสนาธิการ มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดในเชิงชั้นเจรจา และมีความจงรักภักดีในราชวงศ์ฮั่นอย่างมั่นคงเข้ามาใกล้ กระซิบสั่งความอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงมอบหนังสือของแต่บุนแก่กิดัน

กิดันรับหนังสือแล้วตกใจถามขงเบ้งว่า ครั้นเวลาข้าพเจ้าทำที่หลบหนีออกจากค่ายไปที่ค่ายของสุมาอี้ ทหารลาดตระเวนของวุยก๊กเห็นกิดันจึงเข้าควบคุมตัว ครั้นไต่ถามได้ความว่ามีเรื่องราวความลับต้องการพบกับสุมาอี้ จึงนำตัวกิดันไปมอบให้แก่ทหารรักษาการณ์

ครั้นสมาธิได้ทราบความจึงให้ทหารรักษาการณ์พาตัวกิดันมาพบข้างในค่าย แล้วถามว่าตัวเจ้าเป็นใคร มีความลับอันใดจะบอกแก่เรา

กิดันคำนับสมาธิแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้ากับแต่ขุนเป็นชาวเมืองลกเอียง เล่าเรียนหนังสือด้วยกันมาแต่น้อย พอโตขึ้นข้าพเจ้าพลัดเข้าไปทำราชการอยู่ในเมืองเสฉวนและเป็นทหารเลวในกองทัพของขงเบ้ง ครั้นพบกับแต่ขุน แต่ขุนจึงไหว้วานให้ข้าพเจ้าถือหนังสือมาให้น่าน

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เทพแห่งดาวไท (ตอนที่563)

ยุทธการครั้งแรกในศึกกุกกักรั้งที่หก ขงเบ้งต้องปราศัยเพราะฝ่ายจ๊กก๊กพลั้งเพลอเผยแพร่รอยของแผนการจากการที่ทหารตัดไม้ไฟไปทำแพ ทำให้สมาธิอ่านแผนการอุบายของขงเบ้งได้ ครั้นจะเริ่มยุทธการครั้งที่สองสมาธิแต่งกลอุบายใช้แต่ขุนมาเป็นไส้ศึก แต่ร่องรอยกลับปรากฏขึ้นจากฝีมือการรบพุ่งของแต่ขุนกับจินเบ้ง ขงเบ้งจึงคิดซอกกลให้กิดันถือหนังสือของแต่ขุนไปให้สมาธิ

สมาธิได้รับหนังสือของแต่ขุนจากกิดันแล้ว กริ่งว่าจะเป็นการอุบายของขงเบ้งซอกกลมา จึงชักไชร์ไล่เสียงกิดันว่าพื้นเพเดิมอยู่ในเมืองลกเอียงตำบลใด คบหาสมาคมกับแต่ขุนเป็นประการใด แล้วเหตุใดจึงพลัดหลงเข้าไปเป็นทหารเลวอยู่ในเมืองเสฉวน

กิดันได้รับคำแนะนำกลโต้ตอบกับสมาธิจากขงเบ้งมาเป็นอย่างดีแล้ว จึงสามารถตอบโต้คำถามของสมาธิได้อย่างกระจ่างแจ้ง มีหน้าซำยังแสร้งทำดีสีหน้าและแววตาชื่นชมยินดีที่ได้มาพบกับสมาธิ เป็นท่านองชั้นขมบุญบารมีเป็นยิ่งนัก

สมาธิมีวิสัยรอบคอบถี่ถ้วน ฟังคำให้การไต่สวนถ้วนกระบวนความ แม้ไม่เห็นพิรุณร่องรอยก็ยังไม่วางใจ จับจ้องมองหน้าและสายตาของกิดันวนไปเวียนมาเป็นหลายหน ประดงสนับจึงจอกยามระแวงภัยก็ไม่ปาน แต่ครั้นเห็นแววตาและใบหน้าของกิดันแสดงความชื่นชมยินดีที่ได้พบผู้มีบุญบารมีก็เกิดความอิมเอิบขึ้นในใจ ชั่ววูบที่ความระวังตัวขาดห้วงลงเท่านั้น สมาธิก็รู้สึกวากิดันผู้นี้เป็นคนมีน้ำใสใจจริง เห็นจะรับการไหว้วานจากแต่ขุนมาโดยสุจริต จึงเปิดจดหมายของแต่ขุนออกอ่านดู

ครั้นทราบความตามหนังสือของแต่ขุนแล้ว สมาธิยังคงใช้ความรอบคอบรัดกุมตรวจสอบลายมือพู่กันของแต่ขุนโดยละเอียดถี่ถ้วนหลายครั้งหลายรอบ จำได้มั่นคงว่าเป็นลายมือของแต่ขุนแน่นอนแล้วก็มีคามยินดี

สมาธิจึงกล่าวกับกิดันว่า ท่านจงกลับไปบอกแต่ขุนให้เตรียมการไว้จงพร้อม พรุ่งนี้เวลาสองยามเราจะยกไปปล้นค่ายขงเบ้งให้ได้ แม้สำเร็จการครั้งนี้เราจะตั้งให้ท่านเป็นนายทหารเอก

กิดันได้ยินคำสมาธิดังนั้นก็คำนับรับคำแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าจะรีบนำความไปบอกแต่ขุน และขอถือเอาท่านเป็นที่พึ่งสืบไป ในขณะกล่าวความกิดันก็จ้องมองหน้าสมาธิด้วย สีหน้าและแววตาที่ชื่นชมเป็นล้นพ้น ทำให้สมาธิมีความเบิกบานมั่นใจเป็นยิ่งนัก รวากับสนับจึงจอกเห็นเหยื่ออยู่ในระยะโจมตีฉะนั้น

กิดันลาสมาธิเดินทางกลับไปค่ายแล้วนำความไปรายงานให้ขงเบ้งทราบทุกประการ

ขงเบ้งทราบความจากกิดันแล้วก็มีความยินดี ชักไชร์ไล่เสียงถ้อยคำซึ่งสมาธิชักไชร์ไต่ถามกิดันทุกประการ และไต่ถามถึงการดีสีหน้าและแววตาของกิดัน ตลอดจนสีหน้าและแววตาของสมาธิที่กิดันได้ประจักษ์ กิดันก็เล่าความโดยละเอียดให้ขงเบ้งทราบทุกประการ แล้วกล่าวกับกิดันว่าความชอบของท่านครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ราชการสำเร็จแล้วเราจะปูนบำเหน็จให้สมแก่ความชอบของท่าน

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งจึงเรียกองเป้ง เตียวหงี ม้าตง ม้าต่าย อุยเสียนและเกียงอวย เข้ามารับคำสั่ง กำหนดแผนการยุทธ์เป็นการลับ แล้วกำชับให้นายทหารเอกแต่ละคนปฏิบัติตามแผนการที่สั่งไว้อย่างเคร่งครัด นายทหารทั้งหกคนได้รับคำสั่งลับของขงเบ้งแล้วจึงพากันออกไปจัดแจงเตรียมการตามคำสั่ง

ครั้นเวลาใกล้พลบค่ำ ขงเบ้งอาบน้ำชำระกายสยายผม แต่งตัวในชุดนักพรตแห่งลัทธิเต๋า ตั้งการพิธีบวงสรวงพระวายุเทพทั้งหกซึ่งเป็นเจ้าแห่งพายุ ปักธงดาวไทซึ่งเป็นกลุ่มดาวอันเป็นที่สิงสถิตของเทพแห่งวายุทั้งหกองค์ไว้หน้าแท่นพิธี

ขงเบ้งเอากระบี่อาญาสิทธิ์ชูขึ้นฟ้า ก้าวเท้าไปตามตำแหน่งดาวไถ ร่ายมนต์ไปมาเป็นหลายดลบดี แล้ว บวงสรวงอ้อนวอนขออภัยเชิญวายุเทพทั้งหกองค์ได้เห็นแก่ความจงรักภักดีที่ขงเบ้งมีต่อพระราชวงศ์ชั้น และพระเจ้าเล่าปี่ ให้ช่วยเหลือดลพายุพัดเมฆและหมอกบังฟ้าในยามราตรีซึ่งกำลังเป็นคืนขึ้นสิบห้าค่ำใน เวลาสองยามวันนี้ จะได้ปราบปรามแม่ทัพสำคัญของศัตรูแผ่นดินเพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของบ้านเมือง และราษฎรสืบไป

บวงสรวงอธิษฐานเสร็จแล้วขงเบ้งได้ออมสุราพานไปที่ปลายกระบี่สู่เปลวไฟในกระถางบูชา ไฟได้ลุกโชติ ชวงขึ้น ครั้นไฟพวยพุ่งขึ้นไปบนฟ้า ขงเบ้งจึงคุกเขาลงคำนับเทพแห่งวายุทั้งหกองค์อีกครั้งหนึ่ง เสร็จแล้ว จึงพาทหารองครักษ์ห้าสิบคนขึ้นไปอยู่บนเนินเขากิสาน เพื่อดูการกระทำยุทธการตามแผนการที่กำหนด

อันดาวไถนี้มีคิดว่าเป็นที่สิงสถิตของเทพแห่งวายุทั้งหกองค์ ที่มีหน้าที่และอิทธิฤทธิ์ในการดลบันดาลให้เกิดลมพายุและเมฆหมอก เนื่องจากคืนวันนี้เป็นคืนขึ้นสิบห้าค่ำ เดือนเจ็ด พระจันทร์กระจ่างฟ้า ทอแสง สว่างเจิดจ้าดามวิสัย ในยามกลางคืนจึงสว่างดูเวลากลางวัน หากมองเห็นกันได้ชัดเจนก็ไม่อาจทำกล อุบายได้ตามแผนการถนัดนัก เหตุนี้ขงเบ้งจึงตั้งการพิธีบวงสรวงวิงวอนเชิญเทพแห่งวายุให้มาช่วยบังฟ้า โดยอ้างเอาความจงรักภักดีเป็นสัตยาธิษฐาน

วิชาบังฟ้าเป็นวิชาที่คู่กันกับวิชาบังไฟ แต่วิชาบังฟ้านั้นมิได้อาศัยต้นไม้หรือก้อนศิลา หรือสิ่งของอย่างอื่น ในการบังสายตากัน หรือในการสร้างมายาภาพ แต่เป็นวิชาที่ใช้เวทย์มนต์ในคัมภีร์วิเศษของลัทธิเต๋า อัญเชิญเทพแห่งวายุทั้งหกองค์ให้ดลบันดาลลมพายุพัดเมฆหมอกมารวมตัวกันบังฟ้าให้มืดมิด ชาวประมง ในหลายพื้นที่ก็คุ้นเคยต่อวิชาเช่นนี้ แต่ได้นำมาใช้ในการทำมาอาชีพ ร่ายมนต์อ้อนวอนให้เทพแห่งวายุ สาแดงนิมิตให้ปรากฏว่าเป็นเทศกาลอันควรแก่การจับปลาหรือจับกุ้ง หรือว่าไม่พึงออกทำการประมงใน ทะเล มีคติเชื่อว่าเทพแห่งวายุเมื่อได้รับคำอ้อนวอนแล้วก็จะดลบันดาลเมฆหมอกให้ปรากฏ ถ้าเป็น เทศกาลจับกุ้งก็จะบันดาลให้เมฆหมอกล่องลอยขึ้นรับแสงพระอาทิตย์ ก็จะปรากฏนิมิตบนท้องฟ้าเป็นสี แดง หรือถ้าเป็นเทศกาลจับปลาก็จะบันดาลให้เมฆหมอกล่องลอยขึ้นรับแสงพระจันทร์ ก็จะปรากฏนิมิตบน ท้องฟ้าเป็นสีขาว ชาวประมงจึงกล่าวขานเป็นคติว่า ฟ้าแดงถูกกุ้ง ฟ้ารุ่งถูกปลา แต่ถ้าฟ้ามืดก็หมายความว่า ยายาได้ออกทำการประมงเลย

ฝ่ายสุมาอี้ครั้นต่ำลงก็จัดแจงกองทัพเตรียมจะยกไปปล้นค่ายขงเบ้งตามเวลาที่กำหนด ให้สุมาสูเป็นปีก ข้าย ให้สุมาเจียวเป็นปีกขวา ตัวสุมาอี้คุมกองทัพหลวงจะไปปล้นค่ายขงเบ้งด้วยตนเอง

สุมาสูผู้บุตรซึ่งมีความเฉลียวฉลาดเห็นสุมาอี้ผู้บิดาจัดแจงเตรียมการด้วยความศึกคักและอึมเิบเบิกบาน จึงคิดว่าบิดาเราทำการทั้งนี้ประหนึ่งทุ่มเทจนสุดตัว หากเป็นไปตามแผนการก็จะประสบความสำเร็จใหญ่ หลวง หากพลาดพลั้งก็จะเสียหายใหญ่หลวงเช่นเดียวกัน แต่การต่อสู้กับคนแบบขงเบ้งนั้นหากมีโอกาส เป็นไปได้ถึงสองทางแล้ว โอกาสทางร้ายเห็นจะมากกว่าทางดี เมื่อบิดามีความมั่นใจถึงปานนี้ หาก ชัดขวางก็เห็นจะไม่สำเร็จ จำจะกล่าวเตือนเป็นอนุสติเพื่อป้องกันระวังตนมิให้เป็นอันตรายจึงจะควร

สุมาสูคิดดังนั้นแล้วจึงเข้าไปกล่าวกับสุมาอี้ผู้พ่อว่า ซึ่งแต่บัดนี้มีหนังสือมาหาบิดานัดหมายให้ไปปล้นค่าย ขงเบ้งครั้งนี้ แม้จะมั่นใจในความสุจริตของแต่บุตร แต่ถ้าบุบปามทุ่มเทจนสุดเนื้อสุดตัวแล้ว หากพลาดพลั้ง กลับกลายเป็นกลอุบายของขงเบ้งก็จะเสียที่ยับเยิน ขอบที่บิดาจะได้คิดป้องกันระมัดระวังตน เพื่อทางหนี ที่ถอยเอาไว้บ้าง ก็ไม่เห็นจะเสียหายแก่แผนการที่ตรงไหน

สุมาอี้ได้ยินคำเตือนของผู้บุตรก็ได้สติยังคิด จึงสั่งเปลี่ยนการจัดขบวนรบใหม่ ให้จีนล่งคุมทหารหนึ่งหมื่น เป็นกองทัพหน้า สุมาอี้เป็นกองทัพหลังจะยกหนุนตามจีนล่งไป

ครั้นเวลาใกล้สองยาม พระจันทร์คืนเพ็ญทอแสงสว่างกระจ่างกลางเวหา สว่างไสวดูเวลากลางวัน มองเห็นทิวเขาและแนวป่าตลอดจนเส้นทางได้ถนัดชัดเจน สายลมเย็นพอสบายโชยพลิวแผ่วมา สุมาอี้สั่ง เคลื่อนพลออกจากที่ตั้ง กองทัพหน้าของจีนล่งได้ยกออกไปก่อน พักหนึ่งสุมาอี้จึงคุมกองทัพหลังยกตาม ไป

จีนล่งคุมกองทัพหน้ายกไปใกล้ค่ายของขงเบ้งห่างเพียงสิบห้าเส้น ในพลันนั้นท้องฟ้าที่สว่างไสวกลับมืด มิติ ด้วยมีสายลมแรงพัดมาจากทุกทิศทาง ก่อนเมฆได้รวมตัวกันเป็นม่านดำฝันใหญ่บดบังดวงจันทร์จน หายลับไปจากฟ้า สุมาอี้เห็นปรากฏการณ์ดังนั้นกลับยิ้มด้วยความล้าพองใจว่าเทพดาฟ้าดินเป็นใจด้วย เราแล้ว จึงดลเมฆหมอกมาบังจันทร์ บังสายดาทหารลาดตระเวนและทหารรักษาการณ์ในค่ายของขงเบ้งมิ ให้เห็นกองทัพซึ่งจะยกไปปล้นค่าย สุมาอี้สำคัญดังนั้นแล้วจึงสุดหายใจลึก ๆ บนหลังม้าด้วยความโล่งอก

จีนล่งคุมกองทัพหน้าไปใกล้ค่ายของขงเบ้งแล้ว จึงออกคำสั่งให้ทหารทุกกองรุกเข้าจู่โจมปล้นเอาค่าย ของขงเบ้งอย่างพร้อมเพรียงกัน แต่เมื่อไปถึงค่ายกลับปรากฏว่าเป็นค่ายร้าง ไม่มีทหารอยู่แม้แต่คนเดียว

เงินสั่งให้รู้สึกหวาดหวั่นจนขนลุกซู่ เกรงว่ากำลังจะต้องกลอุบายของขงเบ้ง จึงรีบออกคำสั่งให้ทหารถอยทัพกลับไปโดยเร็วที่สุด

ในพลันนั้นแสงเพลิงได้ลุกสว่างขึ้นข้างนอกค่ายทั้งสี่ด้าน ข้างในค่ายก็มีแสงเพลิงลุกขึ้น ทหารจ๊กก๊กข้างนอกค่ายจากทุกทิศทางได้ให้ร้องประสานเสียงกับทหารข้างในค่าย จุดประทัดสัญญาณตั้งสนั่นหวั่นไหว แล้วรุกตีกระหนาบกองทัพหน้าของเงินสั่งเข้ามาพร้อมกัน

ทหารของเงินสั่งเห็นดังนั้นก็พากันตื่นตกใจ ทั้งตกอยู่ในความมืด ไม่รู้กำลังข้าศึกว่ามากแฉ่น้อย จึงถูกทหารจ๊กก๊กในการบังคับบัญชาขององเป้ง เตียวหวิ้ง ม้าตาง ม้าตาย ระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์เข้ามาจากทุกทิศทาง ห่าเกาทัณฑ์ดจพุ่งแมลงเม่าพุ่งว่อนตรงเข้ามาที่กองทัพของเงินสั่ง ถูกทหารบาดเจ็บล้มตายดจใบไม้ร่วง เงินสั่งและทหารในกองทัพหน้าทั้งหมื่นคนถูกทหารจ๊กก๊กฆ่าฟันล้มตายจนหมดสิ้น เลือดท่วมนองท้องทุ่งราบหน้าค่ายเขากิสานัน

ฝ่ายสุมาอี้ยกกองทัพหลังหนุนตามเงินสั่งมา เห็นแสงเพลิงลุกขึ้นเป็นอันมากและได้ยินเสียงทหารโห่ร้อง ก็สำคัญว่าเงินสั่งกำลังปล้นค่ายของขงเบ้ง จึงเร่งทหารให้รีบหนุนตามไปช่วย

พอกองทัพสุมาอี้ยี้เข้าไปใกล้ห่างจากที่เงินสั่งถูกล้อมอยู่เพียงห้าเส้น พลันเห็นแสงไฟลุกขึ้นตามทางด้านหลังเป็นอันมาก ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องและจุดประทัดตีมาล่อช่องกลองตั้งสนั่นก็ตกใจ รู้ว่าแสงเพลิงและเสียงโห่ร้องข้างหน้านั้นเป็นสัญญาณบ่งบอกถึงการเสียทีของเงินสั่งแล้ว แม้ตนเองเล่าเบื้องหลังก็ถูกกองทัพของเกียงอุยและอุยเอี้ยนตีกระหนาบสกัดหลัง แต่ไม่รู้กำลังมากแฉ่น้อยประการใด

สุมาอี้ยี้เห็นดังนั้นก็ตกใจ คิดถึงคำที่ขงเบ้งสั่งฝากมากับทหารว่าจะคิดอ่านจับตัวสุมาอี้ยี้ให้จงได้ สุมาอี้ยี้ก็รู้สึกหนาวสะท้านขึ้นทั้งตัว รีบออกคำสั่งให้ทหารกลับหลังตีฝากกลับไปค่าย

แต่ทหารสุมาอี้ยี้ยามนี้อยู่ในภาวะตื่นตระหนกตกใจ คมกั้นไม่ติด กระจัดกระจายแตกหนี เกียงอุยและอุยเอี้ยนจึงขับทหารเข้าฆ่าฟันทหารของสุมาอี้ยี้บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่าทหารสุมาอี้ยี้ซึ่งยกมาครั้งนี้ตายไปถึงแปดในสิบส่วน

สุมาอี้ยี้ด้วยความกลัวสุดขีด คมทหารองครักษ์และทหารมีฝีมือดีหักฝ่าวงล้อมกลับไปค่ายได้ พอสุมาอี้ยี้พาทหารพันออกไปจากแนวสกัดของเกียงอุยและอุยเอี้ยนเท่านั้น ก้อนเมฆใหญ่ที่บดบังพระจันทร์ก็ลอยเลื่อนเคลื่อนคล้อยออกไปจากครีมีพระจันทร์ ท้องฟ้าสว่างไสวในบัดดล เห็นศพของทหารจ๊กก๊กล้มตายเกลื่อนกลาดดจใบไม้ที่ร่วงอยู่ในป่ายามหน้าแล้ง เลือดไหลนองท่วมพื้น นับเป็นความปราชัยอย่างใหญ่หลวงยิ่งกว่าความเสียหายของกองทัพขงเบ้งในยุทธการครั้งแรกของศึกครั้งที่หกมากนัก

ฝ่ายขงเบ้งยืนสังเกตการณ์อยู่บนภูเขากิสานพร้อมกับทหารองครักษ์ เห็นทหารจ๊กก๊กทำการสำเร็จลุลวงตามแผนการก็มีความยินดี ปรารภกับบรรดาทหารองครักษ์ซึ่งเรียงรายอยู่โดยรอบว่าบุญของเจ้าเรายังมากอยู่ เทพแห่งวายุทั้งหกองค์จึงทรงมีเมตตา ประทานเมฆหมอกตามคำบวงสรวงของเราทุกประการ ปรารภตั้งนั้นแล้วขงเบ้งจึงพาทหารกลับไปค่าย และให้ขุนบำเหน็จแก่ทหารซึ่งมีความชอบเป็นอันมาก

ครั้นกลับไปถึงค่ายแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้เบิกตัวแต่ขุนออกจากที่จำ แล้วว่าธรรมเนียมการสงครามนั้น สายลับแบบแต่ขุนนี้จะเสี่ยงดูและปล่อยไปมิได้ จึงสั่งให้เอาตัวแต่ขุนไปตัดศีรษะเสีย

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กำเนิดโคกล (ตอนที่564)

ขงเบ้งเพียงแต่จับร่องรอยพิรุณจากการสู้รบของแต่ขุนก็อ่านกลของสุมาอี้ยี้ได้กระจ่าง จึงบังคับแต่ขุนให้หลวงสุมาอี้ยี้ยกกองทัพมาปล้นค่าย ทั้งได้ใช้คนซึ่งเฉลียวฉลาดเชิงชั้นเจรจาและท่วงท่าถือหนังสือลับไปหาสุมาอี้ยี้ ครั้นสุมาอี้ยี้หลงกลยกเข้าปล้นค่ายจึงพ่ายแพ้เสียทีอย่างยับเยิน

สุมาอี้ยี้พาทหารเดนตายหนีกลับไปถึงค่ายเป็นเวลาใกล้รุ่ง ไม่เป็นอันหลับนอนอีกต่อไป เฝ้าแต่เป็นทุกข์ใจและรู้สึกอัปยศอดสูมิรู้ที่จะเอาหน้าไว้แห่งใด เพราะยุทธการครั้งนี้ได้สูญเสียทหารและศาสตราวุธเป็นอันมาก หลังจากวันนั้นแล้วสุมาอี้ยี้ก็ตั้งมั่นรักษาค่าย ไม่ยกออกไปรบกับขงเบ้งอีกเลย

ขงเบ้งให้ทหารไปดำ่ว่าทำรบเป็นหยาบข้าสาหัสนัก แม้หลายครั้งหลายหนสุมาอี้ยี้ก็ยอมทนตั้งมั่นอยู่ในค่าย ไม่ยกทหารออกมารบพุ่ง

ขงเบ้งเห็นสม่าอีไม่ยอมยกออกมารบก็เป็นทุกข์ใจ ด้วยเสบียงอาหารซึ่งลำเลียงแสวงหาจากแดนของข้าศึกไม่พอเพียงแก่การบำรุงกองทัพ ครั้นจะรุดนาทาเร้นเข้ากับราษฎรก็เอ็นดู และเกรงว่าราษฎรจะไม่เป็นใจแล้วขัดขวางการปฏิบัติการทางทหาร ทั้งเวลานี้ก็ย่างเข้าฤดูฝน การลำเลียงเสบียงอาหารมาแต่เมืองฮันตั้งส่งมายังกองทัพยิ่งลำบากยากเย็น

วันหนึ่งขงเบ้งจึงขี่เกวียนพาทหารองครักษ์ออกไปสำรวจตรวจตราภูมิภาคทั่วเทือกเขากิสาน ขงเบ้งไปถึงหุบเขาแห่งหนึ่งมีลักษณะประหลาดคล้ายกับรูปน้ำเต้า เป็นภูเขาสูงชันโดยรอบ บริเวณส่วนที่เป็นก้นของน้ำเต้ามีลานกว้างอยู่ตรงกลางลึบ สามารถขุดค้นได้พิเศษ บริเวณส่วนที่เป็นคอของน้ำเต้ามีลานอยู่แห่งหนึ่งสามารถขุดค้นได้อีกสี่ร้อยคนเศษ ตรงปากทางเป็นทางแคบ เพียงแค่ม้าเดินเรียงหน้ากระดานได้หกตัวเท่านั้น สุดปลายก้นรูปน้ำเต้ามีซอกเขาเล็กๆ ซึ่เข้าไปได้เพียงตัวเดียวเท่านั้น

ขงเบ้งเห็นภูมิประเทศลึบต้องด้วยใจก็มีความยินดีเป็นอันมาก ราพึงว่าเทพยดามาเสกสรรปั้นแต่งภูมิประเทศนี้ให้แก่เรา เห็นจะได้การถึงสามสถาน กล่าวแล้วขงเบ้งจึงพาทหารจะกลับไปค่าย พอไปถึงปากทางเห็นชาวบ้านย้านนั้นจึงได้ถามว่าหุบเขานี้มีชื่อใด

ชาวบ้านนั้นได้ตอบว่า หุบเขานี้เรียกขานกันแต่โบราณมาว่าหุบเขาน้ำเต้า มีรูปลักษณะดั่งน้ำเต้าของเขียนผู้เป็นเทพแห่งอายุหรือชีวิต ขงเบ้งได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี เพราะนามแห่งหุบเขาสอดคล้องต้องกับสภาพความเป็นจริงแห่งภูมิประเทศที่จะคิดการสำคัญทั้งสามประการนั้น ขงเบ้งจึงพาทหารกลับไปค่าย

ค่ำวันนั้นขงเบ้งได้เรียกตอยอยและอวตังแม่กองทหารช่างเข้ามาหาถึงข้างในค่ายเป็นการลับ หยิบเอากระดาษแผ่นหนึ่งขึ้นมาทาบบนโต๊ะวาราชการ แล้วกล่าวกับสองนายกองทหารช่างว่า นี่คือรูปแบบรายละเอียดการสร้างโคกลที่เราได้คิดเตรียมไว้ตั้งแต่ครั้งที่ยังอยู่ในเมืองฮันตั้ง กล่าวแล้วขงเบ้งก็ชี้ให้สองนายกองดูโครงสร้างส่วนหัว ส่วนลำตัว ส่วนขา ส่วนหาง โครงสร้างภายนอก โครงสร้างภายในและกลไกที่เชื่อมโยงภายในตัวโคกล อธิบายความสั้นยาวหนาบางของไม้และอุปกรณ์ที่จะใช้สร้างโคกลโดยละเอียดทุกประการ และกำชับว่ารอยต่อเชื่อมระหว่างลิ้นของโคกลกับกลไกในบริเวณส่วนลำคอของโคกลนั้นสำคัญนัก ให้จัดทำโดยแข็งแรง ประณีต ความหนาบางจะคลาดเคลื่อนมิได้เป็นอันขาด

สองนายกองทหารช่างสอบถามข้อสงสัยอีกหลายประการแล้วก็รับค่าขงเบ้งว่า ฝีมือของทหารช่างซึ่งมหาอุปราชได้จัดแจงมาแต่เมืองเสฉวนนั้นสามารถที่จะทำการให้สำเร็จดังความปรารถนาได้เป็นแน่นอน มหาอุปราชอย่าได้วิตกเลย

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี มอบแบบรายการละเอียดของโคกลนั้นให้แก่สองนายกองทหารช่าง และให้เกณฑ์ทหารช่างกว่าพันคน พอค่ำลงก็ให้ลอบยกเข้าไปในหุบเขาน้ำเต้า ให้เร่งสร้างโคกลให้แล้วเสร็จโดยเร็วที่สุด และสั่งม้าตายให้คุมทหารอีกห้าร้อยยกไปป้องกันคนในไม่ให้ออก คนนอกไม่ให้เข้า อยู่ที่ปากทางหุบเขาน้ำเต้า

ทุกวันขงเบ้งจะออกไปตรวจตราการทำโคกลถึงวันละสองครั้ง มีข้อขัดข้องในระหว่างการสร้างโคกลประการใด ขงเบ้งก็ชี้แจงอธิบายและให้แก่ไข จนการสร้างโคกลถูกต้องตามต้นแบบทุกประการ

วันหนึ่งเดียวหญิงนางผู้ใหญ่ได้เข้ามาหาขงเบ้งแล้วรายงานว่ บัดนี้ย่างเข้าฤดูฝน การลำเลียงเสบียงอาหารยากลำบาก ทั้งระยะทางจากด่านเกียมโกะมาถึงค่ายเขากิสานก็เป็นระยะทางไกลและทุรกันดารเป็นอันมาก การลำเลียงเสบียงอาหารกระทำได้น้อย และขัดสน จึงกังวลว่าทหารจะรวนเรเสียขวัญกำลังใจ มหาอุปราชจะคิดอ่านประการใด

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าความทั้งนี้เราได้คิดแก้ไขไว้ก่อนแล้ว ท่านอย่าได้วิตกเลย ประกอบกับทั้งขณะนั้นกองทหารช่างได้จัดทำโคกลแล้วเสร็จกว่าพันตัว จึงเอาตัวอย่างตัวหนึ่งมาให้ขงเบ้งดู ขงเบ้งจึงชวนเดี่ยวหรือออกไปดูโคกลตัวอย่างนั้น

เดี่ยวหรือและแม่ทัพนายกองเห็นโคกลรูปร่างลักษณะประหลาดนักก็พากันสงสัย ขงเบ้งจึงกล่าวว่า ตั้งแต่ครั้งที่เราอยู่ในเมืองเสฉวนก็ได้ทดลองสร้างโคกลขึ้น ครั้นมาอยู่เมืองฮันตั้งก็ได้คิดแบบแปลนแผนผังรายละเอียดทุกประการ หวังจะใช้ในการลำเลียงเสบียงอาหารให้กับกองทัพ อันโคกลนี้ไม่กินหญ้า ไม่ดื่มน้ำ ไม่หลับนอน แต่ละตัวสามารถลากเกวียนเสบียงได้เล่มหนึ่ง เพียงแค่ผลักให้เดินไปข้างหน้าแต่เพียงครั้งเดียวก็จะเดินขึ้นเนิน ลงที่ลุ่มได้ตั้งโคเป็น และล้าเร็วกว่าโคเป็นมากมายนัก ด้วยสามารถเดินทางทั้งวันทั้งคืนไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย บัดนี้เป็นฤดูฝนแล้ว โคกลได้สร้างเสร็จตามจำนวน เห็นจะแก้ไขปัญหาคัดสนในการลำเลียงเสบียงอาหารได้

กล่าวแล้วขงเบ้งจึงใช้ทหารเข็นโคกลให้เดินไปข้างหน้า โคกลก็เดินไปเหมือนดังหนึ่งโคเป็นทุกประการ

ขงเบ้งจึงพรรณนาสรรพคุณโคกลต่อไปว่า ถ้าเดินแต่ตัวเดียวจะได้ระยะทางวันละสามร้อยเส้น แต่ถ้าเดินไปเป็นฝูงก็จะเดินทางได้ถึงวันละเจ็ดร้อยถึงแปดร้อยเส้น

เดียวหวีและแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นดังนั้นต่างพากันตื่นตื่น สรรเสริญสติปัญญาเริ่มสร้างสรรคของขงเบ้งเป็นอันมาก ว่าคิดการทั้งนี้คงหนึ่งพระวิษณุกรรมมาดลใจ

โคกลอันขงเบ้งประดิษฐ์คิดค้นสร้างขึ้นในครั้งนี สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) เรียกว่าโคยนต์ซึ่งไม่เห็นสม เพราะในยุคนั้นยังไม่มีเครื่องยนต์ เจมส์วัตสันนักประดิษฐ์ได้คิดค้นเครื่องยนต์เป็นคนแรกของโลก มีลักษณะเป็นเครื่องจักรไอน้ำหลังจากยุคของขงเบ้งร่วมสองพันปี ทั้งอุปกรณ์ภายในของโคกลก็มีลักษณะเป็นกลไก ไม่ถึงขนาดเป็นเครื่องยนต์ ดังนั้นจึงเรียกว่าโคกลย่อมจะสมและสอดคล้องกับสภาพยิ่งกว่า สามก๊กฉบับสมบูรณเรียกโคกลนี้ว่าโคไม้ม้าไหล ซึ่งใกล้เคียงกับลักษณะของโคกล คือมีลักษณะคล้ายโคหรือม้า และเพียงแค่ออกก็เดินไปได้

ความมหัศจรรย์ของโคกลเกิดแต่กลไกที่อาศัยพลังงานกลในการขับเคลื่อนครั้งแรก เมื่อขับเคลื่อนไปแล้วเท้าหลังจะส่งพลังกลต่อไปยังเท้าหน้า เท้าหน้าก็ก้าวไป แล้วส่งพลังกลกลับมายังเท้าหลัง เท้าหลังก็ก้าวไปเป็นวงจรต่อเนื่อง แต่ที่มหัศจรรย์ยิ่งกว่านั้นก็คือศักยภาพที่ถ้าหากเดินทางตัวเดียวกับเดินทางเป็นฝูงจะมีศักยภาพต่างกันเป็นระยะทางถึงวันละห้าร้อยเส้น แต่เมื่อมาถึงยุคปัจจุบันนี้ก็แลเห็นได้ถึงความเป็นไปได้เช่นนั้น เพราะถ้าเดินตัวเดียวก็ต้องผ่านแรงเสียดทานโดยลำพังตน ครั้นเดินเป็นฝูงเส้นทางที่ตัวหลังเดินไปก็ราบเรียบขึ้น แรงเสียดทานของตัวหลังจึงแทบไม่มี แรงขับเคลื่อนของตัวหลังจะส่งพลังขับเคลื่อนถึงตัวหน้าให้เคลื่อนที่ได้เร็วขึ้นอีกด้วย

หากจะพิจารณาว่าขงเบ้งได้แนวคิดชนิดนี้มาจากที่ไหน ย่อมคาดหมายได้ว่า ขงเบ้งเป็นชาวปาชาวดอยเห็นฝูงหงส์ฝูงหนึ่งบินขึ้นไปบนอากาศเป็นลักษณะรูปตัววี ซึ่งวิทยาศาสตร์ยุคหลังได้ยอมรับว่าเป็นความมหัศจรรย์แห่งธรรมชาติ ที่สัตว์เดรัจฉานดังกล่าวสามารถใช้ประโยชน์จากแรงอากาศพลศาสตร์ (Aero Dynamic) ได้ ทำให้การบินเป็นฝูงเร็วขึ้นกว่าการบินตัวเดียว และมีความปลอดภัยสูงกว่า เป็นแต่ว่าโคกลของขงเบ้งนั้นได้แปลงต้นคิดอากาศพลศาสตร์จากหงส์และห่านซึ่งบินในอากาศ มาใช้กับโคกลซึ่งเดินบนดินเท่านั้น และหลักการอากาศพลศาสตร์นี้ย่อมถือได้ว่าเป็นต้นแบบที่แท้จริงของหลักอากาศพลศาสตร์ที่มนุษย์ในยุคสองพันกว่าปีหลังได้นำมาใช้เป็นหลักในการกำหนดรูปแบบเครื่องบินและรถยนต์

หลังจากลงมือสร้างโคกลได้สิบสี่วัน กองพันโคกลก็สำเร็จเป็นรูปเป็นร่างพร้อมใช้การได้กว่าพันตัว ครั้นเตรียมการพร้อมแล้วขงเบ้งจึงสั่งทหารพันนายให้คุมโคกลไปล่าเสียงเสมียงอาหารจากด่านเกี้ยวโกะมาส่งที่ค่ายเขากีสานเป็นหลายเที่ยว ปัญหาความ ยุ่งยากและขัดสนเสมียงอาหารของกองทัพจ๊กก๊กก็หมดสิ้นไป ทั้งไพร่และนายทหารต่างมีความชื่นชมยินดีถ้วนหน้ากัน

ฝ่ายหน่วยสอดแนมของวุยก๊กได้ออกลาดตระเวนสอดแนมตามปกติ วันหนึ่งได้พบขบวนโคกลล่าเสียงเสมียงอาหารมาแต่ด่านเกี้ยวโกะก็ตกตะลึงพิริงพิริต หลังจากสังเกตเหตุการณ์ถ้วนถี่แล้วจึงนำความไปรายงานแก่สุมาอี้ว่า กองทัพจ๊กก๊กได้ใช้โคกลขนเสมียงอาหารบำรุงกองทัพเป็นที่อัศจรรย์นัก

สุมาอี้ได้ยินรายงานก็ตกใจ ถามข้าหากสามสี่ครั้งว่าสิ่งที่พวกเขาเห็นนั้นเป็นความจริงหรือเรื่องละเมอเพื่อฝัน ทหารหน่วยลาดตระเวนทุกหน่วยต่างรายงานความตรงกัน สุมาอี้ฟังได้ดังนั้นจึงปรารภว่า เราให้หนวงไว้ไม่ให้ออกรบพุ่งหวังจะให้กองทัพขงเบ้งขาดเสมียง บัดนี้ขงเบ้งให้ทำโคยนต์เข็นเกวียนเสมียงมาส่งกันมิได้ขาด เห็นการสงครามนี้จะยืดยาวไป จำจะคิดอ่านให้ทหารไปตีเอาโคยนต์มาดูอย่าง จะได้ทำเข็นเกวียนเสมียงเราบ้าง

สุมาอี้ครุ่นคิดและเดินไปเดินมาอยู่ในค่ายเป็นหลายรอบ แล้วหวนกลับมาสอบถามหน่วยลาดตระเวนว่าซึ่งกองล่าเสียงเสมียงโคกลนั้นมีทหารควบคุมไปมากแลน้อยประการใด ครั้นได้รับรายงานว่ากองล่าเสียงเสมียงอันยาวเหยียดมีทหารควบคุมกองล่าเสียงเพียงพันนาย กระจายกำลังดูแลตั้งแต่ต้นจนถึงปลายขบวน จึงเหลือแต่จุดเพียงไม่กี่คน สุมาอี้จึงตัดสินใจสั่งเดียวสองและงักหลิมให้คุมทหารห้าร้อยนายปลอมตัวเป็นทหารจ๊กก๊ก สั่งให้ลอบเดินทางโดยเส้นทางลัดในหุบเขาจ่าก๊ก ให้โจมตีชิงเอาโคกลสี่หรือห้าตัวเพื่อจะใช้เป็นต้นแบบสร้างโคกลเอามาใช้ในการล่าเสียงเสมียงอาหารบำรุงกองทัพเหมือนอย่างขงเบ้งบ้าง

เดียวสองและงักหลิมรับคำสั่งสุมาอี้แล้ว จึงยกทหารไปตามแผนการของสุมาอี้ และตั้งกำลังซุ่มคอยที่อยู่ครั้นเห็นโกเสียงนายกองล่าเสียงเสมียงคุมกองเสมียงมายาวเหยียด จึงสั่งทหารเข้าจู่โจม ทหารของโกเสียงตรงจุดที่ถูกจู่โจมมีอยู่เพียงสี่ห้าคน พอถูกโจมตีก็พากันวิ่งหนี ทหารของสุมาอี้จึงชิงเอาโคกลได้ห้าตัวแล้วเข็นเอาไปมอบให้แก่สุมาอี้

สมาธิเห็นโคกลเป็นที่ประหลาดนักก็ชื่นชมสติปัญญาของขงเบ้งเป็นอันมาก ว่ามีสติปัญญาคิดประดิษฐ์สร้างสรรค์เหนือปัญญาของมนุษย์ และสั่งให้กองทัพทหารช่างสร้างโคกลแบบเดียวกันกับโคกลของขงเบ้ง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า สมาธิเห็นโคกลด้นั้นตั้งเป็น ก็ชมว่าขงเบ้งนั้นคิดอ่านให้ทำดีนัก แล้วสมาธิให้หาช่างมาประมาณร้อยเศษ ให้หรือโคกลด้นั้นออกดูจากกำหนดที่ใหญ่หน่อยหนานาง แลส่วนสั้นยาวพร้อมกันแล้ว ก็ให้ช่างทำโคกลด้นั้นประมาณห้าสิบวันก็ได้โคกลด้นั้นถึงสองพัน

นักลอกเลียนแบบคนแรกในประวัติศาสตร์ที่อาจถือว่าจะเกิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิบัตรตามแบบอย่างในปัจจุบันก็คือสมาธิเอง และสิ่งประดิษฐ์ชิ้นแรกของโลกที่ถูกลอก ครั้นกองทัพทหารช่างสร้างโคกลเสร็จตามกำหนดแล้ว สมาธิออกไปตรวจดูด้วยตนเอง แล้วหัวเราะตั้งก้องกังวานไปทั่ว พลังกล่าวว่าเราไม่ต้องเสียแรงคิดอ่าน ก็สามารถทำการสร้างโคกลได้เหมือนกับขงเบ้ง กล่าวแล้วสมาธิจึงสั่งให้จับผู้คุมทหารพันเศษคุมขบวนโคกลไปชนล่าเสียงเสียบจากเมืองหลงเสมาบำรุงเสียงกองทัพ

ฝ่ายโกเสียงซึ่งถูกทหารของวุยก๊กโจมตีและชิงโคกลหนีกลับไปแล้ว โกเสียงจึงคุมขบวนโคกลที่เหลือกลับไปค่ายที่ตำบลเขากิสานแล้วรีบเข้าไปหาขงเบ้ง คุกเขารายงานสารภาพผิดที่ไม่สามารถคุ้มกันกองทัพให้ปลอดภัย ถูกทหารสมาธิตีชิงโคกลไปได้ถึงห้าตัว

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

คนขายขนม (ตอนที่565)

ขงเบ้งชอบใจในภูมิประเทศของหุบเขาน้ำเต้า คิดอ่านแผนการสำคัญถึงสามประการ ประการแรกคือการสร้างโคกลเพื่อแก้ไขปัญหาล่าเสียงเสียบบำรุงเสียงกองทัพ แต่อีกสองประการที่เหลือนั้นขงเบ้งยังคงปิดงำไว้อย่างเงียบกริบ

ครั้นได้ทราบรายงานจากโกเสียงดังนั้น แทนที่ขงเบ้งจะตำหนิติเตียนลงโทษ ขงเบ้ง กลับหัวเราะปรบมือแล้วกล่าวว่า ซึ่งสมาธิได้โคกลด้นั้นเรามีความยินดีนัก เห็นเราจะได้เสียบงไว้เป็นกำลังอีกเป็นมั่นคง

โกเสียงได้ยินดังนั้นก็รู้สึกประหลาดใจแต่ไม่ทันที่จะไต่ถามประการใด แม่ทัพนายกองซึ่งพร้อมกันอยู่ในค่ายของขงเบ้งได้พากันถามพร้อมกันว่า เหตุใดมหาอุปราชจึงไม่ตื่นเต้นตกใจ กลับกล่าวว่าจะได้เสียบงเป็นกำลังเพิ่มเติมอีกเล่า

ขงเบ้งจึงอธิบายว่า ท่านทั้งปวงยอมจำนนทานโบราณเกี่ยวกับอุบายของคนขายขนมที่เอาขนมแจกให้เด็กลองกินเล่นก่อน เด็กกินอร่อยชอบใจแล้วก็ขายขนมให้แก่เด็กนั้นมากขึ้นได้ไม่ช้าหรือ ซึ่งสมาธิให้ทหารมาตีชิงเอาโคกลไปครั้งนี้ เห็นจะไปลอกเลียนแบบทำโคกลขึ้นใช้ในกองทัพสำหรับล่าเสียงเสียบอาหารตามอย่างกองทัพเราบ้าง การทั้งนี้จึงสมกับความคิดที่เราตั้งใจไว้ เราจะคิดอ่านกลอุบายให้ทหารไปตีชิงเอาโคกลและเสียบงอาหารของสมาธิให้จงได้ จะเสียตายไปไยกับโคกลตัวอย่างแค่ห้าตัวนั้นเล่า

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ยังคงพากันงงสงสัย แต่ไม่มีผู้ใดกล้าไต่ถาม หลังจากนั้นอีกหลายวันหน่วยสอดแนมได้นำความมารายงานแก่ขงเบ้งว่า บัดนี้สมาธิได้ลอกเลียนแบบโคกลของมหาอุปราช และใช้ไปล่าเสียงเสียบงอาหารกำลังจะนำมาส่งแก่กองทัพที่ริมแม่น้ำอุยโห

ขงเบ้งได้ฟังรายงานดังนั้นก็มีความยินดี ราพึงชื่นในใจว่าแผนการคิดสร้างโคกลของเรา กำลังจะสำเร็จผลอีกประการหนึ่งแล้ว ราพึงตั้งนั้นแล้วจึงเรียกกองเป้งมาสั่งให้คุมทหารพันหนึ่งปลอมเป็นทหารวุยก๊ก ยกไปชุมนุมอยู่ระหว่างเส้นทางล่าเสียงเสียบงที่จะมาส่งยัง กองทัพของสมาธิในเวลากลางคืน เมื่อกองล่าเสียงมาถึงจุดชุมนุมก็ให้กระจายกำลังเข้าประกบทหารซึ่งคุมเสียบง แล้วแจ้งแก่ทหารที่ล่าเสียงเสียบงนั้นว่าสมาธิสั่งให้มาช่วยป้องกันรักษาเสียบง เป็นที่แล้วก็ให้ส่งทหารทหารวุยก๊กเสียให้สิ้น แล้วเซ็นเอาเกวียนเสียบงมาที่ค่ายตำบลเขากิสาน

กองเป้งได้ฟังคำสั่งของขงเบ้งตั้งนั้นจึงไต่ถามว่า ถ้าหากสมาธิยกทหารมาช่วย จะให้ทำประการใด

ขงเบ้งจึงว่า แม้หากสมาธิจะยกทหารหนุนมาช่วย เห็นเหลือกำลังแล้วก็ให้พลิกหันโคกลเสียให้สิ้นทุกตัวโคกลก็จะเดินไม่ได้ เราจะคิดอ่านอุบายขับไล่ทหารของสมาธิเอง ท่านจงยกไปเถิด อย่าได้วิตกเลย เมื่อทหารสมาธิหนีไปแล้วให้พลิกหันโคกลกลับตั้งเดิมแล้วเซ็นโคกลกลับไปที่ค่าย

อองเป็งเคยประสบเหตุการณ์ที่ขงเบ้งใช้ให้คุมทหารหนึ่งพันไปป้องกันกองทัพสลีบหมื่นของสุมาอี้มาแล้ว
ว่าในที่สุดทหารสลีบหมื่นก็ติดจมน้ำปลักฝนตกหนักอยู่ในหุบเขา ครั้นได้ยินดังนั้นจึงมิได้สงสัย รับคำสั่งแล้ว
คำนับลาขงเบ้งออกไปจัดแจงทหารและยกไปตามคำสั่ง

พออองเป็งกลับออกไปแล้วขงเบ้งจึงเรียกเดียวหวังเข้ามาหาข้างในค่าย สั่ง ให้คุมทหารห้าร้อยแต่ง
ตัวเขียนหน้าปลอมเป็นทัพผี มีมือหนึ่งถือธง มือหนึ่งถือกระบี่ ให้เอาดินประสิวสุพรรณถันใส่หม้อสะพายไป
ชุมนุมอยู่ทุกคน แม้เห็นทหารสุมาอี้ตามอองเป็งมาก็ให้จุดดินประสิวสุพรรณถันขึ้นทุกคน แล้วให้ร้องคุกคาม
หลอกหลอนเป็นทัพผีออกมา

สามก๊กฉบับสมบูรณระบุนแผนการของขงเบ้งตอนนี้ว่า ขงเบ้งได้สั่งเดียวหวังว่า ท่านจงนำทหารห้าร้อยนาย
ให้แต่งตัวเป็นลัทธิเต๋าหรือลัทธิขงจื้อ สวมหัวปีศาง ร่างเป็นสัตว์ เอาห้าสีทาหน้า ตกแต่งเป็นตัว
ประหลาดหลาย ๆ แบบ มือหนึ่งถือธงปักด้วยไหม มือหนึ่งถือกระบี่พิเศษ ที่ร่างชวนน่าเต่า ภายในให้
บรรจุดินปืนขมดักอยู่ที่เชิงเขา รอให้โคไม้มาไหลมาถึงก็พร้อมกันออกมาแล้วปล่อยเพลิงไฟ บังคับโคไม้
ออกเดินทาง ทหารขงเบ้งเห็นเข้าก็ต้องว่าผีสามเทวดา ก็จะมีกล้าไล่ติดตามมา

ก็ได้เห็นความมหัศจรรย์ของโคกลของขงเบ้งอีกประการหนึ่งว่า มีเครื่องมือสำหรับเบรคมิให้โคกลเดิน
ต่อไปได้หรือให้หยุดอยู่กับที่ และเป็นกลไกที่ลึกลับพิสดารเพราะติดตั้งอยู่ที่ลิ้นของโคกล เมื่อพลิกลิ้นโค
กลก็จะผลักดันให้สลักขัดกลไกภายในโคกลมิให้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ทหารสุมาอี้ซึ่งเอาแต่ลอกเลียน
โดยไม่รู้อิโหน่อิเหน่ของกลไกภายในตัวโคกลก็จะงุนงงสงสัย นับเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ก้าวหน้าล้ำยุคสมัยเป็น
อย่างยิ่ง เพราะเมื่อมนุษยชาติพัฒนาก้าวหน้าในยุคสองพันปีหลัง สามารถคิดค้นรถจักรยานขึ้นได้เป็นครั้งแรก
ก็ไม่มีเบรคสำหรับหยุดรถ ต้องใช้เท้าเป็นเครื่องมือช่วยในการหยุดรถจักรยาน ในขณะที่สองพันกว่าปี
ก่อนนั้นขงเบ้งสามารถคิดกลไกเครื่องมือสำหรับเบรคโคกลได้อย่างลึกลับแล้ว

เดียวหวังรับคำสั่งขงเบ้งแล้วคำนับลาออกไปจัดแจงทหารตามแผนการที่ขงเบ้งกำหนดทุกประการ

พอเดียวหวังออกไปขงเบ้งจึงเรียกเกียงฮุย เดียวเอ็ก ม้าดำย ม้าแดง เข้ามาพร้อมกันแล้วสั่งให้เกียงฮุยคุม
ทหารหมื่นหนึ่งยกไปคอยคุ้มกันกองล่าเสียบึงอย่าให้เป็นอันตรายหรือถูกทหารสุมาอี้ตีชิงกลับไปได้
ส่วนเดียวเอ็กและเสียวฮิวให้คุมทหารห้าพันยกไปชุมนุมอยู่ข้างเส้นทางที่กองทัพสุมาอี้จะติดตามมาชิงเอา
ขบวนโคกลมากลับคืน แล้วคอยข่มขู่ตักกองทัพของสุมาอี้ ส่วนม้าแดงและม้าดำยให้คุมทหารอีกห้าพัน
คอยไปก่อวุ่นอยู่ที่ค่ายของสุมาอี้ ทำที่จะปล้นค่ายลวงให้กองทัพสุมาอี้หวั่นหน้าพะวงหลัง ไม่ให้ยก
ออกไปช่วยเหลือกันได้

นายทหารเอกทั้งสี่คนรับคำสั่งของขงเบ้งแล้วจึงคำนับลาออกไปจัดแจงทหารแล้วยกไปตามแผนการ
ที่ขงเบ้งกำหนด

ฝ่ายเจียมฮุยซึ่งคุมขบวนโคกลล่าเสียบึงอาหารจะมาสังกองทัพของสุมาอี้ พอค่าลงก็เห็นทหารรุกรัก
กองหนึ่งยกมา แจ้งว่าสุมาอี้วิตกว่าทหารจ๊กก๊กจะยกมาตีเอาเสียบึง จึงให้มาช่วยป้องกัน เจียมฮุยสำคัญว่า
เป็นความจริงก็มีความยินดี สั่งให้ทหารกองที่ใหม่กระจายกำลังสมทบกับหน่วยคุ้มกันกองเสียบึงที่มีอยู่
แต่เดิม พอเวลายามเศษกองทัพที่ใหม่ก็ชักเอาอาวุธแห่งพันทหารของเจียมฮุยโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว
ทหารของเจียมฮุยล้มตายลงเป็นอันมาก

เจียมฮุยเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบขี่ม้าจะกลับมาช่วยทหารทางด้านหลัง ในทันใดนั้น อองเป็งก็ขี่ม้าสกัดหน้าไว้
เพียงไม่ถึงสามเพลงอองเป็งก็เอาทวนแทงเจียมฮุยตกม้าตาย ทหารของเจียมฮุยเห็นตัวนายตกม้าตาย ก็
พากันแตกหนีไปจนหมดสิ้น

อองเป็งจึงสั่งให้ทหารเข็นโคกลจะไปที่ค่ายตำบลเขากีสาน

ฝ่ายทหารของเจียมฮุยซึ่งแตกหนีกลับไปได้นำความเข้าไปรายงานให้โจโฉแม่ทัพกองทัพหน้าทราบ โจ
โฉยได้ฟังรายงานก็ตกใจ รีบคุมทหารออกจากค่ายจะไปตีชิงขบวนเสียบึงกลับคืน ครั้นไปทันกับขบวนโค
กลซึ่งอองเป็งกำลังจะเข็นกลับไปค่าย ก็สั่งทหารให้เข้าโจมตี

อองเป็งเห็นทหารของโจโฉยกตามมาเป็นอันมาก เกรงว่าจะเข็นโคกลหนีไม่ทัน จึงสั่งทหารให้พลิกลิ้นโค
กลตามคำสั่งของขงเบ้งแล้วทำที่แตกหนีไป โจโฉยเห็นดังนั้นก็ไม่ไล่ติดตาม สั่งทหารให้เข็นโคกลจะเอา
กลับไปค่าย แต่เข็นเท่าใดโคกลก็ไม่ขยับเขยื้อน

โจโฉยและทหารพากันตรวจดูตามขาโคกลว่าติดขากังไม้หรือก่อนศิลาประการใดหรือไม่ แต่ปรากฏว่า
ทุกอย่างยังอยู่ในสภาพปกติ โจโฉยจึงสั่งทหารให้เข็นโคกลใหม่อีกครั้งหนึ่ง แต่โคกลก็ไม่ขยับเขยื้อน โจ

อุยและทหารให้รู้สึกประหลาดใจและตกตะลึง สำคัญว่าภูตผีปีศาจมาหลอกหลอนบันดาลให้เป็นไป ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องดังขึ้นจากสองข้างทางและข้างหน้า ปรากฏกองทัพของอุยเป้งเกียงอุย และอุยเอี้ยนตีกระหนาบกระหนาบเข้ามาพร้อมกันทั้งสามด้าน

โกอุยเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบสั่งทหารให้ทิ้งขบวนโคกลแล้วรีบล่าถอยกลับไป อุยเป้งเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ทหารพลิกกลโคกลกลับดั้งเดิม แล้วเข็นโคกลจะเอาไปค่าย

โกอุยพาทหารซึ่งกำลังแตกตื่นถอยไปได้ครู่หนึ่ง ครั้นมอญย้อนกลับมาเห็นขบวนโคกลกำลังขับเคลื่อนเป็นปกติอีกครั้งหนึ่งก็โกรธ จึงสั่งทหารให้แปรขบวนกลับหลังยกเข้าตีทหารจ๊กก๊กอีกครั้งหนึ่ง

แต่พอโกอุยขี่ม้านำหน้าทหารเข้าไปใกล้ขบวนโคกล พลันได้ยินเสียงโห่ร้องประหลาดพิกลดังขึ้นบนเนินเขาประสานกับเสียงเป่าเขาควายเป็นตัวประหลาดรูปลักษณะแตกต่างหลากหลายพากันยกขบวนออกมาจากป่า ในมือของแต่ละตัวถือธงและกระบี่รูปลักษณะประหลาดพิกล ที่หน้าอกหรือข้างที่ด้านหลังก็มีควันเพลิงพวยพุ่งออกมาเป็นทิวาเกรงกลัวยิ่งนัก ขบวนปีศาจพากันโห่ร้องตรงเข้าไปที่ขบวนโคกล โกอุยรู้สึกว้าขบวนโคกลเคลื่อนรวดเร็วไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ดังนั้นทั้งไพร่และนายจึงพากันแตกตื่นตกใจ คิดว่าเป็นผีป่าโขมดไพร่ยกขบวนออกมาคุ้มกันทหารจ๊กก๊ก ต่างคนจึงต่างพากันเกรงกลัว หยุดก็อยู่กับที่ไม่กล้าไล่ติดตามอีกต่อไป

ฝ่ายสุมาอี้ครั้นได้ทราบรายงานจากทหารรักษาการณ์ว่า กองลำเลียงโคกลถูกทหารจ๊กก๊กโจมตีชิงเอาไปได้ และโกอุยได้ยกทหารออกไปช่วยก็เกรงว่าโกอุยจะเสียที จึงรีบคุมทหารจะยกไปช่วยโกอุย

กองทัพสุมาอี้ยกไปถึงกลางทางก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้นจากสองข้างทางหุบเขาทั้งด้านหน้าด้านหลัง ประสานกับเสียงโห่ร้องก็ก่อกองกระหึ่ม ทางข้างขวาเดี่ยวเอ็กคุมทหารโจมตีเข้ามา ทางข้างซ้ายเดี่ยวหัวคุมทหารตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน ทหารของสุมาอี้ไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวก็แตกตื่นตกใจ ต่างคนต่างวิ่งหนีไปคนละทิศคนละทาง สุมาอี้หนีไปแต่ตัวเดียว

เลียวฮัวเห็นสุมาอี้ขี่ม้าหนีไปดังนั้นจึงขี่ม้าไล่ตาม ถึงชายป่าแห่งหนึ่งใกล้จะทันกันและอยู่ในระยะจ้าว เลียวฮัวจึงเงื้อง่าขึ้นฟันสุมาอี้ สุมาอี้เหลียวมาเห็นดังนั้นก็กระตุ่มม้าให้โผนทะยานรวดเร็วไปข้างหน้า จ้าวของเลียวฮัวจึงฟันพลาดเป้าติดอยู่กับต้นไม้ สุมาอี้จึงรีบขี่ม้าหนีไปทางด้านทิศใต้

เลียวฮัวรีบดึงจ้าวออกจากต้นไม้แล้วจึงเร่งม้าไล่ตามสุมาอี้ไป สุมาอี้เห็นเลียวฮัวยังขับม้าไล่ตามมาก็ตกใจตะลึงตะลานเร่งฝีเท้ามาให้รีบหนี หมวกเกราะทองสำหรับยศของสุมาอี้ก็ยวติดอยู่กับกิ่งไม้พลัดตกลงจากศีรษะ สุมาอี้ไม่คำนึงถึงยศศักดิ์อีกต่อไป คงตะบึงห่อม้าหนีโดยไม่คิดชีวิต

เลียวฮัวเห็นจะไล่ตามสุมาอี้ไม่ทัน จึงเก็บเอาหมวกเกราะทองคำประจำตำแหน่งของสุมาอี้ แล้วขี่ม้ากลับไปสมทบกับเกียงอุย อุยเอี้ยน เตียวหงี และอุยเป้ง คุมขบวนโคกลของอุยก็กลับไปถึงค่ายที่ตำบลเขากีสาน แล้วพากันเข้าไปรายงานให้ขงเบ้งทราบทุกประการ

ครั้นรายงานความเสร็จแล้ว เลียวฮัวจึงเอาหมวกเกราะทองคำของสุมาอี้มอบให้แก่ขงเบ้ง และเล่าความซึ่งได้ไล่ติดตามสุมาอี้ให้ขงเบ้งฟังทุกประการ

ขงเบ้งนั่งฟังรายงานของเลียวฮัวด้วยความปลื้มปิติ สายตาก็ชำเลืองไปที่อุยเอี้ยน เห็นประกายตาของอุยเอี้ยนวาววับด้วยแรงริษยา ขงเบ้งแสร้งทำเป็นไม่ทันสังเกต แล้วเมินหน้ากลับไปฟังรายงานของเลียวฮัวจนจบสิ้นกระแสดความ

ฝ่ายสุมาอี้ครั้นกลับไปถึงค่ายก็ให้สำรวจความสูญเสีย ปรากฏว่าทหารบาดเจ็บล้มตายไปกว่าครึ่ง สูญเสียม้าศึกและศาสตราวุธเป็นอันมาก ทั้งกองทัพจ๊กก๊กก็ยัดเอาโคกลและเสบียงอาหารไปเป็นกำลังอีก ก็ให้รู้สึกอัปยศอดสู่นิ่ง นั่งเป็นทุกข์ใจอยู่แต่ในค่าย บรรดาทหารจ๊กก๊กซึ่งหลายคนดูหมิ่นสุมาอี้ว่าเป็นแม่ทัพที่ชี้ขาด ไม่กล้ายกออกไปรบกับขงเบ้งเดินผ่านไปมา เห็นสุมาอี้นั่งหน้านิ้วตัวชวมวดอยู่ในค่าย ต่างพากันสมน้ำหน้าแล้วเดินผ่านเลยไป

ในขณะที่สุมาอี้เป็นทุกข์ใจอยู่นั้น ข้าหลวงของพระเจ้าโจยอยก็เดินทางมาถึง แล้วเอาหมายรับสั่งเข้าไปแจ้งแก่สุมาอี้ว่า บัดนี้กองทัพเมืองกังตั๋งกำลังยกบุกกรุกเข้าตีด้วยก๊กทางทิศใต้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ดลกำลังสามก๊ก (ตอนที่566)**

ขงเบ้งสร้างโคกลขึ้นเป็นครั้งแรกในโลก เพื่อแก้ไขปัญหาการล่าเหยียดเสียบียงอาหาร แล้วสร้างท่ากลให้สูมาอี้แย่งชิงตัวอย่างโคกลไปเป็นต้นแบบและสร้างขึ้นใช้ในการล่าเหยียดเสียบียงอาหารด้วย จากนั้นจึงวางแผนปล้นชิงทั้งโคกล ทั้งเสียบียง และทำลายกองทัพของสูมาอี้เป็นจำนวนมาก ในขณะที่พระเจ้าโจยอยก็มีหมายรับสั่งแจ้งให้สูมาอี้ทราบ ว่า พระเจ้าซุนกวนยกกองทัพบุกยกก็กเป็นสามทาง

สูมาอี้รับหมายรับสั่งจากข้าหลวงมาอ่านดู ปรากฏความว่าขณะนี้กองทัพเมืองก้งตั้งได้กรีธาทัพรุกเข้าตียกก็กเป็นสามทาง ทางหนึ่งยกมาตั้งอยู่ที่เมืองก้งแฮ ทางหนึ่งจะยกเข้าตีเมืองชงหยง และอีกทางหนึ่งกำลังจะเข้าตีเมืองหับป่า แต่อย่าให้สูมาอี้วิตกด้วยการศึกทางด้านเมืองก้งตั้ง ไว้เป็นธุระของพระเจ้าโจยอยที่จะยกไปป้องกันและตีโต้กองทัพของอ๊กก็กเอง

ในหมายรับสั่งนั้นได้กำชับสูมาอี้เป็นสำคัญว่า ให้สูมาอี้ตั้งค่ายมั่นไว้ อย่าออกรบพุ่งกับขงเบ้ง เราจะจัดแจงกองทัพยกไปต้านทานซุนกวนไว้ให้ได้

สูมาอี้แจ้งความในหมายรับสั่งแล้วก็รู้สึกเป็นทุกข์ใจ ปรากฏว่าสามก๊กฉบับ มิได้ระบุว่าสูมาอี้เป็นทุกข์ใจด้วยเหตุกังวลว่ายกก็กจะเป็นอันตราย หรือว่าด้วยเหตุอันใด แต่สามก๊กฉบับวิจารณ์บางฉบับได้ระบุว่า ในน้ำใจลึกซึ้งของสูมาอี้ที่วิตกทุกข์ใจในครั้งนี้ เพราะรู้ว่าการที่พระเจ้าโจยอยทรงเข้าบัญชาการทหารด้วยพระองค์เอง และยกทหารไปต้านทานก้งก็กในครั้งนี้ จะทำให้พระบารมีของพระเจ้าโจยอยในวงการทหารเกริกก้องเสมอด้วยพระเจ้าอ๋องโจโจ และทรงหลุดพ้นจากฐานะที่เป็นฮ่องเต้ซึ่งเอาแต่เสพสุขในราชสำนักแต่อย่างเดียว ทั้งจะบังเกิดแม่ทัพนายกองที่มีความสามารถประจักษ์ขึ้นในการสงคราม ดังคติโบราณที่ว่าสงครามย่อมสร้างวีรชน และวีรชนย่อมปรากฏตนขึ้นท่ามกลางสถานการณ์วิกฤต ทำให้ฐานอำนาจของสูมาอี้มีคู่แข่งมากขึ้น ยกแก่การสถาปนาอำนาจทางการเมืองอย่างเบ็ดเสร็จในอนาคต ทั้งนี้เพราะสูมาอี้รู้ดีว่าตนเองยังเป็นที่ระแวงพระทัยของพระเจ้าโจยอย อันเป็นผลมาแต่คำตรัสของพระเจ้าอ๋องโจโจในอดีตซึ่งเปรียบประดุจดั่งคำสาปที่ว่า สูมาอี้ อย่าให้มีอำนาจทางการเมือง หากมีอำนาจทางการเมืองขึ้นเมื่อใดแล้วก็เป็นขบถต่อ แผ่นดิน สูมาอี้ตระหนักดีว่าอำนาจทางการเมืองที่มีอยู่ล้วนเป็นผลพวงจากสงครามกับจ๊กก็ก เสร็จสงครามคราวใดอำนาจบัญชาทหารก็จะถูกเรียกกลับคืนทุกครั้งไป ครั้นเกิดสงครามครั้งใหม่ก็จะโปรดเกล้าแต่งตั้งเป็นครั้งคราว เป็นความเจ็บช้ำน้ำใจและความน้อยเนื้อต่ำใจดุจดั่งหนองที่กลัดอยู่ในอกของสูมาอี้ และไม่อาจบ่งให้หายโดยเด็ดขาดได้

สูมาอี้เป็นทุกข์ใจแต่ไม่รู้ที่จะทำประการใดด้วยเป็นหมายรับสั่ง และคาดว่าเวลานี้พระเจ้าโจยอยคงกรีธาทัพยกไปปราบตีเมืองก้งตั้งแล้ว สูมาอี้จึงได้แต่กำชับทหารให้ตรวจตราระมัดระวังเวรยามป้องกันรักษาค่ายคู และมีให้ออกรบกับกองทัพของขงเบ้ง

ฝ่ายพระเจ้าโจยอย ครั้นได้รับทราบข่าวศึกเมืองก้งตั้งว่ายกกองทัพจะรุกเข้าตียกก็กถึงสามทาง จึงตรัสสั่งให้จัดแจงกองทัพหลวงยกไปต้านทานตีเมืองก้งตั้งด้วยพระองค์เอง รับสั่งให้จัดกองทัพเป็นสามสาย สายแรกทรงตั้งให้เล่าเชียวเป็นแม่ทัพยกไปต้านทานกองทัพเมืองก้งตั้งทางด้านเมืองก้งแฮ ให้เตียวฮวีเป็นแม่ทัพยกทหารไปป้องกันเมืองชงหยง ส่วนพระเจ้าโจยอยเองยกเป็นทัพกษัตริย์ไปป้องกันเมืองหับป่า และโปรดให้หมันทองเป็นปลัดทัพ ให้มีหน้าที่ตรวจตราลาดตระเวนตามชายทะเล

ครั้นกองทัพของพระเจ้าโจยอยทั้งสามสายยกออกไปต้านทานกองทัพเมืองก้งตั้งตามพระบัญชา และกองทัพหลวงยกไปถึงเมืองหับป่าแล้ว พระเจ้าโจยอยจึงตรัสสั่งให้หมันทองออกไปตรวจตราสภาพภูมิประเทศและการข้างกองทัพเรือของเมืองก้งตั้ง

ต่อมาหมันทองได้กลับเข้ามาเฝ้าพระเจ้าโจยอยแล้วกราบบังคมทูลว่า ข้าพระองค์ได้พาทหารออกไปลาดตระเวนและสังเกตการณ์กองทัพเรือเมืองก้งตั้งแล้ว เห็นกองทัพเรือเมืองก้งตั้งเป็นอันมากจอดเรียงรายประดับธงรบอยู่ในทะเลสาปเป็นอันมาก แต่ยังมีได้เตรียมรบ ประหนึ่งว่ากองทัพของเมืองก้งตั้งยกมาถึงก่อน ยังไม่รู้ว่าจะกองทัพของพระองค์ได้ยกมาถึงแล้ว จึงยังประมาทมิได้กวัดขันธ์ระมัดระวังเตรียมการรบ

หมันทองได้กราบบังคมทูลต่อไปว่า ขอบที่พระองค์จะฉวยเอาโอกาสที่ชาวเมืองก้งตั้งประมาทมิได้เตรียมพร้อมแต่งกองทัพบก กองทัพเรือ รุกเข้าโจมตีทำลายกองทัพเรือเมืองก้งตั้งเสียให้สิ้น เห็นจะกำจัดศึกทางด้านเมืองหับป่าได้เป็นมั่นคง

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำกราบบังคมทูลของหมันทองก็ทรงดีพระทัยและเห็นชอบกับแผนการที่หมันทองเสนอ จึงตรัสสั่งให้เตียวกีจัดทหารเรือห้าพัน นำคบเพลิงดินประสิวสุพรรณถันและเชื้อเพลิงลงเรือเร็วห้า

ร้อยล้านบุกเข้าโจมตีวางเพลิงเผากองทัพเรือเมืองกั๋งตั้งให้ราบเรียบในเวลาสองยามวันนี้ และตรัสสั่งให้หมันทองจัดแจงทหารสองหมื่นคนยกไปโดยทางบก เข้าปล้นตีค่ายของทหารเมืองกั๋งตั้งพร้อมกัน

หมันทองและเตียวกิวรับพระบัญชาของพระเจ้าโจยอยแล้วถวายบังคมลาออกไป จัดแจงทหาร และเตรียมกองทัพบก กองทัพเรือ พร้อมเชื้อเพลิงฟืนไฟไว้พร้อมสรรพ คอยท่าเวลาตามที่ทรงกำหนด แล้วจะยกเข้าปฏิบัติการพร้อมกัน

ขณะนั้นเป็นช่วงพันฤดูฝนย่างเข้าเทศกาลหน้าแล้ง สายลมทะเลเวลาใกล้สองยามค่อยๆ แแรงขึ้นโดยลำดับ กองทัพบก กองทัพเรือของเตียวกิวและหมันทองได้เคลื่อนออกจากที่ตั้งอย่างเงียบกริบ เข้าประชิดกองทัพเรือและค่ายของทหารเมืองกั๋งตั้ง โดยที่ฝ่ายอักษาก็มิได้รู้ตัวเลยแม้แต่น้อย

พอเวลาสองยามเตียวกิวก็สั่งให้จุดประทัดสัญญาณขึ้น ทหารเรือทั้งห้าร้อยลำก็ระดมยิงธนูเพลิงใส่กองทัพเรือของเมืองกั๋งตั้งดังท่าฝนแล้วจุดไฟขึ้นบนเรือเพลิงทั้งห้าร้อยลำ ปล่องให้ล่องตามลมเข้าชนกองเรือรบของเมืองกั๋งตั้งอย่างพร้อมเพรียงกัน บรรดาทหารเรือของวุยก๊กเมื่อจุดเพลิงขึ้นในเรือแล้วก็รีบหนีเพลิงลงเรือใหญ่ แล้วยกไปยกพลขึ้นบกยกไปสมทบกับกองทัพบก

เพลิงจากธนูเพลิงและจากเรือเพลิงลุกไหม้กองเรือรบของเมืองกั๋งตั้งพร้อม ๆ กันทุกลำ พอไฟลุกขึ้นลมก็ยิ่งแรง ไฟก็ยิ่งกล้า ลมก็ยิ่งกล้าตามขึ้นไป เพียงครู่เดียวแสงเพลิงลุกโชติช่วงท่วมกองเรือเมืองกั๋งตั้ง แสงสีแดงฉานจับท้องฟ้าดูเวลากลางวันสว่างไสวไปทั่วทั้งอ่าว ทหารเรือเมืองกั๋งตั้งไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว แสงเพลิงก็ไหม้ลามมาถึงตัว คิดจะดับเพลิงก็ไม่ทัน จึงพากันกระโดดลงน้ำว่ายกลับเข้าฝั่ง แต่จมน้ำตายและถูกเพลิงไหม้เสียเป็นจำนวนมาก

ฝ่ายกองทัพบกของหมันทอง ครั้นเห็นแสงเพลิงลุกขึ้นทางกองทัพเรือก็สั่งทหารให้ระดมยิงธนูเพลิงเข้าไปในค่ายของทหารเมืองกั๋งตั้ง และสั่งทหารให้หักเข้าตีค่ายพร้อมกันทุกค่าย แสงเพลิงที่ลุกขึ้นในค่ายประสานกับเสียงโห่ร้อง เสียงประทัด ช้องกลองของทหารวุยก๊กดังลั่นสนั่นไปทั่ว ทหารเมืองกั๋งตั้งกำลังหลับนอนพักผ่อนด้วยความสุขสบาย ไม่ทันรู้ตัวก็พากันแตกตื่นวิ่งหนี ถูกทหารวุยก๊กเข้าฟันขาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารวุยก๊กได้ยึดศาสตราวุธและจับทหารอักษกเป็นเชลยนับไม่ถ้วน กองทัพอักษกด้านที่ยกจะมาตีเมืองหับป่าจึงต้องแตกหนีไปอย่างไม่เป็นท่า

ฝ่ายจูเก็ดกั๋งซึ่งคุมกองทัพอักษกยกไปทางด้านเมืองกั๋งแฮ ครั้นทราบข่าวว่ากองทัพสายที่ยกไปตีเมืองหับป่าเสียที่แก่กองทัพวุยก๊กแตกถอยกลับสิ้นแล้วก็ตกใจ ไม่กล้ายกกองทัพรุดหน้าต่อไป สั่งให้ตั้งมั่นระวังตัวแล้วรีบเดินทางไปหาลกซุนซึ่งคุมกองทัพสายที่จะยกไปตีเมืองซงหยง

ในขณะนั้นลกซุนตั้งกองทัพอยู่ที่ตำบลแฮเค้า มิได้ยกกองทัพตีหน้าไป เพราะในน้ำใจลกซุนนั้นไม่ประสงค์ที่จะยกกองทัพไปตีวุยก๊กตามที่ขงเบ้งได้ร้องขอมายัง พระเจ้าซุนกวน ด้วยตระหนักว่าถ้ามาตรมั้นขงเบ้งทำการสำเร็จ ทั้งจ๊กก๊กและอักษกักรวมกันด้วยก็แตกสลายไปแล้ว จ๊กก๊กซึ่งเป็นก๊กใหญ่ มีทหารซึ่งมีสติปัญญาและมีฝีมือเป็นอันมากก็จะตั้งตนเป็นใหญ่แต่ก๊กเดียว ง่อ๊กก๊กซึ่งมีกำลังน้อยกว่าไหนเลยจะต้านทานอำนาจของจ๊กก๊กได้ เห็นจะต้องยอมสวามิภักดิ์หรือโอนอ่อนตามจ๊กก๊ก ดุจดั่งเมื่อครั้งที่พระเจ้าซุนกวนเคยอ่อนน้อมต่อพระเจ้าวุยอ่องโจโจ้ ถึงวันนั้นแล้วสัญญาที่ ขงเบ้งให้ไว้ว่าจะแบ่งแผ่นดินวุยก๊กให้ครึ่งหนึ่งก็ยอมไม่มีผลบังคับแต่ประการใด การดำรงสถานการณ์ที่เป็นสามก๊กให้ต่างก๊กต่างคานกัน ไม่ขึ้นต่อกันดังที่เป็นอยู่นี้จะเป็นประโยชน์แก่ง่อ๊กยิ่งกว่า ดังนั้นแม้ได้รับรับสั่งให้คุมกองทัพไปตีเมืองซงหยง แต่ลกซุนก็แสวงหาหนทางหนีเหตุเดินทางอย่างเชื่องช้า หาได้ตั้งใจตีเมืองซงหยงจริงๆ ไม่ และหวังว่าวันเวลาที่ผ่านไปเมื่อกองทัพจ๊กกั๊กที่ตำบลเซากิสานขาดเสบียงลงแล้ว ขงเบ้งก็ยอมต้องถอยทัพ ถึงเวลานั้นก็จะอ้างเป็นเหตุยกทัพกลับคืนเมืองกั๋งตั้งบ้าง

ครั้นลกซุนทราบข่าวจูเก็ดกั๋งมาหาถึงค่ายก็ออกไปต้อนรับคำนับทักทายตามประเพณี แล้วเชิญจูเก็ดกั๋งเข้ามาสนทนากันในค่ายหลวง ลกซุนได้ฟังข่าวคราวด้านเมืองหับป่าจากจูเก็ดกั๋งแล้ว ในน้ำใจลึกซึ้งของลกซุนก็มีความยินดี แล้วคิดว่าแผนการบุกวุยก๊กของง่อ๊กครั้งนี้ได้ล้มครืนลงมาแล้ว แต่เพื่อรื้อรอนกำลังทหารของวุยก๊กก็ชอบที่จะทำลายกองทัพวุยก๊กบางส่วนเสียก่อนที่จะถอยทัพ

ดังนั้นลกซุนจึงกล่าวกับจูเก็ดกั๋งว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งจะตีกองทัพวุยก๊กที่ยกมา สกัดกองทัพง่อ๊กในครั้งนี้ ชอบที่จะรวมศูญย์กำลังเข้าตีกองทัพพระเจ้าโจยอย เพราะเมื่อกองทัพหลวงของวุยก๊กต้องแตกพ่ายไปแล้วก็จะทำการต่อไปได้โดยสะดวก ข้าพเจ้าจะแต่งฎีกากราบทูลพระเจ้าซุนกวนซึ่งตั้งอยู่ ณ เมืองซินเสียให้ยกกองทัพอ้อมไปสกัดเส้นทางถอยของกองทัพพระเจ้าโจยอยทางด้านหลัง ข้าพเจ้าจะยกกองทัพตีกระหนาบเข้าไปทางด้านหน้า กองทัพของพระเจ้าโจยอยเห็นจะแตกพ่ายไปเป็นมั่นคง

จุกัดกินและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังแผนการของลกซุนก็เห็นชอบพร้อมกัน ลกซุนจึงแต่งฎีกาและใช้ให้ม้าเร็วถือไปส่งแก่กองทัพของพระเจ้าซุนกวนซึ่งตั้งอยู่ที่เมือง ชินเสีย

แต่สวรรคตไม่เข้าข้างง่อก๊ก ครั้นม้าเร็วถือฎีกาของลกซุนใกล้จะถึงเมืองชินเสีย ก็เผชิญหน้ากับกองทหารลาดตระเวนระยะไกลของวุยก๊ก กองลาดตระเวนเห็นเป็นพิรุณจึงจับตัวม้าเร็วไว้ เมื่อค้นตัวก็พบฎีกาของลกซุน จึงคุมตัวม้าเร็วกลับไปเมืองหับป่า แล้วนำฎีกานั้นเข้าไปทูลเกล้าถวายพระเจ้าโจยอย

พระเจ้าโจยอยทอดพระเนตรฎีกาของลกซุนแล้วตกพระทัย ตรัสว่าสติปัญญาความคิดอ่านของลกซุนลึกซึ้งหลักแหลมนัก เดชะบุญที่จับตัวม้าเร็วได้ทำให้เราล่วงรู้ความลับก่อน หากไม่แล้วกองทัพเราเห็นจะเป็นอันตรายเป็นมั่นคง ตรัสแล้วจึงรับสั่งให้จำขังม้าเร็วเอาไว้ก่อน

ครั้นทหารคุมตัวม้าเร็วออกไปแล้ว พระเจ้าโจยอยจึงมีหมายรับสั่งให้ม้าเร็วนำไปมอบแก่เล่าเชียวซึ่งยกไปสกัดกองทัพจ๊กก๊กทางด้านเมืองก่งแฮ ให้ยกกองทัพไปตั้งสกัดทางกองทัพลกซุนไว้ อย่ายให้กองทัพเมืองก่งตั้งยกอ้อมไปทางด้านหลังกองทัพของพระเจ้าโจยอยได้

ฝ่ายจุกัดกินหลังจากปรึกษากับลกซุนแล้วจึงเดินทางกลับไปค่ายเมืองก่งแฮ ครั้นได้ทราบข่าวทหารวุยก๊กสายที่ยกมาเมืองก่งแฮได้ล่าถอยกลับไปแล้ว จึงสั่งให้ล่าทัพถอยมาตั้งค่ายห่างจากที่เดิมสองร้อยเส้น แต่ขณะนั้นเป็นเทศกาลแล้งจัด ทั้งการล่าเลี้ยงเสบียงอาหารขาดความเป็นระบบ ทหารเมืองก่งตั้งขาดแคลนเสบียงอาหาร อดข้าวอดน้ำ อิดโรยป่วยเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จุกัดกินจึงแต่งหนังสือให้ม้าเร็วถือไปให้แก่ลกซุนที่ค่ายแฮเต๋าว่า สภาพการณ์บัดนี้เห็นที่จะยกเข้าตีวุยก๊กไม่สำเร็จ อย่ายให้ได้ยากแก่ไพร่พลสืบไป ขอบที่ท่านแม่ทัพจะขอรับพระบรมราชานุญาตจากพระเจ้าซุนกวนเลิกทัพกลับไปเมืองก่งตั้ง

ลกซุนได้รับหนังสือของจุกัดกินแล้ว ทำที่เป็นทองไม่รู้ร้อน แสร้งบอกกับม้าเร็วให้กลับไปบอกแก่จุกัดกินว่า อย่ายเพื่อยกทัพกลับไปเมืองก่งตั้ง ให้ตั้งมั่นอยู่ในที่เดิมก่อน การทั้งปวงนั้นเราได้เตรียมไว้พร้อมแล้ว

จุกัดกินทราบความก็ประหลาดใจ จึงซักไซ้ไล่เลียงกับม้าเร็วว่าเจ้าเห็นลกซุนทำการประการใดบ้าง ม้าเร็วได้แจ้งว่ามีได้เห็นลกซุนทำการประการใด เห็นแต่ให้ทหารปลุกถั่วปลุกมันและฝึกไว้ริมค่ายเป็นอันมาก ตัวลกซุนเองแต่ละวันเอาแต่ออกกำลังกายร่ายรำเพลงกระบี่กับทหารอยู่ที่ด้านหน้าค่าย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลศึกหุบเขาน้ำเต้า (ตอนที่567)

ในขณะที่ด้านตำบลเขากีสาน กองทัพจ๊กก๊กกำลังคุกคามวุยก๊กอยู่นั้น ง่อก๊กก็ได้กรีธาทัพถึงสามทางรุกเข้าตีจ๊กก๊กทางด้านใต้ แต่เมื่อกองทัพเรือของง่อก๊กถูกลอบโจมตีและวางเพลิงแล้วง่อก๊กก็ถอยอยู่ในสภาพร่นถอย จุกัดกินแม่ทัพสายเมืองก่งแฮทราบข่าวลกซุนมิได้คิดรบพุ่ง เอาแต่ปลุกถั่ว ปลุกมัน ปลุกผักและร่ายรำกระบี่ก็ตกใจ

จุกัดกินจึงกล่าวกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า ลกซุนวางแผนจะสู้รบกับกองทัพวุยก๊กแล้วโฉนจะมามัวทำการมโนสาเร่อยู่ดังนี้ ทหารทั้งปวงมิรู้เบื้องลึกความลับประการใด ก็ได้แต่นั่งสงสัย จุกัดกินจึงรีบเดินทางไปหาลกซุนอีกครั้งหนึ่ง แล้วสอบถามเหตุผลต้นปลายที่ลกซุนกระทำอยู่นั้น

ลกซุนจึงกล่าวว่า ซึ่งข้าพเจ้ามีฎีกาไปกราบบังคมทูลให้พระเจ้าซุนกวนยกกองทัพมาตีกระหนาบกองทัพของพระเจ้าโจยอยนั้น ม้าเร็วที่ถือฎีกาบังเอิญถูกทหารวุยก๊กจับตัวได้ ุบายของข้าพเจ้าจึงเสียไป ก่อนหน้าที่ท่านจะมาถึงข้าพเจ้าได้แต่งฎีกาส่งไปถวายพระเจ้าซุนกวน ขอพระบรมราชานุญาตเลิกทัพกลับไปเมืองก่งตั้งแล้ว คาดว่าจะมีพระบรมราชานุญาต

จุกัดกินจึงว่า เมื่อท่านมั่นใจดังนี้ก็ชอบที่จะเลิกทัพกลับไปเมืองก่งตั้งก่อน

ลกซุนจึงว่า การจะเลิกทัพแล้วถอยกลับนั้นมิใช่เรื่องง่าย ด้วยกองทัพข้าพเจ้าอยู่ใกล้กับกองทัพของวุยก๊กหากทหารวุยก๊กก็จะยกมาไล่ตามตี จำจะคิดอุบายถอยทัพให้แยบยล กองทัพจึงไม่เป็นอันตราย

จุกัดกินจึงถามว่า ท่านแม่ทัพจะคิดอ่านประการใด

ลกซุนจึงตอบว่าท่านจงรีบกลับไปค่าย แต่งทัพเรือให้พร้อมไว้ ทำที่เป็น เตรียมการจะยกพลขึ้นบกบุกแดนวุยก๊กอีกครั้งหนึ่ง ทหารวุยก๊กรู้ดังนั้นก็สำคัญว่าเราเตรียมกองทัพจะเข้าตี เห็นจะตั้งมั่นคอยรับมือ

เป็นที่แล้วจึงคอยเลิกทัพถอยกลับเข้าเมืองกัณฑ์ ข้าพเจ้าก็จะถือโอกาสนั้นเลิกทัพกลับคืนเมืองกัณฑ์ต่อไป

จุกัดกินได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงลาลงเดินทางกลับไปค่าย จัดแจงเรือรบและกองทัพพร้อมไว้ ทำที่เป็นเตรียมพร้อมเพื่อจะรุกรบต่อไป

ฝ่ายพระเจ้าโจยอย ครั้นทราบความเคลื่อนไหวของกองทัพลกซุนและกองทัพของจุกัดกิน ก็ทรงหวั่นพระทัยว่าซึ่งกองทัพงอกก็จัดแจงดังนี้ หรือเป็นการเตรียมรุกแดนวุยก๊กครั้งใหญ่ ทรงคิดดังนั้นแล้วจึงตรัสสั่งให้กองทัพทุกกองตั้งมั่นระมัดระวังป้องกันกองทัพงอกซึ่งจะยกมาโจมตี

หลังจากนั้นห้าวันหน่วยสอดแนมได้นำความเข้ามากราบบังคมทูลว่า บัดนี้กองทัพเมืองกัณฑ์ตั้งทุกกองทัพได้เลิกทัพถอยกลับไปแล้ว พระเจ้าโจยอยได้ทราบรายงานดังนั้นก็สำคัญว่าเป็นกลอุบายของลกซุน จึงตรัสกำชับให้หน่วยลาดตระเวนและหน่วยสอดแนมเร่งกวาดขันสืบทราบข่าวคราวข้างกองทัพเมืองกัณฑ์ และตรัสสั่งทหารทั้งปวงให้ตั้งมั่นอยู่ในค่าย คอยฟังท่วงทีให้แน่ชัดก่อนว่ากองทัพเมืองกัณฑ์ถอยทัพจริงหรือไม่ประการใด

พระพุทธศานายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดพรรษา เดือนแปด กองทัพของขงเบ้งยังคงตั้งประจัญอยู่กับกองทัพของสุมาอี้ที่ตำบลเขากิสาน ขงเบ้งเห็นวันเวลาผ่านไปหลายวันแต่กองทัพของสุมาอี้ยังคงตั้งมั่นอยู่ในค่าย มิได้มีท่าทีจะยกมารบพุ่ง ก็คิดว่าชะรอยจะมีเหตุการณ์ประการใดเกิดขึ้นข้างกองทัพวุยก๊ก ครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่า ขณะนี้กองทัพของพระเจ้าซุนกวนได้กรีธาทัพบุกวุยก๊กทางด้านใต้ถึงสามสาย พระเจ้าโจยอยได้คุมกองทัพหลวงยกไปต้านทานกองทัพของงอกอีกด้วยพระองค์เอง ขงเบ้งก็ตั้งใจคิดว่าซึ่งสุมาอี้ทำการตั้งนี้ก็เพียงเพื่อตั้งมั่นป้องกันมิให้เรายกรุกล่วงเข้าไปจนกลายเป็นศึกกระหนาบเหนือใต้เท่านั้น หากสุมาอี้ไม่ยอมรบพุ่งดังนี้ การศึกก็จะยืดเยื้อยาวนานต่อไป ครั้นจะยกกองทัพรุกข้ามแม่น้ำฉูโห้ก็เป็นอันตรายอย่างยิ่งเพราะกองทัพวุยก๊กตั้งมั่นควบคุมสถานการณ์อยู่ทั้งสองฝั่งแม่น้ำ

ขงเบ้งคำนึงต่อไปว่ามีปัญหาเฉพาะหน้าที่สำคัญที่สุดที่คุกคามกองทัพวุยก๊กคือปัญหาเสบียงอาหาร ซึ่งขณะนี้ได้กำหนดมาตรการแก้ไขให้ผ่อนคลายเป็นไปได้แล้ว โดยให้ทหารที่ตั้งค่ายเรียงอยู่ตั้งแต่ด่านเกี่ยมโกะถึงเขากิสานยี่สิบสี่สิบลี้หาค่ายร่วมทำนา ปลูกถั่วปลูกมันกับชาวเมืองวุยก๊ก ตกปลากับชาวนา ชาวไร่ทั้งปวงว่า กองทัพวุยก๊กจะขอแบ่งผลผลิตหนึ่งในสามส่วน อีกสองส่วนให้เป็นของชาวนา ชาวไร่ ทำให้ชาวนาชาวไร่ทั้งปวงมีความยินดี ตกปลให้ทหารจ๊กก๊กตลอดเส้นทางเดินทัพร่วมทำนาทำไร่ และแบ่งพืชผลตามข้อตกลงดังกล่าว นอกจากนี้ยังได้กำชับทหารทั้งปวงให้ปรับทุกข์ผูกมิตรสนทนากับราษฎร มิให้เบียดเบียนข่มเหง ชาวเมืองวุยก๊กตลอด เส้นทางจึงยินดีรักใคร่ทหารของขงเบ้งเป็นอันมาก ทำให้ทหารจ๊กก๊กและราษฎรวุยก๊กสนทนสนมเป็นปึกแผ่นราวกับว่าเป็นชาวแคว้นเดียวกัน กิตติศัพท์ได้เลื่องลือไปทั่ว แต่การซึ่งจะตั้งกองทัพยืนกันอยู่ไม่มีที่สิ้นสุดดังนี้คือวิสัยการสงคราม

ดังนั้นขงเบ้งจึงจำต้องคิดอ่านเผด็จศึก และเห็นว่าซึ่งจะเผด็จศึกวุยก๊กให้ราบคาบได้นั้น เมืองแรกจะต้องตัดศีรษะคือสุมาอ้ออันเป็นมันสมองของกองทัพวุยก๊กให้ได้ก่อน จึงจะทำการให้สำเร็จได้โดยสะดวก หากสุมาอ้อยังมีชีวิตอยู่ตราบดีซึ่งจะรุกรบเข้าไปยิ่งกว่านี้ขัดสนหนัก ขงเบ้งตัดสินใจดังนั้นแล้วจึงคิดอ่านแผนการที่จะกำจัดสุมาอ้อให้ได้ก่อน

ฝ่ายสุมาสูซึ่งเป็นบุตรของสุมาอ้อและได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่คุมกองลาดตระเวนและสอดแนมอีกหน้าที่หนึ่ง ได้ยินกิตติศัพท์ซึ่งกองทัพขงเบ้งอุดมสมบุรุษด้วยเสบียงอาหาร มิได้ขาดแคลนเหมือนดังที่คาดคิดไว้ เพราะดำเนินนโยบายร่วมทำนาทำไร่กับชาวเมืองวุยก๊ก และยังใช้โคกล่าเลี้ยงเสบียงจากเมืองฮันตั้งมาสมทบอีก มีหน้าข้าชาวเมืองวุยก๊กตลอดเส้นทางตั้งแต่ปลายแดนจนถึงตำบลเขากิสานล้วนรักใคร่ขอบใจทหารของขงเบ้งไปทั้งสิ้น จึงเกรงว่าหากสถานการณ์เป็นไปเช่นนี้ราษฎรวุยก๊กก็จะพากันไปเข้ากับกองทัพของขงเบ้ง การณ์จะกลับกลายเป็นว่าขงเบ้งจะใช้ทั้งคนและเสบียงอาหารของวุยก๊กเป็นกำลังบุกเข้ายึดวุยก๊กเสียเอง จึงมีความวิตกเป็นอันมาก

ดังนั้นสุมาสูจึงเข้าไปหาสุมาอ้อผู้บิดา แล้วปรารภความวิตกให้ผู้พ่อฟัง สุมาอ้อได้ยินคำบุตรก็กล่าวว่า ขณะนี้กองทัพเมืองกัณฑ์กำลังยกรุกเข้าตีทางด้านใต้ สองเต็ตต้องเสด็จนำทัพไปต้านทานข้าศึกด้วยพระองค์เอง และมีหมายรับสั่งมากำชับให้เราตั้งมั่นรับมือขงเบ้ง อย่าให้ออกรบพุ่ง หากมั่นไม่ทำตามรับสั่งก็จะเป็นโทษถึงประหารชีวิต

ในขณะนั้นทหารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานสุมาอ้อว่า อุยเอียนได้คุมทหารยกมาทาบที่ข้างหน้าค่าย และอุยเอียนได้เอาหมวกเกราะทองของท่านสวมปลายไม้เอามาชู เยาะเย้ยถากถางประจานท่านแม่ทัพให้ได้อายอีกด้วย

สมาธิได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นนิ่งเฉย แม่ทัพนายกองทั้งปวงทราบความก็พากันโกรธแค้น เร่งเราให้สมาธิยกทหารออกไปรบกับอุยเอียน แต่สมาธิกลับกล่าวว่าสองเต๋อมีหมายรับสั่งห้ามออกไปรบพุ่ง ดังนั้นแม้เรามีน้ำใจใคร่ยกออกไปรบก็ไม่อาจขัดรับสั่งได้

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังคำสมาธิก็โกรธ นึกดูหมิ่นว่าสมาธินี้เป็นคนซื่อฉลาดตาขาว ข้าศึกเอาหมวกเกราะยศซึ่งได้รับพระราชทานมาประจานให้ได้อาย และกระทบต่อพระเกียรติยศของพระเจ้าโจยอยถึงเพียงนี้แล้วก็ยังทนนิ่งเฉยอยู่ได้ ดังนั้นต่างคนต่างฮึดฮัดลุกขึ้นฉวยอาวุธจะออกไปรบกับอุยเอียน

สมาธิเห็นดังนั้นก็โกรธ ตวาดด้วยเสียงอันดังว่า ตัวเราเป็นแม่ทัพถืออาญาสิทธิ์ของสองเต๋อ ได้ห้ามปรามพวกท่านก็ไม่ฟัง ถ้าแม้คนใดฝ่าฝืนเราจำเป็นต้องตัดศีรษะเสีย แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ยินสมาธิอ้างอำนาจแห่งกระบี่อาญาสิทธิ์ก็พากันอึ้ง แล้วกลับมาตั้งในที่เดิมด้วยท่าทีที่ฮึดฮัดไม่พอใจอย่างรุนแรง

สมาธิเห็นดังนั้นจึงกล่าวว่า อันโบราณกล่าวไว้ว่าเหตุการณ์หนึ่งจะพาให้เสียการใหญ่ พวกท่านจำไม่ได้แล้วหรือว่าก่อนจะออกเดินทัพ สองเต๋อก็ได้มีพระบรมราชโองการกำหนดยุทธวิธีในการสู้รบกับกองทัพของเบ้งว่าให้ใช้วิธีตั้งรับ อย่ายกออกไปรบพุ่ง แม่กองทัพของเบ้งทำกลล่อก้อยก็อย่าได้ยกไปไล่ตามตี ไว้แน่แก่ใจแล้วว่าขงเบ้งถอยทัพจริงจึงยกโจมตีก็จะได้ชัยชนะ

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ท้วงว่า พระบรมราชโองการของสองเต๋อเป็นเพียงการกำหนดแนวทางกว้าง ๆ เพื่อเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจเท่านั้น คัมภีร์พิชัยสงครามก็บ่งบอกว่าอันแม่ทัพซึ่งอยู่หน้าศึก ให้พิเคราะห์การสงครามอย่างพลิกแพลงตามสถานการณ์ แม้นได้ที่รบพุ่ง ถึงสองเต๋อจะสั่งห้ามก็ไม่จำเป็นต้องทำตาม แม้นเสียที่สู้รบมิได้ ถึงมีหมายรับสั่งให้รบก็อย่าให้ออกไปรบ ด้วยสองเต๋อนั้นอยู่ไกลจากสมรภูมิ ให้ถือเอากระบี่อาญาสิทธิ์พระราชทานเป็นเด็ดขาดแทนพระองค์ทุกเมื่อ

สมาธิได้ยินแม่ทัพนายกองกล่าวดังนั้นก็ยังนิ่งเฉย ปล่อยให้อุยเอียนดำเินเยาะเย้ยอยู่จนถึงเวลาเย็น แล้วกลับไปค่ายเอง ตั้งแต่นั้นนับมาบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงก็ฮึดฮัดดูหมิ่นสมาธิว่าซื่อฉลาดตาขาวเป็นอันมาก

ฝ่ายขงเบ้งหลังจากสมาธิไม่ยกออกมารบพุ่ง ก็ตั้งหน้าคิดอ่านแผนการเผด็จศึกอยู่หลายวัน บางวันได้ออกไปตรวจตราดูภูมิประเทศด้วยตนเอง และเห็นภูมิประเทศในหุบเขาน้ำเต่าเป็นที่ชอบกลตรงกับแผนการที่คิดไว้ ขงเบ้งก็มีความยินดี รา่พิงว่ากลโคกลของเราจะทำลายสมาธิเป็นผุยผงก็ในครั้งนี้

แผนการใช้โคกลเพื่อบรรลุปฏิหาริย์สำคัญในประการที่สามได้ก่อรูปร่างขึ้นในแผนยุทธการสำคัญของขงเบ้งแล้ว และเป็นแผนการที่มั่นใจว่ากลอุบายในครั้งนี้จะสังหารผลาญชีวิตสมาธิให้กลายเป็นผุยผงได้เป็นแน่แท้

ขงเบ้งจึงเริ่มการด้วยการสั่งให้ม้าดำคุมทหารไปตัดไม้ แล้วทำเป็นค่ายขึ้นที่ปากทางหุบเขาน้ำเต่า และให้สร้างโรงเหมือนโรงเก็บเสบียงไว้กลางหุบเขาเป็นอันมาก ห่างจากโรงเก็บเสบียงทำเป็นค่ายพักทหารขนาดเล็กตั้งไว้โดยรอบ ในโรงเก็บเสบียงและค่ายพักทหารนั้นให้เอาเชื้อเพลิง ดินประสิ่วสุพรรณถันใส่ไว้จนเต็ม ต่อฝึกแคสยขนวนออกไปที่ด้านข้างใกล้เชิงเขา และห่างออกมาจากค่ายพักทหารใกล้เชิงเขาให้ชุดหลุมลึกวาเศษเป็นจำนวนมาก เอาไม้ไผ่ขัดและปิดปากหลุม เอาดินประสิ่วสุพรรณถันโรยไว้โดยทั่วแล้วเอาดินและใบไม้แห้งกลบปิดไว้ไม่ให้เห็นร่องรอย ต่อสายขนวนฝึกแคโยงต่อกับสายขนวนที่สามโยงมาจากโรงเสบียงและค่ายพัก และยังต่อสายขนวนโยงออกไปยังจุดต่าง ๆ ในหุบเขาน้ำเต่าอีกหลายจุดอย่างทั่วถึง

ครั้นทำการทั้งปวงเสร็จแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้ม้าดำเอาโคมไฟเจ็ดดวงไปแขวนห้อยไว้ที่ปากทางเข้าหุบเขา และสั่งอุยเอียนให้ออกไปทาบกับสมาธิอีก ถ้าซบว่าครั้งนี้หากสมาธิให้ทหารออกมาสู้รบ ก็ให้รบถ่วงเวลาไว้จนเวลาพลบค่ำ แล้วแสร้งถอยมาที่โคมไฟเจ็ดดวงซึ่งจุดไว้ที่ปากทางหุบเขาน้ำเต่านั้น

ขงเบ้งได้สั่งการต่อไปให้โกเสียงซึ่งคุมกองเสบียงล่าเสียงมาจากเมืองฮันต๋ง จัดขบวนกองเสบียงเสบียงอาหารเสียใหม่ ให้จัดทหารคุมโคกลแบ่งเป็นกองๆ กองละห้าตัวบ้าง สิบตัวบ้าง สี่สิบตัวบ้าง ห้าสิบตัวบ้าง แล้วทยอยกันขนเสบียงไปที่หุบเขาน้ำเต่าอย่าให้ขาดสายทุกวัน หากแม้สมาธิให้ทหารมาโจมตีก็แสร้งวิ่งหนีทิ้งโคกลเสีย เว้นแต่สมาธิยกมาเองก็ให้ร่มติกระหนาบจับตัวสมาธิให้จงได้

สั่งการแล้วขงเบ้งจึงจัดทหารอีกกองหนึ่งยกขึ้นไปตั้งอยู่บนเนินเขาต้นลม คอยสังเกตการณ์ความเคลื่อนไหวของกองทัพสมาธิ ฝ่ายแฮหัวโหยและแฮหัวสูยได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่า ทหารจ๊กก๊กล่าเสียงเสบียงอาหารไปที่หุบเขาน้ำเต่ามิได้ขาด และข้างในหุบเขาก็มืดลึกลับเสียงใหญ่ มีทหารตั้งค่าย

เล็กๆ ดูแลอยู่หลายค่าย ครั้นตกลางคืนเห็นแต่โคมไฟเจ็ดดวงปักอยู่ปากทางเข้าหุบเขาเท่านั้น จึงนำความไปรายงานแก่สุมาอี้ว่า ขงเบ้งสั่งสมเสบียงมากมายดังนี้ เห็นทีเป็นแผนการทำสงครามยึดเยื่อ หากนานไปราษฎรยักก็เป็นที่ใจเข้าด้วยแล้วจะรับมือกับกองทัพของขงเบ้งได้โดยยาก ขอบที่ท่านแม่ทัพจะคิดอ่านตัดไฟเสียแต่ต้นลม

สุมาอี้ได้ฟังสองแม่ทัพจึงกล่าวว่า เหตุการณ์ประหลาดดังนี้เห็นจะเป็นกลอุบายของขงเบ้งไม่ประการใดก็ประการหนึ่ง ท่านอย่าเพิ่งวู่วาม

สองแม่ทัพยังไม่เคยกลของเบ้ง ได้ยินคำสุมาอี้จึงกล่าวว่า ขงเบ้งจะมีกลอุบายแยบยลอะไรหนักหนา สภาพพื้นที่ภูมิประเทศเราก็แจ่มอยู่ ไม่เห็นจะคิดกลศึกประการใดที่ลึกซึ้งได้เลย ข้าพเจ้าสองพี่น้องจะขออาสาไปยึดเอาเสบียงขงเบ้งเอง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิชัยคาม

สวรรค์บันดาล (ตอนที่ 568)

ขงเบ้งคิดอ่านแผนการเผด็จศึกวุยก๊กและคิดกำจัดสุมาอี้เสียก่อน จึงวางกลอุบายอันแยบยลไว้ที่หุบเขาน้ำเต่า แสหัวโสมและแสหัวสุยเห็นกองทัพวุยก๊กกำลังเสียบียงอาหารไปที่หุบเขาน้ำเต่าไม่ขาดสาย จึงไปรายงานความแก่สุมาอี้และขออาสาไปตีชิงเอาเสบียง สุมาอี้จะหักท้วงห้ามปรามก็ไม่ฟัง ยืนยันขออาสาไปทำการตามความคิดเดิม

สุมาอี้ขัดไม่ได้จึงกล่าวว่า เมื่อท่านทั้งสองมุ่งมั่นจะอาสาไปทำการให้จงได้เราก็พอใจ แต่ให้ระมัดระวังให้จงหนัก มิฉะนั้นอาจพลาดท่าหลงกลของขงเบ้งได้โดยง่าย ให้พวกท่านคุมทหารคนละพัน แยกเข้าตีเป็นสองกอง แม่นยึดเสบียงได้พอสมควรแล้วก็ให้รีบยกกองทัพกลับ

แสหัวโสมกับแสหัวสุยได้รับอนุญาตจากแม่ทัพใหญ่ตั้งนั้นก็มีความยินดี คำนับลาสุมาอี้ออกไปจัดแจงทหารแล้วยกไปบรรจบกองทัพกันใกล้เส้นทางล่าเสียบียงที่จะไปยังหุบเขาน้ำเต่า

ทหารจ๊กก๊กเห็นทหารวุยก๊กบุกเข้าจู่โจมก็พากันวิ่งหนีตามคำสั่งของขงเบ้ง ทหาร วุยก๊กจึงยึดได้โคกลเกือบร้อยตัว แล้วพากลับไปที่ค่าย และนำความไปรายงานแก่สุมาอี้ทุกประการ

วันรุ่งขึ้นแสหัวโสมและแสหัวสุยก็ยกทหารไปตีชิงเสบียงอีก แต่ครั้งนี้เห็นทหารซึ่งคุมเสบียงร้อยกว่าคนยกออกมาตั้งสกัดขวางทางไว้ แสหัวโสมและแสหัวสุยจึงสั่งทหารให้ปิดล้อมแล้วจับกุมตัวทหารทั้งร้อยคนนั้นกลับไปค่าย และนำความเข้าไปรายงานแก่สุมาอี้

สุมาอี้ได้ทราบตั้งนั้นก็มีความยินดีและใคร่จะรู้ความข้างกองทัพของขงเบ้ง จึงสั่งให้เอาเชลยศึกทั้งร้อยคนมาทำการไต่สวนว่าขงเบ้งคิดอ่านจัดแจงกองทัพประการใด

เชลยศึกเหล่านั้นได้ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า ขงเบ้งเห็นท่านไม่ยกออกไปรบพุ่งก็สั่งทหารให้เตรียมการทำสงครามยึดเยื่อ ให้ทหารทำไธน์ร่วมกับชาวเมืองวุยก๊ก แล้วล่าเสียบียงอาหารมาของสมไว้ที่หุบเขาน้ำเต่า

สุมาอี้ไต่สวนความเป็นที่พอใจแล้วจึงสั่งให้ปล่อยเชลยศึกเหล่านั้นกลับไป แสหัวโสมเห็นตั้งนั้นก็สงสัยจึงถามสุมาอี้ว่า ไฉนท่านแม่ทัพจึงให้ปล่อยเชลยศึกเหล่านี้เสียเล่า

สุมาอี้หัวเราะแล้วตอบว่า ท่านหนุ่มแก่ความนึกจึงไม่ล่วงรู้ความคิดเรา ซึ่งเราให้ปล่อยทหารขงเบ้งเสียนั้นหวังจะให้เลื่องลือว่าใจเรานี้มิได้พยายามแก่ทหารเลย ถึงมาตรวจทำการศึกก็คิดเอาแต่นายทัพนายกองซึ่งเป็นตัวการ ซึ่งเราทำทั้งนี้เป็นกลอุบายเหมือนครั้งลิบองรบกวนอู ณ เมืองเกงจิว ลิบองจับทหารกวนอูได้ก็ให้ปล่อยเสีย

แสหัวโสมได้ยินตั้งนั้นก็สรรเสริญสุมาอี้ว่ามีแผนการอุบายครองใจเชลยศึกอย่างลึกล้ำ นานไปวันข้างหน้าข้างในกองทัพของขงเบ้งคงจะเรรวนปั่นป่วนเป็นมันคง

สุมาอี้ได้ยินคำชมของแสหัวโสมก็ได้ใจ รีบออกคำสั่งสนามไปยังทุกกองทหารว่านับแต่วันนี้เป็นต้นไป ถ้าหากจับเชลยศึกได้ก็ให้ปล่อยตัวเสียให้สิ้น และสั่งให้ทุกค่ายเตรียมพร้อมป้องกันระวังตัวอย่าได้ประมาท

วันรุ่งขึ้นแสบหัวไฮ้ก็คุมทหารไปปล้นชิงโคกลเสียบยงของขงเบ้งอีก ได้โคกลไปอีกสามสิบตัว และจับเฉลยศึกได้อีกห้าสิบคน จึงนำความเข้าไปรายงานแก่สุมาอี้

สุมาอี้ทราบรายงานแล้วจึงให้คุมตัวเฉลยเข้ามาไต่สวนว่าตัวขงเบ้งตั้งค่ายอยู่ที่ค่ายไหน และล่าเสียบยงไปไหนบ้าง

เฉลยศึกทั้งห้าสิบคนตอบเหมือนกันว่าขงเบ้งตั้งค่ายพักอยู่ที่ค่ายเนินเขา เข็มก๊กในเขตเทือกเขากิสาน และให้สร้างคลังเสียบยงใหม่ไว้ในหุบเขาน้ำเต่า ทุกวันจะล่าเสียบยงไปเก็บคนไว้ที่คลังเสียบยงใหญ่ในหุบเขาน้ำเต่าทั้งสิ้น

สุมาอี้ไต่สวนความเฉลยศึกกลุ่มนี้แล้ว เห็นความตรงกันกับเฉลยศึกกลุ่มก่อน ก็เชื่อว่าความซึ่งไต่สวนนั้นเป็นความจริง จึงสั่งให้ปล่อยตัวเฉลยศึกทั้งห้าสิบคนเสีย แล้วเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวง

สุมาอี้ได้ปรารภแก่บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า เราดำเนินยุทธวิธีตั้งรับ หวังให้กองทัพขงเบ้งสิ้นเสียบยงแล้วเลิกทัพกลับไปเอง แต่ขงเบ้งนี้มีสติปัญญาเป็นอันมาก คิดอ่านแก้ไขปัญหาเสียบยงได้แล้ว ยังสร้างความศรัทธาไว้ใคร่กับบรรดาชาวเมืองอีก นานไปเบื้องหน้าหากชาวเมืองเข้าด้วยกองทัพขงเบ้งสิ้นแล้ว ฤยก็เราก็จะเป็นอันตราย

กล่าวแล้วสุมาอี้จึงสั่งให้จัดทหารเป็นสองกอง กองหน้าให้ยกไปตีค่ายใหญ่ของขงเบ้งที่ภูเขากิสาน สุมาอี้จะคุมกองทัพหลังยกหนุนตามไป

สุมาสีผู้บุตรสุมาอี้ได้ยินคำสั่งสุมาอี้ตั้งนั้นจึงท้วงว่า ค่ายใหญ่ของขงเบ้งอยู่ทางด้านหลังเขากิสาน ส่วนค่ายที่อยู่บนเนินเขาเข็มก๊กนั้นเป็นค่ายเล็ก และเป็นค่ายส่วนหน้า เหตุไฉนท่านพ่อจึงไม่บุกเข้าโจมตีค่ายเล็กที่เนินเขาเข็มก๊กก่อน แล้วค่อยยกไปตีค่ายใหญ่ที่เขากิสานเล่า หากท่านพ่อยกไปตีค่ายใหญ่ที่ตำบลเขากิสาน ขงเบ้งคุมทหารอยู่ที่เนินเขาเข็มก๊กก็อาจยกหนุนไปช่วยได้ กองทัพเราถูกตีกระหนาบเข้ามาทั้งสองด้าน จะไม่เสียที่แก่ขงเบ้งดอกหรือ

สุมาอี้จึงว่าค่ายที่ตำบลเขากิสานนั้นเป็นค่ายใหญ่ตั้งมั่นคง ถ้าหากเรายก กองทัพไปตีค่ายใหญ่แล้ว เห็นขงเบ้งจะพาทหารจากทุกค่ายยกไปช่วยค่ายใหญ่ และหากขงเบ้งยกไปก็จะต้องด้วยกลของเรา เราจะนำกองทัพแยกไปตีเอาคลังเสียบยงใหญ่ของขงเบ้งที่หุบเขาน้ำเต่าเสีย แล้วจะให้เผาเสียบยงข้าวปลาอาหารของกองทัพขงเบ้งที่คลังเสียบยงใหญ่นั้นให้วายวอด กองทัพของขงเบ้งก็จะสิ้นขวัญกำลังใจเลิกทัพกลับไปเอง

สุมาสีและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ยินคำอธิบายของสุมาอี้ชัดเจนว่า ซึ่งจะยกไปตีค่ายใหญ่ที่ตำบลเขากิสานนั้นเป็นแต่เพียงการตีลวง เป็นกลอุบายให้ขงเบ้งระดมทหารยกไปช่วยค่ายใหญ่ แล้วสุมาอี้จะฉวยเอาโอกาสนั้นแยกกองทัพไปทำลายคลังเสียบยงใหญ่ของขงเบ้งที่หุบเขาน้ำเต่าเสียให้วายวอด จึงพากันสรรเสริญความคิดของสุมาอี้ว่าแยบยลล้ำลึกเสมอด้วยเทพยดา

พอวันรุ่งขึ้นสุมาอี้จึงจัดแจงกองทัพเป็นสามกอง ให้เดี๋ยวสองและจ๊กหลิมคุมทหารห้าพันเป็นกองคอยระวังหลัง และให้จัดทหารอีกสองหมื่นเป็นกองทัพหน้ายก ล่วงหน้าไปทางค่ายใหญ่ของขงเบ้งที่ตำบลเขากิสานก่อน สุมาอี้คุมทหารอีกห้าหมื่นเป็นกองทัพหลวงยกตามไปแต่ห่างๆ

ฝ่ายขงเบ้งคุมทหารตั้งสังเกตการณ์อยู่บนยอดเขาเป็นเวลาหลายวัน แต่ละวันเห็นทหารสุมาอี้เข้าตีชิงกองเสียบยงและจับเฉลยศึกไปสมดังแผนการที่วางไว้ก็มีความยินดี ตั้งตาคอยว่าในที่สุดสุมาอี้จะต้องนำทัพยกออกมาปล้นเอาคลังเสียบยงเป็นมั่นคง ครั้นเห็นแต่ไกลลลิบๆ ว่าสุมาอี้จัดแจงกองทัพยกมา โดยกองทัพหน้ายกล่วงมาก่อนแต่กองทัพหลวงของสุมาอี้ยกตามมาทีหลังห่างๆ และเคลื่อนทัพอย่างอ้อยอิ่ง ขงเบ้งก็ยิ่งมีความยินดี แจ่มในความคิดของสุมาอี้ว่าสุมาอี้ทำกลทั้งนี้เพียงเพื่อหวังจะลวง แล้วจะแยกยกทหารไปปล้นคลังเสียบยงที่หุบเขาน้ำเต่า

ขงเบ้งจึงเรียกแม่ทัพนายกองเข้ามาพร้อมกัน แล้วสั่งว่า ถ้าเห็นกองทัพสุมาอี้ยกไปตีค่ายใหญ่เรา ณ เขากิสาน ท่านทั้งปวงจงลงไปทำเป็นจะไปช่วยป้องกันค่ายใหญ่ แล้วให้แยกกวตลบหลังกลับไปโจมตียึดเอาค่ายสุมาอี้ให้จงได้ ทางหุบเขาน้ำเต่าและค่ายทั้งปวงที่ตำบลเขากิสานนั้น ไว้เป็นธุระเราจัดการเอง

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังคำของขงเบ้งตั้งนั้น จึงคำนับลาลงไปจัดแจงทหารตามแผนการของขงเบ้งทุกประการ

ฝ่ายสมาธิคุมกองทัพหลวงยกหนุนตามกองทัพหน้ามาห่าง ๆ ครั้นถึงเนินเขาแห่งหนึ่งจึงขี่ม้าขึ้นไปสังเกตการณ์ เห็นกองทัพหน้ายกเข้าไปใกล้อาณาเขตค่ายใหญ่ของขงเบ้งที่ตำบลเขากีสาน และเห็นทหารจากค่ายต่าง ๆ ของขงเบ้งกำลังเคลื่อนพลเป็นกอง ๆ จะไปช่วยป้องกันรักษาค่ายใหญ่ที่ตำบลเขากีสานก็มีความยินดี สั่งให้กองทัพหลวงเบนทิศทางการเดินทัพตรงไปยังหุบเขาน้ำเต้าในทันที

สมาธิขี่ม้านำหน้าทหารเร่งรัดจะให้เดินทางไปถึงหุบเขาน้ำเต้าโดยไว ด้วยสำคัญว่าขงเบ้งหลงกลระดมไพร่พลไปป้องกันรักษาค่ายใหญ่ที่ตำบลเขากีสาน แต่พอยกเข้าไปใกล้ปากทางเข้าหุบเขาน้ำเต้า ก็เห็นอุยเอี้ยนขี่ม้าถือทวนคุมทหารสองร้อยกว่าคนออกมาสกัดขวางทางไว้และรุกโจมตีเข้ามาอย่างรวดเร็ว อุยเอี้ยนร้องทวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า สมาธิวันนี้ไม่พันทมือกูเป็นแน่นอน

สมาธิเห็นอุยเอี้ยนคุมทหารออกมาสกัดแต่หน้าตัวก็สำคัญว่าอุยเอี้ยนเป็นแต่เพียงกองคุ้มกันคลังเสบียงไหนเลยจะด่านทานกองทัพที่ยกมาได้ ใจหนึ่งก็โกรธอุยเอี้ยนที่ดำว่าเป็นหยาบคายแต่แสร้งทำเป็นหัวเราะแล้วขี่ม้าเร่งไปข้างหน้าทหารเข้ารบกับอุยเอี้ยนตัวต่อตัว และขับทหารให้โจมตีเข้าไปในหุบเขา

อุยเอี้ยนขี่ม้ากรายทวนรบกับสมาธิทำทีประหนึ่งจะสู้ตายเพื่อป้องกันหุบเขาน้ำเต้าไว้ให้ได้ แต่พอรบกันได้สามเพลงเห็นทหารรุกยกหนุนเนื่องมาเป็นอันมากก็ทำทีเป็นตกใจกลัว รีบพาทหารหนีเข้าไปทางโคมไฟเจ็ดดวงที่จุดไว้หน้าปากทางหุบเขานั้น แล้วลับหายเข้าไปข้างในหุบเขา

สมาธิขี่ม้าไล่ตามอุยเอี้ยน ในขณะที่สมาธิและสมาธิเจียวบุตรทั้งสองขี่ม้าตามบิดาไปอย่างใกล้ชิด แต่ทหารรุกยกนั้นยกพลเข้าไปในหุบเขาได้เพียงพันเศษ เพราะจำกัดด้วยภูมิประเทศปากทางซึ่งคับแคบและภายในหุบเขาก็แออัดด้วยทหารรุกยกที่ยกเข้าไปถึงก่อน

สมาธิเข้าไปในหุบเขาแล้วไม่เห็นทหารขงเบ้งแม้แต่สักคนเดียว พบแต่ความเงียบวังเวง เห็นแต่คลังเสบียง ค่ายทหารตั้งอยู่ในหุบเขาเท่านั้น สมาธิไม่ทราบภูมิประเทศในหุบเขามาก่อน ก็สำคัญว่าอุยเอี้ยนพาทหารซึ่งคุ้มกันรักษาค้างเสบียงล่าถอยออกไปทางด้านหลังหุบเขาแล้ว จึงหัวเราะด้วยความยินดีแล้วว่าขงเบ้งคิดขงสมเสบียงอาหารเป็นคลังใหญ่ไว้ทำศึกยึดยาว แต่เดชะบุญที่เรามาถึงทำลายคลังเสบียงของขงเบ้งเสียได้ ศึกรั้งนี้ขงเบ้งจะต้องพ่ายแพ้เป็นมั่นคง

สมาธิกล่าวสิ้นคำลง ทหารก็วิ่งมารายงานว่าที่เห็นเป็นคลังเสบียงและค่ายทหารนั้น ข้างในมีแต่ฟางและฟืนเต็มไปหมด และที่ปลายหุบเขามีเพียงซอกเล็ก ๆ ล่าพังขี่ม้าตัวเดียวออกไปได้เท่านั้น

สมาธิได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ กล่าวขึ้นอย่างลึมตัวว่าหุบเขานี้เป็นมรณะภูมิคับขันนัก ปากทางเข้าแคบและปลายทางออกก็เกือบจะตัน หากข้าศึกปิดทางเข้าออกแล้วโจมตีด้วยเพลิงเห็นจะเสียทีเป็นมั่นคง

สมาธิกล่าวสิ้นคำลง ก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณตั้งขึ้นบนยอดเขาโดยรอบหุบเขาทุกด้าน และได้ยินเสียงทหารโห่ร้องดังอื้ออึง คบไฟจำนวนมากสว่างพรึบขึ้นบนยอดเขาจนละลานตา ในพลันนั้นคบเพลิงและธนูเพลิงถูกทิ้งและถูกยิงลงมาเบื้องล่างดุจห่าฝนดาวตก

ข้าศึกประชิดที่ธนูเพลิงและคบไฟตกถึงพื้นก็ไหม้ลามสายชนวนบังเกิดเพลิงไหม้ขึ้นทั้งหุบเขา ลามไหม้ค่ายและโรงเสบียงลุกโชติช่วงจับทองฟ้าสีแดงฉานราวฟ้าเลือด สว่างไสวดูจเวลากลางวัน ทหารรุกยกที่อยู่ข้างในหุบเขาพากันร้องไห้กลัวความตายด้วยความร้อนแรงแห่งเพลิงที่ไหม้ลามอยู่นั้น

สมาธิเห็นดังนั้นก็ตกใจจนคุมสติไม่ได้ ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ชีวิตเราดับสิ้นแน่แล้วในวันนี้ พลันสายลมแรงพัดวูบมา เปลวไฟต้องสมาธิพลัดตกลงจากหลังม้า พรอม ๆ กับสมาธิและสมาธิเจียว สมาธิขณะที่กำลังจะใกล้สิ้นสติก็กอดบุตรทั้งสองไว้กับอก ร้องไห้แล้วกล่าวว่า ครั้งนี้ชีวิตเราพลูกจะตายในที่นี้เป็นมั่นคง

แม้แสงเพลิงจะลุกขึ้นทั่วทั้งหุบเขาไม่เห็นทางรอด ได้ยินแต่เสียงทหารรุกยกร้องไห้โหยหวนด้วยความปวดรอนจากไฟเผา สมาธิก็พยายามคุมสติ ตะกายจะขึ้นม้าถึงสองสามครั้งก็พลัดตกลงลงมาทุกครั้ง สมาธิและบุตรทั้งสองคนได้แต่กอดกันตัวกลม ร้องไห้หมดอาลัยตายอยาก พริบตาเตรียมรับความตาย

ในขณะที่สมาธิพริบตา รอความตายนั้นท้องฟ้าพลันมืดครึ้ม อสุณีบาดพาดเปรี้ยงลงมาดังสนั่นหวั่นไหว ฝนห่าใหญ่ได้ตกลงมาโดยไร้เค้าฝนมาแต่ก่อน สายฝนเมล็ดโตเท่าถั่วเขียวเทกระหน่ำลงมาไม่ขาดสายเพลิงที่กำลังไหม้ก็มอดดับไปสิ้น ข้าศึกประชิดหน้าในหุบเขาก็ท่วมถึงเกือบศอก สมาธิเห็นดังนั้นก็ตกใจ ร้องขึ้นด้วยอารมณ์ดีใจสุดขีดว่า บุญของเรามีอยู่เป็นอันมาก เทพดาจึงบันดาลให้ฝนตกลงมาช่วยเรา

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**ยอดกลยุทธ์หน้าด่าน (ตอนที่569)**

สมาธิทำกลอุบายทำที่จะยกไปตีค่ายใหญ่ของขงเบ้งที่เขากิสาน เพื่อให้ขงเบ้งส่งทหารไปป้องกันรักษา ค่ายใหญ่ แล้วยกกองทัพจะไปเผาทำลายเสฉียงของขงเบ้งที่หุบเขาน้ำเต่า โดยหารู้ไม่ว่าการทำกลอุบายเช่นนั้นก็คือการตกเข้าไปในกลของขงเบ้ง เพราะแท้จริงในหุบเขาน้ำเต่าไม่ใช่คลังเสฉียง หากเป็น หุบเขาเพลิงที่เตรียมการไว้เผาสมาธิโดยเฉพาะ แต่สวรรค์บันดาลให้ฝนตก เพลิงดับไปสิ้น

สมาธิรู้ตัวว่ารอดตายก็ดีใจจนตะลึงพรึงเพริด รีบพาบุตรทั้งสองคนขึ้นม้าควมย้อนกลับไปทางปากทาง ซึ่ง ทหารวุยก๊กยังคงออกันอยู่ด้วยความตื่นตระหนกตกใจ เดียวสองและจ๊กหลิมซึ่งเป็นกองหลังเห็นแสงเพลิง ลุกขึ้นในหุบเขาน้ำเต่า จึงเร่งยกกองทัพมาช่วยและรับเอาสมาธิออกจากปากหุบเขา

ฝ่ายม้าต้ายซึ่งตั้งซุ่มคุมเชิงอยู่ในป่าปากทางหุบเขาน้ำเต่า เห็นกองทัพวุยก๊กมาเป็นอันมาก ก็คิดเกรง ว่าหากยกเข้าตีก็จะเสียที่แก่ข้าศึกเพราะมีทหารน้อยกว่า จึงพาทหารยกกลับไปค่าย

ครั้นสมาธิและทหารวุยก๊กกลับไปใกล้ค่าย ก็เห็นค่ายทางฝั่งทิศใต้ของแม่น้ำอุยโหประดับประดาด้วยธง ของจ๊กก๊ก และมีทหารของขงเบ้งเป็นจำนวนมากป้องกันรักษาค่ายไว้อย่างเข้มแข็ง คงเหลือแต่ค่ายฝั่ง ข้างทิศเหนือที่ยังสามารถรักษาไว้ได้ สมาธิก็รู้ว่าไม่เพียงแต่ต้องกลของขงเบ้งแทบถูกเพลิงคลอกตาย เท่านั้น ยังถูกขงเบ้งคิดกลลบลหลังให้ทหารยกมายึดเอาค่ายในขณะที่ข้างในค่ายมีทหารแต่เบาบางอีก ด้วย

ในขณะที่สมาธิและทหารกำลังตกตะลึงที่เสียค่ายฝั่งทิศใต้ให้แก่ขงเบ้ง ทหารจ๊กก๊กที่ยึดค่ายฝั่งทิศใต้ไว้ ได้ก็พากันยกออกมาโจมตีทหารของสมาธิอย่างรวดเร็ว สมาธิและทหารกำลังขวัญเสียและไม่มีขวัญสู้รบ ครั้นถูกจู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัวก็พากันแตกหนี สมาธิได้นำทหารตีฝ่าไปทางปลายน้ำของแม่น้ำอุยโห ทหารจ๊กก๊กก็ไล่ตามตีต่อไป พบกับโกจ्यूและซุนเล่ซึ่งกำลังพาทหารแตกหนีมาเช่นเดียวกัน จึงพากันยก ไปทางปลายน้ำเพื่อหาทางข้ามแม่น้ำไปยังฝั่งข้างทิศเหนือ

ทหารจ๊กก๊กไล่ตามตีกองทัพสมาธิไปเป็นระยะทางสองร้อยเส้น เห็นไกลออกมาจากค่ายแล้วจึงพากันล่า ถอยกลับไปค่ายตั้งเก่า

สมาธิพาทหารไปทางปลายน้ำไกลออกไปถึงเจ็ดร้อยเส้น จึงพาทหารข้ามแม่น้ำไปยังฝั่งทิศเหนือ แล้วยก ย้อนกลับมาตั้งค่ายด้านเหนือแม่น้ำอุยโห

ฝ่ายกองทัพหน้าของสมาธิที่ยกไปตีค่ายใหญ่ของขงเบ้งที่ตำบลเขากิสานนั้น เมื่อยกไปถึงค่ายใหญ่ก็เห็น ทหารจ๊กก๊กเตรียมพร้อมป้องกันระมัดระวังรักษาค่ายอย่างเข้มแข็งจึงหยุดยังไม่กล้าเข้าตี ครั้นได้ทราบว่ กองทัพหลวงของสมาธิที่ยกไปปล้นเสฉียงที่หุบเขาน้ำเต่าพ่ายแพ้เสียที่แก่ข้าศึก และค่ายฝั่งทิศใต้ของ แม่น้ำอุยโหก็เสียแก่ขงเบ้งสิ้นแล้วก็พากันตกใจเสียขวัญ เกิดความวุ่นวายแตกตื่นทั่วทั้งกองทัพหน้า จึง พากันล่าถอยทัพ

ในทันใดนั้นทหารในค่ายใหญ่ตำบลเขากิสานก็พากันกรูไล่ตามตีเข้าไปอย่างรวดเร็ว ทหารของสมาธิกำลัง ล่าถอย ไม่สามารถตั้งตัวต่อสู้กับข้าศึกได้ทัน ต่างคนคิดแต่จะหนีเอาตัวรอด จึงถูกทหารจ๊กก๊กเข้าฟัน บาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า กองทัพหน้าของสมาธิถูกทหารจ๊กก๊ก สังหารถึงแปดในเก้าส่วน พวกที่เหลือตายพากันหนีข้ามแม่น้ำอุยโหไปยังฝั่งข้างทิศเหนือสมทบกับทหาร ของสมาธิ

ฝ่ายขงเบ้งยืนสังเกตการณ์อยู่บนเนินเขา ครั้นเห็นอุยเอี้ยนล่อสมาธิลวงปากหุบเขาน้ำเต่าเข้าไปแล้ว ขง เบ้งก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก พลากร่าพึงว่า ครั้นนี้สมาธิจะตายอยู่ในเพลิงเป็นมันคงแล้ว

ครั้นขงเบ้งเห็นแสงเพลิงลุกโชนแดงจางทาบท้องฟ้าเหนือหุบเขาน้ำเต่า ก็ยิ่งมั่นใจว่าแผนการอุบายที่คิด การไว้เป็นอย่างดีนั้นจะผลาญเผาสมาธิให้เหลือแต่เถ้าถ่าน สมาธิตายแล้วซึ่งจะคิดอ่านปราบปรามวุยก๊ก ให้ราบคาบก็จะง่ายตายนัก ขงเบ้งจึงมีความยินดีเป็นอันมาก แต่พอแหงนหน้ามองขึ้นไปบนฟ้าขงเบ้งก็ ต้องตกตะลึงเพราะเห็นเมฆดำทะมึนลอยมาปกคลุมเหนือหุบเขาน้ำเต่าอย่างไร้ร่องรอย เมื่อได้ยินเสียง อุสนีบาดและเห็นฝนตกกรวกับฟ้ารั่ว แล้วสมาธิหนีออกมาจากปากหุบเขาได้ ขงเบ้งก็ทรุดตัวลงนั่งกับโขด หินอย่างท้อแท้

ขงเบ้งรำพันด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบาประหนึ่งพูดติดพันต่อว่ากับเทพเจ้าบนสวรรค์ว่า แผนการอุบายเราเอาชีวิตสูมาอี๋ได้อยู่แล้ว แต่สวรรค์ท่านไร้ความยุติธรรม คำจวนโจรชักบฏต่อแผ่นดิน จากนั้นขงเบ้งจึงรำพึงกับตัวว่า สติปัญญาของมนุษย์แม้เลิศล้ำก็ช่างปานไหน ก็ไม่อาจพลิกผันลิขิตสวรรค์ไปได้เลย

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความตอนนี้น่า ครั้นฝนตกลงมาสูมาอี๋รอดออกไปจากหุบเขา ขงเบ้งจึงท้อใจใหญ่แล้วว่า ธรรมดาคนทั้งปวงจะทำได้ก็ยอมสำเร็จด้วยความคิด แม้การไม่ตลอดก็เพราะผู้นั้นมีกรรมอยู่

ขงเบ้งลุกขึ้นยืนสายศิระชะไปมาอยู่ครู่หนึ่ง หน้าก็จ้องขึ้นไปบนฟ้าประหนึ่งจะต่อว่าเทพดาเบื้องบน ครูหนึ่งขงเบ้งก็ถอนหายใจลึก แล้วสั่งทหารให้ถอนกำลังกลับไปค่าย

ฝ่ายสูมาอี๋เมื่อกลับไปถึงค่ายฝั่งทิศเหนือของแม่น้ำอุยโหแล้วให้รู้สึกประหวั่นพรั่นพรึงที่ชีวิตสามพ่อลูกหวุดหวิดจะตายในกองเพลิง แล้วกลับรอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์ ทั้งรู้สึกเสียใจที่ไพร่พลทหารบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก สูมาอี๋เห็นทหารเหลืออยู่แต่น้อย ไม่อาจทำสงครามเชิงรุกได้อีกต่อไป จึงให้ออกประกาศคำสั่งสนามไปยังทหารทุกกองว่า แม้เห็นทหารขงเบ้งยกมาก็อย่าให้ออกรบพุ่ง จงรักษาค่ายไว้ให้มั่นคง ถ้าผู้ใดมีฟังออกสู้รบ เราก็จะให้ตัดศีรษะเสีย

ฝ่ายขงเบ้งครั้นกลับไปถึงค่ายใหญ่ที่เขากีสานแล้ว ได้สั่งให้กองทัพนายกษามแม่น้ำอุยโหไปตามสะพานลอยที่ทหารของสูมาอี๋ได้ทำไว้ แล้วยกไปตั้งค่ายอยู่ฝั่งทิศเหนือของแม่น้ำอุยโหอีกสองค่าย ให้ทหารใช้สะพานลอยข้ามแม่น้ำไปมาเชื่อมโยงถึงกัน คอยหนุนช่วยกันและกัน เตรียมที่จะรุกเข้าตีค่ายสูมาอี๋ต่อไป

ครั้นตั้งค่ายฝั่งเหนือของแม่น้ำอุยโหได้แล้ว ขงเบ้งจึงให้ทหารยกไปทำสูมาอี๋ที่หน้าค่ายของทหารวุยก๊กให้ยกทหารออกมารบกันเป็นหลายครั้งหลายหน

ฝ่ายโกจ्यूและซุนเล่เห็นทหารวุยก๊กมาทำรบและด่าว่าทำหยาบเป็นหยาบช้ำก็โกรธ ครั้งแรก ๆ สามารถระงับโทสะเอาไว้ได้ด้วยเกรงคำสั่งของสูมาอี๋ที่ไม่ให้ยกออกไปรบ ครั้นหลายหนเข้าโกจ्यूและซุนเล่ก็ทนไม่ได้ ทั้งบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงพากันโกรธแค้นทหารวุยก๊ก ใครจะยกออกไปรบกับทหารขงเบ้งอยู่ทุกตัวคน แม่ทัพนายกองเหล่านั้นได้รวมเร้าชักชวนโกจ्यूและซุนเล่ให้ยกออกไปรบกับทหารของขงเบ้ง

โกจ्यूและซุนเล่จึงพาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้าไปหาสูมาอี๋ที่ค่ายหลวง ขออนุญาตยกทหารออกไปรบกับทหารวุยก๊ก แต่สูมาอี๋กลับสายศิระชะแล้วกล่าวว่า ให้รักษาค่ายไว้จงมั่นคงเถิด อย่าออกรบพุ่งเลย

โกจ्यू ซุนเล่ และแม่ทัพนายกองทั้งปวงจึงต้องพากันสายศิระชะกลับออกมาด้วยความผิดหวัง และพากันนึกดูหมิ่นสูมาอี๋ว่าไม่สมควรที่จะเป็นแม่ทัพ เกรงกลัวขงเบ้งจนกลายเป็นคนสิ้นคิดยิ่งกว่าหนูกัวแมวเสียอีก

ฝ่ายขงเบ้งให้ทหารออกไปทำสูมาอี๋ให้ยกออกมารบพุ่งเป็นหลายครั้งหลายหน ไม่เห็นสูมาอี๋ยกทหารออกมารบ ก็คิดเยาะเย้ยให้สูมาอี๋โกรธและได้ย้ายแก่คนทั้งปวง จึงให้เอาผ้าซับในกางเกงหญิงนั้นมาใส่หีบลง กับหนังสือซึ่งแต่งฉบับหนึ่ง แล้วสั่งทหารให้เอาไปมอบแก่สูมาอี๋

สูมาอี๋ทราบรายงานจากทหารรักษาการณ์ว่าขงเบ้งให้ทหารนำสิ่งของมามอบก็รู้สึกประหลาดใจ จึงให้รับทหารของขงเบ้งเข้าไปในค่าย ทหารนั้นก็เอาหีบและหนังสือมอบแก่ สูมาอี๋ตามคำสั่งของขงเบ้ง สูมาอี๋รับเอาของทั้งสองสิ่งแล้วก็บอกให้ทหารของขงเบ้งรออยู่ก่อน คิดว่ามีการใดจะได้ตอบก็จะได้ฝากไปกับทหารของขงเบ้งนั้น

ครั้นสูมาอี๋เปิดหีบเห็นของข้างในสีหน้าก็แดงก่ำ แล้วฉีกซองซึ่งผนึกหนังสือของขงเบ้ง ออกอ่าน ปรากฏความว่า สูมาอี๋เป็นขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองลกเอี๋ยง ยกกองทัพออกมาจะทำสงครามด้วยเรา เหตุใดจึงนั่งอยู่ในค่ายช้านาน มิได้อออกรบพุ่งให้รู้จักฝีมือแลความคิดกันไว้ อันธรรมดาเป็นชาติทหารแล้วมิได้ออกจากค่ายจะหนี ก็เหมือนหนึ่งผ้าซับในกางเกงของหญิงซึ่งเราให้ไปนั้น แลเราทำการมาให้ทั้งนี้หวังจะให้สูมาอี๋อัปยศแก่ทหารทั้งปวง จะได้มีมานะออกรบพุ่งด้วยเรา

สูมาอี๋ตั้งแต่แรกเปิดหีบเห็นสิ่งของที่ขงเบ้งส่งมามอบก็โกรธจนหน้าแดง ยิ่งได้อ่านหนังสือของขงเบ้งก็ยิ่งแค้นเคือง ขำเสียดตามองบรรดาแม่ทัพนายกองที่อยู่พร้อมหน้ากัน ในใจก็รู้สึกอัปยศอดสูเป็นที่ยิ่ง พลันได้คิดว่าซึ่งขงเบ้งทำการทั้งนี้หมายให้เราได้อัปยศแก่ผู้คนทั้งปวง แล้วจะยกทหารออกไปรบพุ่งก็จะต้องด้วยกลของขงเบ้ง กระนั้นเลยจำจะทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความปรารถนาของขงเบ้ง ไม่ให้กลของขงเบ้งบรรลุผลในครั้งนี้

สมารู้แม่เห็นบรรดาแม่ทัพนายกองพากันโกรธแค้นจนตัวสั่นก็ทำเป็นไม่สนใจ เยกหน้ามองเพดานแล้วหัวเราะดังลั่น พลันหยิบเอาช้อนในทางเกงสตรือออกมาชุให้แม่ทัพนายกองทั้งปวงดู แล้วหยิบเอาทางเกงสตรือที่ใส่มาพร้อมกันในที่บนนั้นมาנגเดินหัวเราะร่วนไปมา พลังกล่าวว่าเมื่อของเบ้งมีน้ำใจมอบของทั้งนี้ให้แก่เรา เราก็ต้องสนองน้ำใจของชงเบ้ง กล่าวแล้วก็ยั้งหัวเราะเดินไปเดินมาอีกหลายรอบ

แม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นสมารู้ในลักษณะการตั้งนั้นก็รู้สึกละอายใจ และอับยศ อดสูที่ผู้เป็นแม่ทัพมีอาการประหนึ่งคนบ้า ไม่รักหน้าตาศักดิ์ศรีแม่ทัพใหญ่ของอุยกกแม่แต่น้อย แม่ทัพนายกองหลายคนอดรันทนไม่ได้จึงเดินกลับออกไปนอกค่าย คงเหลืออยู่ข้างในเพียงไม่กี่คน

สมารู้เห็นดังนั้นจึงหันมากล่าวกับทหารของชงเบ้งว่า เจ้ามีน้ำใจเอาสิ่งของมามอบแก่เรา เราจะเลี้ยงดูเจ้าสักมือหนึ่ง ว่าแล้วก็สั่งให้ทหารแต่งโต๊ะเลี้ยงสุราทหารของชงเบ้ง และให้ทหารเบิกเสื่อผ้ามามอบแก่ทหารของชงเบ้งเป็นบำเหน็จความชอบ

ระหว่างกินโต๊ะเสพสุรา สมารู้แสร้งถามทหารของชงเบ้งว่า ทุกวันนี้ชงเบ้งยกมาทำการศึก ยังกินนอนปรกติอยู่หรือ ประการหนึ่งให้กำชับตรวจตราทแกล้วทหารพร้อมมูลอยู่หรือประการใด

ทหารของชงเบ้งไม่ทันความคิดของสมารู้ จึงกล่าวตอบความไปตามจริงว่า ชงเบ้งแต่ไหนแต่ไรมาเอาใจใส่กิจการทั้งปวงของกองทัพอย่างละเอียดถี่ถ้วน ไม่เป็นอันกินอันนอน งานเล็กงานน้อยชงเบ้งจะต้องตรวจตรากำกับกำกับด้วยตนเองทั้งสิ้น กว่าจะเข้านอนก็เป็นเวลาสว่างสองยาม แล้วตื่นแต่เช้าตรู่ก่อนไก่ขัน ยามกินก็กินได้ไม่กี่คำก็ต้องวางมือจากชามข้าว ไปสั่งการเรื่องต่างๆ มากหลาย บางทีก็ลุกออกไปตรวจตราค่ายต่างๆ จนใกล้สว่างจึงจะกลับมามหาสนอน

สมารู้ได้ยินดังนั้นจึงกล่าวว่า ชงเบ้งแบกภาระทั้งกองทัพด้วยตัวคนเดียวดังนี้ ย่อมจะมีความทุกข์ตรมหมองไหม้อยู่ในใจ ไหนเลยจะทนทานอยู่ได้นาน เห็นอายุชงเบ้งจะไม่ยืนยาวสืบไปเป็นแน่แท้ ตัวเรานี้ให้วิตกว่าหากชงเบ้งตายเสียแล้ว ซึ่งจะท่าสงครามสืบไปก็ไม่เห็นผู้ใดในแผ่นดินเมืองเสฉวนที่จะยกมารบพุ่งให้สนุกมือเหมือนชงเบ้งนี้เลย

ความจริงอุบายของชงเบ้งซึ่งหวังจะยั่วยุสมารู้ให้ได้ความอับยศนั้นเป็นกลอุบายอย่างเดียวกันกับที่เคยทำให้จิวยี่รักเลือดถึงแก่ความตาย ทำให้โจจันตรอมใจตาย แต่กลับใช้ไม่ได้ผลกับสมารู้ เหตุทั้งนี้เนื่องเพราะทั้งจิวยี่และโจจันมากด้วยน้ำใจมานะ ยึดมั่นถือมั่นในความเป็นตัวตน เกิดทุนเกียรติศักดิ์หน้าตา ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด ครั้นถูกกลอุบายปรามาสเหยียบย่ำเยาะเย้ยของชงเบ้งจึงไม่อาจทนทานรักษาชีวิตเอาไว้ได้ ส่วนสมารู้นั้นเป็นผู้ที่มากด้วยเล่ห์ ขาญฉลาดในกลอุบายทั้งปวง แต่ความรู้ความชำนาญจัดจ้านเชิงอุบายก็หาได้สำคัญเท่ากันสุดยอดวิชาหนึ่งซึ่งสมารู้มีไม่ นั่นคือสุดยอดวิชาหน้าด่าน ย่อมทนด้านหน้าให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งปวงดูหมิ่นเหยียดหยาม แต่ไม่ยอมหลงเข้าไปในกลของชงเบ้งจนต้องพ่ายแพ้เสียที่ซ้ำอีก ความสามารถในการขมใจชนิดนี้ถือเป็นตะขบชนิดหนึ่งที่จะเผาผลาญกลอุบายซึ่งกระทำมาให้กลายเป็นผุยผงได้ คนจำนวนมากรู้ทั้งรู้แต่ก็ยังทำความผิดพลาด ก็เพราะไม่สามารถขมใจ ไม่สามารถทำหน้าด่านเหมือนกับสมารู้นี้ได้ เหตุนี้จึงมีภาษิตโบราณว่าคนดีไม่มากแล้ว คนชั่วก็ไม่มากแล้ว แต่ที่มากแล้วมากที่สุดก็คือคนหน้าด่านดังสมารู้นี้แล้ว

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย อิงฟ้า (ตอนที่570)

พระพุทธศาสนายกกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดพรรษา เดือนเก้า ชงเบ้งใช้สุดยอดวิชาขั้นที่เยาะเย้ยให้สมารู้อับยศแก่คนทั้งปวง หวังพิฆาตสมารู้ แต่สมารู้กลับใช้สุดยอดวิชาหน้าด่านด้านทานสุดยอดวิชาของชงเบ้งได้ และยังขมไปถึงชงเบ้งด้วยว่าหากรับเหมางานไว้แต่ผู้เดียว ตรายตราภาระอันหนักเช่นนี้ เห็นที่ชงเบ้งจะอายุไม่ ยืนยาวสืบไป

ครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้วทหารของชงเบ้งจึงคำนับลาสมารู้กลับไปค่ายแล้วรายงานความแก่ชงเบ้งว่า ได้มอบสิ่งของและหนังสือให้แก่สมารู้ตามคำสั่งแล้ว ชงเบ้งจึงถามว่า สมารู้รับสิ่งของและทราบความในหนังสือแล้วกล่าวสิ่งใดบ้างหรือไม่

ทหารนั้นจึงเล่าความที่สมารู้กระทำและที่กล่าวในขณะที่กินโต๊ะให้ชงเบ้งทราบทุกประการ

ชงเบ้งทราบความดังนั้นก็รู้ว่าสมารู้แจ้งในกลอุบาย ยอมเสียหน้าแต่ไม่ยอม เสียที่ตกเข้ามาในกลอุบาย ชงเบ้งทอดถอนใจใหญ่แล้วกล่าวว่า สมารู้นี้มีสติปัญญาถึงนัก สามารถล่วงรู้ความคิดเรา กล่าวแล้วชงเบ้งก็มิ

สีหน้าสลดลงด้วยตระหนักว่าที่ตราครุฑทำงานหนักอยู่ในทุกวันนี้ก็ด้วยน้ำใจรักดีต่อพระเจ้าเล้าเปี แต่ภาระหนักหนักแสนเข็ญเหลือกำลังนัก คำกล่าวของสมาลีที่ว่าอายุจะไม่ยืนยาวก็ใช่ว่าจะไกลความจริงเท่าใดนัก

ฝ่ายเอียวหูได้นั่งสังเกตดูท่าทีของขงเบ้งอยู่โดยตลอด เห็นดังนั้นจึงกล่าวว่าซึ่งมหาอุปราชตราครุฑทำงานหนักไม่เป็นอันกินอันนอนจนร่างกายผ่ายผอมถึงเพียงนี้ หากไม่แบ่งเบาภาระให้แก่ผู้อื่น ก็เห็นจะเป็นดังคำสมาลีว่า

ขงเบ้งได้ยินคำเอียวหูก็รู้สึกสะเทือนใจ ร้องไห้แล้วจึงตอบว่า ทุกวันนี้ใช่เราไม่รู้หรือ ซึ่งเราทำการทั้งปวงนี้เพราะคิดถึงคุณพระเจ้าเล้าเปี ครั้นจะละเลยก็หาผู้ใดไว้ใจมิได้ เราจึงอุตสาหมาทำการศึก หวังจะปราบปรามศัตรูแผ่นดิน จะได้บำรุงพระเจ้า เล้าเสียนให้อยู่เย็นเป็นสุข

เอียวหูและทหารทั้งปวงได้ยินคำขงเบ้งดังนั้นก็พากันสะเทือนใจโดยถ้วนหน้า ต่างคนต่างร้องไห้รักขงเบ้งเป็นอันมาก สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าหลังจากขงเบ้งกล่าวความอันสะเทือนใจนี้แล้วหน้าขงเบ้งก็เศร้าสลดไม่สบาย ให้อภัยในอกอยู่ตั้งหนามยอก มิได้คิดออกไปรบพุ่งกับสมาลีเป็นหลายวัน

ความอันขงเบ้งตรอมใจเหมือนหนึ่งหนามยอกอยู่ในอกนั้น เกิดจากความน้อยอกน้อยใจสรวรรค์ที่ไม่ทรงความยุติธรรม คำจวนคนชั่วให้ครองอำนาจบาตรใหญ่ในบ้านเมือง ไม่คำชุนคนดีมีคุณธรรมให้ได้มีโอกาสทำนุบำรุงอาณาประชาราษฎร แผ่นดินจึงเดือดร้อนวุ่นวายทุกหย่อมหญ้าประการหนึ่ง และน้อยใจตัวว่าสิ่งที่เคยมั่นใจตลอดมาว่าสติปัญญามนุษย์เมื่อถึงจุดสูงสุดแล้วก็สามารถผันแปรลิขิตสรวรรค์ได้นั้น แท้จริงแล้วความคิดและสติปัญญาคนแม้สามารถคิดแผนการอุบายล้าลึกสักเพียงใด มนุษย์มีสิทธิเพียงแค่นี้ได้เท่านั้น แต่ความสำเร็จกลับมิได้ขึ้นอยู่กับเจตนาของมนุษย์ หากอยู่ที่สรวรรค์จะบันดาลให้เป็นไปประการใดต่างหาก

เมื่อสรวรรค์สาแดงฤทธิ์ให้ปรากฏถึงลิขิตดังนี้แล้ว ขงเบ้งก็รู้แจ้งแก่ใจว่าชีวิตนี้ย่อมไม่อาจรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่งสนองพระคุณพระเจ้าเล้าเปีให้สำเร็จสืบไปได้ ปณิธานอันสูงส่งที่เคยตั้งไว้แต่เดิมที่ว่ารวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง ฟืนฟู่เชิดชูราชวงศ์ฮั่นให้รุ่งเรืองดังแต่ก่อน และอาณาประชาราษฎรร่มเย็นเป็นสุขแล้วจะหวนคืนกลับเขาโง่โง้งกึ่ง ปลีกวิเวกทำไร่นาตามประสาชาวบ้านก็เป็นอันพึงครั้นลงสิ้น ยิ่งเมื่อคำนึงถึงสุขภาพตัวก็รู้ดีแก่ใจว่าเป็นเช่นใด จึงห้วงการในภายหน้าหากชีวิตต้องดับสูญว่าจะลาถอยทัพโดยไม่เป็นอันตรายประการใด ซึ่งอยู่เอียนมาพยศที่รอวันคืนก่อการกบฏจะจัดการประการใด และในวันข้างหน้าหากข้าศึกบุกกรุกเข้ามาย่ำเมืองเสฉวนที่สุ่พลกายใจสถาปนาขึ้นด้วยความยากลำบากแล้ว จะปกป้องอาณาประชาราษฎรมิให้ข้าศึกย่ำยีบีทาได้ฉันใด ความหนักใจทั้งสามประการนี้จึงหนักอยู่ในหัวอกของขงเบ้ง แต่ละวันจึงเฝ้าครุ่นคิดถึงปัญหาทั้งสามประการนี้จนมิได้คิดอ่านที่จะออกไปรบพุ่งกับสมาลี

ฝ่ายแม่ทัพนายกองของวุยก๊ก หลังจากได้เห็นสมาลีเฝ้ากางเกงในสตรีที่ขงเบ้งมอบให้เอามา นาง และเอากางเกงสตรีมานางซ้ำอีกก็รู้สึกอับอายขายหน้าแค้นเคืองเป็นอันมาก ต่างคนไม่แจ้งในความคิดของสมาลี จึงพากันเหยียดหยามดูหมิ่นสมาลีว่าไม่สมกับเป็นแม่ทัพใหญ่ ไม่เทิดพระเกียรติของพระเจ้าโจยอย ข้าศึกเหยียดหยามหยาบซ้ำถึงเพียงนี้ก็ยังไม่คิดอ่านสู้รบ

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ปรึกษาหารือกันแล้ว จึงพากันเข้าไปหาสมาลี แล้วกล่าวว่าซึ่งขงเบ้งดูหมิ่นเหยียดหยามท่านแม่ทัพครั้งนี้ เป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามให้กระทบไปถึงพระบรมเดชานุภาพในพระเจ้าโจยอยด้วย เหตุไฉนท่านแม่ทัพจึงไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไม่รู้เจ็บ รู้แค้น นิ่งเฉยอยู่ได้ละนี้ ข้าพเจ้าทั้งปวงให้รู้สึกเจ็บแค้นเป็นอันมาก จะขออาสาทหารออกไปรบกับขงเบ้งให้รู้แพ้แลชนะ

สมาลีจึงว่า ซึ่งเราตั้งมั่นนั่งอยู่ดังนี้ใช่จะเป็นเพราะน้ำใจเราเองก็หาไม่ หากเป็นเพราะสองเดมิพระบรมราชโองการกำชับไว้ตั้งแต่ก่อนออกเดินทัพจากเมืองหลวงว่าให้ไชยทรวีธีตั้งรับ ออย่าออกไปรบกับขงเบ้ง แม้เคลื่อนทัพมาตั้งที่ริมแม่น้ำอุยโหนี่แล้วก็ยังทรงมีหมายรับสั่งกำชับซ้ำมาอีก หากขัดขึ้นพระบรมราชโองการความผิดก็จะอยู่แก่เรา เหตุนี้เราจึงไม่ยกออกไปรบพุ่ง

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านแม่ทัพจะมาถือประเพณีตั้งนี้ยอมไม่ชอบ ซึ่งสองเดมิพระบรมราชโองการแลหมายรับสั่งดังนั้นเพียงเพื่อเป็นแนวทางในการทำศึก ใช่ว่าจะออกไปรบพุ่งไม่ได้เลย เว้นเสียแต่จะเกรงกลัวข้าศึกดูหลกแล้วแมวเท่านั้น โบราณว่าแม่ทัพรับอาญาสิทธิ์ออกไปทำสงคราม ให้ทำการไปตามสถานการณ์ที่เป็นจริงในสมรรถภูมิ ท่านแม่ทัพก็แจ้งอยู่ กองทัพขงเบ้งบัดนี้ขัดสนเสบียงอาหาร ทั้งยกถ่วงลึกเข้ามาในแดนวุยก๊กช้านานแล้ว เหล่าทหารคิดถึงลูกเมียต้องการกลับบ้าน เสียขวัญกำลังใจรวนเรอยู่แล้ว ชอบที่จะยกกองทัพไปรบพุ่งเห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

สมาธิจึงว่า เมื่อพวกท่านทั้งปวงปรารถนาจะยกออกไปรบกับขงเบ้งเราก็ไม่ขัด แต่จะยกออกไปโดยพลการนั้นเป็นการขัดกับพระบรมราชโองการ เราจะกราบบังคมทูลสอดเต้ให้ทราบความตามความประสงค์ของพวกท่านก่อน แม้โปรดเกล้าประกาศไต่แล้วก็จะทำตามนั้น

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังคำสมาธิดังนั้นก็เห็นด้วย สมาธิจึงทำฎีกาให้ม้าเร็วถือไปกราบบังคมทูลพระเจ้าโจยอยขอให้ทรงมีพระบรมราชวินิจฉัย

พระเจ้าโจยอยได้รับฎีกาของสมาธิมีใจความว่า ข้าพเจ้าสมาธิได้ทำการรบพุ่งกับขงเบ้งตามเนื้อความแต่หลัง ข้าพเจ้าก็ตั้งมั่นอยู่ตามรับสั่ง บัดนี้ขงเบ้งให้หนังสือมาเยาะเย้ยเป็นข้อหยาบช้า ข้าพเจ้าแลทหารในเมืองหลวงได้ความอภัยศชาวเมืองเสฉวน จึงปรึกษากันจะออกรบพุ่งกับขงเบ้ง ถ้าจะโปรดประกาศไต่ก็จะทำตาม

พระเจ้าโจยอยแจ้งในฎีกาของสมาธิดังนั้นจึงปรึกษาด้วยขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า ซึ่งสมาธิมีฎีกามาตั้งนี้ท่านทั้งปวงจะเห็นเป็นประการใด

ฝ่ายขุนนางซึ่งเป็นขุนนางได้ยินปรารภของพระเจ้าโจยอย จึงกราบบังคมทูลว่า สมาธิยื่นหยัดในยุทธวิธีตั้งรับ ด้วยเห็นว่าเป็นยุทธวิธีเดียวที่จะเอาชนะกองทัพขงเบ้งได้ เพราะกองทัพของขงเบ้งนั้นยกหลวงเล็กเข้ามาในแดนวุยก๊ก กำลังพลมากก็เหมือนหนึ่งน้อย เสบียงอาหารก็ลำบากขัดสน ทหารทั้งปวงคิดถึงบ้าน ไม่อยากรบพุ่ง หากนานวันไปขงเบ้งก็จะเลิกทัพกลับไปเอง ขงเบ้งจึงแสร้งเยาะเย้ยสมาธิให้ได้อายุแก่ทหารทั้งปวง สมาธิแจ้งในกลอุบายของขงเบ้งจึงไม่ออกไปรบพุ่ง แต่แม่ทัพนายกองทั้งปวงไม่รู้กลของขงเบ้งไม่ทันความคิดสมาธิ จึงเร่งจะให้สมาธิยกออกไปรบ ซึ่งขัดต่อพระบรมราชโองการ สมาธิจึงคิดกลอุบายอิงฟ้า แต่งฎีกามาตั้งนี้เพื่อขอพระบารมีเป็นที่พึ่ง ให้มีพระบรมราชโองการออกไปว่าอย่าออกไปรบ

ขุนนางและแม่ทัพนายกองได้ฟังคำขุนนางก็เห็นชอบพร้อมกัน พระเจ้าโจยอยทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็รับสั่งให้แต่งหมายรับสั่ง แล้วตรัสใช้ให้ขุนนางเชิญหมายรับสั่งเอาไปมอบแก่สมาธิที่ริมแม่น้ำอุยโห กำชับว่าอย่าให้สมาธิและทหารทั้งปวงยกออกไปรบพุ่ง ให้ตั้งมั่นรักษาค่ายไว้ให้มั่นคงก็จะได้ชัยชนะแก่กองทัพเมืองเสฉวนเป็นแมนมั่น

สมาธิได้รับหมายรับสั่งของพระเจ้าโจยอยแล้วก็มีความยินดี เรียกประชุมบรรดา แม่ทัพนายกองทั้งปวงแล้วประกาศหมายรับสั่งของพระเจ้าโจยอยให้ทราบโดยถ้วนหน้ากัน

ขุนนางซึ่งเป็นผู้เชิญหมายรับสั่งของพระเจ้าโจยอยได้กล่าวสาหับซ้ำด้วยว่า สอดเต้มีพระบรมราชโองการกำหนดยุทธวิธีตั้งรับ ดังนั้นนับแต่วันนี้หากผู้ใดฝ่าฝืนคิดจะออกไปรบพุ่งกับขงเบ้งอีก ก็จะต้องขัดพระบรมราชโองการ

ทหารวุยก๊กครั้งได้ทราบหมายรับสั่งของพระเจ้าโจยอยแล้วก็ยำเกรงพระบารมี คิดว่าเมื่อสอดเต้มีพระราชดำรัสมาตั้งนี้ชอบที่ต้องปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด ดังนั้นหลังจากวันนั้นแล้วต่างคนจึงต่างระมัดระวังกวดขันรักษาค่าย ไม่เร่งรัดให้สมาธิยกกองทัพออกไปรบอีก

หลังจากแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้คำนับลากลับไปแล้ว สมาธิจึงแต่งโต๊ะเลี้ยงขุนนางตามประเพณี แล้วสอบถามความเป็นไปข้างในราชสำนักว่า เหตุใดสอดเต้จึงมีหมายรับสั่งมาตั้งนี้ ขุนนางได้เล่าความซึ่งได้กราบบังคมทูลพระเจ้าโจยอยให้สมาธิฟังทุกประการ

สมาธิได้ฟังความตลอดแล้วจึงกล่าวสรรเสริญขุนนางมีสติปัญญากระจ่างแจ่มนักอยู่ไกลจากแนวหน้าเป็นอันมากยังสามารถล่วงรู้สถานการณ์ได้กระจ่างดังตาเห็น มีหน้าซ้ำยังล่วงรู้ความคิดของข้าพเจ้าได้ถ่องแท้ดุจนิ้วในฝ่ามือ

ฝ่ายหน่วยสอดแนมของขงเบ้ง ครั้งได้ทราบความขัดแย้งภายในกองทัพของสมาธิ จนกระทั่งพระเจ้าโจยอยต้องมีหมายรับสั่งมาห้ามทหารมิให้ออกรบพุ่ง จึงนำความเข้าไปรายงานแก่ขงเบ้ง

ขงเบ้งได้ฟังรายงานก็หัวเราะ พลาบกล่าวว่าสมาธิที่แท้จริงเกรงกลัวจนหัวหด ใช้กลยุทธ์ตั้งรับหมายให้กองทัพเราขาดเสบียงแล้วต้องเลิกทัพกลับไปเอง แต่เกรงว่าแม่ทัพนายกองทั้งปวงจะดูหมิ่นว่าช้าลาดตาขาว จึงทำกลอุบายอิงฟ้า อาศัยบารมีของพระเจ้าโจยอยห้ามปรามทหารไว้ ทำให้ผู้คนหลงเชื่อว่าเป็นดำริของพระเจ้าโจยอยแล้วจำต้องเชื่อฟัง

อยู่มาวันหนึ่งมีขุยได้เดินทางมาจากเมืองเสฉวนเพื่อตรวจราชการกองทัพตามปกติ ครั้นมาถึงค่ายหลวงที่ตำบลเขากิสานจึงเข้าไปคำนับขงเบ้งตามประเพณี แล้วแจ้งความแก่ขงเบ้งว่า พระเจ้าซุนกวนได้แต่ง

กองทัพเป็นสามทางยกไปด้วยก็ ครั้นพระเจ้าโจยอยทราบความศึกจึงยกกองทัพหลวงไปรับศึกพระเจ้าชุนกวน โดยแยกยกออกไปเป็นสามทาง

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี บิฮุยจึงกล่าวต้วงวามหาอุปราชอย่าเพิ่งดีใจ เพราะปรากฏว่าพอกองทัพองก๊กและวุยก๊กปะทะกัน กองทัพของง่อก๊กก็พลาดท่าเสียที ถูกทหารวุยก๊กวางเพลิงเผาทำลายกองทัพเรือและกองทัพบกจนย่อยยับ เป็นเหตุให้กองทัพของง่อก๊กตั้งที่เมืองกังแฮต้องเสียขวัญ ประจวบกับทหารป่วยไข้เจ็บตายเป็นอันมาก จึงปรึกษากับลกซุนให้แต่งฎีกาเข้าไปกราบบังคมทูลพระเจ้าชุนกวนขอเลิกทัพกลับเมืองกังตั้ง

ลกซุนคิดกลอุบายจะตีกระหนาบกองทัพของพระเจ้าโจยอยหวังจะเผด็จศึกเสียในคราวเดียว แต่เพ็ญทหารวุยก๊กจับตัวม้าเร็วซึ่งลกซุนใช้ให้ถือฎีกาไปเฝ้าพระเจ้าชุนกวนได้ แผนการตีกระหนาบกองทัพวุยก๊กของลกซุนจึงต้องล้มเลิกไป ลกซุนจึงแต่งฎีกากราบบังคมทูลให้พระเจ้าชุนกวนเลิกทัพกลับคืนเมืองกังตั้งพระเจ้าชุนกวนทรงเห็นชอบ ตรัสสั่งให้กองทัพเมืองกังตั้งทุกสายเลิกทัพ บัดนี้กองทัพเมืองกังตั้งทั้งสามกองได้เลิกทัพกลับคืนเมืองกังตั้งสิ้นแล้ว พระเจ้าโจยอยทรงทราบว่ากองทัพเมืองกังตั้งเลิกทัพล่ากลับไปแล้ว จึงเลิกทัพกลับคืนเมืองลกเอี๋ยง

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนชายชาตรี: เรื่องวิทยาคม

ดัมโคมไฟชีวิต (ตอนที่ 571)

พระพุทธศาสนากาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดพรรษา เดือนสิบ แรมหนึ่งค่ำ กองทัพของขงเบ้งยังคงตั้งมั่นอยู่ที่ตำบลเขากิสาน ด้านหนึ่งเตรียมการโจมตีกองทัพสุมาอี้ ด้านหนึ่งคอยฟังข่าวกองทัพหนูนของง่อก๊กที่จะยกเข้าด้วยก็ทางด้านทิศใต้ ขงเบ้งมั่นใจว่าเมื่อเป็นศึกกระหนาบสองด้านพร้อมกันตั้งนี้แล้ววุยก๊กก็จะล่มสลายลง

ขงเบ้งได้ฟังคำบิฮุยว่ากองทัพเมืองกังตั้งได้เลิกทัพกลับไปหมดแล้วก็ตกใจ แผนการที่คิดไว้เป็นอันพังทลายลงอย่างสิ้นเชิง ลมในอกอัดแน่นขึ้นถึงหัวใจ ขงเบ้งร้องขึ้นได้คำเดียวว่าสวรรค์นะสวรรค์ช่างไร้ความยุติธรรม แล้วอาเจียนออกมาเป็นโลหิต สิ้นสติสมประติพจน์อยู่ที่เก้าอี้วราชารณ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าขงเบ้งได้ฟังข่าวกองทัพเมืองกังตั้งถอยทัพแล้ว ก็ตกใจ ร้องหวีดขึ้นด้วยเสียงอันดัง ก็ทอดใจใหญ่ พอลมปะทะขึ้นมาก็ล้มสลบลงกับที่

บิฮุยและแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ เข้าช่วยกันนวดเฟ้นแก้ไขขงเบ้งจนฟื้นคืนสติ และปล้นที่ได้สติลืมตาขึ้นขงเบ้งได้รำพึงขึ้นด้วยน้ำเสียงอันอ่อนล้าว่า โรคเก่าของเรากำเริบขึ้นอีกครั้งหนึ่งแล้ว หนักกว่าเก่าเป็นอันมาก เห็นชีวิตเราจะไม่ยั่งยืนสืบไป

พอค่าลงพระจันทร์ยังไม่ทันทอแสงทาบขอบฟ้าตามเวลาแรมต้นๆ ขงเบ้งทั้งที่ป่วยและอ่อนล้าอดโรย ให้ทหารพยุ่งไปนั่งบนเกวียนแล้วเข็นออกไปนอกค่ายบัญชาการ สายลมหนาวในต้นยามแรกยังแผ่วเบา แม้ว่าจะเป็นที่สบายแต่ก็หนาวจับเข้าไปถึงหัวใจ ขงเบ้งหงนหน้ามองขึ้นไปบนฟ้าเบื้องทิศอีสานก็ตกใจเป็นอันมาก รีบสั่งทหารให้เข็นเกวียนกลับเข้าไปในค่ายหลวง และให้ทหารพยุ่งไปนั่งที่เตียง พลาญเรียกเกียงอุยมาที่ข้างหน้าต่างแล้วกล่าวว่า ชีวิตเราเห็นจะเหลืออยู่เพียงที่พระจันทร์โคจรอยู่บนฟ้าค่าคืนนี้หรืออย่างช้าก็ชั่วพระสุริยลับเหลี่ยมเขาตันทิศตะวันตกในวันพรุ่งเท่านั้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ครั้นเวลาค่ำขงเบ้งอดสำหัดเดินออกไปดูอากาศ เห็นดาวสำหรับตัวนั้นเศร้าหมองกว่าแต่ก่อนก็ยิ่งตกใจเป็นอันมาก จึงพาเกียงอุยเข้าไปที่ข้างในแล้วว่า ชีวิตเราเห็นจะตายในวันพรุ่งนี้แล้ว

เกียงอุยได้ยินดังนั้นก็ตกใจ รีบกล่าววามหาอุปราชป่วยแต่เพียงเล็กน้อย ใจนจึงกล่าวความฉกรรจ์ฉะนี้

ขงเบ้งจึงว่า เราป่วยครั้งนี้อาการหนักวิกฤตกว่าทุกครั้ง จึงได้สำรวจตรวจตราดาวขุนพลประจำตัวซึ่งสถิตอยู่เบื้องทิศอีสาน เห็นดวงดาวบริวารยังคงส่องแสงสุกใส แต่ดาวขุนพลดวงใหญ่อันเป็นดาวประจำตัวเรานั้นรัศมีหม่นหมองแดงริบหรี่ วิปริตกว่าแต่ก่อน เราจึงรู้ว่าชะตาชีวิตเราจะสิ้นแล้ว

เกียงอุยจึงว่า ถึงมาตรมันเป็นคราขาด มหาอุปราษักรัวิชาสืบทอดชีวิต ไฉนจึงไม่แต่งการบูชา บวงสรวงเทพยดา สะเดาะพระเคราะห์ ให้สืบทอดต่อไปแล้ว

ขงเบ้งจึงว่าวิชาบวงสรวงพระเคราะห์สืบทอดชีวิตนี้เราก็จ้างอยู่ แลบัดนี้เทพโลกบาลประจำทิศอุดรซึ่งทำหน้าที่จัดบัญชีเป็นตายของมนุษย์มิได้อยู่ในแดนมนุษย์แล้ว หากกลับขึ้นไปบนสวรรค์ สถิตอยู่ในวิมานในกลุ่มดาวเหนือตั้งแต่วันเพ็ญเดือนเก้า การจะสำเร็จประการใดหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นกับสวรรค์ลิขิตว่า กำหนดอายุเราจะยืนยาวต่อไปได้อีกหรือไม่ แต่กระนั้นก็จะลองทำพิธีกรรมตามคำท่านเพื่อทราบเจตนาสวรรค์ว่าเป็นประการใด

กล่าวดังนั้นแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้เกียงอุยจัดหาธูปเทียนเสื่อกระดาษด้วยเสื่อคลุมสีดำจำนวนสี่สิบเก้าคนถือ ธงดำประดับภาพกลุ่มดาวเหนือ ทำหน้าที่รักษาการณ์อยู่โดยรอบค่ายพักของขงเบ้ง ภายในค่ายให้จัดโคมไฟสี่สิบเก้าดวงวางเรียงรายเป็นรูปวงกลมเหมือนจักรวาล ตรงกลางวงกลมจุดโคมไฟอีกเจ็ดดวงวางตามตำแหน่งของดาวเหนือ ด้านหน้าไฟตำแหน่งดาวเหนือจุดโคมใหญ่เป็นโคมเสียงทนายชะตาชีวิต

ขงเบ้งได้สั่งกำชับเกียงอุยว่า ในเวลาเจ็ดวันนี้ห้ามคนนอกเข้ามาในค่ายพักของเราโดยเด็ดขาด ถ้ามาตรมันมีก็จงดวงสิ่งใดให้เกียงอุยตัดสิ้นใจแก้ไขสิ่งการได้ตามที่เห็นสมควร สำหรับอาหารการกินให้ศิษย์รับใช้ของเราเอาเข้ามาข้างในค่ายพัก เราจะทำพิธีสืบทอดชีวิตเป็นเวลาเจ็ดวัน หากครบเจ็ดวันแล้วโคมเสียงทนายอายุเรายังคงรุ่งเรืองสว่างไสว อายุเราก็จะยืนยาวไปอีกสิบสองปี แต่ถ้าหากโคมไฟดับลงในกลางคืน อายุเราก็จะสิ้นเป็นแน่แท้ ให้เกียงอุยท่านกวาดขันระมัดระวังตามที่เราสั่งการโดยเคร่งครัด

เกียงอุยคำนับรับคำสั่งขงเบ้งแล้วกล่าวว่า ด้วยอำนาจแห่งความซื่อตรง จงรักภักดีของมหาอุปราษ จงดลบันดาลให้โคมชีวิตได้ประสิทธิ์รุ่งโรจน์ดังปรารถนาเถิด กล่าวดังนั้นแล้วเกียงอุยจึงคำนับออกไปรักษาการอยู่ด้านนอกค่ายพักของขงเบ้ง

พอเกียงอุยออกไปแล้วขงเบ้งจึงจุดธูปเทียนบูชาเทพยดาประจำดาวเหนือคือเทพโลกบาลทิศอุดรผู้คุมบัญชีตายของมนุษย์ แล้วตั้งสัตยาธิษฐานว่าข้าพเจ้าถูกคิดเหลี่ยม-ขงเบ้ง ได้ถือรับสั่งของพระเจ้าเล่าปี่ให้ทำการปราบปรามศัตรูราชสมบัติ รวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง พื้นฟ้าเขตพระราชวังศันให้รุ่งเรืองดังแต่ก่อน ข้าพเจ้าได้ยกทหารมาทำการถึงหกครั้งแล้วก็ยังไม่สำเร็จ บัดนี้ชะตาชีวิตใกล้ดับสูญ หากสิ้นบุญข้าพเจ้าแล้วศัตรูราชสมบัติก็จะฮึกเหิมก่อการกำเริบ ไม่อาจปราบปรามได้อีกต่อไป ขออำนาจแห่งความจงรักภักดีที่ข้าพเจ้ามีต่อพระราชวังศันและพระเจ้าเล่าปี่เป็นที่ตั้งแห่งสัตยาธิษฐาน ขอให้เทพโลกบาลประจำทิศอุดรได้เมตตา ยืดเวลาอายุข้าพเจ้าออกไปอีกสิบสองปีด้วยเทอญ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความสัตยาธิษฐานของขงเบ้งว่า ขงเบ้งได้อาราธนาเทพยดาว่า ตัวข้าพเจ้าชื่อถูกคิดเหลี่ยมคือขงเบ้ง เอากำเนิดมาในระหว่างแผ่นดินจลาจล พระเจ้าเล่าปี่อุตสาหไปหาข้าพเจ้าถึงสามครั้ง ก็ได้มาช่วยทำการทำนุบำรุงแผ่นดิน พระเจ้าเล่าปี่นั้นมีพระคุณชุบเลี้ยงข้าพเจ้าถึงขนาด เมื่อพระองค์จะสวรรคตก็ได้สั่งการทั้งปวงไว้แก่ข้าพเจ้า แลข้าพเจ้าก็ได้คิดอ่านทำการสงครามหวังจะกำจัดศัตรูแผ่นดิน แลการทั้งนี้ก็ไม่สำเร็จ บัดนี้เห็นดาวสำหรับตัวข้าพเจ้าเศร้าหมองจะถึงกำหนดอายุอยู่แล้ว ตัวข้าพเจ้าตั้งใจจะทำการบำรุงพระมหากษัตริย์ก็ยังไม่สำเร็จ ขอเทพยดาทั้งปวงจงให้กำลังแลชีวิตข้าพเจ้าไว้ก่อน จะช่วยป้องกันดับร้อนอาณาประชาราษฎร์สืบไป แล้วนั่งอ่านมนต์ไปจนรุ่ง

สามก๊กฉบับสมบูรณได้พรรณนาความตอนนี้ว่า ขงเบ้งกราบไหว้พลาถอธัญฐานวิงวอนว่า เหลี่ยมเกิดมาในยุคจลาจล ปลงใจที่จะแก่เฒ่าอยู่ในดงไม้ลำธาร ด้วยเดชพระบารมีปกเกล้าปกกระหม่อมแห่งพระเจ้าเล่าปี่ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณ โปรดเยี่ยมเยียนกระหม่อมสามครา ทรงฝากฝังรัชทายาทกำพร้าอันสำคัญ มีเกล้าที่จะมีพยายามสุดแรง ยอมเหน็ดอดยากลำบากประดุจสุนัขหรืออาชญา ขอให้สัตย์ปฏิญาณที่จะปราบโจรกบฏ คาคามีถึงดาวขุนพลจวนจะร่วงหล่น อายุขัยในโลกมนุษย์ใกล้จะอวสาน ขอเคารพนบนอบด้วยหนังสือนี้ กล่าวต่อฟ้าคราม ณ เบื้องบนก้มหมอบคารวะหวังในความกรุณาแห่งสวรรค์ กรุณาหย่อนยานตรวจตรารับฟัง คดเคี้ยวประวิงเวลาตามที่ ข้าพพระพุทธเจ้าคำนวณเอาไว้ ณ เบื้องบนจะได้ทดแทนในพระมหากรุณาธิคุณแห่งเจ้าเหนือหัว ณ เบื้องล่างได้ช่วยชีวิตประชาราษฎร์ ได้กอบกู้ของเก่าคืนมา ได้บุชาราชวงศ์อยู่ตลอดกาล หามิใช่เกล้าที่จะวิงวอนอย่างมูสา แท้จริงโดยเหตุจำเป็น ครั้นไหว้คารวะธัญฐานวิงวอนจบก็ก้มหมอบอยู่ในกระโจมเพื่อรอให้ฟ้าสว่าง

พิธีบวงสรวงเทพโลกบาลประจำทิศอุดรดำเนินไปอย่างราบรื่นตลอดคืนวันแรก โคมไฟเสียงทนายชะตาชีวิตยังคงลุกโชติช่วง พอฟ้าสว่างขงเบ้งก็ออกวาราชการทั้งที่ยังมีอาการอ่อนเพลีย กำชับทนายทหารให้กวาดขันระมัดระวังรักษาค่ายอย่าได้ประมาท ในระหว่างนั้นขงเบ้งได้อาเจียนออกมาเป็นโลหิตอีกหลายครั้งแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ช่วยกันนวดคลึงเพ็น หมอประจำกองทัพก็เอายาระงับลมมาให้ขงเบ้งกิน

กลางวันขงเบ้งออกว่าราชการ ตกกลางคืนก็เข้ากระโจมกระทำพิธีบวงสรวงบูชาเทพยดา ร่ายมนต์พิเศษใน คัมภีร์ลี้ลับแห่งลัทธิเต๋าไปจนสว่าง จนเหตุการณ์ผ่านพ้นไปด้วยดีถึงหกวัน ดาวขุนพลประจำตัวของขงเบ้งบนอากาศที่บริบทวิฤกษ์ก็รุ่งเรืองขึ้นกว่าก่อน ในขณะที่โคมเสียงทลายอายุในกระโจมก็ลุกโชติช่วง ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็มีความยินดี ราฟิ่งว่าถ้าสวรรค์จะเมตตาให้ชีวิตเรายืนยาวไปได้อีกสิบสองปี โคมไฟชีวิต จึงโชติช่วงไม่ติดขัดวูบวาบแม้แต่น้อย

ฝ่ายสมอตั้งมั่นรักษาค่ายตามปกติ ครั้นเห็นหลายวันผ่านไปทหารขงเบ้งมิได้ยกออกมาทำรบก็สงสัย ใน ค่ำวันที่หกนั้นสมอจึงเดินออกไปนอกค่าย มองตรวจตราดูดารบนอากาศ เห็นดาวขุนพลประจำตัวของขงเบ้งบริบทเศร้าหมองไม่ส่องไสกดีใจ กล่าวกับ แสหัวป่าว่า เห็นดาวมหาอุปราษเมืองเสฉวนนั้นเศร้าหมอง เห็นอายุขงเบ้งจะถึงกำหนดอยู่แล้ว ท่านจงคุมทหารพันหนึ่งไป ณ ค่ายขงเบ้ง แม้เห็นทหารในค่ายนั้นสงบ อยู่ ขงเบ้งจะป่วยลงเป็นมั่นคง ท่านจึงร้องทำทนายให้ทหารขงเบ้งยกออกมารบ แม้เรารู้ประจักษ์ว่าขงเบ้ง เป็นประการใด จะได้คิดการต่อไป

แสหัวป่ารับคำสั่งสมอแล้ว เวลาเช้าตรู่จึงคุมทหารหนึ่งพันยกไปที่หน้าค่ายของขงเบ้ง แล้วให้ทหารร้อง ด่าทำทนายให้ฝ่ายจ๊กก๊กยกออกมารบกัน

ในขณะนั้นเกียงอุยเข้าไปในค่ายพักของขงเบ้ง เห็นขงเบ้งสยายผมชุกกระเป๋าร่ายมนต์ก้าวเท้าไปตาม ตำแหน่งดาวเหนือซึ่งได้จุดโคมไว้ข้างในค่ายพัก ได้ยินเสียงทหารร่ายก็โกรธด่าว่าทำทนายอยู่ข้างนอก ค่าย จึงเดินออกไปข้างนอกเพื่อจะตรวจตราดูให้รู้ความแน่ชัด

ขณะเดียวกันนั้นอุยเอียนคุมทหารรักษาการณ์อยู่ด้านนอกค่าย ได้ยินเสียงทหารร่ายก็มาร้องด่าทำทนายก็ โกรธ ราฟิ่งด่าแต่ในใจว่าไอ้พวกลูกเต๋า ชี้อลาดตาขาว หลายวันก่อนเรายกทหารออกไปร้องด่าทำทนาย กลับหดหัวอยู่แต่ในค่าย มาวันนี้ร้อ่านจะมาทำทนายให้เรายกออกไปรบ

อุยเอียนราฟิ่งดังนั้นแล้วก็ระลึกได้ว่าขงเบ้งได้กำชับทหารให้ตั้งมั่นรักษาค่าย แต่เพราะแรงแห่งโทสะอุย เอียนจึงวิ่งเข้าไปในค่ายพักของขงเบ้งเพื่อจะขออนุญาตนำทหารยกออกไปรบกับทหารของสมอ ี พลัง ปากก็กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ไอ้พวกชี้อลาดดุกก็ยกมาทำทนาย สิ้นค่ายเอียนก็ก้าวเท้าเข้าไปในค่าย พักของขงเบ้ง สะดุดโคมไฟเสียงทลายชีวิตของขงเบ้งล้มลง ไฟประจำโคมก็ดับลงในบัดดล

อุยเอียนเห็นดังนั้นก็ตกตะลึงยืนนิ่งซึ่งอยู่กับที่ ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็ตกใจ ทั้งกระบี่ลงกับพื้น พลังทอดถอน ใจว่าอายุเราสิ้นแล้ว

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า อุยเอียนได้ยินทหารสมอร้องทำทนายดังนั้นก็โกรธ มิได้รู้ว่า ขงเบ้งทำการอยู่ข้างใน จึงทะลวงเข้าไปหวังจะบอกขงเบ้ง พอสะดุดโคมสำหรับเสียงทลายอายุขงเบ้งนั้น ดับไป ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็ตกใจทั้งกระบี่เสีย ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าความตายนี้เป็นนุราณกรรม ถึงมาตร ว่าจะคิดอ่านแก้ไขประการใดก็ไม่พ้น ตัวเราครั้งนี้จะถึงความตายเป็นมั่นคง

ฝ่ายเกียงอุยเห็นอุยเอียนวิ่งสวนพรวดเข้าไปในค่ายพักของขงเบ้งก็ตกใจ รีบสาวเท้าตามเข้าไป เห็นโคม ไฟเสียงทลายชีวิตของขงเบ้งล้มดับลงกับพื้น เกียงอุยทั้งโกรธ ทั้งตกใจ ชักกระบี่ออกจากฝักจะฟันอุยเอียน

ขงเบ้งเหลือบมองเห็นดังนั้นจึงเข้ายุดเอากะเป๋ของเกียงอุยไว้ แล้วกล่าวว่าซึ่งท่านจะฆ่าอุยเอียนเสียนั้นไม่ สมควร เหตุทั้งนี้หาใช่ความผิดของอุยเอียนไม่ แต่เป็นเพราะเหตุที่อายุเราถึงกาลดับสูญแล้ว กรรมจึง บันดาลให้เป็นไป

ขงเบ้งกล่าวสิ้นคำลงก็ไออย่างรุนแรง โลหิตสดๆ ไหลออกจากปาก ขงเบ้งทรุดตัวล้มลงกับพื้นสิ้นสติ สมประดี

เกียงอุยและอุยเอียนเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบเข้าไปประคองขงเบ้งพาไปที่เตียงนอน แล้วช่วยกันแก้ไขจนขง เบ้งฟื้นคืนสติ

ขงเบ้งพอลืมตาได้สติก็กล่าวกับอุยเอียนว่า สมอทำการทั้งนี้เพราะคาดว่าเราป่วยหนัก จึงให้ทหารมายั่ว หวังจะทราบความจริงว่าเป็นประการใด ท่านจงคุมทหารออกไปรบพุ่งกับทหารสมอ อย่าให้ร้อรองรอยได้ ว่าเราป่วยอยู่

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**สามคำสั่งเสีย (ตอนที่572)**

ขงเบ้งทำพิธีลี้ลับบวงสรวงต่อเทพประจำดาวเหนือ ขอให้ยึดอายุออกไปอีกสิบสองปี พิธีสว่างไปด้วยดีจนเหลือเพียงวันเดียวก็จะสำเร็จการ แต่อุยเอี้ยนลูกแก้วโทสะที่เข้าศึกย้วย ผลุนผลันเข้าไปในกระโจมพิธี สะดุดโคมไฟเสียงทลายดับลง ขงเบ้งเกรงว่าข้าศึกจะรู้ว่าป่วย จึงสั่งอุยเอี้ยนให้ยกทหารไปรบกับข้าศึก

อุยเอี้ยนได้ยินคำสั่งของขงเบ้งที่ให้ยกทหารไปรบกับทหารของสุมาอี้ก็แจ้งในความคิดของขงเบ้ง จึงพาทหารออกจากค่ายจะออกไปรบกับแฮหัวป้า

ฝ่ายแฮหัวป้ายกทหารมาเพียงเพื่อจะหยั่งดูท่าที่ว่าขงเบ้งป่วยจริงหรือไม่เท่านั้น ครั้นเห็นอุยเอี้ยนคุมทหารจะออกจากค่ายไปรบพุ่งก็ตกใจ รีบพาทหารถอยกลับไป อุยเอี้ยนเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าพาทหารไล่ตามตี จนแฮหัวป้าหนีลี้ภัยไปแล้วจึงพาทหารกลับเข้าค่าย แล้วนำความเข้าไปรายงานแก่ขงเบ้ง

ขงเบ้งทราบรายงานจากอุยเอี้ยนแล้ว จึงสั่งให้อุยเอี้ยนคุมทหารออกไปลาดตระเวนรักษาตรวจตราค่ายมิให้ประมาท อุยเอี้ยนรับคำสั่งขงเบ้งแล้วจึงคำนับลากลับออกไป

ขงเบ้งเรียกเกียงอุยเข้ามาในที่ข้างเตียงแล้วกล่าวว่า ตัวเราตั้งใจจะบำรุงพระมหากษัตริย์ ก็ไม่สมความคิด เพราะชีวิตเราจะตายอยู่แล้ว แต่เรามีวิชาแลความรู้ แลตำราซึ่งได้เรียนมาคิดเป็นอักษรลึกลับหมื่นสี่พันร้อยสิบสองตัว คิดเป็นความยี่สิบสี่ข้อ การพิชัยสงครามแลตำราดูฤษบณ ฤษบ์ต่ำอยู่ในนั้นสิ้น เราพิเคราะห์ดูไม่เห็นผู้ใดซึ่งจะมีความอุตสาหะเรียนตำราทั้งนี้ได้ เห็นแต่ท่านผู้เดียวมีสติปัญญาสัตย์ซื่อ ทั้งประกอบด้วยความเพียรเป็นอันมาก ควรจะรักษาตำราแลเรียนให้ชำนาญไว้ได้

เกียงอุยได้ยินคำสั่งขงเบ้งดังนั้นก็ร้องให้ ขงเบ้งจึงสั่งทหารให้ไปขนตำราทั้งปวงเอามากองไว้เบื้องหน้า แล้วบอกแก่เกียงอุยว่าท่านจงศึกษาวิชาตามตำราทั้งนี้ไว้ทำการบำรุงแผ่นดินสืบไปเถิด

ขงเบ้งหยิบเอาตำราฉบับหนึ่งขึ้นมาเปิดให้เกียงอุยดู แล้วกล่าวว่า ตำราหน้าไม้นี้ของเราคิดเอง ยังมีได้ทำท่านจงเอาไว้แล้วคิดอ่านทำเถิด ยิ่งได้ที่ละสิบลูก

สามก๊กฉบับสมบูรณระบุนความซึ่งขงเบ้งได้กล่าวกับเกียงอุยตอนนี้ว่า ข้าความจริงตั้งใจจะถวายความจงรักภักดีอย่างสุดความสามารถ เอาดินแดนตงจวนกลับคืนมาให้ราชสำนักฮั่นได้ฟื้นฟูเจริญรุ่งเรืองอีกครั้ง แต่จนใจที่เจตนารมย์แห่งสวรรค์เป็นเช่นนี้ ข้าไม่เข้าก็เย็นคงจะตาย ตลอดชีวิตข้าที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมาได้ประพันธ์หนังสือไว้ยี่สิบสี่บท นับอักษรได้สิบหมื่นสี่พันหนึ่งร้อยสิบสองตัว เป็นหลักการประกอบด้วยแปดต่อท่า ศิลเจ็ด หกเกรงกลัว ห้าคร้ามขยาด ข้าได้วิเคราะห์ดูบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งหลาย ไม่มีผู้ใดจะมอบให้ได้ เฉพาะท่านเท่านั้นที่ควรจะได้รับกรถ่ายทอดหนังสือของข้า ขอให้ท่านอย่าประมาทคิดว่าไม่สำคัญ เกียงอุยรำไห้ครวระและรับมอบ ขงเบ้ง กล่าวอีกว่าข้ายังมีวิชาการยิงเกาทัณฑ์ติดต่อกันยังมีเคยได้ใช้ ลูกเกาทัณฑ์ชนิดนี้ยาวแปดนิ้ว ยิงครั้งเดียวจะปล่อยออกมาสิบลูก ล้วนได้วาดเป็นภาพอยู่แล้ว ท่านเครื่องยิงเกาทัณฑ์ชนิดใหม่ของขงเบ้งคิดประดิษฐ์ไว้ครั้งนี้คือเกาทัณฑ์กล ที่สามารถยิงได้ครั้งละสิบลูก เป็นเครื่องยิงที่วาดภาพแบบแผนรายละเอียดไว้ครบถ้วนแล้ว แต่ยังไม่เคยทดลองนำมาใช้ ถึงกระนั้นก็นับได้ว่าเป็นเกาทัณฑ์กลครั้งแรกของโลก และเป็นต้นแบบของปืนกลในระยะเกือบสองพันปีหลัง ความจริงในยุคนั้นฝรั่งชาติตะวันตกยังคงทำสงครามกันด้วยก้อนหินและท่อนไม้ ยังไม่รู้จักใช้ขี้นาว หอก ดาบ และเกาทัณฑ์เลย เห็นได้ชัดว่าชนชาติจีนไม่เพียงแต่สามารถคิดอ่านตำราพิชัยสงครามอันเป็นวิชาข้ามมนุษย์ด้วยกันได้อย่างพิสดารเท่านั้น ยังสามารถคิดค้นอาวุธร้ายแรงสามารถใช้ประหัตประหารเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเองครั้งละจำนวนมากได้ก่อนพวกฝรั่งอีกด้วย

เกียงอุยกระทำคารวะขงเบ้ง แล้วรับเอาตำรายิงเกาทัณฑ์กลซึ่งสามารถยิงได้ครั้งละสิบลูกมาถือแนบกับอก ในขณะที่น้ำตาไหลซึมเต็มใบหน้า

ขงเบ้งได้กล่าวต่อไปด้วยน้ำเสียงอันอ่อนล้าว่า หลังเราตายแล้วยังมีเรื่องสำคัญอีกสามเรื่องที่จะต้องทำต่อไป เรื่องแรกคือการถอยทัพกลับเมืองเสฉวนโดยปลอดภัย เรื่องที่สองคือการคิดอ่านกำจัดอุยเอี้ยนซึ่งจะเป็นกบฏทันทีที่เราตายแล้ว และเรื่องที่สามเป็นเหตุการณ์ข้างหน้า วิตกว่าเมืองเสฉวนจะถูกข้าศึกบุกกรุกโจมตี เราอาทรด้วยอาณาประชาราษฎร์ซึ่งทำนุบำรุงมาแต่ก่อนจะเดือดร้อนล้มตาย ข้อวิตกทั้งสามประการนี้เราได้คิดอ่านเตรียมการไว้แล้ว

ขงเบ้งหยุดหายใจอย่างเหนื่อยอ่อนครู่หนึ่ง จึงกล่าวสืบไปว่าให้ท่านสืบทอดภารกิจของเรา ทำนุบำรุงแผ่นดินสืบไปตามตำราทั้งปวงที่มอบไว้ให้ นี้ อนึ่งเมืองเสฉวนนั้นตั้งอยู่ในชัยภูมิอันเลิศล้ำ ยากแก่การที่

ข้าศึกจะเข้าตีได้ เพราะมีเส้นทางเป็นซอกเขาเล็กแคบ มากด้วยห้วยธารทิวกันดารอันตรายนัก จะมีก็แต่เส้นทางซอกเขาตำบลอิมเป็ง และช่องเขาเตงกุนสันเท่านั้นที่ข้าศึกอาจลอบยกกรุกเข้ามาได้

ขงเบ้งชี้ให้เกียงอุยดูแผนที่ตำบลอิมเป็งแล้ว จึงกล่าวว่าเมื่อเราตายแล้วให้จัดทหารไปตั้งรักษาการณ์อยู่ที่ซอกเขาตำบลอิมเป็งนี้ มาตรฐานข้าศึกจะยกมาเป็นอันมากก็ไม่อาจรุกฝ่าเข้าไปได้ อนึ่งเล่าเมื่อเสร็จการพิชิตพของเรแล้ว ให้นำศพไปฝังไว้ที่กลางทางในซอกเขาเตงกุนสัน อย่าได้ลืมความนี้เป็นอันขาด

เกียงอุยดูแผนที่ซึ่งขงเบ้งได้ชี้ให้ดูซอกเขาที่ตำบลอิมเป็งและเขาเตงกุนสันแล้วถามขงเบ้งว่าศพของมหาอุปราชจะให้ฝังไว้ ณ ตำแหน่งใด ขงเบ้งได้เอามือชี้ไปที่แผนที่ซึ่งเป็นเส้นทางระหว่างเขาเตงกุนสัน แล้วสั่งเกียงอุยให้เอาผู้กันไปกาไว้ตรงจุดที่กำหนดซึ่งเป็นตำแหน่งข้างทางของเส้นทางในหุบเขา แล้วกล่าวว่าให้นำศพเราฝังไว้ตรงจุดนี้ แต่อย่าให้ก่อสร้างหรือตั้งศาลใดๆ เป็นสำคัญ หลุมศพนั้นเมื่อฝังแล้วให้เกลี่ยกลบเสมอพื้นทางอย่าให้เป็นที่สังเกตได้

เกียงอุยสงสัยว่าเหตุใดขงเบ้งจึงไม่ยินยอมให้ศพตัวได้เข้าอยู่ในสุสานหลวงตามตำแหน่งมหาอุปราชและบิดรแห่งแคว้น อันเปี่ยมไปด้วยความอัศจรรย์งามตามตำแหน่งยศศักดิ์ กลับสั่งให้นำศพไปฝังตรากหน้าค้ำกลางหา อยู่ข้างทางกลางป่าเขาอันทิวกันดาร แต่เห็นขงเบ้งอ่อนเพลียจึงเก็บงำความสงสัยนั้นไว้

ขงเบ้งเรียกม้าตายเข้ามากระซิบพอได้ยินแต่เพียงสองคนว่า เมื่อเราตายแล้วอุยเอียนจะเป็นกบฏต่อแผ่นดิน ท่านจงไปอยู่กับอุยเอียน ทำตัวให้เป็นที่ไว้วางใจ เมื่อใดที่อุยเอียนแหงนหน้ามองฟ้า ร้องขึ้นว่าใครจะบังอาจมาฆ่า ก็ให้คิดอ่านสังหารอุยเอียนเสียให้จงได้

ขงเบ้งเห็นม้าตายร้องให้คำนับรับคำก็มีความวางใจ โบกมือเป็นที่ให้ม้าตายกลับออกไป ม้าตายเห็นดังนั้นก็ร้องไห้เสียงดังลั่นแล้วคำนับลาขงเบ้งกลับออกไปด้านนอก

ขงเบ้งเรียกตัวเอียวหิงเข้ามาข้างในค่ายพักแล้วกล่าวว่า ตัวท่านมีสติปัญญา สัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ทำราชการมานานเข้า จงคิดอ่านท่านบำรุงแผ่นดินพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้จำเริญสืบไป อายุเรานี้เหลืออยู่เพียงชั่วพระจันทร์อยู่บนฟ้าคืนนี้หรืออย่างช้าเพียงแค่วันพรุ่งนี้เท่านั้น แต่วิตกว่าเราตายลงเมื่อใดอุยเอียนก็จะคิดเป็นกบฏเมื่อนั้น

กล่าวแล้วขงเบ้งจึงหยิบซองหนังสือซึ่งปิดผนึกออกมาจากใต้หมอนมอบให้แก่เอียวหิง แล้วว่าเราได้คิดแผนกำจัดอุยเอียนไว้ในซองหนังสือนี้ ท่านจงเก็บไว้เป็นความลับ เมื่อถึงคราอุยเอียนเป็นกบฏยกมาทำอันตราย คับขันแล้วก็จงเปิดหนังสือนี้ออกดูแล้วจะรู้ความเอง

เอียวหิงสงสัยจึงกล่าวเป็นเชิงถามว่า อุยเอียนมีฝีมือกล้าแข็งเป็นอันมาก ยากจะหาแม่ทัพนายกองคนใดรบพุ่งสังหารอุยเอียนได้

ขงเบ้งจึงว่า ผู้ซึ่งจะสังหารอุยเอียนนั้นได้กำหนดตัวไว้แน่นอนแล้ว ไว้ถึงเวลาท่านจะรู้เอง ท่านจงทำตามแผนการที่เราสั่งไว้อย่าได้ประมาทเถิด

เอียวหิงเห็นขงเบ้งอ่อนอดโรยเต็มทีก็รู้สึกสงสารจึงร้องให้ รับคำขงเบ้งแล้วคำนับลากลับออกไป

ขงเบ้งสั่งความเอียวหิงเสร็จก็สลบสิ้นสติ เกียงอุยเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบแต่งภูิกามอบให้ม้าเร็วรีบส่งเข้าไปเมืองเสฉวนเพื่อกราบบังคมทูลให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบ

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบความว่าขงเบ้งป่วยหนักเห็นจะไม่มีชีวิตกลับเข้ามาเฝ้าอีกแล้วก็ตกพระทัย ตรัสสั่งให้ลิซกริบเดินทางไปเยี่ยมไข้ขงเบ้งที่ตำบลเขากิสานในทันที ลิซก รีบรับสั่งพระเจ้าเล่าเสี้ยนแล้วจึงรีบเดินทางไปถึงค่ายเขากิสาน แล้วเข้าไปเยี่ยมขงเบ้งถึงข้างในค่าย

ขงเบ้งทราบวาลีซกมาแต่เมืองเสฉวนก็ลืมตาขึ้นมอง ลิซกเห็นสภาพขงเบ้งดังนั้นก็ร้องไห้ แล้วกล่าวว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบข่าวว่ามหาอุปราชป่วย จึงตรัสสั่งให้ข้าพเจ้ามาเยี่ยมไข้แทนพระองค์

ขงเบ้งจึงว่า ตัวเรานี้คิดจะอยู่ทำราชการ บัดนี้หาบุญไม่ อายุจะถึงแก่ความตายในวันนี้พรุ่งนี้แล้ว ตัวท่านอยู่ภายหลังจงตั้งใจสัจรดต่อพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้เหมือนเรา ซึ่งจะใช้ผู้คนทำการสิ่งใดๆ จงประมาทการหนักแลเบากับสติปัญญาผู้นั้นให้ควรแก่การจึงใช้ อันการข้างฝ่ายทหารแลตำราพิชัยสงครามนั้นเราก็สั่งเกียงอุยไว้เสร็จแล้ว ท่านจงกลับไปทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนก่อนเถิดว่าเราเป็นคนบุญน้อย จะขอกราบถวายบังคมลาในวันพรุ่งนี้แล้ว เราจะแต่งหนังสือขึ้นไปถวายต่อภายหลัง

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า ขงเบ้งได้สั่งเสียลิซกผู้แทนพระองค์พระเจ้าเล่าเสี้ยนว่า เมื่อเราหาญไม่แล้ว การข้างฝ่ายทหารนั้นเรามอบหมายวางใจไว้กับเกียงอุยทั้งสิ้น จงกลับไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยน ให้โปรดเกล้าแต่งตั้งเกียงอุยสืบแทนตำแหน่งทางการทหารแทนตัวเรา ก็จะป้องกันรักษาบ้านเมืองไว้มิให้เป็นอันตรายได้

ลิซกรับคำสั่งขงเบ้งแล้วจึงคำนับลาแล้วรีบเดินทางกลับไปเมืองเสฉวน

พระพุทธศาสนายุคกลางแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดพรรษา เดือนสิบ แรมแปดค่ำ เวลาบ่าย ขงเบ้งซึ่งป่วย อากาศหนักประคองตัวลุกขึ้นจากเตียง สั่งทหารให้เอาเสื้อคลุมมาคลุมแล้วให้พยุ่งไปขึ้นเกวียนจะออกไป ตรวจตราดูแลค่ายทั้งปวง แต่พอไปถึงด้านหน้าค่ายสายลมหนาวโชยพัดจัดมา ขงเบ้งหนาวสะท้านทั้งตัว ไม่อาจออกไปตรวจตราค่ายได้ตั้งใจ จึงสั่งทหารให้ขึ้นเกวียนกลับเข้าค่ายตั้งเฝ้า

ขงเบ้งนั่งลงบนเตียงพลาทอดถอนใจใหญ่ แล้วรำพึงว่า ตัวเรานี้มีความสัจย์ซื่อต่อแผ่นดินจะมาถึงแก่ ความตาย เทพดาไม่ช่วยเราแล้วหรือ แล้วจึงสั่งให้ทหารตามตัวเอียวหงีมาพบ เอียวหงีตรวจตราค่ายอยู่ในที่ใกล้ พอรู้อีกรีบเข้ามาหาขงเบ้ง

ขงเบ้งเห็นเอียวหงีจึงกวักมือเรียกเข้ามาใกล้แล้วกล่าวว่า ตัวเราจะหาญไม่ ท่านจะเป็นผู้ใหญ่อยู่ใน กองทัพ จงเลี้ยงดูทหารทั้งปวงอย่าให้เสียใจ อันเองเป้ง ม้าตาย เลี้ยวหัว เดียวแฉ็ก เดียวหงี ท่านนี้มีใจ สัจย์ซื่อ ท่านจงทำนุบำรุงให้เหมือนตัวเรา อนึ่งเมื่อท่านจะเลิกกองทัพกลับไปนั้นอย่าว่าวาม ให้ถอยไป โดยปรกติ ถึงมาตรว่าข้าศึกจะติดตามไปก็ช่วยกันรบพุ่งป้องกัน อย่าให้มีอันตรายแก่ทหารใหญ่น้อยได้ อันเกียงอุยนั้นมีสติปัญญาแลฝีมืออยู่ เราก็ได้สั่งการทั้งปวงไว้เสร็จแล้ว แม้ท่านจะทำการสิ่งใดก็ให้ปรึกษากันกับเกียงอุย

เอียวหงีร้องไห้รับคำสั่งขงเบ้งที่มอบหมายให้ทำหน้าที่แม่ทัพแทนเมื่อขงเบ้งตายแล้ว และกล่าวว่ามหาอุปราชาจงวางใจ ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามคำสั่งฝากฝังสั่งเสียของมหาอุปราชาด้วยชีวิต และจะพากองทัพถอย กลับเมืองเสฉวนให้ปลอดภัยจงได้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลพยงดาวขนพล (ตอนที่ 573)

ทันทีที่อุยเอียนสะดุดโคมไฟเสียงทวยชีวิตดับลง ขงเบ้งก็รู้ว่าอายุขัยสิ้นแล้ว แต่ห่วงการข้างหลังจึงสั่งเสียไว้กับผู้วางใจรวมสามเรื่อง คือแผนการล่าถอยทัพมิให้เป็นอันตรายอย่างหนึ่ง แผนการกำจัดอุยเอียนซึ่งจะ ก่อการกบฏอย่างหนึ่ง และแผนการช่วยป้องกันชีวิตชาวเมืองเสฉวนหากข้าศึกจะยกเข้าตีในวันข้างหน้าอีก อย่างหนึ่ง

ขงเบ้งมอบหมายตราประจำตำแหน่งแม่ทัพให้เอียวหงีทำหน้าที่บัญชาการทัพแทนแล้ว ยังคงวิตกว่าใน ระหว่างถอยทัพนั้นอาจเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดหมายขึ้น ขงเบ้งจึงเรียกเกียงอุยและเอียวหงีเข้ามาใกล้ เตียงที่นอน แล้วกระซิบว่าเส้นทางเดินทัพถอยกลับไปเมืองเสฉวนนั้น จะต้องผ่านเส้นทางหุบเขาและต้อง เดินทัพบนสะพานลอยที่เชื่อมระหว่างหุบเขา หากถูกตัดเส้นทางนั้นแล้วกองทัพก็จะเป็นอันตราย แต่ยังมี เส้นทางลับอีกเส้นทางหนึ่งซึ่งเราได้สำรวจภูมิประเทศไว้แล้ว ดังนั้นถ้าเกิดเหตุร้ายขึ้นในระหว่างถอยทัพ สะพานลอยถูกตัดขาด ก็ให้ลอบยกกองทัพไปตามเส้นทางลัดนั้นเถิด ขงเบ้งกล่าวแล้วก็ชี้มือไปที่แผนที่ให้ เอียวหงีและเกียงอุยเห็นเส้นทางลับสายนั้น

เอียวหงีและเกียงอุยได้ยินดังนั้นก็รับคำสั่งขงเบ้งว่า มหาอุปราชาอย่าได้วิตกสับสนไปเลย สติปัญญาการคิดอ่าน ของมหาอุปราชาข่มครองให้กองทัพเราล่าถอยกลับเมืองเสฉวนโดยปลอดภัยเป็นมั่นคง

กล่าวแล้วสองขุนนางผู้ใหญ่ก็ร้องไห้ ตระหนกกว่าขงเบ้งนี้ นานูชาศรัทธาอย่างยิ่งนัก แม้ยามป่วยเจ็บใกล้จะตายก็ ยังห่วงหาอาทรไพร่ทหาร แล้วคิดอ่านปกป้องคุ้มครองมิให้ได้รับอันตราย ต่างคนต่างสำนึกในพระคุณของ ขงเบ้งเป็นล้นพ้น

ขงเบ้งสั่งเสียเอียวหงีและเกียงอุยเสร็จแล้ว จึงสั่งทหารให้เอากระดาษและฟู่กันมาวางไว้ที่โต๊ะข้างเตียง ขงเบ้งพยุ่งตัวลุกออกจากเตียงที่นอนอย่างยากลำบากตรงไปที่โต๊ะยามนั้นใจก็หวนรำลึกถึงพระคุณของ พระเจ้าเล่าปี่ น้ำตาขงเบ้งก็ไหลพรากอาบแก้ม ขงเบ้งกลืนน้ำตาแล้วแต่งฎีกาเป็นใจความว่า

ข้าพระพุทธเจ้าผู้ก่อกวนเหี้ยม-ขงเบ้ง ขอแต่งฎีกาฉบับนี้มากราบบังคมลาแทนตัว ด้วยเมื่อพระองค์ได้ทอดพระเนตรฎีกาฉบับนี้ ชีวิตของข้าพระองค์ย่อมถึงกาลสิ้นแล้ว จึงไม่อาจมาถวายบังคมลาด้วยตนเอง ข้าพระพุทธเจ้าเดิมเป็นชนชาวสามัญแห่งเมืองลำเอียง ชีวิตแต่น้อยค้มใหญ่ไม่ปรารถนาลาภ ยศ สุข สรรเสริญ มุ่งหน้าศึกษาวิทยาการทั้งนูนนู้ เสพเสวนาด้วยเหล่าบัณฑิตอันเป็นมิตรสหาย หมายถึงวิถีเวกอยู่กับธรรมชาติในป่าเขา ด้วยรู้ดีว่าสรรพสิ่งเกิดแล้วตั้งอยู่และย่อมดับสูญ ไม่มีสิ่งใดจะล่วงพ้นความดับไปได้ พระเจ้าเล่าปี่ทรงมีพระเมตตาฝ่าพายุลมและหิมะอันหนาวเหน็บไปเยือนข้าพระองค์ถึงกระท่อมน้อยถึงสามครั้ง มิได้ถือพระองค์และมีได้คำนึงถึงความตรากตรำพระวรกาย ทรงปรารถนาปณิธานอันสูงส่งว่าแผ่นดินเป็นจลาจล คนพาลสันดานหยาบครองอำนาจในบ้านเมือง อาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อนทุกข์ยอมหญ้า ทรงปรารถนาจะรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง ฟืนฟู่เชิดชูพระราชวงศ์สืบให้รุ่งเรืองเฟื่องฟูเหมือนครั้งแผ่นดินองค์ปฐมบรมกษัตริย์ ท่านบำรุงอาณาประชาราษฎร์ให้ร่มเย็นเป็นสุข ข้าพระพุทธเจ้าเลื่อมใสในน้ำพระทัยอันประเสริฐ จึงละวิเวกสุข ดิตตามรับใช้เบื้องพระยุคลบาท แต่กรรมบันดาลให้เป็นไป ส่องแต่ในพระบรมโกศจึงเสด็จสู่สวรรคตก่อนที่พระราชธุระจะสำเร็จ ทรงฝากฝังได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทให้ข้าพระองค์ได้ท่านบำรุงเหมือนหนึ่งพระองค์เอง ข้าพระองค์ก็ได้ถวายความจงรักภักดีด้วยความสัตย์สุจริต มิได้คิดถึงความยากลำบากและชีวิตตัว และด้วยวิตกว่าศัตรูเหนือไต่ยังไม่ราบคาบ จึงจำต้องผูกมิตรกับศัตรูใต้ มุ่งทำลายศัตรูเหนือ เพื่อบรรลุลงพระราชนิธานอันสูงส่ง ข้าพระองค์ได้กรีธาทัพปราบปรามศัตรูแผ่นดินถึงหกครั้ง ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ แต่สวรรคตกลับไร้ความยุติธรรม ลิขิตชะตาชีวิตข้าพระองค์ให้สิ้นสุดแต่เพียงนี้ วันเวลาข้าพระองค์ ณ บัดนี้มีเหลืออยู่ไม่เกินเวลาที่พระเจ้าจันทร์จะโคจรอยู่บนนภากาศเท่านั้น วิตกด้วยการแผ่นดินข้างหน้า จึงขอพระราชทานกราบบังคมทูลว่าซึ่งจะปกครองแผ่นดินให้ร่มเย็นเป็นสุขนั้นแผ่นดินกว้างใหญ่ยิ่งกว่ากำลังใครแต่ผู้เดียวจะแบกรับได้ ขอพระองค์ได้เสวนาคบหากับผู้เป็นบัณฑิต เชิญชวนเข้ามาร่วมแบกรับพระราชภารกิจอันสูงหนักดังแผ่นดิน พลิกเสวยละเวนไม่เสพเสวนาด้วยเหล่าพาล มอบหมายการงานทั้งปวงให้ถูกคน ใช้คนทั้งปวงให้เหมาะสมแก่ความสามารถและการงาน ขอพระองค์จงทรงมีความอดทนต่อภาระที่จะถูกเหล่าบัณฑิตชักพาไปในทางที่ถูกต้อง ขอพระองค์ทรงมีความอดทนต่อถ้อยคำอันหวานของเหล่าพาลที่จะชักนำไปในทางที่ผิด แลข้าพระองค์นั้นมิที่นาห่าสับไร่ มีต้นหมอนแปดร้อยต้น เพียงพอต่อการเลี้ยงดูบุตรภรรยาครอบครัวไม่ขัดสน ไม่ต้องทรงพระราชทานสิ่งใดเป็นบำเหน็จจึก ทรัพย์สินเครื่องใช้ส่วนตัวของข้าพระองค์มิได้มีสิ่งใด ส่วนบรรดาข้าวของและที่พอกอาศัยอันเป็นของพระราชทานนั้นเมื่อสิ้นบุญข้าพระพุทธเจ้าแล้วขอถวายกลับคืนเพื่อทรงโปรดนาข้าพระองค์หลงสำหรับแจกจ่ายข้าทหาร ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ฎีกาสุดท้ายของขงเบ้งฉบับนี้มีความว่า ข้าพเจ้าขงเบ้งขอกราบถวายบังคมมาให้ทราบ ด้วยข้าพเจ้าแจ้งอยู่ว่าบรรดากรรมมาถึงแล้ว แลตัวข้าพเจ้านี้ก็อดสำหัดตั้งใจทำราชการตามสติปัญญา พระเจ้าเล่าปี่ซบเลี้ยงให้เป็นใหญ่ถึงเพียงนี้ แต่ข้าพเจ้ามีความวิตกอยู่ว่าศัตรูฝ่ายเหนือฝ่ายใต้ยังไม่ราบคาบ ควรหรือจะมาด่วนถึงแก่ความตาย ก็คิดแค้นอยู่ทุกเวลา แม้ข้าพเจ้าตายแล้วพระองค์จงรักษาความสัตย์ บำรุงอาณาประชาราษฎร์ให้อยู่เย็นเป็นสุขตามประเพณี อยาได้เชื่อฟังคำคนอันเป็นพาล บ้านเมืองจึงจะปรกติสืบไป อันในที่อยู่ข้าพเจ้านั้นมีต้นหมอนสำหรับเลี้ยงไหมอยู่ถึงแปดร้อยต้น นาห่าสับไร่ แลที่นาที่ต้นหมอนนี้ก็พอจะเลี้ยงดูบุตรภรรยาข้าพเจ้าอยู่แล้ว อันทรัพย์สิ่งของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเรือนนั้นขอให้อาไปไว้ในท้องพระคลัง จะได้แจกทหาร

สามก๊กฉบับสมบูรณได้ระบุนความในฎีกาของขงเบ้งว่า ฟังมาว่าความเป็นความตายนั้นย่อมเป็นเรื่องธรรมดา ยากที่จะหนีรอดจากชะตากรรมที่แน่นอนได้ บัดนี้ความตายจนจะมาถึง ปรารถนาที่จะถวายความซื่อสัตย์จงรักภักดีจนสิ้นสุด ข้าพระพุทธเจ้าเหลียงอุปนิสัยโง่เขลาปัญญาทึบ ประสบชีวิตในยามทุกข์ยากลำบากรับแบ่งปายอาญาสิทธิกองทัพ เกิดเหตุพระบัญชา ควบคุมดูแลอำนาจเป็นพิเศษ ได้ปฏิบัติกรกริธาทัพปราบปรามภาคเหนือยังมีประสบความสำเร็จ ใจนในยามนี้ต้องมาเจ็บป่วยเข้าขั้นหมดหวัง ชีวิตแขวนอยู่ในเวลาเข้าเย็น มีอาจรับใช้พระองค์ถึงที่สุด ต้องกล้ำกลืนความแค้นสุดพรรณนา ขอทูลขอพรปรารถนาให้พระองค์ทรงพระราชหฤทัยปล่อยใสรักสันโดษ ทรงผูกพันโปรดทวยราษฎร์ ทรงรอบรู้ทุกเวทิตาแต่ส่องแต่ที่ล่วงลับไปแล้ว ทรงแผ่พระเมตตาตามหากฤณาธิคุณทั่วจักรวาล เลือกสรรยกย่องปราชญ์ที่ซุ่มซ่อนตัว เพื่อให้เมธาผู้ประเสริฐถวายตัวเข้ามา ถอดถอนขับไล่ผู้ทุจริตมิจลาชีพออกไปเพื่อฟื้นฟูจารีตประเพณีให้ดังมา ข้าพระพุทธเจ้ามีต้นหมอนอยู่แปดร้อยต้น มีนาอยู่ห่าสับไร่ เรื่องเสื้อผ้าอาหารการกินบุตรหลานพ้อมีเหลือเฟือ ส่วนสิ่งของที่ข้าพระพุทธเจ้าติดตัวใช้สอยอยู่ภายนอกก็เฉพาะพอใช้ในหน้าที่ขุนนางเท่านั้น มิได้กระทำหรือมีสมบัติใดๆ วันใดที่ข้าพระพุทธเจ้ามรณา มิได้มีทรัพย์สมบัติอยู่ภายใน หรือมีเงินทองอยู่ภายนอก โดยเป็นการทวยศต่อได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าปกกระหม่อมแม้แต่ประการใด

ขงเบ้งแต่งฎีกาเสร็จแล้วผนึกใส่ซองมอบให้เสียวหงีนำไปถวายพระเจ้าเล่าเสี้ยน แล้วกล่าวกับเสียวหงีต่อไปว่า หลังจากเราถึงแก่ความตายแล้วห้ามมิให้ทหารทั้งปวงร้องไห้ไว้ทุกข์เป็นเด็ดขาด ให้ต่อโลงนั่งมีพื้นที่นั่งสูง เอาศพเราใส่ไว้ในโลงนั้นในท่านั่งห้อยเท้า ให้เอาข้าวสารเจ็ดเมล็ดใส่ไว้ในปาก และเอาโคมตะเกียงดวงหนึ่งจุดไว้ที่ฝ่าเท้า ดังนี้แล้วดวงวิญญาณของเราจะล่องลอยขึ้นไปบนสวรรค์ บังคับดาวประจำตัวขุนพลไม่ให้หล่นจากฟ้าสักชั่วระยะเวลาหนึ่ง เมื่อดาวขุนพลประจำตัวเราไม่ร่วงลงจากฟ้าฟ้าใน

เวลาล่าถอยทัพ สุมาอี้ก็จะสงสัยว่าเราถึงแก่ความตายจริงหรือว่าเป็นกลอุบาย เห็นจะไม่กล้ายกมาทำอันตราย

ขงเบ้งหยุดหอบหายใจอยู่อีกครู่ใหญ่ ในขณะที่เฉียวหวิ้และเกียงอุยยังคงนั่งนิ่งตั้งใจฟังด้วยน้ำตาอาบใบหน้า แล้วขงเบ้งจึงกล่าวสลับไปว่าในการล่าถอยทัพจากแดนที่ลึกเข้ามาในแดนของข้าศึกนั้นยากลำบากนัก ให้ท่านสั่งการให้กองทัพส่วนหลังค่อยๆ ทอยล่าถอยทัพกลับไปก่อน กองทัพส่วนหน้าค่อยๆ ล่าถอยทัพกลับไปอย่างช้าๆ ให้เอาหุ่นรูปตัวเราซึ่งจัดเตรียมไว้แล้วบรรทุกไปในเกวียนที่เราเคยนั่งคุมกองหลังล่าถอยทัพไป มาตรฐานว่าสุมาอี้ยกกองทัพมาตามตี ก็ให้กองหลังแปรขบวนกลับหน้าตั้งขบวนรบ ชูธงจุดเพลิงอันเป็นธงประจำตัวเราให้เด่นชัดที่ข้างเกวียน เช่นเกวียนออกไปหน้าขบวนรบ สุมาอี้จะสำคัญว่าตัวเราท่ากลอุบาย เห็นจะถอยทัพหนีประหนึ่งสุนัขโดนน้ำร้อนลวกจะนั้น

ขงเบ้งกล่าวสิ้นความก็ไออีกหลายครั้ง โลหิตสดๆ ไหลออกจากปาก ขงเบ้งหลับตาพริ้มอยู่บนเตียงเฉียวหวิ้และเกียงอุยเห็นดังนั้นก็สงสารพากันร้องไห้ แล้วกล่าวว่าถ้อยคำที่ปวงทมิฬหาอุปราษได้บัญชาข้าพเจ้าจะจดจำให้แม่นยำไว้ในใจ ขอมหาอุปราษอย่าได้หวงใยสลับไปเลย

พอเวลาค่ำลงขงเบ้งสั่งทหารให้พยุ่งตัวออกไปด้านนอกค่ายพักอีกครึ่งหนึ่ง เทศกาลแรมแปดค่ำ เดือนสิบสองค่ำมีดสนิทราวกับฝันผ้าสีดำ เห็นดาวพราวพร่างเต็มท้องฟ้า ขงเบ้งแหงนหน้ามองฟ้าเบื้องทิศอีสานพลางชี้นิ้วไปที่ดาวใหญ่ดวงหนึ่งซึ่งมีรัศมีสีแดงตั้งสีเลือด แต่รีบหรีเศร่าหมองโรยราวจะร่วงหล่นจากฟากฟ้า แล้วกล่าวว่านี่คือดาวขุนพลประจำตัวเรา

เกียงอุย เฉียวหวิ้ และทหารองครักษ์ใกล้ชิดมองตามมือของเบ้งไปบนอากาศก็รู้สึกเศร่าสลดใจ เพราะดาวประจำตัวขุนพลของขงเบ้งรีบหรีเศร่าเต็มที ประหนึ่งกำลังจะร่วงหล่นลงจากฟากฟ้า อุปมาคล้ายกับผลไม้สุกใกล้หลุดออกจากขั้วตกลงสู่พื้นจะนั้น

ทุกคนมองดวงดาวบนอากาศแล้วหันไปมองขงเบ้ง ต่างคนต่างหยุดนิ่งอยู่ในความสงบ แลเห็นขงเบ้งเอากะบี่ชี้ไปที่ดาวประจำตัว ปากก็พร่ำท่องสวดมนต์อันเป็นไสยเวทย์ในลัทธิเต๋า พอท่องมนต์จบกระแสลมหนาวก็พัดมาวูบใหญ่ ขงเบ้งสลับสิ้นสติสมประดี เฉียวหวิ้และเกียงอุยจึงให้ทหารพยุ่งขงเบ้งกลับเข้าไปในค่ายพัก

ในขณะนั้นลิสกได้เดินทางกลับมาที่ค่ายพักของขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง เห็นผู้คนในค่ายพักของขงเบ้งสับสนอลหม่านก็ตกใจ รีบสาวเท้าเข้าไปในค่ายพักของขงเบ้ง เห็นขงเบ้งนอนสลบไสลอยู่บนเตียงก็ร้องไห้ ปากก็กล่าวรำพึงว่าหรือตัวเรามาล่าเข้าไปไม่ทันการ การใหญ่ของแผ่นดินเห็นจะเสียหายเป็นแน่แท้

สิ้นคำว่าแผ่นดินจะเสียหาย ลิสกเห็นขงเบ้งล้มตาศื้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วเบือนหน้าหันมามองลิสกอย่างยากเย็น

ขงเบ้งขยับปากด้วยความยากลำบาก กล่าวด้วยน้ำเสียงอันแผ่วเบาว่า ข้าพเจ้ารู้จุดมุ่งหมายการมาของท่านเป็นอย่างดี

ลิสกได้ยื่นคำขงเบ้งก็รู้ว่าขงเบ้งล่วงรู้เจตนาการมาของตน จึงชิงกล่าวเสียเองว่าข้าพเจ้าเดินทางมาครั้งนี้เนื่องเพราะองค์พระจักรพรรดิมีพระบัญชาให้มาขอความเห็นจากมหาอุปราษเกี่ยวกับการแผ่นดินหลังจากสิ้นบุญท่านแล้วว่าผู้ใดสมควรที่จะเป็นมหาอุปราษแทนตัวท่าน

ขงเบ้งกล่าวตอบด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาตะกุกตะกักว่าเจียวฮ้วนเป็นขุนนางผู้ใหญ่ เป็นบัณฑิต ใญ่การแผ่นดินเป็นอันมาก มีความสามารถซื่อสัตย์จงรักภักดี ควรที่จะแทนตำแหน่งข้าพเจ้าได้

ลิสกจึงถามต่อไปว่า ถ้าหากเจียวฮ้วนสิ้นบุญแล้ว มหาอุปราษเห็นว่าผู้ใดเหมาะสมที่จะดำรงตำแหน่งสืบแทนเจียวฮ้วน

ขงเบ้งพยายามตอบอย่างยากเย็นด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบาและตะกุกตะกัก ในขณะที่ดำนั้นพริ้มสนิทว่าถ้าเจียวฮ้วนตายให้ตั้งบิสุยแทนเจียวฮ้วนเถิด

ลิสกได้ถามต่อไปว่า ถ้าหากบิสุยตาย จะให้ผู้ใดแทนบิสุยเล่า

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม

สินบุญของเบ้ง (ตอนที่574)

หลังจากรู้ชะตากรรมตนเองว่าอายุเหลืออยู่เพียงพระจันทร์โคจรอยู่บนฟ้า ขงเบ้งจึงมอบหมายให้เอียวหวิงควบคุมกองทัพแทน มอบหมายแผนการกำจัดอุยเอียนและแผนการถอยทัพจนเป็นที่วางใจว่ากองทัพจะไม่เป็นอันตรายแล้ว ขงเบ้งจึงแต่งฎีกาถวายบังคมลาพระเจ้าเล่าเสี้ยน และเสนอให้แต่งตั้งเจียวฮ้วนเป็นมหาอุปราชแทน เมื่อเจียวฮ้วนตายก็ให้ตั้งบิฮุยแทน

ทุกคนตั้งใจฟังว่าหลังจากบิฮุยตาย ผู้ใดจะได้ครองตำแหน่งมหาอุปราชแทน แต่ไม่มีเสียงตอบจากขงเบ้ง สายลมเย็นเยือกหนาวจับหัวใจโชยพลิวผ่านม่านค้ายพักเข้ามาถึงข้างใน ลีซก เกียงอุย และเอียวหวิง มองไปที่ขงเบ้ง เห็นนอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่บนที่นอน มือซ้ายทอดราบอยู่ข้างตัว มือขวาพาดอยู่บนอกนิ่งสนิทไม่มีไม่เห็นรอยกระพือของการหายใจ ลีซกรับยกมือขึ้นแตะที่ปลายจมูกของขงเบ้งปรากฏว่า ลมฮัสสาสะ ปัสสาสะหมดสิ้นแล้ว ขงเบ้งอำลาโลกไปอย่างสงบต่อหน้าผู้คนที่วางใจในวันแรมแปดค่ำ เดือนสิบ พุทธศักราชเจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดพรรษา ในขณะที่อายุได้ห้าสิบสี่ปี เป็นช่วงเวลาเวลาที่พระเจ้าเล่าเสี้ยนเสวยราชสมบัติได้สิบสองปี

ลีซกกล่าวขึ้นด้วยอาการตกใจว่า มหาอุปราชสิ้นลมแล้ว ในพลันนั้นเสียงร้องไห้ก็ดังระงมขึ้นในค่ายพักของขงเบ้ง

พญามังกรแห่งเทือกเขาโงลังกั๋งซึ่งเลื่องชื่อลือชาวามีสติปัญญาลึกล้ำกว้างขวาง แจ่งฟ้าจบดิน เป็นเอกอยู่แต่ผู้เดียวในโลก ทั้งๆ ที่เดิมที่มีปณิธานแห่งชีวิตที่ไม่ปรารถนาลาภยศสรรเสริญ หมายอยู่วิเวกในป่าเขาสำเนาไพร เสพเสวนาอยู่กับเหล่าบัณฑิตมิตรสหาย ศึกษาค้นคว้าวิทยากรมมากมาย แต่จำต้องยอมละวิเวกสุขเข้าคฤงงาน ด้วยไม่อาจทนทานต่อมือซึ่งพนมโดยสุจริตของพระเจ้าเล่าปี่ ผู้มีปณิธานอันสูงส่งใหญ่หลวงที่จะกอบกู้แผ่นดินราชวงศ์ฮั่นให้รุ่งเรืองเฟื่องฟู ทำนุบำรุงอาณาประชาราษฎร์ให้ร่มเย็นเป็นสุข ทั้ง ๆ ที่รู้ดีว่าการละวิเวกออกจากเขาเข้าไปช่วยเหลือเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเล่าปี่นั้นมีความเสี่ยงสูงที่จะต้องรากลือถึงแก่ความตาย ก็มีได้ยอมจำนนต่อลิขิตแห่งสวรรค์ ด้วยมั่นใจว่าสติปัญญาของมนุษย์ที่มีพลังแห่งความจงรักภักดีอันบริสุทธิ์สัจย์ซื่อ จะสามารถเอาชนะและเปลี่ยนแปลงลิขิตสวรรค์ได้ จึงส่งลาจุกัดกินผู้นองยามจะลงจากเขาว่า เสร็จการแผ่นดินแล้วจะกลับมาทำอะไรไหนอยู่ตามประสาพี่น้องตั้งแต่ก่อนวันเวลาแรกที่ลงจากเขานั้นพระเจ้าเล่าปี่กำลังสิ้นเนื้อประดาตัว ผืนแผ่นดินสักตาราจกนี้หนึ่งก็ไม่มีมิหนำซ้ำยังถูกศัตรูรุกไล่โจมตีจนไม่มีที่จะตั้งตัว แต่ด้วยสติปัญญาครอบฟ้าคลุมดิน ขงเบ้งจึงสามารถนำปากกองทัพของพระเจ้าเล่าปี่หนีรอดพ้นจากเงื้อมมือข้าศึก แล้วชักพาให้กองทัพนับเกือบร้อยหมื่นของโจโฉก่อความก่อกวนแก่ชาวเมืองกั๋งตั้ง จนทำให้เกิดความแคลงใจกลายเป็นสงครามเช็กเพ็ก ถึงกระนั้นแล้วเพื่อจะทำลายกองทัพโจโฉให้วายวอด ขงเบ้งจึงเอาตัวเสี่ยงตายเข้าไปอยู่ในปากเสือที่เมืองกั๋งตั้ง คิดอ่านแผนการอุบายหลายหลากผลาญเผ่ากองทัพของโจโฉจนพินาศสิ้น แล้วช่วงชิงโอกาสที่แผ่นดินสับสนทำให้เล่าปี่ตั้งตัวขึ้นได้ในภาคใต้ก่อเป็นรูปดลกำลังสามก๊กขึ้น หลังจากนั้นอีกสิบกว่าปีก็สามารถบรรลุนิเวศสามก๊กขั้นที่สอง ตัดผืนแผ่นดินจีนหนึ่งในสามมอบให้แก่เล่าปี่ผู้เป็นนายได้ใช้เป็นฐานกำลังในการก้าวไปสู่ยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สาม แต่ความคิดเป็นของคน ความสำเร็จเป็นของฟ้า แผนการตามยุทธศาสตร์เริ่มกระทบกระเทือนนับแต่กวนอูไม่ฟังคำอารักขาเมือง ทำให้เกิดสงครามกับเมืองกั๋งตั้งจนกวนอูถึงแก่ความตาย เป็นเหตุให้พันธมิตรซุน-เล่าต้องพังทลายลง และนำไปสู่ความปราชัยครั้งยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเล่าปี่จนกระทั่งสิ้นพระชนม์ที่เมืองเป็กเต๋ ลีซกนายไร้หลักแล้วขงเบ้งยังต้องแบกรับภาระที่พระเจ้าเล่าปี่ฝากฝังให้ทำนุบำรุงรักษาทายาทผู้เยาว์ซึ่งไม่เคยร่อนหนาวด้วยการสงคราม ไม่เคยตรากตรำอยู่กับข้าทหาร พลันที่สิ้นแผ่นดินพระเจ้าเล่าปี่ก็ดองพื้นไม้ตรีภิงงอกก็ แล้วยกกองทัพไปปราบขบถทางใต้ถึงแดนพุกามประเทศ เพื่อกำจัดเสี้ยนหนามในการฟื้นฟูแผ่นดินยุทธศาสตร์ที่กำหนดไว้แต่เดิม หลังจากตรากตรำทำศึกเมืองหมันฮ้องแล้วจึงนำทัพบุกยกก็ ทุตหวิดจะได้ชัยชนะถึงสองครั้งสองครา แต่บังเอิญมาเกิดข้างในราชสำนักฮั่น ขงเบ้งจึงต้องลาทัพกลับไปอย่างน่าเสียดาย แม้ในสงครามครั้งที่หกก็ ทุตหวิดจะผลาญชีวิตแม่ทัพใหญ่คือสมุหีแห่งงูกก็ได้อยู่แล้ว แต่สวรรค์บันดาลช่วยชีวิตสมุหีรอดไปอย่างหวุดหวิด ด้วยชีวิตที่ตรากตรำงานหนักจนเกินตัว ขงเบ้งจึงต้องป่วยหนักถึงรากลือ และถึงแก่ความตายในท่ามกลางศึก ทั้งภารกิจที่มนุษย์อื่นคาดไม่ถึงไว้ถึงสามประการ คือการนำทัพล่าถอยเข้าสู่แดนเสฉวนโดยปลอดภัยประการหนึ่ง การกำจัดอุยเอียนที่จะก่อการขบถหลังการตายประการหนึ่ง และการคุ้มครองป้องกันชีวิตชาวเมืองเสฉวนไม่ให้เป็นอันตรายจากการรุกรานของข้าศึกในวันหน้าอีกประการหนึ่ง

ชีวิตอันเปี่ยมด้วยความจงรักภักดีตรากตรำงานหนักและบริบูรณ์ด้วยศรัทธาอันสูงส่ง เป็นถึงมหาอุปราชและบิดรแห่งแคว้น กุมอำนาจบริหารและกองทัพเบ็ดเสร็จ มีโอกาสที่จะแสวงหาประโยชน์เพื่อตนและพวกยิ่งกว่าใครใด แต่หาได้ใช้อำนาจและโอกาสทำการทุจริตต่อแผ่นดินแม้แต่น้อยนิด ทรัพย์สินส่วนตัวคงเหลือแต่สมบัติเก่าคือนาห้าสิบลี ดันหมอนอีกแปดร้อยตันเท่านั้น บรรดาสมบัติพัดสถานที่ได้มาใน

ระหว่างปฏิบัติราชการได้น้อมเกล้าถวายคืนเข้าพระคลังจนหมดสิ้น อา! ชีวิตที่สิ้นโทษและสมณะสูงส่งดังนี้ ควรแล้วที่จะได้รับการยกย่องว่าเป็นยอดวีรชนเหนือแผ่นดินจีนตั้งแต่อดีตจวบปัจจุบัน

อุทาหรณ์แห่งชีวิตของขงเบ้งได้พิสูจน์สัญจรธรรมว่า สติปัญญาของมนุษย์แม้จะเลิศล้ำลึกซึ้งกว้างไกลเพียงไหนก็ตาม ก็มีฐานะเพียงแค่ว่าคิดจะทำได้เท่านั้น การจักสำเร็จหรือล้มเหลวประการใดย่อมเป็นไปตามลิขิตสวรรค์อันไม่อาจผันแปรได้ ชีวิตเกิดขึ้นแล้วมีความตั้งอยู่และดับไปจดจั่งกระแสน้ำในแม่น้ำแยงซีที่ไหลร่ำสุทิศนุรพาโดยไม่อาจผันแปรได้นั้นแล

พลันที่ขงเบ้งสิ้นลมสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ขณะนั้นในกองทัพขงเบ้งให้เยียนเยียบไปทั่วค่าย พยับลมมัวไปทั่วอากาศ ทหารทั้งปวงรู้สึกตกใจ ต่างคนต่างร้องไห้ แล้วห้ามกันสงบอยู่มิให้เสียงลือลืออื้ออึง

เยียนหวีและเกียงอุยรีบจัดแจงเอาศพของขงเบ้งใส่ในโลงหนึ่ง แล้วเอาข้าวสารเจ็ดเมล็ดใส่ไว้ในปาก และจุดโคมไฟไว้ที่เท้าของขงเบ้งตามแบบแผนวิธีที่ขงเบ้งได้สั่งเสียไว้ทุกประการ แล้วเยียนหวีจึงออกคำสั่งให้กองทัพส่วนหลังล่าถอยทัพกลับเข้าเมืองเสฉวน และให้กองทัพส่วนกลางค่อยๆ หายถอยทัพอย่างช้าๆ ห้ามทหารมิให้ร้องไห้หรือไว้ทุกข์ตามค่าน้ำขงเบ้งทุกประการ

ในยามดึกคืนวันนั้นสมาก็ได้ออกไปยืนอยู่นอกค่ายพัก สังเกตดวงดาวในอากาศ พลันเห็นดาวใหญ่ดวงหนึ่งที่เคยบริษัทร้อยราอยู่บนฟ้าเบื้องทิศอีสาน ได้ร่วงวูบลงจากฟ้าหล่นเฉียงไปทางข้างทิศตะวันตกลงที่กลางค่ายทหารเมืองเสฉวน สมาก็ดีใจเป็นล้นพ้น ราพึงขึ้นอย่างลึกลับว่าขงเบ้งตายแล้ว แผ่นดินนุยกก็ปลอดภัยแล้วอยู่หลายครั้ง

แต่ทันใดนั้นสมาก็ก็ต้องอุทานด้วยความตกใจว่าเป็นกลอุบายอะไรกันแน่ เพราะดวงดาวซึ่งร่วงหล่นจากฟ้านั้นได้ลอยกลับขึ้นไปสถิตในที่เดิมแล้วร่วงหล่นลงมาอีก หล่นลงแล้วก็ลอยขึ้นไปอยู่บนฟ้าดังเดิมถึงสามครั้งสามครา แต่สมาก็สังเกตเห็นดาวใหญ่นั้นแม้ขึ้นไปโคจรอยู่บนฟ้าดังเดิม แต่แสงบริษัทร้อยรา จึงราพึงขึ้นอีกครั้งหนึ่งว่าขงเบ้งตายแน่แล้ว เราจะเกรงอะไรกับกองทัพเสฉวน

ราพึงดังนั้นแล้วสมาก็รีบกลับเข้าไปในค่ายพัก พอรุ่งขึ้นก็เรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาพร้อมกัน แล้วปรารภความว่าบัดนี้ขงเบ้งตายแล้ว กองทัพจักก็เหมือนหนึ่งหนูอยู่ในถ้ำ จำทำลายให้สิ้นซาก ให้กองทัพทุกกองเตรียมกำลังพลพร้อมไว้หน้าค่ายหลวง แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี รีบค่านับสมาก็ออกไปจัดแจงกองทัพ พักใหญ่เสียงกลองระดมพลพร้อมรบก็ตั้งขึ้นที่หน้าค่ายหลวง สมาก็ใส่เกราะขี่ม้าออกไปที่หน้ากองทหาร แล้วออกคำสั่งให้เคลื่อนทัพ

สมาก็ขี่ม้านำทัพออกไปยังไม่ทันพ้นแนวค่ายหน้า พลันหวนรำลึกถึงเหตุการณ์ที่ต้องกลองเบ้งหวูดหวีดจะเสียชีวิตทั้งสามพ่อลูกในหุบเขาน้ำเต่า สมาก็ก็สะท้อนขึ้นทั้งร่าง ในพลันนั้นสายลมเย็นเยียบโหมมาแต่ข้างกองทัพของขงเบ้ง ต้องธงชัยกองทัพสมาก็ลู่ลิวไปตามลม สมาก็รีบออกคำสั่งให้กองทัพทั้งปวงหยุดในทันที

สมาก็หยุดมาคิดอยู่ครู่หนึ่งว่าขงเบ้งนี้รู้มนต์วิเศษในลัทธิเต๋า ตัวเราก็เคยประจักษ์ว่าขงเบ้งได้ใช้วิชาไสยเวทย์อัญเชิญเทพแห่งวายุมาช่วยเหลือในการสงครามได้ ขงเบ้งย่อมรู้วิชาที่จะทำให้ดวงดาวโคจรบริดผิดปกติเพื่อล่อลวงได้เช่นเดียวกัน ชะรอยขงเบ้งจะเห็นว่าเรามีได้ยกออกไปรบพุ่งเป็นเวลาช้านาน จึงแสวงให้ทหารจุดพลไฟทั้งลงมาจากยอดเขากิสานทำอุบายว่าถึงแก่ความตายแล้ว หวังจะลวงให้เรายกออกไปรบ หากเรายกกองทัพไปก็จะตกเข้าในกลของขงเบ้งเห็นจะเป็นอันตรายเป็นมั่นคง

สมาก็ยังคิดก็ยิ่งสำคัญว่าเป็นกลอุบายลวงของขงเบ้งเป็นแน่แท้แล้ว ครั้นจะอธิบายเหตุผลแก่ทหารทั้งปวงก็เกรงว่าจะไม่ทันการ จึงออกคำสั่งให้ถอยทัพกลับเข้าค่ายดังเดิม และให้ตั้งมั่นอยู่ในค่ายเพิ่มความระมัดระวังกวาดขันเวรยามขึ้นอีกสองสามเท่าตัว

เมื่อกลับไปถึงค่ายแล้วสมาก็ยังคิดระแวงว่าขงเบ้งตายจริงหรือไม่ จึงสั่งให้แสห้วป่านาหน่วยลาดตระเวนออกไปสืบข่าวคราวในเส้นทางเดินทัพของขงเบ้ง

ฝ่ายอุยเยียนหลังจากสะกดโคมไฟชะตาชีวิตของขงเบ้งดับลงแล้ว ได้ถูกกันไม่ให้เข้าช่องแฉด้วยเหตุการณ์ภายในค่ายพักของขงเบ้ง และถูกมอบหมายหน้าที่ให้ตรวจตราระมัดระวังรักษาค่ายหน้าไว้มิให้เป็นอันตราย ในคำคืนวันที่ขงเบ้งสิ้นลมนั้นอุยเยียนนอนหลับอยู่ในค่าย ได้ฝันไปว่ามิเขาสองเขางอกขึ้นบนศีรษะ พอตื่นขึ้นก็สงสัยในความฝันอันประหลาดนั้นว่าเป็นประการใด จึงเรียกเดียดนายทหารรองในบังคับบัญชาซึ่งมีความรู้ภาคพยากรณ์ นิमितและลงมาปรึกษาว่าซึ่งฝันทั้งนี้จะร้ายประการใด

เดวิดพิจารณาความฝันของอุยเอียนตามคัมภีร์อึ้งจิ้งถ้วนถี่แล้วก็รู้ว่าฝันทั้งนี้ร้ายนัก แต่เกรงว่าหากพยากรณ์ไปตามความจริงแล้วอุยเอียนก็จะไม่พอใจ จึงแสร้ง เจตนาว่ากิเลนแลมมังกรอันมีฤทธาภาพมากล้วนมีสองเขา ซึ่งท่านฝันว่ามีเขางอกขึ้นบนศีรษะประหนึ่งกิเลนแลมมังกรอันสำแดงฤทธิยอมถือว่าเป็นนิมิตความฝันอันมงคล แต่นี้ไปท่านจะมากด้วยอำนาจวาสนาหาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้

อุยเอียนได้ฟังคำพยากรณ์ดังนั้นก็มีความยินดี หัวเราะขึ้นด้วยเสียงอันดังแล้วกล่าวว่า ขอให้สมดังคำทำนายของท่านเถิด ถึงวันนั้นแล้วเราจะสมนาคุณท่านให้ถึงขนาด

เดวิดเห็นอุยเอียนมีความยินดีก็รีบปลีกตัวลากลับออกไปและจะไปเยี่ยมอาการของเบ้งที่ค่ายหลวง เดวิดได้เห็นบิสุยเดินสวนมาจึงคำนับตามประเพณี บิสุยเห็นเดวิดเดินมาแต่หนทางข้างค่ายของอุยเอียน จึงถามว่าท่านมาจากค่ายของอุยเอียนหรือ มีเหตุการณ์อันใดเกิดขึ้นบ้าง

เดวิดเป็นขุนนางผู้จงรักภักดีต่อราชสำนัก พอได้ฟังคำถามจึงตอบว่าข้าพเจ้าเพิ่งกลับออกมาจากค่ายของอุยเอียน เนื่องจากอุยเอียนให้ทหารไปตามข้าพเจ้าเข้าไปทำนายความฝัน

บิสุยสงสัยว่าเป็นความฝันประการใด อุยเอียนถึงกับต้องตามตัวเดวิดตั้งแต่เข้าประตู จึงถามเดวิดว่าท่านทำนายความฝันให้อุยเอียนประการใด

เดวิดจึงเล่าความให้บิสุยฟังว่าอุยเอียนฝันร้ายนัก เห็นจะใกล้ถึงแก่ความตาย แต่ข้าพเจ้าไม่กล้ากล่าวตามความเป็นจริง จึงแสร้งเบี่ยงเบนเป็นว่าความฝันนั้นเป็นเรื่องมงคล อ้างอิงเอามังกรแลกิเลนขึ้นเปรียบเทียบหวังจะให้อุยเอียนกำเริบลิ้มตัว

บิสุยได้ยินดังนั้นก็ตกตะลึง พอได้สติก็รีบกล่าวกับเดวิดว่า ซึ่งท่านพยากรณ์ความแก่อุยเอียนทั้งนี้จึงเกินงำไว้เป็นความลับ อยาได้แพร่พรายให้ผู้ใดได้ล่วงรู้เป็นอันขาด เดวิดได้ยินคำบิสุยแข็งขันบ่งความเจื่อนงำดังนั้นก็รู้ภัย จึงรับคำแล้วคำนับลากลับไป

บิสุยแยกจากเดวิดแล้วจึงเดินไปที่ค่ายของอุยเอียน คำนับกันตามประเพณีแล้วบิสุยจึงชายตาแก่อุยเอียน อุยเอียนก็รู้ที่จึงขับทหารรับใช้ในค่ายออกไปข้างนอกจนหมดสิ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย "คนตายหลอกคนเป็น" (ตอนที่ 575)

สุมาอี้เห็นดาวประจำตัวของชงเบ้งร่วงลงจากฟ้าแล้วลอยขึ้นไปอยู่ที่เดิมถึงสามครั้งสามหน ตอนแรกเชื่อว่าชงเบ้งตายแน่แล้วจึงยกทหารจะไปตีค่ายของเบ้ง แต่กลับคิดว่าเป็นกลอุบายของชงเบ้งจึงต้องดองกองทัพไว้ในขณะที่ภายในกองทัพจ๊กก๊กนั้นบิสุยได้ไปที่ค่ายของอุยเอียนเพื่อจะฟังทำที่ตีร้ายของอุยเอียน

ครั้นทหารรับใช้ในค่ายของอุยเอียนออกไปแล้ว บิสุยจึงแจ้งแก่อุยเอียนว่าเมื่อเวลายามสามคืนนี้มหาอุปราชได้เอาโลงศพไปแล้ว ก่อนจะสิ้นใจได้กำชับเป็นหลายครั้งให้ถอยทัพกลับเมืองเสฉวนอย่างช้าๆ และให้ท่านคุมทหารเป็นกองทัพหลังคอยคุ้มกันมิให้สุมาอี้ทำอันตรายแก่ทหารทั้งปวงได้

อุยเอียนได้ยินดังนั้นก็ถามว่ามหาอุปราชได้มอบหมายอาญาสิทธิ์ให้ผู้ใดคุมกองทัพแทนตัวเล่า

บิสุยจึงว่ามหาอุปราชได้มอบหมายให้เอียวหวิเป็นผู้รับผิดชอบควบคุมกองทัพแทน ทั้งได้มอบตราสำคัญประจำตำแหน่งให้แก่เอียวหวิไว้ และเอียวหวิได้ให้ข้าพเจ้าถือตราอาญาสิทธิ์นำความมาแจ้งแก่ท่าน ให้ท่านคุมทหารเป็นกองทัพหลังตามคำสั่งของมหาอุปราช ในส่วนของตำราวิชาการและแผนการในการถอยทัพมหาอุปราชได้มอบไว้แก่เอียงอุยทั้งสิ้น

อุยเอียนถามต่อไปว่ามหาอุปราชได้ส่งคำสั่งใดไว้อีก บิสุยจึงว่ามหาอุปราชได้กำชับว่าห้ามมิให้ประกาศข่าวตายให้เลื่องลือไปเป็นอันขาด และห้ามมิให้กองทัพทั้งปวงไว้ทุกข์ในระหว่างเดินทัพกลับคืนเมืองเสฉวน

ในขณะที่ถามความ อุยเอียนเริ่มมีสีหน้าบึ้งตึงชัดเจนขึ้นโดยลำดับ พอบิสุยกล่าวจบความอุยเอียนจึงว่าเอียวหวิเป็นเพียงขุนนางฝ่ายบุ๋น ไหนเลยจะรับผิดชอบงานสำคัญควบคุมกองทัพได้ งานที่เหมาะสมแก่เอียวหวิก็เห็นจะมีเพียงการควบคุมขบวนศพของเบ้ง กลับไปเมืองเสฉวนเท่านั้น ตัวข้าพเจ้าทำราชการมาแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ มีฝีมือยิ่งกว่าผู้ใดในกองทัพ แต่เหตุไฉนมหาอุปราชจึงไม่มอบอำนาจและอาญาสิทธิ์ให้แก่ข้าพเจ้า

อุยเอียนกล่าวสลับไปว่า ราชการสงครามเป็นการใหญ่ของแผ่นดิน จะให้ขึ้นอยู่กับการตายของมหาอุปราช เพียงผู้เดียวนั้นไม่ชอบ เมื่อมหาอุปราชสิ้นบุญแล้วชอบที่จะเอาศพกลับไปเมืองเสฉวน ข้าพเจ้าจะควบคุมกองทัพไปรบกับสุมาอี้เอง

บิฮุยได้ยินดังนั้นจึงว่า มหาอุปราชได้บัญชาการสั่งเสียไว้ก่อนสิ้นลมว่าให้ถอยทัพ ไหนเลยจะฝ่าฝืนได้

อุยเอียนได้ยินดังนั้นก็โกรธ กล่าวว่ายามมีชีวิตอยู่มหาอุปราชก็เคยทำศึกเสียทีหลายครั้ง ตั้งแต่การบุกกุยก็ครั้งแรกหากยอมรับแผนการรุกเข้าจู่โจมเมืองเตียงอันตามที่ข้าพเจ้าเสนอ บัดนี้ก็ยึดเมืองลกเอียงได้นานแล้ว แต่มหาอุปราชเชื่อมั่นแต่ความคิดของตนเอง การศึกจึงยึดเยื่อเรื่อรั้งอยู่ดังนี้ ตัวข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า ไม่ชอบที่จะทำหน้าที่เป็นกองทัพหลัง

อุยเอียนกล่าวแล้วก็ลุกขึ้นยืนเดินไปเดินมา สะบัดใบหน้าด้วยความไม่พอใจอย่างรุนแรง บิฮุยเห็นดังนั้นจึงแสสร้งประโลมใจอุยเอียนว่า "ท่านว่านี่ก็ชอบอยู่ เราจะไปบอกเอียวหงีให้เอาตราสำหรับที่แม่ทัพหลวงมาให้ท่านจึงจะควร"

บิฮุยล่วงรู้ความน้อยอยู่แต่ก่อนแล้วว่าหลังขงเบ้งสิ้นบุญแล้วอุยเอียนจะคิดกบฏ ครั้นได้เห็นอุยเอียนโมโหโกรธาไม่พอใจและไม่ยอมรับคำสั่งดังนั้น หากจะยืนยันความเดิมสลับไปอุยเอียนก็จะชิงก่อการกบฏเสียก่อน จึงแสสร้งทำอุบายว่าเห็นด้วยกับความคิดของอุยเอียน แล้วจะกลับไปเกลี้ยกล่อมเอียวหงีให้ยกตำแหน่งแม่ทัพแก่อุยเอียน

อุยเอียนเห็นดังนั้นก็พอใจ จึงกล่าวกับบิฮุยว่าข้าพเจ้าจะคุมกองทัพหน้าไว้ ณ ที่เดิมก่อน จะคอยฟังผลการเจรจาของท่าน ได้ผลประการใดแล้วให้รีบนำความมาแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบเป็นการด่วน

บิฮุยรับคำอุยเอียนแล้วรีบคำนับลากลับไปหาเอียวหงี แล้วรายงานความให้เอียวหงีทราบทุกประการ

เอียวหงีได้ฟังรายงานดังนั้นจึงกล่าวว่า ซึ่งมหาอุปราชคาดคะเนว่าอุยเอียนจะเป็นกบฏนั้นสมจริงแล้ว ซึ่งข้าพเจ้าให้ท่านนำป้ายอาญาสิทธิไปแจ้งแก่อุยเอียนให้ทำหน้าที่กองทัพหลังถอยทัพกลับคืนเมืองเสฉวนนั้น ความจริงเป็นเพียงการลองใจหวังจะดูท่าที่เชิงชั้นของอุยเอียนเท่านั้น

บิฮุยจึงถามว่า เมื่อการเป็นเช่นนี้ท่านแม่ทัพจะทำการประการใดต่อไป

บิฮุยจึงเรียกเกียงอุยเข้ามาสั่งการให้ทำหน้าที่เป็นกองทัพหลังคอยคุ้มกันการล่าถอยทัพตามคำสั่งของขงเบ้ง ครั้นสั่งการเสร็จแล้วเอียวหงีจึงนำขบวนคุ้มกันศพของขงเบ้งไปข้างหน้า และให้กองทัพส่วนหน้าค่อยๆ ล่าถอยทัพตามไป

ฝ่ายอุยเอียนคอยทำฟังข่าวคราวจากบิฮุยอยู่ในค่ายเป็นเวลาช้านาน ไม่เห็นบิฮุยกลับมารายงานความตามที่ตกลงกันก็สงสัย จึงสั่งให้ม้าตายนำทหารม้าสิบห้าคนไปสืบข่าวคราวที่ค่ายหลวงของขงเบ้ง

อีกพักใหญ่ม้าตายนำทหารม้ากลับมาหาอุยเอียนแล้วรายงานว่า บัดนี้กองทัพหลวงและกองทัพส่วนหน้าได้ล่าถอยกลับไปแล้ว เกียงอุยทำหน้าที่เป็นกองทัพหลังคอยคุ้มกันกองทัพมิให้เป็นอันตราย ขณะนี้กองทัพส่วนใหญ่ได้ล่าถอยเข้าหุบเขาไปแล้ว

อุยเอียนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ลุกขึ้นยืนเอามือชี้ไปที่ค่ายหลวงของขงเบ้งแล้วด่าว่า "ไอ้พวกนักศึกษาลูกเต่า บังอาจมาลงเราให้หลงคอยได้ กูจะฆ่ามันเสียให้สิ้น กล่าวแล้วจึงหันมาทางม้าตายนำ แล้วถามว่าตัวท่านจะคิดอ่านสมัครอยู่ด้วยเราหรือว่าจะตามไปสมทบกับเอียวหงี

ม้าตายนำจึงว่า แต่ไหนแต่ไรมาข้าพเจ้าไม่พอใจเอียวหงีที่ติดสอพลอเพ็ดทูลหาได้มีฝีมือรบพุ่งเสมอด้วยท่านแม่ทัพไม่ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงปักใจสมัครอยู่กับท่านแม่ทัพ จะขึ้นเหนือลงใต้ขึ้นเขาลงห้วยประการใด ข้าพเจ้าพร้อมที่จะติดตามท่านแม่ทัพไปทุกแห่งหน

อุยเอียนจึงว่า ซึ่งจะไล่ตามไปในหุบเขานั้นเห็นขัดสนนัก ด้วยเป็นเส้นทางแคบไม่อาจทำการได้ถนัด ดังนั้นข้าพเจ้าจะยกทหารไปสกัดหน้าเอียวหงีไว้ กล่าวแล้วอุยเอียนจึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพหลังยกอ้อมไปตามทางลัดเพื่อจะไปสกัดหน้าขบวนทัพของเอียวหงี

ฝ่ายแห้วป่าเมื่อรับคำสั่งสมาธิให้มาตรวจสอบความเคลื่อนไหวของกองทัพขงเบ้งแล้ว เห็นค่ายตั้งปวงไม่มีทหารเหลืออยู่แม้แต่สักคนเดียว และได้ทราบว่าการทัพของขงเบ้งส่วนใหญ่ได้เคลื่อนเข้าหุบเขาไปแล้ว จึงนำความไปแจ้งแก่สมาธิ

สมาธิได้ทราบรายงานแล้วรู้สึกว่เสียทีหลงกลของขงเบ้ง จึงกระตือรือร้นทำลงด้วยความโมโห แล้วกล่าวว่า กองทัพเมืองเสฉวนถอยไปในครั้งนี้ เห็นขงเบ้งจะตายแล้วเป็นมั่นคง ตายแล้วมีหน้าซำยังมาลวงเราให้กลัวอีกเล่า กล่าวดังนั้นแล้วสมาธิจึงให้ยกกองทัพไล่ตามขบวนทัพเมืองเสฉวนไป

สมาธิพร้อมด้วยบุตรทั้งสองนำกองทหารมาถึงค่ายหลวงของขงเบ้งก็เห็นมีแต่ค่ายร้าง สมาธิจึงขี่ม้าขึ้นไปบนเนิน เห็นปากทางเข้าหุบเขายังมีกองหลังของขบวนทัพจ๊กก๊กกำลังทยอยจะเข้าหุบเขา

สมาธิจึงหันกลับมาสั่งสมาสูกับสมาเจียวว่า กองทัพเมืองเสฉวนเพิ่งยกลวงเข้าหุบเขา ยังเป็นระยะทางไกลกว่าจะพ้นแดนลุยก็ ให้เจ้าทั้งสองคุมทหารเป็นกองหลัง เราจะรีบพาทหารมาเป็นกองหน้าไล่ตามไปก่อน

สมาธิก็กล่าวแล้วก็จัดแจงทหารรีบยกไล่ตามขบวนทหารเมืองเสฉวนไปที่ปากหุบเขา สมาสูและสมาเจียวรับคำสั่งสมาธิแล้วก็จัดแจงทหารเป็นกองหลังยกตามไป

สมาธิพาทหารม้ารีบรุดไปอย่างรวดเร็ว ครั้นใกล้ถึงปากทางเข้าหุบเขา พลันได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังสนั่นหวั่นไหวมาจากภายในหุบเขา เห็นทหารเมืองเสฉวนแปรขบวนดาหน้าออกจากหุบเขาเตรียมประจัญบาน พอตั้งขบวนเสร็จประตูก็เปิดออก ในทันใดนั้นธงประจำตัวขงเบ้งผืนใหญ่ระบุนามจูกัดเหลียง-ขงเบ้ง ก็ถูกยกขึ้นชูพลั่วปลิวไสว

สมาธิเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบออกคำสั่งให้กองทหารหยุดอยู่กับที่ แล้วจ้องเขม่นมองไปที่กองทหารซึ่งแปรขบวนอยู่เบื้องหน้า เห็นทหารองครักษ์สี่ห้าสิบคนขึ้นเกรียนเล่มหนึ่งออกมาหน้าขบวน เห็นขงเบ้งนั่งอยู่บนเกรียน ใส่เสื้อคลุมขนนกกระเรียน คาดเอวด้วยผ้าไหมสีดำ สวมหมวกผ้าไหมสีน้ำเงิน ในมือถือพัดขนนก

สมาธิเห็นดังนั้นก็สำคัญว่าขงเบ้งยังมีชีวิตอยู่ ก็รู้ว่ากำลังต้องกลอุบายของขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง ใจก็หวนประหวั่นไปถึงเหตุการณ์ที่หุบเขาน้ำเต่า สมาธิตกใจจนสุดขีด ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังแบบคุมสติไม่ได้ว่าขงเบ้งทำกลอุบายดาวตกลวงเรา เราหลงเข้ามาในกลอุบายของขงเบ้งเสียแล้ว กล่าวพลางก็ชักม้าหันกลับรีบขับม้าหนีห้อยตะบึงไป ในขณะที่ปากก็ออกคำสั่งให้ทหารทั้งปวงรีบถอยทัพกลับไปค่าย

พลันได้ยินเสียงเกียงอุยร้องดังมาจากด้านหลังว่า "สมาธิต้องกลมหาอุปราชาแล้ว จะหนีไปไหนได้แล้ว"

สมาธิได้ยินเสียงเกียงอุยดังนั้นก็ไม่กล้าเหลียวหลังกลับมามอง กระตือรือร้นรีบเร่งรีบหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต ทหารของสมาธิเห็นตัวนายตกใจแตกตื่นถึงเพียงนั้นก็พากันตกใจตาม ต่างคนต่างทิ้งอาวุธและสัมภาระ รีบห้อยม้าหนีอย่างไม่คิดชีวิต

แห้วป่า แห้วสุย เห็นสมาธิขับม้าหนีเหมือนคนไร้สติก็คิดว่าสมาธิจะเป็นอันตราย จึงขี่ม้ารีบตามเข้าประกบสมาธิไว้ แล้วร้องเรียกว่าท่านแม่ทัพจงหยุดอยู่ก่อน อย่าเพิ่งรีบหนี

สมาธิได้ยินเสียงของแห้วป่าและแห้วสุย ตอนแรกก็ตกใจว่าข้าศึกไล่ตามมาถึงตัว หลงผิดไปว่าถูกตัดศีรษะหลุดออกจากบ่าแล้ว สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุอาการตกใจของสมาธิว่า "สมาธิได้ฟังดังนั้นก็ตกใจนึก คิดว่าข้าศึกตามมาตัดเอาศีรษะไปได้ จึงเอามือคลำดูก็รู้ว่าศีรษะติดตัวอยู่ ก็ยิ่งขับม้ารีบหนีไป"

แห้วป่าและแห้วสุยเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงขี่ม้าไล่ตามสมาธิ พลังตะโกนไล่หลังว่าท่านแม่ทัพจะตกใจไปใยกัน กองทัพเมืองเสฉวนได้ถอยกลับไปหมดสิ้นแล้ว

สมาธิได้ยินดังนั้นก็ค่อยได้สติ หดม้าเหลียวหลังกลับมาดู เห็นแห้วป่าและแห้วสุยก็ค่อยคลายใจ จึงรีบพาทหารกลับไปค่าย แล้วกำชับให้ทหารทั้งปวงระมัดระวังเวรยามและลาดตระเวนอย่าให้ข้าศึกรุกเข้ามาทำอันตราย

วันเวลาผ่านไปอีกสองวัน หน่วยลาดตระเวนของสมาธิได้ยินชาวบ้านพูดจากรับว่าขงเบ้งตายแล้ว จึงควมคุมตัวพาเข้าไปหาสมาธิ สมาธิจึงไต่สวนถามความนัย ชาวบ้านนั้นได้แจ้งแก่สมาธิว่าเมื่อกองทัพเมือง

เสฉวนยกสว่างเข้าหุบเขาไปแล้วได้เปลี่ยนชุดทหารเป็นชุดไว้ทุกข์ทุกคน และเปลี่ยนธงประจำตัวแม่ทัพเป็นธงขาว เสียงร้องไห้ของทหารเมืองเสฉวนระงมไปตลอดหุบเขา

สุมาอี้ได้ฟังก็ยังไม่เชื่อใจ จึงถามว่าแลเกรียนและขงเบ้งซึ่งนั่งอยู่ในเกรียนนั้นเป็นประการใดเล่า

ชาวบ้านทั้งนั้นต่างยืนยันว่าขงเบ้งตายแน่นอนแล้ว ซึ่งเห็นเป็นขงเบ้งนั่งอยู่บนเกรียนนั้นแท้จริงเป็นเพียงหุ่นปลอมเหมือนกับขงเบ้งเท่านั้น

สุมาอี้ได้สวนความเสร็จสิ้นแล้วก็มีความยินดีเป็นอันมาก กล่าวกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า เราคาดหมายมาแต่เดิมว่าขงเบ้งตายแล้ว แต่กลับคาดคิดไม่ถึงว่าแม่ทัพตายแล้ว ขงเบ้งยังแกล้งแต่งอุบายมาลวงเราได้อีก นับแต่นี้ไปเราจะเกรงกลัวอันใดกับกองทัพเมืองเสฉวน กล่าวแล้วสุมาอี้จึงสั่งให้กองทัพทุกกองยกกองทัพไล่ตามกองทัพเมืองเสฉวนไปอีกครั้งหนึ่ง

สุมาอี้ยกกองทัพมาถึงตำบลชะงันโหม แต่ไม่ทันกับกองทัพเมืองเสฉวนเพราะได้ยกไกลออกไป ไม่อาจไล่ตามได้ทันอีกแล้ว สุมาอี้จึงสั่งให้ทหารถอยทัพ แล้วกล่าวกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า "ซึ่งขงเบ้งตายเสียบัดนี้ บรรดาเราท่านจะได้นั่งเป็นสุข จะได้นอนดาดหลับ"

สุมาอี้ประเมินคุณค่าของขงเบ้งอย่างยิ่งใหญ่ ไม่เห็นบรรดาแม่ทัพนายกองเมืองเสฉวนอยู่ในสายตาแม้แต่สักคนเดียว ขงเบ้งตายเสียคนหนึ่งทุกคนในยุวก๊กจะนั่งก็เป็นสุข จะนอนก็ดาดหลับดังนี้

สุมาอี้กล่าวดังนั้นแล้วจึงยกกองทัพกลับ ในระหว่างขากลับใจก็คิดตั้งใจถึงการตั้งค่ายคู่ประจัญหน้าของขงเบ้ง ดังนั้นสุมาอี้จึงสั่งให้เดินทัพกลับไปทางค่ายหลวงของขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เงาของไม้ นามของคน (ตอนที่576)

อุบายใช้ "คนตายหลอกคนเป็น" ของขงเบ้งประสบความสำเร็จอย่างงดงาม ทำให้สุมาอี้ตกใจกลัว พาทหารถอยหนีอย่างไม่คิดชีวิต ภารกิจประการแรกหลังการตายที่ขงเบ้งวางแผนไว้สำเร็จแล้ว แต่ภารกิจลำดับที่สองที่จะต้องกำจัดอุบายเอี้ยนซึ่งก่อการกบฏยังคงต้องดำเนินต่อไป

สุมาอี้พาทหารมาถึงค่ายหลวงของขงเบ้งแล้ว จึงชี้ม้าตรวจตราค่ายใหญ่ย่อยทั้งค่ายหลวง ค่ายรองต่างๆ แล้วออกปากสรรเสริญว่าขงเบ้งนี้มีสติปัญญาชานาญในพิชัยสงคราม ตั้งค่ายใหญ่ย่อยถูกต้องครบถ้วน กระบวนสงคราม พร้อมรับพร้อมรุกและพร้อมหนุนช่วยกันได้อย่างทรงอานุภาพยิ่งนัก

สุมาอี้ตรวจตราดูค่ายของขงเบ้งแล้วพาทหารกลับไปค่ายเดิมเพื่อรอคอยฟังข่าวคราวการถอยทัพกลับเมืองเสฉวนของทหารจ๊กก๊ก และกำชับทหารทั้งปวงให้กวดขันระมัดระวังรักษาค่ายมิได้ประมาท เมื่อแน่ใจว่ากองทัพจ๊กก๊กล่าถอยพ้นอันตรายแล้วสุมาอี้จึงสั่งการให้ด่านตามรายทางทุกตำบลเพิ่มความระมัดระวังตรวจตราไว้ให้มั่นคง จากนั้นจึงเลิกทัพกลับเมืองลกเอียง

หลังจากข่าวขงเบ้งถึงแก่ความตายแพร่กระจายออกไป ลิเจียมซึ่งถูกขงเบ้งกราบบังคมทูลให้ถอดออกจากตำแหน่งฐานผิดวินัยทั้จัดส่งเสียบงแก่กองทัพไม่ทันตามกำหนด แล้วยังรายงานเท็จว่ากองทัพเมืองกั๋งตั้งยกมาย้ายเมืองเสฉวน ทำให้ขงเบ้งต้องเลิกทัพเสียกลางคัน ก็ได้ทราบข่าวคราวจึงร้องไห้เป็นอันมาก

ลิเจียมรำพึงว่าตัวเราเป็นข้าเก่าของพระเจ้าเล่าปี่ ได้กระทำความผิด มหาอุปราชเสนอให้ออกจากราชการนั้นควรแก่ความผิดแล้ว แต่ตลอดวันเวลาที่ผ่านมาเราได้ตั้งความหวังว่าวันใดวันหนึ่งมหาอุปราชจะเห็นแก่ความดีแต่หนหลัง และเห็นว่าเราสำนึกผิดได้แล้ว ก็อาจเรียกตัวกลับเข้ารับราชการ แต่เมื่อมหาอุปราชมาตายเสียเช่นนี้ย่อมไม่มีผู้ใดรำลึกถึงอีกต่อไป ความหวังตั้งใจที่จะกลับเข้ารับราชการอีกครั้งหนึ่งจึงเป็นอันหมดสิ้นไปด้วย

ลิเจียมยังคิดยั้งตรอมใจ ในที่สุดก็ป่วยหนักและถึงแก่ความตาย

ข้างในเมืองเสฉวนนั้น เดิมมีขุนนางผู้หนึ่งชื่อเสี่ยวหลิบเป็นผู้ทะนงตนว่าเป็นผู้มีสติปัญญา รอบรู้ในพิชัยสงครามและการปกครองแผ่นดิน พร่ำพูดกับคนทั่วไปว่าสติปัญญาความรู้ความสามารถของตนนั้นสามารถที่จะครองตำแหน่งรองอุปราชได้

เพราะเหตุที่เลี้ยวหลบหนงตนตราคาตนเองข้างเดียวดังนี้ จึงเฝ้าตรอกคอยว่าวันเวลาใดจะได้เลื่อนตำแหน่ง ครั้นไม่ได้สมดังใจก็พาลดิฉินนินทา กล่าวหาว่าขงเบ้งมีแต่ตาแต่ไม่รู้จักคนดีมีสติปัญญา ชาวคราวล่วงรู้ไปถึงขงเบ้งหลายครั้งหลายหน จึงเรียกตัวมาพบและดักเตือนว่ากล่าวแต่เลี้ยวหลบก็มีได้เชื่อฟังขงเบ้งจึงถอดเลี้ยวหลบออกจากตำแหน่งขุนนาง เนรเทศไปอยู่ที่ภูเขาบูกองสัน

ครั้นเลี้ยวหลบทราบข่าวว่าขงเบ้งถึงแก่ความตายแล้ว ก็ได้คิดว่าซึ่งหนงตนว่ามีสติปัญญาควรค่าแก่ตำแหน่งสูงในทางราชการนั้น แท้จริงแล้วก็เพียงการประเมินค่าตนเองข้างเดียวคนเดียว โดยไม่มีใครรับร้อมรับด้วย ขงเบ้งตายแล้วเห็นจะไม่มีใครรำลึกถึง เรียกตัวกลับเข้ารับราชการอีกต่อไป

เลี้ยวหลบคำนึงดังนั้นก็ร้องไห้อาลัยรักขงเบ้ง และไว้ทุกข์ให้แก่ขงเบ้งอยู่ถึงสามปี

ฝ่ายเลี้ยวหนีและเกียงอุยได้นำขบวนทัพล่าถอยเข้าหุบเขาและเคลื่อนไปตามเส้นทางที่คับแคบอย่างช้า ๆ ตามแผนการที่ขงเบ้งกำหนดทุกประการ เมื่อกองทัพพ้นจากการตามตีของสุมาอี้แล้ว เลี้ยวหนีจึงให้ประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่ามหาอุปราชป่วยหนักถึงแก่กรรมแล้ว ให้ทหารทั้งปวงนั่งขานไห้ไวทุกข์ตามประเพณี

พลันที่ขบวนทัพประกาศข่าวการตายของขงเบ้ง ทหารทั้งปวงในกองทัพจ๊กก๊กที่กำลังล่าถอยนั้นต่างพากันตกใจ ร้องไห้ระงมไปทั้งกองทัพ สามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "ทหารใหญ่น้อยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ต่างคนต่างร้องไห้รักขงเบ้ง ที่เอาศิระกระบาศิลาแตกบ้าง จนสลบไปเป็นอันมาก"

พอสร้างโศกทหารทั้งปวงในกองทัพจ๊กก๊กจึงเปลี่ยนชุดเสื้อเกราะเป็นนุ่งขาวห่มขาวไว้ทุกข์ให้กับขงเบ้ง และเปลี่ยนธงประจำตัวแม่ทัพเป็นธงขาวไว้ทุกข์นำหน้าขบวนศพขงเบ้ง

ครั้นเลี้ยวหนีและเกียงอุยพากองทัพถอยไปใกล้หุบเหวในตำบลเจียงโตเพื่อจะข้ามสะพานลอยข้ามหุบเหวเข้าเขตแดนเมืองเสฉวน หน่วยลาดตระเวนได้ขี่ม้ากลับมารายงานด้วยท่าทีที่ตกอกตกใจว่า ขณะนี้ขงเบ้งได้ยกกองทัพไปสกัดขวางทางข้ามหุบเหวไว้ และได้เผาสพานลอยข้ามหุบเหวมดลื่นแล้ว

เลี้ยวหนีได้ฟังรายงานดังนั้นก็ตกใจ กล่าวกับบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าบัดนี้ขงเบ้งยกกองทัพมาขวางกั้นทางข้ามหุบเหวไว้แล้ว ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

บิสูยจึงว่าซึ่งจะระงมพุงกำจัดขงเบ้งนั้นมหาอุปราชได้กำหนดแผนการเอาไว้แล้ว แต่ขงเบ้งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ขอบทีจะแต่งฎีกากราบบังคมทูลให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบก่อน จะได้คิดอ่านป้องกันเมืองเสฉวนอย่างหนึ่งและป้องกันมิให้ขงเบ้งยกทัพมาตีเมืองเสฉวนอีกประการหนึ่ง

เลี้ยวหนีได้ฟังคำบิสูยก็เห็นด้วย เกียงอุยซึ่งอยู่ในที่นั้นได้กล่าววามหาอุปราชได้คาดการณืเรื่องนี้ไว้ก่อนแล้ว จึงได้บอกเส้นทางลับซึ่งจะวกอ้อมกลับไปเมืองเสฉวนได้โดยสะดวก กล่าวแล้วเกียงอุยจึงนำแผนที่ซึ่งขงเบ้งบอกเส้นทางไว้เอามาให้เลี้ยวหนีดู แล้วชี้ว่าเส้นทางในซอกเขาเจาสันนี่คือเส้นทางลัดวกออกทางด้านหลังสะพานลอยข้ามหุบเหวไปยังเมืองเสฉวนได้

เลี้ยวหนีเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงแต่งฎีกาแล้วใช้ให้ม้าเร็วถือฎีการับนำความเข้าไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยน และสั่งให้เคลื่อนขบวนทัพไปตามเส้นทางลัดซึ่งขงเบ้งได้บอกไว้

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสี้ยนตั้งแต่ทรงทราบข่าวว่าขงเบ้งป่วยก็ไม่สบายพระทัย ในคำคืนที่ขงเบ้งจะสิ้นบุญนั้นพระเจ้าเล่าเสี้ยนเข้าที่พระบรรทมแล้ว ทรงมีพระสุบินนิมิตว่าได้เสด็จไปประพาสป่าถึงเขากิมป็นสัน ในทันใดนั้นภูเขากิมป็นสันถุกอสนีบาตพั่งทลายลงจึงตกพระทัยตื่น แล้วไม่อาจบรรทมหลับได้อีกต่อไป

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทอดพระบาทเสด็จพระราชดำเนินไปวนมาอยู่ในพระตำหนักด้วยความรุ่มร้อนพระทัยจนสว่าง จึงตรัสสั่งให้เรียกประชุมขุนนางในท้องพระโรงตั้งแต่เวลาเช้า แล้วปรารภความซึ่งมีพระสุบินนิมิตนั้นให้ขุนนางทั้งปวงทราบ และตรัสถามว่าซึ่งเราฝืนครั้งนี้จะร้ายดีประการใด

เจ้าจิวซึ่งเป็นโหรหลวงได้เดินไปหน้าพระราชบัลลังก์ ถวายบังคมแล้วกราบทูลว่าเมื่อคืนนี้ข้าพระองค์ได้ตรวจดูการโคจรของดวงดาวบนอากาศ เห็นดาวประจำตัวมหาอุปราชตกลงข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เห็นว่ามหาอุปราชจะสิ้นบุญแล้ว ซึ่งพระองค์ทรงมีพระสุบินนิมิตว่าเขากิมป็นสันพั่งทลายลงนั้นก็ประจักษ์ว่าร้ายดีต้องกันกับปรากฏการณ์ของดวงดาวบนอากาศ

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังคำกราบทูลดังนั้นก็ตกพระทัย พระพักตร์เศร้าหมองลงเป็นอันมาก น้ำพระทัยก็หวนประหวัดรำลึกถึงขงเบ้งที่สุตรากตราลำบากเพื่อพระองค์ น้ำพระเนตรก็ค่อยๆ ไหลอาบพระพักตร์โดยไม

รู้สึกพระองค์ หลังจากวันนั้นแล้วพระเจ้าเล้าเสียนก็ได้แต่กังวลพระทัยอยู่ในพระตำหนัก ไม่เสด็จออกว่าราชการตามปกติ

หลังจากนั้นอีกห้าวันลิสกได้เดินทางกลับมาจากตำบลเขากีสาน แล้วเข้าไปเฝ้ากราบบังคมทูลว่ามหาอุปราชถึงแก่กรรมแล้ว และได้กราบทูลความตามที่ขงเบ้งได้สั่งไว้ในวันให้พระเจ้าเล้าเสียนทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าเล้าเสียนแม้ว่าจะทำพระทัยยอมรับในความเป็นไปอยู่บ้างแล้ว แต่พลันที่ได้ทราบว่าขงเบ้งตายก็ตกพระทัย ทรงกันแสงตั้งลั่นทั้งพระตำหนัก แล้วตรัสว่า "ซึ่งขงเบ้งถึงแก่ความตายนั้น ชะรอยเทพยดาจะสังหารชีวิตเรา"

ตรัสแล้วก็ยิ่งกันแสงหนักขึ้นแล้วล้มฟุบลงบนพระเก้าอี้ ชันที่ทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงเข้าช่วยพยุงพระองค์เข้าไปที่ข้างใน หลังจากวันนั้นแล้วพระเจ้าเล้าเสียนก็ทรง พระประชวร ไม่เสด็จออกว่าราชการ

สำนักพระราชเลขาธิการได้ออกประกาศราชสำนักให้ชาวเมืองทั้งปวงได้ทราบว่าบัดนี้มหาอุปราชจกต์เหลียง-ขงเบ้ง สิ้นบุญแล้ว ให้ชาวเมืองทั้งปวงไว้ทุกข์ตามประเพณี ชาว จ๊กก๊กทั้งปวงได้ทราบข่าวหมายประกาศของราชสำนักต่างพากันร้องไห้อาลัยรักขงเบ้ง และนุ่งขาวห่มขาวไว้ทุกข์ให้แก่ขงเบ้งเสมอด้วยญาติผู้ใหญ่อันเป็นที่เคารพ

วันหนึ่งราชเลขาธิการได้นำความขึ้นกราบบังคมทูลพระเจ้าเล้าเสียนว่า บัดนี้ อุยเอี้ยนได้แต่งฎีกาเข้ามากราบบังคมทูลว่าเอียวหยิงก่อการกบฏ ซึ่งเอาศพมหาอุปราช แล้วสมคบกับข้าศึกจะยกมาทำอันตรายเมืองเสฉวน อุยเอี้ยนจึงคุมทหารสกัดทางกองทัพเอียวหยิงไว้ที่ปากทางตำบลเจียงโต

พระเจ้าเล้าเสียนทรงทราบความก็ตกพระทัย ตรัสสั่งให้ขุนนางคนสนิทเอาฎีกาของอุยเอี้ยนมาอ่านให้ทรงฟัง ปรากฏความว่าข้าพเจ้าแม่ทัพกองทัพหน้าอุยเอี้ยนขอถวายฎีกากราบบังคมทูลเพื่อทรงทราบว่าจะเอียวหยิงได้ถือโอกาสที่มหาอุปราชป่วยหนักซึ่งเอาตราประจำตำแหน่งแม่ทัพ แล้วคุมกองทัพไว้ในอำนาจก่อการกบฏสมคบกับข้าศึก แย่งชิงเอาศพของมหาอุปราชไว้เป็นเครื่องมือขู่เข็ญบังคับทหาร แล้วนำกองทัพเข้าสวามิภักดิ์กับขงเบ้ง ข้าพระองค์จึงได้นำกองทัพหน้าเผาทำลายสะพานข้ามหุบเหวเพื่อขัดขวางไม่ให้เอียวหยิงยกทัพมาตีเอาเมืองเสฉวน ความคืบหน้าประการใดจะกราบบังคมทูลมาเพื่อทรงทราบต่อไป

พระเจ้าเล้าเสียนทรงทราบความในฎีกาของอุยเอี้ยนตรงกับที่ราชเลขาธิการกราบบังคมทูลตั้งนั้น จึงตรัสกับพระมเหสีว่าจะทำประการใด

พระมเหสีได้ฟังรับสั่งถามของพระเจ้าเล้าเสียนตั้งนั้น จึงกราบทูลว่าเคยได้ยินพระเจ้าเล้าเปี๋ตรัสอยู่เนืองๆ ว่าขงเบ้งได้ทำนายว่าอุยเอี้ยนจะเป็นกบฏ แต่ยั้งรักในฝีมือของอุยเอี้ยนอยู่ จึงเอาไว้ใช้ในราชการไปหลวงซึ่งอุยเอี้ยนมีฎีกามากราบบังคมทูลตั้งนี้ยังมีควรที่จะเชื่อก่อน โบราณว่าเงาของไม้ นามของคน บ่งบอกความเป็นไปให้รู้ได้ อันตัวเอียวหยิงนั้นเป็นขุนนางฝ่ายพลเรือน มหาอุปราชไว้วางใจให้เป็นปลัดทัพ คงจะเห็นในน้ำใจซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อพระองค์ ขงเบ้งเชื่อถือได้ เมื่อขงเบ้งวางใจเอียวหยิง เอียวหยิงก็ควรที่จะได้รับการเชื่อถือเช่นเดียวกัน หากตัวพระทัยตัดสินตามฎีกาของ อุยเอี้ยน เอียวหยิงรู้แล้วก็จะเสียหน้าใจอาจเข้าสวามิภักดิ์กับขงเบ้ง ขอบที่พระองค์จะทรงไตร่ตรองให้จงดี

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าพระเจ้าเล้าเสียนทราบความในฎีกาแล้ว ทรงปรึกษาด้วยขุนนางทั้งปวงว่า "แม่เอียวหยิงจะเป็นกบฏจริง อันอุยเอี้ยนก็มีฝีมือพอจะสู้รบเอียวหยิงได้ เหตุใดจึงรีบมาสกัดทางเจียงโตไว้ดังนี้ อนึ่งแต่ก่อนนั้นเราได้ยินพระราชบิดาตรัสว่า ขงเบ้งทำนายไว้ว่าอุยเอี้ยนนั้นลักษณะเป็นขบถ จะให้เขาเสียเนืองๆ อยู่ หากคนทั้งปวงห้ามไว้ว่าอุยเอี้ยนมีฝีมือจึงเอาไว้เป็นเพื่อนทหารแล้ว ซึ่งอุยเอี้ยนกล่าวโทษเอียวหยิงมานี้ ครั้นเราจะทำตามเกลือกว่าเอียวหยิงดีอยู่ก็จะเสียใจแตกตื่นไป เราจำจะฟังดูให้แน่ก่อน"

ในขณะนั้นกรมข่าวแห่งสำนักพระราชวังก็ได้เข้ามาเฝ้า แล้วกราบบังคมทูลรายงานข่าวเอียวหยิงได้ให้ม้าเร็วถือฎีกามาถวาย พระเจ้าเล้าเสียนทรงทราบตั้งนั้นจึงตรัสสั่งให้ม้าเร็วเข้ามาเฝ้า

ม้าเร็วของเอียวหยิงกราบทูลว่าบังคมตามประเพณีแล้ว จึงกราบทูลว่าเอียวหยิงซึ่งเป็นผู้รับสืบทอดตำแหน่งแม่ทัพแทนขงเบ้งได้ใช้ให้ข้าพระองค์ถือฎีกาเข้ามาถวาย กราบทูลแล้วจึงลุกขึ้นเอาฎีกาของเอียวหยิงมอบแก่ขันทีนำขึ้นไปถวายพระเจ้าเล้าเสียน

พระเจ้าเล้าเสียนทรงรับเอาฎีกาของเอียวหยิงมาทอดพระเนตรปรากฏความว่า ข้าพระองค์เอียวหยิงขอกราบบังคมทูลถวายฎีกาเพื่อทรงพระกรุณาทราบ ว่า ก่อนที่มหาอุปราชจะถึงแก่ความตายนั้นได้สั่งไว้ว่าให้อุย

เขียนเป็นกองทัพหลังคุ้มกันกองทัพถอยกลับเมืองเสฉวน เมื่อมหาอุปราชาตายแล้วอุยเอี้ยนละเมิดไม่ทำตามคำสั่ง ได้ก่อการกบฏแล้วยกทหารมาสกัดเส้นทางของกองทัพที่จะกลับคืนเมืองเสฉวนที่ตำบลเจียงโต๋ ทำการเผาทำลายสะพานข้ามหุบเหวและยกทหารสกัดเส้นทางไว้ หวังจะชิงเอาศพของมหาอุปราชาไปสวมมีภักดีกับวุยก๊ก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย "ล่อเสือเอาลูก ล่อจระเข้เอาไข่" (ตอนที่ 577)

พระพุทศสนายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดพรรษา เดือนสิบเอ็ดอุยเอี้ยนก่อการกบฏ คุมทหารไปเผาสะพานข้ามหุบเหว และสกัดเส้นทางถอยของขบวนทัพจ๊กที่จะยกเข้าแดนเมืองฮั่นต๋ง ทั้งอุยเอี้ยนและเอียวหงีต่างแต่งฎีกาเข้าไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนกล่าวหาว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นกบฏ

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทราบความตามฎีกาของเอียวหงีแล้ว จึงปรึกษาด้วยขุนนางทั้งปวงว่า ทั้งอุยเอี้ยนและเอียวหงีต่างมีฎีกาเข้ามากล่าวหาทั้งนี้และกันว่าเป็นกบฏ ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

เจียวฮ้วนซึ่งเป็นขุนนางอาวุโส ได้กราบถวายบังคมแล้วกราบทูลว่าเอียวหงีนั้นแม้เป็นขุนนางฝ่ายนุ่ใจร้อน วูวาม แต่ได้ร่วมงานสงครามกับมหาอุปราชามาเป็นเวลานาน สามารถรับผิดชอบเรื่องราวธุรการของกองทัพได้ไม่ขาดตกบกพร่อง ก่อนมหาอุปราชาจะสิ้นใจก็ได้ฝากฝังให้เอียวหงีควบคุมกองทัพ ข้าพระองค์เห็นว่าเอียวหงีเป็นขุนนางที่ซื่อสัตย์จงรักภักดี ไม่มีทางที่จะก่อการกบฏตามข้อกล่าวหาของอุยเอี้ยน ข้าพระองค์ขอเอาตัวเอง บุตรภรรยาและครอบครัวเป็นประกันความภักดีของเอียวหงี หากมันเอียวหงีเป็นขบถก็ยินดีให้ประหารชีวิตเสียทั้งครอบครัว

พระเจ้าเล่าเสี้ยนและขุนนางทั้งปวงได้ยินคำเจียวฮ้วนรับรองคำประกันเอียวหงีแน่นหนามั่นคงดังนั้นก็พากันตกตะลึง เจียวฮ้วนจึงกราบทูลต่อไปว่า ในความคาดคิดของข้าพระองค์ อุยเอี้ยนนั้นแล้วที่เป็นฝ่ายก่อกบฏ เพราะแต่ไหนแต่ไรมาอุยเอี้ยนอวดดีถือดีว่ามีฤทธิ์เข้มแข็งแกร่งกล้าเหนือกว่าใคร ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา แต่มหาอุปราชาระแวงอุยเอี้ยนว่าจะเป็นขบถมาช้านานแล้วจึงไม่มอบหมายให้อุยเอี้ยนควบคุมกองทัพ กลับมอบให้แก่เอียวหงี อุยเอี้ยนจึงไม่พอใจแล้วก่อการกบฏขึ้น มีหน้าซำยังแต่งฎีกากราบทูลเท็จป้ายสีความผิดให้แก่เอียวหงีอีก

ขุนนางอีกหลายคนได้ยินคำกราบบังคมทูลของเจียวฮ้วนดังนั้นก็กราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนต้องกันว่า อุยเอี้ยนเป็นคนทะเลาะทะยานมักใหญ่ใฝ่สูง แต่ช่วงเวลาที่ผ่านมายังไม่กล้าก่อกรรมกบฏก็เพราะยังเกรงกลัวมหาอุปราชาอยู่ บัดนี้มหาอุปราชาสิ้นบุญแล้วจึงคิดกำเริบฉวยโอกาสทำการกบฏ

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ยินคำขุนนางทั้งปวงลงความเห็นต้องกันว่า เอียวหงีเป็นฝ่ายจงรักภักดี อุยเอี้ยนเป็นฝ่ายก่อกบฏ ก็ทรงเห็นด้วย จึงตรัสถามขุนนางทั้งปวงว่าเมื่อ อุยเอี้ยนเป็นกบฏดังนี้ จะคิดอ่านประการใดจึงจะควร

เจียวฮ้วนจึงกราบบังคมทูลว่า มหาอุปราชาระแวงอุยเอี้ยนว่าจะเป็นกบฏตลอดมา เห็นจะมีอุบายไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งมอบให้กับเอียวหงีไว้ ซึ่งเอียวหงีสามารถคุมกองทัพล่าถอยออกมาจากตำบลเขากีสานโดยที่สุมาอี้ทำอันตรายมิได้นั้น เห็นจะเป็นเพราะแผนการอุบายที่มหาอุปราชาสั่งสอนไว้ มิฉะนั้นแล้วไหนเลยจะล่าถอยทัพโดยปลอดภัยได้ ข้าพระองค์คะเนว่ามหาอุปราชาจะมอบแผนการอันใดอันหนึ่งไว้กับเอียวหงีเพื่อกำจัด อุยเอี้ยนเป็นมั่นคง ขอพระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังกราบบังคมทูลของเจียวฮ้วนก็ทรงเห็นด้วย หลังจากนั้นไม่นานอุยเอี้ยนก็มีฎีกาเข้ามากราบบังคมทูลอีกว่าเอียวหงีก่อการกบฏเป็นแน่แล้ว ข้าพระองค์ได้เกลี้ยกล่อมให้ยอมสำนึกผิด แต่เอียวหงีไม่ยอมคิดจะยกกองทัพเข้าตีเมืองฮั่นต๋ง ขอพระองค์ได้แต่งกองทัพยกไปกำจัดเอียวหงีเสีย

พระเจ้าเล่าเสี้ยนยังไม่ทันที่จะตรัสประการใด เอียวหงีก็ได้ให้ม้าเร็วถือฎีกามา กราบบังคมทูลอีกว่าอุยเอี้ยนได้ก่อการกบฏ คุมกำลังกองทัพหน้าตั้งสกัดกองทัพหลวงอยู่ที่ตำบลเจียงโต๋ เห็นจะเตรียมการบุกเข้าตีเมืองฮั่นต๋ง ขอพระองค์ได้ทรงกำชับด่านรายทางทั้งปวงให้ระมัดระวังกวดขัน อย่าให้กองทัพพลอุยเอี้ยนยกล่วงเข้าไปได้

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทอดพระเนตรฎีกาทั้งสองฉบับแล้วจึงปรารภความกับบรรดาขุนนางว่ามีความเห็นเป็นประการใด ยังมีหน้าที่ขุนนางจะกราบบังคมทูลบิฮุ่ยได้เดินทางกลับจากตำบลเขากีสานมาถึงเมืองเสฉวนแล้วลูกลี้กลนเข้ามาเฝ้า

พระเจ้าเล้าเสียนทอดพระเนตรเห็นบิสุยตั้งนั้นก็ดีพระทัย ตรัสเรียกบิสุยเข้าไปสอบถามความเป็นไป บิสุยถวายบังคมตามประเพณีแล้วกราบบังคมทูลว่าก่อนจะสิ้นบุญมหาอุปราชได้มอบหมายให้เอียวหงีควบคุมกองทัพล่าถอยกลับเมืองเสฉวน และให้อุยเอียนเป็นกองทัพหลังคอยคุ้มกันกองทัพไม่ให้เป็นอันตราย แต่อุยเอียนไม่เชื่อฟัง เอียวหงีและเกียงอุยจึงทำตามแผนการอุบายของมหาอุปราช พวกกองทัพล่าถอยจากตำบลเขากีสานโดยปลอดภัย ครั้นมาถึงตำบลเจียงโตอุยเอียนได้คุมกองทัพหน้ามาสกัดทางไว้ และเผาสะพานข้ามหุบเหวเสียทั้งสิ้น เห็นอุยเอียนจะเป็นกบฏสมตามทิมมหาอุปราชได้ทำนายไว้ แต่พระองค์ได้โปรดวางพระราชหฤทัย เพราะขงเบ้งได้คิดอ่านแผนการกำจัดอุยเอียนเอาไว้แล้ว

พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังคำกราบบังคมทูลตั้งนั้นก็ดีพระทัย และตรัสถามขุนนางทั้งปวงว่าเมื่ออุยเอียนเป็นกบฏตั้งนี้จะคิดอ่านผันผ่อนประการใด

เจียวฮ้วนจึงกราบบังคมทูลว่า อุยเอียนเป็นคนเจ้าเล่ห์ หากทราบว่าจะพระองค์ ปักใจเชื่อว่าเป็นกบฏเห็นจะคิดกำเริบยกกองทัพไปตีเอาเมืองฮันตั้ง จึงขอที่จะมีหมายรับสั่งไปปลอบประโลมใจอุยเอียนเอาไว้ก่อน รอนจนกองทัพหลวงยกล่วงเข้าเมืองฮันตั้งแล้วจึงค่อยดำเนินการสืบไป

พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังตั้งนั้นก็ทรงเห็นชอบ จึงโปรดให้ตั้งฉุนเชิญหมายรับสั่งไปเกลี้ยกล่อมอุยเอียนไว้ว่า ฮองเต้ได้รับทราบฎีกาของอุยเอียนแล้ว กำลังจัดแจงกองทัพเพื่อปราบปรามฝ่ายกบฏให้ราบคาบ โดยที่ไม่ยืนยันเป็นแน่ชัดว่าฝ่ายใดเป็นฝ่ายกบฏ แต่เป็นที่ให้อุยเอียนเข้าใจว่าฝ่ายเอียวหงีเป็นกบฏ

ตั้งฉุนรับหมายรับสั่งแล้วจึงถวายบังคมลารีบเดินทางไปตำบลเจียงโต

ฝ่ายเอียวหงีและเกียงอุยครั้งได้แต่งฎีกาเข้าไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล้าเสียนแล้ว พอเวลาค่ำลงก็สั่งให้ทหารทั้งปวงลอบยกไปตามเส้นทางลัดตามซอกเขาเจาสัน โดยเอียวหงีและเกียงอุยคุมขบวนศพของขงเบ้งยกล่วงหน้าไปก่อน ให้อองเป้งเป็นกองหลัง คอยคุ้มกันการโจมตีของอุยเอียน และสั่งให้เร่งเดินทัพทั้งกลางวันและกลางคืน

ฝ่ายอุยเอียนหลังจากเผาสะพานลอยข้ามหุบเหวแล้ว ก็มั่นใจว่ากองทัพหลวงของเอียวหงีจะไม่สามารถล่าถอยกลับไปเมืองฮันตั้งได้ เนื่องจากไม่รู้ว่ามีทางลัดตามซอกเขาเจาสันอยู่อีก จึงยกกองทัพหน้าเข้าไปตั้งสกัดอยู่ในเส้นทางสายจำกัด หวังจะสกัดกันไม่ให้กองทัพหลวงของเอียวหงียกมาถึงตำบลเจียงโตได้ และตั้งตาคอยหมายรับสั่งของพระเจ้าเล้าเสียนที่จะยกกองทัพมากำจัดเอียวหงีเสียตามฎีกาที่ได้กราบบังคมทูลไป

วันหนึ่งหน่วยลาดตระเวนของอุยเอียนได้นำความไปแจ้งแก่อุยเอียนว่า ท่านแม่ทัพหลงกลแก่เอียวหงีแล้ว เพราะเอียวหงีและเกียงอุยได้ลอบยกกองทัพไปตามเส้นทางลัดอ้อมกองทัพหน้าและหุบเหวเข้าเส้นทางจำกัดไปก่อนแล้ว กำลังจะรุกจะเข้าแดนเมืองฮันตั้งอยู่แล้ว

อุยเอียนได้ฟังรายงานตั้งนั้นก็โกรธ รีบคุมทหารออกไปตาม เห็นอองเป้งคุมกองหลังสกัดอยู่ในเส้นทางซึ่งเป็นที่ราบกว้างกลางหุบเขา จึงคุมทหารประชิดเข้าไป

อองเป้งเห็นตั้งนั้นจึงสั่งทหารให้โห่ร้องเยาะเย้ยอุยเอียนว่า มหาอุปราชรู้ยก่อนแล้วว่ามึงจะเป็นกบฏ บัดนี้มหาอุปราชสิ้นบุญ ศพยังไม่ทันเย็น มึงก็ก่อการกบฏสมตามคำทำนายของมหาอุปราช

พอทหารเจียงเสียงลงอองเป้งจึงประกาศแก่ทหารของอุยเอียนว่า พวกเราเป็นข้าแผ่นดินจ๊ก เป็นพี่น้องร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมทำสงครามกับมหาอุปราชมาช้านาน ตลอดมามหาอุปราชก็เอื้ออาทรทำนุบำรุงตั้งบุตรในอุทร มิได้ทำสิ่งใดให้แค้นเคือง ไยจะตอ้งไปเข้าด้วยไอ้กบฏ จงคิดถึงลูกเมียที่อยู่ข้างหลังแล้วมาร่วมกับเรากลับไปเมืองเสฉวนพร้อมกันเถิด ลูกเมียและครอบครัวจะได้มีความสุขสืบไป

อุยเอียนได้ยินตั้งนั้นก็โกรธ ชักม้าพุ่งปราดเข้ารบกับอองเป้ง อองเป้งเข้ารบกับอุยเอียนได้ทำเพลงก็ทำที่เป็นสู้ลุยเอียนไม่ได้ ชักม้าเบนหนีออกจากวงรบ อุยเอียนไม่รู้กลก็ขี่ม้าไล่ตามอองเป้งไป

ในขณะที่อุยเอียนขี่ม้าไล่ตามอองเป้งนั้น บรรดาทหารในกองทัพหน้าของอุยเอียนได้ยินคำประกาศของอองเป้งแล้วก็ร้องไห้รักขงเบ้ง และคิดถึงบุตรภรรยาที่อยู่ข้างหลัง จึงพากันไปเข้าด้วยกับอองเป้งเป็นอันมาก ทหารของอุยเอียนไปเข้าด้วยกับทหารของอองเป้งถึงครึ่งหนึ่ง

อองเป้งเห็นการเป็นไปตามแผนการก็มีความยินดี ขี่ม้าวนกลับมาที่กองทหารแล้วร้องสั่งทหารทั้งปวงว่า ให้ระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดไอ้กบฏไว้ ทหารของอองเป้งได้ยินคำสั่งก็ยิงเกาทัณฑ์สกัดไม่ให้ลุยเอียนไล่ตาม

อองเป็ง อุยเอียนเห็นม่านเกาทัณฑ์หนาแน่น ซีม่าฝ่าเข้าไปไม่ได้ จึงชักม้าถอยกลับออกมา เห็นทหารในกองทัพหน้าที่เหลืออยู่ไม่ถึงครึ่งต่างพากันรวนเร จะพากันไปเข้าด้วยกับอองเป็งอีกก็โกรธ

อุยเอียนร้องทวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ถ้าผู้ใดเอาใจออกหากเราก็จะตัดศีรษะเสีย พลันเหลือบไปเห็นทหารม้าสี่ห้าคนกำลังจะเข้ามาเข้ากับอองเป็ง อุยเอียนจึงเข้ามาเข้าป่าทหารทั้งห้าคนนั้นจนตายสิ้น แล้วซีม่ากลับมาที่กองทัพ เห็นม้าตายยังคุมกองทัพสงบนิ่งอยู่

อุยเอียนจึงเข้ามาเข้าป่ามาตายแล้วว่า ตัวท่านนี้มีน้ำใจสัตย์ซื่อต่อข้าพเจ้าเป็นอันมาก แม้ทำการสำเร็จสมความปรารถนาแล้ว เรามียศศักดิ์วาสนาอย่างไร ท่านก็จะมียศศักดิ์วาสนาดังนั้นด้วย นับแต่นี้ต่อไปเราสองคนมีสุขต้องร่วมเสพ มีทุกข์ต้องร่วมदान

ม้าตายได้ฟังคำอุยเอียนดังนั้นก็ร้องว่า ข้าพเจ้าปักใจอยู่ด้วยท่านแล้ว ไฉนท่านจึงกล่าวความเสมือนหนึ่งเป็นคนอื่นไกลดังนี้เล่า

อุยเอียนได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี เหลียวกลับไปมองกองทัพของอองเป็ง เห็น อองเป็งพาทหารรีบรุดหนีไปอย่างรวดเร็ว อุยเอียนจึงบอกม้าตายและทหารทั้งปวงให้ยก ไล่ตามอองเป็งไป

อุยเอียนและม้าตายคุมทหารไล่ตามอองเป็งเป็นระยะทางถึงสองร้อยเส้นแต่ไม่ทันกัน อุยเอียนจึงหยุดทหารไว้แล้วปรึกษากับม้าตายว่า เราทำการทั้งนี้เห็นความจะล่วงรู้ไปถึงพระเจ้าเล่าเสี้ยนแล้ว กระนั้นเลยเมื่อได้ชื่อว่าเป็นกบฏแล้วจำจะเข้าสวามิภักดิ์กับวุยก๊ก เห็นจะมีความชอบสืบไป ท่านจะเห็นเป็นประการใดเล่า

ม้าตายซึ่งรับแผนการมาจากขงเบ้งได้ยินคำอุยเอียนดังนั้นก็นิกรสรรเสริญขงเบ้งว่าแม้ยามป่วยหนักใกล้สิ้นใจก็ยังคะเนการณ์ไว้ไม่ผิดพลาด หากจะเออออไปกับอุยเอียนเข้าสวามิภักดิ์กับวุยก๊กย่อมเท่ากับเพิ่มกำลังวังชาให้กับวุยก๊ก จึงแสรงกล่าวกับอุยเอียนตามแผนการที่ขงเบ้งสั่งไว้ว่า "ท่านว่านี่ไม่ควร ธรรมดาเป็นชาติทหารถ้าคิดการสิ่งใดก็ให้สำเร็จจึงจะปรากฏชื่อเสียงไปภายหน้า อันตัวท่านบัดนี้ก็มีฝีมือกล้าหาญประกอบด้วยสติปัญญาคิดการลึกซึ้ง ในเมืองเสฉวนแลเมืองฮันตั้งหาผู้ใดจะต้านทานฝีมือแลความคิดท่านไม่ ข้าพเจ้าจะขออาสาตีเอาเมืองฮันตั้งแล้วจะตีเมืองเสฉวนให้ได้ ท่านก็จะได้เป็นใหญ่"

อุยเอียนได้ฟังคำม้าตายดังนั้นก็มิใจกำเริบ คิดจะยกกองทัพเข้าตีเมืองฮันตั้งแล้วยึดเอาเมืองเสฉวน จึงกล่าวกับม้าตายว่าแม้การสำเร็จดังแผนการของท่าน เราสองคนชาตินี้ย่อมเสพสุขไม่สิ้นเป็นแน่แท้ กล่าวแล้วอุยเอียนและม้าตายก็หัวเราะขึ้นพร้อมกัน เป็นแต่เบื่องลิกของเสียงหัวเราะนั้นต่างกันอย่างสิ้นเชิง อุยเอียนหัวเราะด้วยกำเริบใจว่าจะครองอำนาจเป็นใหญ่ในเมืองเสฉวนและเมืองฮันตั้ง ในขณะที่ม้าตายหัวเราะด้วยความชื่นชมนิยมในสติปัญญาของขงเบ้งที่ล่วงรู้การณ์เบื้องหน้า แล้ววางแผนการอย่างแยบยลดุจเทพยดา มั่นใจได้ว่าแผนการที่ขงเบ้งสั่งเสียไว้ก่อนตายจักสัมฤทธิ์ผลเป็นแน่แท้

ครู่หนึ่งหน่วยลาดตระเวนได้นำความมารายงานแก่อุยเอียนว่า ขณะนี้กองทัพหลวงของเอียวหงีได้ยกเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองหน้าด่านของเมืองฮันตั้ง และอองเป็งได้พาทหารตามเข้าไปสมทบอยู่ในเมืองแล้ว

อุยเอียนได้ฟังรายงานดังนั้นก็จึงพาม้าตายและทหารยกไปที่เมืองหน้าด่าน เตรียมการที่จะโจมตียึดเอาเป็นฐานที่มั่นต่อไป

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ใครจะบังอาจฆ่า (ตอนที่ 578)

กว่าที่อุยเอียนจะรู้กล เอียวหงีและเกียงอุยก็ได้พากองทัพหลวงยกเข้าไปตั้งในเมืองหน้าด่านของเมืองฮันตั้งแล้ว อุยเอียนคิดกำเริบจะเข้ายึดเอาเมืองฮันตั้งและตีตลอดไปจนถึงเมืองเสฉวน ตั้งตนขึ้นเป็นใหญ่ จึงยกกองทัพเข้าประชิดเมืองหน้าด่านนั้น

ฝ่ายเอียวหงีและเกียงอุยเมื่อคุมกองทัพหลวงเข้าเมืองหน้าด่านได้แล้ว เอียวหงีได้มอบหมายการบังคับบัญชาทหารให้กับเกียงอุยตามคำสั่งเสียของขงเบ้ง เกียงอุยจึงคุมทหารขึ้นรักษาเชิงเทียนและกำแพงเมืองมิได้ประมาท ด้วยคาดการณ์ว่าอุยเอียนจะต้องยกทหารติดตามมา

วันหนึ่งเกียงอุยเดินตรวจตรารักษาการณ์อยู่บนเชิงเทียน เห็นกองทัพอุยเอียนยกมาประชิดเมือง จึงปรึกษากับเอียวหงีว่าอุยเอียนนี้มีกำลังฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ แม้จะมีทหารน้อยแต่ประมาทมิได้เป็นอันขาด ทั้งบัดนี้ม้าตายก็แปรพักตร์เข้าสวามิภักดิ์ด้วยอุยเอียนแล้ว ท่านจะเห็นเป็นประการใด

เอียวหวังจึงว่า มหาอุปราชาได้ทำกลอุบายไว้ในหนังสือลับ กำชับว่าเมื่ออุยเอียนเป็นกบฏแล้วยกทหารมาประชิดเมืองหน้าด่านเป็นที่คับขัน ก็ให้เปิดหนังสือลับออกอ่านดู ซึ่งท่านวิตกด้วยม้าตายนั้นอย่าได้กังวลเลย ที่ม้าตายไปอยู่กับอุยเอียนเป็นแผนการของมหาอุปราชา เห็นจะมีแผนการประการใดสิ่งไว้กับม้าตายเป็นมั่นคง

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ชอบที่ท่านแม่ทัพจะได้เปิดหนังสือลับของมหาอุปราชาออกอ่านดู เอียวหวังจึงเอาของหนังสือปิดผนึกของขงเบ้งฉีกออกดู เห็นมีหนังสือลับอยู่ชั้นในอีกฉบับหนึ่งปิดผนึกไว้อย่างแน่นหนา หน้าของเขียนความไว้ว่าเมื่อจะยกไปรบกับอุยเอียนจึงค่อยฉีกของหนังสือฉบับนี้

เกียงอุยทราบความดังนั้นก็มั่นใจว่า ขงเบ้งได้คิดอ่านแผนการล้าลึกผนึกไว้ข้างในของ จึงไม่ปรารถนาจะรู้ความสืบไป แล้วกล่าวกับเอียวหวังว่าเมื่อมหาอุปราชาวางแผนกำกับมาดังนั้นแล้วท่านจงเก็บของหนังสือชั้นในนี้ไว้เถิด ข้าพเจ้าจะพาทหารออกไปรบกับอุยเอียนก่อน

ตกลงกันดังนั้นแล้วเกียงอุยและเอียวหวังจึงลงมาจากเชิงเทิน เกียงอุยจัดแจงทหารแล้วยกออกจากประตูเมือง ตั้งขบวนเผชิญหน้ากับกองทัพของอุยเอียน ฝ่ายเอียวหวังคุมทหารอีกกองหนึ่งหนุนตามเกียงอุยไป

เกียงอุยขี่ม้าออกไปข้างหน้าทหาร ร้องดำอุยเอียนว่า "เมื่อมหาอุปราชาตั้งอยู่นั้น มิได้ทำหยาบช้าแก่กึ่งประการใด เหตุไฉนจึงคิดกบฏดังนี้"

อุยเอียนได้ยินดังนั้นจึงร้องโต้กลับมาว่า การทั้งนี้มิใช่เรื่องอันใดของมึงเลย อย่าแสร้งออกมาหาเรื่องจะดีกว่า ให้เรียกเอียวหวังตัวหัวโจกออกมาเจรจาด้วยเราจึงจะควรแก่ฐานะ

ในขณะนั้นเอียวหวังได้เปิดของหนังสือลับของขงเบ้งออกอ่านดูเป็นใจความว่า การจะกำจัดอุยเอียนนั้นไม่จำเป็นต้องใช้กำลังทหาร ให้ร้องทำอุยเอียนว่าถ้าสามารถร้องขึ้นดังดังสามครั้งว่าใครจะสามารถฆ่ากูได้ ก็จะช่วยยอมเข้าด้วยอุยเอียนและยกเมืองฮันตั้งให้แก่อุยเอียนด้วย คนซึ่งจะสังหารอุยเอียนอยู่ที่ข้างกายอุยเอียนแล้ว

เอียวหวังทราบความดังนั้นก็มีความยินดี รีบขี่ม้าออกไปข้างหน้าทหาร อุยเอียนเห็นเอียวหวังขี่ม้าออกมาดังนั้นจึงกล่าวว่า พวกเราล้วนเป็นทหาร ไฉนจะมาประหัตประหารกันเอง บัดนี้มหาอุปราชาหาไม่แล้ว ชอบที่จะมาร่วมมือกันจึงจะควร

เอียวหวังได้ยินคำอุยเอียนก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่ามหาอุปราชารู้ล่วงหน้าอยู่แล้วว่ามึงจะเป็นกบฏ แต่ตัวมึงนั้นชี้ขาดตาขาว มหาอุปราชาจึงมอบหมายให้ตัวกูควบคุมกองทัพไว้ หากตัวมึงเป็นผู้กล้าปลงล้างค่าปราชัยของมหาอุปราชาได้กูจึงจะยอมเข้าด้วย แล้วจะยกเมืองฮันตั้งให้แก่มึง

อุยเอียนได้ยินคำเอียวหวังดังนั้นจึงว่า ซึ่งมึงว่ากูชี้ขาด มึงจะลองออกมาสู้รบกับกูตัวต่อตัว หรือจะให้ทำการประการใดจึงจะยินยอมมาร่วมมือกัน

เอียวหวังจึงว่าถ้ามึงกล้าร้องตะโกนขึ้นบนฟ้าให้ได้ยินกันทั่วทั้งสมรภูมิรบครบสามครั้งว่า "ใครจะบังอาจฆ่ากูได้" กูก็จะยอมอ่อนน้อม ติดตามรับใช้ไปตลอดชีวิต

อุยเอียนได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าลูกผู้ชายต้องถือสัจจะ เอียวหวังได้ยินคำทำของอุยเอียนจึงรีบตอบกลับไปว่า ลูกผู้ชายต้องถือสัจจะ

อุยเอียนจึงว่ามึงจงฟัง กล่าวแล้วก็แหงนหน้าขึ้นมองฟ้า ร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ใครจะบังอาจฆ่ากูได้ ใครจะบังอาจฆ่ากูได้

อุยเอียนยังไม่ทันร้องตะโกนครั้งที่สาม พลันได้ยินเสียงดังสนั่นดุจฟ้าถล่มสอแตกขึ้นมาจาก "กูผู้มีฝีมือได้รับคำมหาอุปราชาไว้ว่าจะฆ่ามึง" สิ้นเสียงเงากระป๋วพลบแปลบ ห่าโลหิตสีแดงพุ่งตามออกมา ศีรษะของอุยเอียนพลัดออกจากร่างร่วงลงกับพื้น ในขณะที่ดวงตาของอุยเอียนยังคงลืมมองอยู่ในลักษณะตกตะลึง

สายตาทุกคู่ของทหารทั้งปวงจ้องไปที่ข้างม้าของอุยเอียน เห็นม้าตายกำลังเอากระบี่ซึ่งผ่านการเชือดคออุยเอียนมาสดๆ เช็ดกับข้างลำตัวมาแล้วสอดกระบี่เข้าฝัก ม้าตายเห็นคนทั้งปวงจ้องมองมาอย่างตกตะลึงพริ้งเพริด จึงร้องประกาศขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าก่อนจะสิ้นใจ มหาอุปราชาได้สั่งเรว่าอุยเอียนนี่จะเป็นกบฏให้เราทำที่มากอยู่กับอุยเอียนและประกับตัวไว้อย่าได้ห่าง เมื่อใดที่ได้ยินอุยเอียนแหงนหน้าร้องตะโกนขึ้น

ฟ้าว่าใครจะบังอาจฆ่าก็ได้แล้ว ก็ให้เอากระบี่เขียดคอยอุยเอียนเสีย การทั้งปวงเป็นไปตามแผนการของมหาอุปราษทุกประการ กล่าวแล้วม้าย้ายก็ร้องไห้รักรำลึกถึงขงเบ้ง ทหารทั้งปวงคลายจากตกตะลึงแล้วก็พากันร้องไห้ตาม

ภารกิจขั้นที่สองของขงเบ้งหลังจากสิ้นบุญคือแผนการกำจัดอุยเอียนผู้กบฏได้สัมฤทธิ์ผลอย่างสมบูรณ์ คงเหลือภารกิจขั้นที่สามที่คิดการเพื่อวันหน้าว่าวันเวลาใดที่เมืองเสฉวนถูกข้าศึกกรุกรานไม้อาจด้านทานได้แล้ว จะปกป้องชีวิตราษฎรซึ่งสู้ท่านบำรุงมาให้ปลอดภัย ซึ่งเป็นภารกิจสุดท้ายของขงเบ้งหลังจากสิ้นลมปราณแล้ว

เอียวหวิและเกียงอุยเห็นดังนั้นก็มีความยินดี นิกสรรเสริญขงเบ้งว่ามีสติปัญญาคิดอ่านการล่วงหน้าได้แม่นยำประหนึ่งเทพดาเข้าดลใจ บรรดาทหารของอุยเอียนเห็นดังนั้นก็พากันเข้าอ่อนน้อมกับเอียวหวิทั้งสิ้น

เอียวหวิจัดแจงเมืองหน้าด่านเป็นปกติแล้ว จึงสั่งให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองหน้าด่านเพื่อยกเข้าเขตเมืองฮันต๋ง ระหว่างทางสวนกับตั้งอุ้น เมื่อได้ค่านับกันตามประเพณีแล้ว ต่างฝ่ายต่างเลาะเนื้อความแค้นและกันทุกประการ

ตั้งอุ้นจึงว่าสองเต๋อทรงพระวิตกว่าอุยเอียนจะคิดการกำเริบ จึงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเกลี้ยกล่อมอุยเอียนเอาไว้ก่อน แต่เมื่ออุยเอียนตายด้วยแผนการของมหาอุปราษแล้ว ขอบที่ท่านจะเดินทางเข้าไปเมืองเสฉวนโดยเร็วเพื่อจะแต่งการพิพิธของมหาอุปราษตามประเพณี

เอียวหวิได้ยินดังนั้นก็เห็นด้วย จึงให้ม้าย้ายและตั้งอุ้นคุมศิระของอุยเอียนเดินทางล่วงหน้าเข้าไปเมืองเสฉวนเพื่อกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนก่อน เอียวหวิและเกียงอุยจะคุมขบวนศพขงเบ้งติดตามไป

ม้าย้ายและตั้งอุ้นรับคำเอียวหวิแล้วจึงค่านับลา พาศิระของอุยเอียนเดินทางกลับเข้าเมืองเสฉวน แล้วกราบบังคมทูลความให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ทราบความแล้วจึงตรัสกับขุนนางทั้งปวงว่า ชีวิตของอุยเอียนได้ทำราชการรับใช้พระราชบิดาและตัวเรามาช้านาน มีความชอบในราชการเป็นอันมาก ยามบั้นปลายของชีวิตคิดผิดก่อการกบฏบัดนี้อุยเอียนก็ตายแล้ว ความผิดความชอบสองสถานประมาณกันเข้าแล้ว เห็นแก่ความดีในหนหลัง จึงพระราชทานอภัยโทษให้กับอุยเอียน ให้ปูนบำเหน็จความชอบแต่หนหลังแก่บุตรภรรยาของอุยเอียนเป็นอันมาก และให้แต่งการศพของอุยเอียนตามประเพณีขุนนางผู้ใหญ่ แล้วนำศพไปฝังไว้ในสุสานในเมืองเสฉวน

ฝ่ายเอียวหวิและเกียงอุยเมื่อคุมขบวนศพขงเบ้งผ่านแดนเมืองฮันต๋งเข้าแดนเมืองเสฉวนแล้ว จึงให้ม้าย้ายรับนำความเข้าไปกราบบังคมทูลให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบวันเวลาที่ขบวนศพจะถึงเมืองหลวง

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบความดังนั้นก็จึงมีหมายรับสั่งให้จัดขบวนและพิธีการต้อนรับศพขงเบ้งอย่างเอิกเกริก ถึงวันกำหนดนัดหมายพระเจ้าเล่าเสี้ยนเสด็จประทับรถพระที่นั่งพร้อมขบวนอิสริยยศในชุดไว้ทุกข์เป็นขบวนพยุหยาตราทางสถลมารคยกออกจากเมืองเอ๊กจิ๋วไปเป็นระยะทางกว่าสองร้อยเส้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าในการรับศพของขงเบ้งเข้าเมืองเสฉวนนี้ "พระเจ้าเล่าเสี้ยนกับขุนนางทั้งปวงแลอาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงก็ร้องไห้รักทุกคน"

สามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่า "เจ้าเหนือหัวองค์หลังนำคณะขุนนางบุนนู้ล้วนสวมชุดขาวไว้ทุกข์เสด็จออกจากเมืองไปเยี่ยมลิบลิ่วรับหีบศพ เจ้าเหนือหัวองค์หลังทรงกันแสงเป็นการใหญ่ จากเมืองบนถึงมหาเสนาบดีต่ำลงมาถึงราษฎรชาวไร่ชาวนา ทั้งชายหญิงทั้งเด็กน้อย ไม่มีผู้ใดมิได้ร้องไห้ด้วยความโศกศัลย์ เสียงอันรันทดใจสะท้านสะเทือนพื้นปฐพี"

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทอดพระเนตรเห็นขบวนศพของขงเบ้งเคลื่อนมาแต่ไกล ก็ตรัสสั่งให้หยุดขบวนรถพระที่นั่ง ให้ทหารทั้งปวงตั้งเป็นกองเกยรติยศตามประเพณี แล้วเสด็จลงจากรถพระที่นั่งประทับยืนอยู่ข้างทาง ครั้นขบวนศพมาถึงพระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงกันแสง เสด็จเข้าไปทอดหีบศพขงเบ้ง น้อมพระเศียรค่านับโขกกับหีบศพ พลางตรัสว่าท่านพ่อ มหาอุปราษไม่น่าจะรีบจากไปเลย แต่ไปใครเล่าจะปกป้องท่านบำรุงราษฎรเมืองเสฉวน

พระเจ้าเล้าเสียนตรัสรำพึงรำพันด้วยความโศกเศร้าอยู่เป็นช้านาน ขุนนางทั้งปวงทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนเห็นดังนั้นก็พากันร้องไห้เสียงระงม สายลมต้องใบไม้หวัดหวีดดังเหมือนเสียงคนรำไห้ทั่วทั้งแนวป่าเขา

ครู่หนึ่งพระเจ้าเล้าเสียนจึงถอยออกมาจากโถงศพขงเบ้ง คุณเขากวายนั่งคมศพขงเบ้งด้วยถือว่าเป็นบิดาตามคำสั่งเสียของพระเจ้าเล้าปี พระโอรสก็อธิษฐานว่าขอท่านพ่อมหาอุปราชจงไปสู่สุคติบนสวรรค์นั้นเถิด

กวนย้งคมศพขงเบ้งเสร็จแล้ว พระเจ้าเล้าเสียนจึงตรัสสั่งให้ขุนนางผู้ใหญ่เข้าประคองที่บศพขงเบ้ง และเคลื่อนขบวนกลับเข้าเมืองเอ็กจิ๋ว ให้ตั้งการพิธีศพขงเบ้งไว้ที่จวนมหาอุปราช และให้จุกัดเจี๊ยมบุตรของขงเบ้งทำพิธีเช่นไหว้ตามประเพณี

ถึงวันออกว่าราชการ เอียวหิงได้เข้าไปเฝ้าในท้องพระโรง กราบบังคมทูลถวายรายงานการสงครามกับขงเบ้งก็ครั้งที่หก จนกระทั่งการนำขบวนศพขงเบ้งกลับถึงเมืองเสฉวนให้พระเจ้าเล้าเสียนทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังคำกราบบังคมทูลก็ทรงกันแสง ขุนนางทั้งปวงก็ร้องไห้ตามเสียงระงมไปทั้งท้องพระโรง

เอียวหิงได้นำหนังสือพินัยกรรมของขงเบ้งขึ้นถวายพระเจ้าเล้าเสียนแล้วกราบทูลว่า ก่อนจะสิ้นลมหายใจมหาอุปราชได้แต่งฎีกาอมอบให้ข้าพระองค์นำมาราบบังคมทูลใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท และสั่งเสียไว้ว่าเมื่อเสร็จพิธีศพแล้วให้นำศพไปฝังไว้ที่ข้างทางในชอกเขาเตงกุนสัน อย่าให้ก่อสร้างหรือทำพิธีเช่นสร้างบวงกล่าวใดๆ และให้แต่งทหารไปรักษาเส้นทางในชอกเขาตำบลอิมเบ้งไว้ เมืองเสฉวนก็จะมีอันตรา

พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังคำกราบทูลดังนั้นก็คิดคะตัง มีทหารว่าขงเบ้งมีเจตนาหมายมุ่งประการใดจึงไม่ยอมให้ข้าพเจ้าของตนเองได้นอนสงบนิ่งอยู่ในสุสานหลวงตามประเพณี มีทหารเฝ้าจุดตะเกียงหน้าศพตามตำแหน่งขุนนาง กลับสั่งให้เอาศพของตนเองไปฝังไว้ข้างทางในป่าเปลี่ยวซึ่งวันคืนไม่มีผู้คนผ่าน ครั้นทรงตรัสถามเอียวหิง ก็ยอถ้อย นิสัย และลึกลับ ซึ่งอยู่ในค่ายพักของขงเบ้งในขณะขงเบ้งสิ้นลมว่าที่ขงเบ้งสั่งเสียเช่นนี้เพื่อประสงค์สิ่งใด ก็หาว่ามีผู้ใดทราบความไม่

พระเจ้าเล้าเสียนจึงตรัสว่าท่านพ่อมหาอุปราชเล็งการณ์กว้างไกล ทำการสิ่งใดรอบคอบสุขุมหนักแน่นมั่นคง ซึ่งสั่งเสียไว้ทั้งนี้จึงขอที่ต้องปฏิบัติตาม จากนั้นจึงตรัสถามโหรหลวงให้กำหนดวันเวลาฤกษ์ฝังศพขงเบ้ง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เทพบิดรแห่งสัน (ตอนที่ 579)

กลอุบายของขงเบ้งที่กำหนดไว้เพื่อบรรลุนิติกรรมหลังการตาย ประการแรกคือการถอยทัพกลับเมืองเสฉวนโดยปลอดภัย และประการที่สองคือการกำจัดเอี้ยนซิงซึ่งจะก่อกบฏได้บรรลุผลสำเร็จอย่างงดงามทุกประการ คงเหลือภารกิจประการที่สามที่จะปกป้องคุ้มครองอาณาประชาราษฎร์เมืองเสฉวนหากข้าศึกยกมาย้ายอีกประการเดียวเท่านั้น

พระเจ้าเล้าเสียนตรัสถามโหรหลวงเพื่อกำหนดวันฝังศพขงเบ้งตามประเพณี แต่ไม่ทันที่โหรจะกราบบังคมทูล ขุนนางอาวุโสหลายคนก็ได้ชิงกราบบังคมทูลขึ้นก่อนว่ามหาอุปราชเป็นขุนนางผู้ใหญ่มาแต่ครั้งพระเจ้าเล้าปี มีความซื่อสัตย์จงรักภักดีหาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้ เป็นผู้ที่ทำความชอบใหญ่หลวงแก่บ้านเมือง ซึ่งจะนำศพไปฝังไว้กลางป่าไร้สุสานและการเช่นไหว้บวงสรวงเป็นที่เวทมนัก จักเสื่อมเสียพระบรมเดชานุภาพขอพระองค์จงทรงพิจารณา

พระเจ้าเล้าเสียนได้ยินคำกราบบังคมทูลดังนั้นก็ทรงนิ่งอึ้ง นำพระทัยลึกลับก็นึกสงสารขงเบ้งว่าความชอบที่สร้างไว้กับแผ่นดินเสฉวนนั้นใหญ่หลวงนัก พระเจ้าเล้าปีก็ได้ฝากฝังให้ขงเบ้งทำนุบำรุงพระองค์เสมอด้วยพระเจ้าเล้าปี ตลอดมาขงเบ้งได้ถวายความจงรักภักดีโดยสุจริต มิได้เห็นแก่ความเหนื่อยยาก พระองค์เองก็ทรงรักและนับถือขงเบ้งเหมือนกับพระราชบิดา ควรที่ศพขงเบ้งจะได้รับการฝังไว้ในสุสานหลวง มีทหารเฝ้าและเช่นไหว้บวงสรวงอัญเชิญดวงวิญญาณสถิตบนสรวงสวรรค์ตามประเพณี

เอียวหิงเห็นดังนั้นจึงกราบบังคมทูลว่าก่อนสิ้นใจมหาอุปราชได้สั่งเสียไว้เป็นความสามประการ คือการทำกลอุบายล่าถอยทัพจากตำบลเขากีสานกลับเมืองเสฉวน มิให้สมอ้อทำอันตราได้ประการหนึ่ง การ

วางแผนอุบายกำจัดอุยเอียนซึ่งจะก่อการกบฏประการหนึ่ง และคำสั่งเสียให้แต่งทหารไปรักษาช่องแคบอิมเป็งแล้วเอาศพไปฝังไว้ที่ชอกเขาเตงกุนสัน ไม่ให้ก่อสร้างทำพิธีบวงสรวงเช่นไหว้เชิญวิญญาณสู่วรรณสวรรค์อีกประการหนึ่ง สองประการแรกนั้นปรากฏเป็นจริงตามที่มหาอุปราชได้คาดการณ์ไว้ทุกประการแล้ว เหลือแต่ประการสุดท้ายแม้ว่าจะไม่อาจคาดหมายได้ว่ามหาอุปราชมุ่งประสงค์สิ่งใด แต่ยอมไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผล จึงชอบที่จะทำตามคำสั่งเสียของมหาอุปราช

เอียวหวังได้กราบบังคมทูลต่อไปว่า เมื่อรู้ตัวว่าจะตายมหาอุปราชได้สั่งให้ต่อโลงนั่งและเอาศพนั่งในโลงสั่งให้เอาข้าวสารเจ็ดเมล็ดใส่ไว้ในปาก และจุดตะเกียงที่เบื้องล่างของฝ่าเท้า บอกว่าทำพิธีตั้งนี้แล้ววิญญาณของมหาอุปราชก็จะขึ้นไปพวยดาวประจำตัวขุนพลที่ร่วงหล่นลงสู่พื้นให้กลับคืนสู่ตำแหน่งตั้งเก่าหวังจะลงสมาน้ำให้ไม่แน่ใจว่ามหาอุปราชตายจริงหรือไม่ ประจักษ์เบื้องต้นว่ามหาอุปราชไม่ประสงค์ที่จะให้ดวงวิญญาณเดินทางพ้นไปจากมนุษย์โลก และยอมจะมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอนเป็นมั่นคง

เจียวฮ้วนเห็นเอียวหวังกราบทูลดังนั้นจึงถวายบังคมแล้วกราบทูลเสริมว่าธรรมดาเกิดมาเป็นคน ทุกผู้คนย่อมปรารถนาความสุขสบาย ไม่ต้องการความยากลำบาก แม้ตายแล้วย่อมปรารถนาไปสถิตอยู่บนสวรรค์ ประเพณีแต่ก่อนมาหากว่าเป็นผีร้ายก็ต้องตั้งการพิธีขมิขวัญวิญญาณมิให้ออกมาระรานหลอกหลอนก่อภัยพิบัติแก่มวลมนุษย์ รอวันเวลาที่ยมทูตจะมารับเอาดวงวิญญาณไปทำโทษในเมืองนรก หากเป็นผีดีก็ต้องตั้งการพิธีเชิญวิญญาณไปสถิตบนสวรรค์ ซึ่งมหาอุปราชไม่ให้ทำการเช่นสรวงเชิญดวงวิญญาณเห็นจะเป็นเพราะมหาอุปราชต้องการให้วิญญาณสถิตอยู่รักษาเมืองเสฉวน ประการหนึ่งเล้ามหาอุปราชเป็นผู้ชำนาญการไสยเวทย์ เจนจบสรรพวิชาในลัทธิเต๋า ซึ่งสั่งเสียไว้ตั้งนี้ย่อมเกี่ยวข้องกับพิธีกรรมอันลึกลับลับเป็นแน่แท้ ขอพระองค์จงทรงดำเนิการตามคำสั่งเสียของมหาอุปราชจึงจะควร

ขุนนางทั้งปวงได้ฟังคำกราบทูลของเอียวหวังและเจียวฮ้วน กอปรด้วยเหตุผลหนักแน่นมั่นคงจึงเห็นด้วยแล้วพากันกราบบังคมทูลให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนจัดการศพของขงเบ้งตามคำสั่งเสียทุกประการ

พระเจ้าเล่าเสี้ยนเห็นขุนนางทั้งปวงเห็นชอบพร้อมกันดังนั้นก็ทรงเห็นตาม ตรีศกับโหรหลวงอีกครั้งหนึ่งว่าเราจะทำตามคำสั่งเสียของมหาอุปราช ท่านจงกำหนดวันเวลาฤกษ์ฝังศพขงเบ้งเถิด

เจ้าจี้จึงกราบทูลว่า โดยศักดิ์และอิสริยยศของมหาอุปราชขอที่จะตั้งการพิธีมากหลายยาวนานตามประเพณี แต่เมื่อขงเบ้งมีความประสงค์ตั้งนี้ข้าพระองค์ได้ตรวจดูแล้วเห็นว่าวันขึ้นสิบสองค่ำปีนี้เป็นวันฤกษ์ดีสำหรับทำพิธีฝังศพขงเบ้ง

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังดังนั้นก็ทรงเห็นชอบ และมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าเลื่อนอิสริยยศของขงเบ้งเป็นเจ้าพระยามหาอุปราชเทพมิตรผู้ภักดีและปรีชาสามารถแห่งสัน ให้สร้างศาลบูชาสำหรับชาวเมืองได้กราบไหว้ที่ริมแม่น้ำในเมืองเสฉวน และโปรดให้ตั้งการพิธีฝังศพขงเบ้งตามวันเวลาที่โหรหลวงกำหนดทุกประการ

ครั้นถึงวันฤกษ์ดีพระเจ้าเล่าเสี้ยนโปรดเกล้าให้แต่งขบวนอิสริยยศเชิญศพขงเบ้งประกอบด้วยธงทิว ม้าล่อห้องกลอง ทหารม้า ทหารราบเป็นอันมาก แล้วประทับรถพระที่นั่งเสด็จส่งศพขงเบ้งเสมือนหนึ่งขงเบ้งเป็นพระญาติผู้ใหญ่จนถึงที่ฝังศพ

เกียงอุยทำหน้าที่เป็นแม่จวนเตรียมการหลุมฝังศพ ได้ทำหลุมฝังศพขงเบ้งไว้ที่ข้างทางในหุบเขาเตงกุนสัน เลือกพื้นที่ใกล้เนินเขา น้ำไม่ท่วมขัง แล้วขุดเป็นหลุมกว้างเจ็ดศอกยาวเก้าศอกลึกห้าศอก เอากรวดโรยพื้นล่าง เอาทรายโรยพื้นกลาง ด้านบนโรยดินภูเขาและปูทับด้วยแผ่นดินแผ่นทอง กระดาษเงินกระดาษทองและเสื้อผ้าอาภรณ์เป็นอันมาก กำหนดวางศพขงเบ้งหันศีรษะไปทางด้านเมืองเสฉวน หันปลายเท้าไปข้างเมืองลกเอี้ยง ประหนึ่งนอนดูบรรดาข้าศึกที่จะยกมาตามเส้นทางในเทือกเขาเตงกุนสันชั่วกาลนาน

ครั้นได้เวลาฤกษ์ตามที่โหรหลวงกำหนด พระเจ้าเล่าเสี้ยนประทับยืนที่ด้านหัวของหลุมศพ ขุนนางผู้รับผิดชอบการพิธีได้เอาโลงศพขงเบ้งวางลงหลุม พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงวางรูปเทียน ข้าวตอก ดอกไม้เงินทองที่ด้านปลายเท้าของขงเบ้ง เอาดินถมจนเต็มปากหลุม จากนั้นจึงเกลี้ยกลบไม่ให้เห็นร่องรอย พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงกันแสงตลอดเวลาที่ทำพิธีฝังศพ ขุนนางทั้งปวงล้วนหลั่งน้ำตาร้องไห้รักขงเบ้งเป็นอันมาก

อนาถนัก! มหาบุรุษผู้มีสติปัญญาแจ้งฟ้าคลมดิน เป็นเอกอุยแต่ผู้เดียวในพิภพ มากล้าด้วยอิสริยยศ อำนาจวาสนา มีคุณูปการใหญ่หลวงต่อบ้านเมือง เป็นเทพมิตรแห่งแคว้นจ๊ก ควรที่ศพจะได้สถิตอยู่ในสุสานหลวง มีไพร่ทหารทำความสะอาดกวาดถูจุดตะเกียงบูชาหน้าศพ รับการเคารพเช่นไหว้ของฮ่องเต้ บรรดาขุนนางผู้ใหญ่และอาณาประชาราษฎร์ให้สมแก่ความชอบชั่วชีวิต แต่กลับต้องมานอนตากน้ำค้างกลางหาวอยู่ข้าง

ทางในป่าเปลี่ยว ประหนึ่งตั้งผีไม่มีญาติ ไม่ยินยอมให้ดวงวิญญาณเสวยสุขในสรวงสวรรค์ กลับยอมทนยากลำบากเวียนวนอยู่ในแดนผี ไร้การเซ่นไหว้ทุกตรุษสารท ซึ่งยอมทิวโหยอดโชนสุดที่จะเวทนา ด้วยปรารถนาบรรลุมรรคผลในอนาคตกาล คือปกป้องคุ้มครองอาณาประชาราษฎร์ชาวเสฉวน ซึ่งสู้ทำนุบำรุงมาด้วยหยาดเหงื่อและน้ำใจอันกรุณย์ มิให้ข้าศึกย่ำยีทำอันตรายได้ น้ำใจที่ยามเป็นก็รักถึงจนตัวตาย ยามตายก็ถวายการรับใช้เพื่อความปลอดภัยของอาณาประชาราษฎร์โดยไม่เห็นแก่ความสุขบนสรวงสวรรค์ ดังนั้นแผ่นดินนี้ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคตจะมีผู้ใดเสมอเหมือนเล่า ความเป็นเอกแต่ผู้เดียวในพิภพหาได้ดำรงความเป็นเอกในยามเป็นเท่านั้นไม่ หากยังดำรงความเป็นเอกในยามตายจวบนิรันดรนั้นแล

ครั้นฝั่งศพขงเบ้งเสร็จแล้วพระเจ้าเล่าเสี้ยนได้เสด็จกลับเมืองเสฉวน วันรุ่งขึ้นก็เสด็จออกจากราชการตามปกติ

ขณะนั้นเจ้าหน้าที่กรมข่าวได้ถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า เมืองเองอันได้ส่งใบบอกรายงานความมาว่า กองทัพเมืองกังตั้งกำลังพลสิบหมื่นได้ยกมาตั้งอยู่ที่ปากทางเมืองปากิว แต่ไม่ทราบวัตถุประสงค์ที่แน่ชัดว่าจะยกมาโจมตีเมืองเสฉวนหรืออย่างไร

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ยินคำกราบทูลดังนั้นก็ตกพระทัย ทรงปรารถนาหาอุปราษเพ็งตาย เมืองกังตั้งสียกกองทัพมาตั้งอยู่ดังนี้จะทำประการใด

เจียวฮ้วนจึงกราบทูลว่าเมื่อกองทัพเมืองกังตั้งยกลงมาตั้งประชิดแดนเมืองเสฉวนดังนี้ ขอบที่จะคิดอ่านป้องกันระวังตัวจึงจะควร ขอพระองค์ได้ตรัสสั่งให้เตียวหวิงและ อองเป้งคุมทหารสิบหมื่นยกไปตั้งคุมเชิงอยู่ที่เมืองเองอัน แล้วให้แต่งขุนนางไปฟังท่าที่เมืองกังตั้งดูว่าซึ่งยกกองทัพใหญ่มาตั้งดังนี้มีเหตุผลใด

พระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงตรัสถามว่าแลเมื่อเรายกทหารไปตั้งประหนึ่งขัดดาทัพอยู่ที่เมืองเองอันแล้วจะแต่งทูตไปว่ากล่าวกับเมืองกังตั้งได้อย่างไร

เจียวฮ้วนจึงกราบทูลต่อไปว่า ให้ราชทูตที่จะเดินทางไปเมืองกังตั้งทำที่ไปแจ้งข่าวตายของมหาอุปราษแก่พระเจ้าซุนกวน ก็จะทำให้ของเมืองกังตั้งเองว่าคิดอ่านประการใด

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังคำทูลดังนั้นก็ทรงเห็นชอบ จึงตรัสสั่งให้เตียวหวิงและอองเป้งยกกองทัพสิบหมื่นไปตั้งขัดดาทัพอยู่ที่เมืองเองอัน แล้วตรัสถามที่ประชุมขุนนางว่าผู้ใดจะอาสาเป็นทูตไปเมืองกังตั้งในครั้งนี้

ฝ่ายจองอี้ซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ มีสติปัญญาไหวพริบเฉลียวฉลาด ได้ฟังพระราชปรารถนานั้นจึงเข้าไปกราบทูลบังคมทูลขออาสาเป็นทูต พระเจ้าเล่าเสี้ยนเห็นจองอี้ก็วางพระทัยว่าจะได้ราชการ จึงโปรดเกล้าตั้งจองอี้เป็นราชทูตให้อัญเชิญเครื่องราชบรรณาการ และเดินทางไปเฝ้าพระเจ้าซุนกวนที่เมืองกังตั้ง

พอจองอี้คุมขบวนเดินทางล่องแดนเมืองเสฉวนเข้าสู่แดนเมืองกังตั้งก็รู้สึกประหลาดใจเพราะเห็นชาวเมืองหนุ่มสาวเฒ่าแก่ทุกวัย จนกระทั่งถึงเมืองกังตั้งแล้วจึงขอเข้าเฝ้าพระเจ้าซุนกวนตามประเพณี

จองอี้เข้าไปถึงห้องพระโรงก็เห็นพระเจ้าซุนกวนและขุนนางทั้งปวงนั่งชมนางงามสาวเฒ่าแก่ทุกวัยทั้งสิ้น จึงเข้าไปถวายบังคมพระเจ้าซุนกวนแล้วกราบทูลว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยนตรัสสั่งให้ข้าพระองค์เชิญเครื่องบรรณาการมากราบทูลว่าบัดนี้มหาอุปราษจกต์เหลียง-ขงเบ้งได้ถึงแก่ความตายแล้ว

พระเจ้าซุนกวนได้ฟังคำกราบทูลของจองอี้ก็ตรัสตอบด้วยความโกรธว่า เรารู้ดีว่าท่านมาเมืองกังตั้งครั้งนี้เพียงเพื่อจะดูท่าที่วาทักก็เรายกทหารไปตั้งที่ตำบลปากิวนั้นเพราะเหตุผลใด แต่เจินจะต้องเอาข่าวการตายของขงเบ้งมาบังหน้าด้วยเล่า "เมืองกังตั้งกับเมืองเสฉวนก็เป็นไมตรีกัน เรารู้ว่าขงเบ้งตายเราให้ชาวเมืองหนุ่มสาวเฒ่าแก่ทุกคน"

แล้วพระเจ้าซุนกวนจึงตัดพ้อต่อว่าว่า พระเจ้าเล่าเสี้ยนแคลงใจเราว่าไม่ซื่อตรง จึงให้ยกทหารไปตั้งอยู่ที่เมืองเองอัน หรือหวังจะทำการแค้นที่ลกซุนเผ่ากองทัพพระเจ้าเล่าปีถึงเจ็ดสิบสองหมื่นในครั้งก่อน เป็นเหตุให้พระเจ้าเล่าปีเสด็จไปประทับที่เมืองเป็กเต้แล้วสิ้นพระชนม์ที่เมืองนั้น

จองอี้ถวายบังคมพระเจ้าซุนกวนแล้วกราบทูลว่า ซึ่งพระเจ้าเล่าเสี้ยนจะแคลงพระทัยในพระองค์นั้นหามิได้ด้วยเมืองปากิว เมืองเองอันล้วนเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญใกล้กับแดนวุยก๊ก พระองค์ยอมทรงมีพระวิตกว่าเมื่อขงเบ้งตายแล้วกองทัพวุยก๊กจะยกมาทำอันตรายจึงยกทหารไปตั้งอยู่ที่เมืองปากิว พระเจ้าเล่าเสี้ยนก็ทรงพระวิตกด้วยเห็นเหตุเป็นอย่างไรเหมือนกัน จึงตรัสสั่งให้ยกทหารไปตั้งอยู่ที่เมืองเองอัน หวังจะป้องกันอันตรายจากวุยก๊กเช่นเดียวกัน ขอพระองค์อย่าได้แคลงพระทัยเลย

พระเจ้าขุนกวนได้ยืนดั่งนั้นก็ทรงรู้ว่าจงอีรู้เท่าทันความคิดของพระองค์จึงทรงพระสรวล แล้วตรัสว่า บรรดาทูตแต่เมืองเสฉวนนั้นเรารักนับถือแต่เจ้าเป็นอันมาก หลังจากเจ้าถึงแก่ความตายแล้วรู้ข่าวคราว เมืองเสฉวนครั้งใดก็ให้อาลัยหาเพราะเจ้ามีสติปัญญาเฉลียวฉลาดในการเจรจาให้สองเมืองมีไมตรีแน่นแฟ้นวางใจกัน คาดไม่ถึงว่าวันนี้เมืองเสฉวนยังคงมีราชทูตซึ่งปรึกษาสามารถไม่แตกต่างอันใดกับเจ้านี้เลย

พระเจ้าขุนกวนได้ตรัสต่อไปว่า “แต่เรารู้ข่าวว่าขงเบ้งถึงแก่ความตาย เราก็เป็นทุกข์อยู่เป็นอันมาก เราเกรงว่าโจยอยจะให้ยกไปตีเมืองเสฉวน เราจึงแต่งกองทัพไปตั้งสกัดไว้ ณ เมืองปากิว หวังจะช่วยป้องกันเมืองเสฉวน”

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สภาพการณ์ตอนปลายสามก๊ก (ตอนที่580)

พระพุทธศานายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดพรรษา เดือนสิบสอง ขึ้นสิบสองค่ำ พระเจ้าเล่าเสี้ยนเสด็จไปส่งและทำพิธีฝังศพขงเบ้งตามคำสั่งเสีย ครั้นเสด็จกลับเข้าเมืองหลวงก็ทรงทราบข่าวว่าอภัยภูมิตหารมาตั้งอยู่ที่ชายแดน จึงแต่งราชทูตไปฟังความที่เมืองกังตั๋ง

สามก๊กฉบับสมบูรณ์ระบุว่าพระเจ้าขุนกวนได้ยืนคำของราชทูตเมืองเสฉวนต้องพระทัยลึกก็ทรงพระสรวล แล้วตรัสว่า ตัวท่านก็ได้ด้อยไปกว่าเจ้าเลย ข้าได้ยืนกิดดิศพที่ว่าท่านสมุหนายกผูกมัดเหลืองถึงแก่กรรม กลับสู่สวรรค์ แต่วันก็น่าตาไหลนอง ได้บัญชาให้คณะขุนนางล้วนต้องไว้ทุกข์ให้ขงเบ้ง ด้วยข้าเกรงว่า กิ๋นจะฉวยโอกาสการไว้ทุกข์เข้าบุกโจมตีเสฉวน ด้วยเหตุนี้จึงเพิ่มทหารอีกหนึ่งหมื่นคนไปเฝ้ารักษาพื้นที่ปากิวเพื่อจะได้ช่วยเหลือกัน มิได้มีจิตใจคิดเป็นอื่นแต่ประการใด ข้าในเมื่อร่วมเป็นพันธมิตร โฉนจะมีเหตุผลอันใดไปทรยศต่อสัตยธรรม

พระเจ้าขุนกวนตรัสดั่งนั้นแล้วจึงรับสั่งให้ทหารมาดเล็กไปเอาลูกเกาทัณฑ์หุ้มทองคำสำหรับพระองค์มา ดอกหนึ่ง ทรงหักลูกเกาทัณฑ์นั้นต่อหน้าขุนนางทั้งปวง แล้วทรงประกาศว่าถ้ามาตรแมนข้าทรยศต่อพันธมิตรก็ขอให้เป็นอันตายด้วยคมอาวุธเหมือนหนึ่งลูกเกาทัณฑ์นี้ และอย่าให้ลูกหลานทั้งปวงมีอำนาจและความสุขสืบไปเลย

พระเจ้าขุนกวนประกาศดั่งนั้นแล้วจึงตรัสสั่งตั้งราชทูตเชิญเครื่องราชบรรณาการไปถวายพระเจ้าเล่าเสี้ยน เป็นการตอบแทน และให้นำดอกไม้ธูปเทียนเครื่องเซ่นไหว้เดินทางไปเคารพศพขงเบ้งพร้อมกับจงอี

จงอีถวายบังคมลาพระเจ้าขุนกวนแล้ว จึงนำขบวนราชทูตทั้งตั้งเดินทางกลับไปเมืองเสฉวน แล้วพาราชทูตเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยน กราบบังคมทูลให้ทรงทราบความทุกประการ

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบความดั่งนั้นก็ดีพระทัย ตรัสสั่งให้ขันทีรับเครื่องราชบรรณาการของพระเจ้าขุนกวน และพระราชทานข้าวของปูนบำเหน็จแก่ราชทูตเป็นอันมาก

ราชทูตเมืองกังตั๋งพักอยู่ในเมืองเสฉวนคืนหนึ่งแล้ว รุ่งขึ้นจึงเดินทางไปสักการศพขงเบ้งกับจงอี เสร็จการแล้วจึงเดินทางกลับไปเมืองกังตั๋ง

ครั้นเสร็จการไว้ทุกข์ขงเบ้งตามประเพณีแล้ว พระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงโปรดเกล้าตั้งให้เจียวฮ้วนเป็นมหาอุปราชตามคำแนะนำของขงเบ้ง และให้บิฮุยเป็นรองมหาอุปราช ให้ง้อฮี้เป็นเจ้าเมืองฮันต๋ง บัญชาการทั้งฝ่ายทหารและพลเรือน ส่วนเกียงฮ้วนนั้นโปรดเกล้าตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งแคว้น มีอำนาจในการบัญชาทหารทั่วแคว้นจ๊ก และมีอาญาสิทธิ์ตัดสินพระผู้กระทำความผิดก่อนแล้วค่อยกราบบังคมทูลภายหลังตามคำแนะนำของขงเบ้งทุกประการ บรรดาขุนนางอื่นโปรดให้คงตำแหน่งเดิม

ฝ่ายเจียวฮ้วนคิดว่าตนเองมีความชอบในการสงคราม เป็นที่ไว้วางใจของขงเบ้ง และได้รับมอบหมายตราอาญาสิทธิ์จากขงเบ้งให้บัญชากองทัพพลากอยกลับจากแดนวุยก๊กโดย มิได้เป็นอันตราย ควรที่จะได้รับความชอบเลื่อนขั้นและตำแหน่งในครั้งนี้ด้วย เจียวฮ้วนตั้งความหวังว่าความชอบของตนนั้นใหญ่หลวง ควรแก่ตำแหน่งรองมหาอุปราช ครั้นได้ยืนพระบรมราชโองการตั้งเจียวฮ้วนเป็นมหาอุปราช และบิฮุยเป็นรองมหาอุปราชโดยที่ตนเองมิได้เลื่อนขั้นตำแหน่งก็น้อยใจว่า เราสู้ภักดีทำการสนองพระเดชพระคุณโดยไม่กลัวยากไม่กลัวตายแต่ไม่ทรงเห็นความชอบ หากรู้ดั่งนี้แล้วเราจะนำทัพไปสวามิภักดิ์กับวุยก๊กก็จะเป็นความชอบยิ่งกว่า

เหียวหวังน้อยใจดังนั้นแล้วจึงถวายบังคมลากลับไปเรือน แล้วเชิญบิษุมากินโต๊ะ ประรภความซึ่งน้อยใจ พระเจ้าเล้าเสียนให้บิษุฟังทุกประการ

บิษุฟังคำเหียวหวังแล้วมิได้กล่าวประการใด ครั้นได้เวลาบิษุก็ลากลับ พอวันรุ่งขึ้นบิษุจึงขอเข้าไปเฝ้า พระเจ้าเล้าเสียนถึงข้างในที่ประทับแล้วกราบบังคมทูลให้พระเจ้าเล้าเสียนทรงทราบความซึ่งเหียวหวัง ประรภนั้นทุกประการ

เหียวหวังสำคัญว่าบิษุเป็นสหายร่วมรบที่วางใจได้ จึงประรภความน้อยใจให้บิษุฟัง โดยมีได้สำนึกกว่าความเป็นสหายร่วมรบและความใกล้ชิดสนิทสนมส่วนตัวไหนเลยจะเทียบได้กับความจงรักภักดีต่อชาติบ้านเมือง และพระมหากษัตริย์ ไหนเลยจะเปลี่ยนแปลงน้ำใจภักดีของบิษุที่มีต่อพระเจ้าเล้าเสียนให้คลอนแคลนไปได้ ความลับอันเหียวหวังประรภกับบิษุจึงมีแต่จะเป็นภัยแก่ตัว นี้แล้วที่โบราณว่า อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน จะจนใจเอง

พระเจ้าเล้าเสียนทรงทราบความจากบิษุดังนั้นก็ทรงพิโรธ ตรัสสั่งให้ข้าหลวงไปเรียกตัวเหียวหวังเข้าวัง แล้วตรัสถามความตามที่บิษุกราบบังคมทูลนั้น เหียวหวังได้ยินคำตรัสก็ตกใจ รับสารภาพตามความจริงทุกประการ

พระเจ้าเล้าเสียนจึงตรัสสั่งให้คุมตัวเหียวหวังไปประหารชีวิต

เจียวอ้วนทราบดังนั้นก็ตกใจ รีบเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล้าเสียนแล้วกราบทูลว่า แต่ก่อนนั้นเหียวหวังก็ได้ทำความชอบมาเป็นอันมาก ครั้งนี้เหียวหวังเจรจาผิด ข้าพเจ้าจะขอชีวิตไว้ แต่ให้ถอดออกจากที่ขุนนาง

พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังคำทูลของเจียวอ้วนก็ทรงเห็นชอบ จึงโปรดให้ยกโทษประหารชีวิต แต่ให้ถอดเหียวหวังออกจากตำแหน่งขุนนาง และเนรเทศไปอยู่เมืองฮันตง

เหียวหวังกราบบังคมทูลขอบพระทัยพระเจ้าเล้าเสียนแล้วถวายบังคมลากลับไปที่พัก เหียวหวังให้รู้สึกอับอายอดสูเป็นยิ่งนัก นั่งหม่นหมองตรอมใจอยู่ทั้งวัน คิดหน้าคิดหลังไม่ตก ค่ำลงก็เอามืดเชือดคอตัวเองถึงแก่ความตาย

ฝ่ายอ้อครั้นได้รับพระบรมราชโองการแล้ว ได้ถวายบังคมลาพระเจ้าเล้าเสียนเดินทางมารับตำแหน่งที่เมืองฮันตง

ขณะนั้นพระพุทธานุชาญาณกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบแปดพรรษา พระเจ้าเล้าเสียนเสวยราชสมบัติในแคว้นจ๊กได้สิบสามปี พระเจ้าโจยอยเสวยราชย์ในแคว้นวุยได้เก้าปี พระเจ้าซุนกวนเสวยราชย์ในแคว้นงอได้สิบปี ต่างฝ่ายต่างเป็นอิสระแก่กัน และมุ่งพัฒนาบ้านเมืองโดยมิได้ทำสงครามแก่กัน สันติภาพจึงกลับคืนสู่แผ่นดินจีนอีกครั้งหนึ่ง

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า ในปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยเจ็ดสิบแปดนั้น พระเจ้าเล้าเสียนเสวยราชย์ได้สิบสามปี พระเจ้าโจยอยเสวยราชย์ได้สามปี พระเจ้าซุนกวนเสวยราชย์ได้เก้าปี เหตุที่ระยะเวลาการเสวยราชย์ของพระเจ้าโจยอยและพระเจ้าซุนกวนแตกต่างกันเกิดจากการนับเวลาการเสวยราชย์ที่ตั้งต้นต่างกัน สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) นับวันตั้งต้นจากวันเสวยราชย์ครั้งแรก แต่สามก๊กฉบับภาษาจีนนับวันตั้งต้นจากวันที่พระเจ้าโจยอยและพระเจ้าซุนกวนเปลี่ยนศักราชใหม่ หลังจากตั้งศักราชในครั้งแรกแล้ว แต่เมื่อนับเวลาที่เสวยราชย์ตั้งแต่ต้นก็จะตรงกันทั้งสามก๊ก

แผ่นดินสามก๊กในยามว่างศึก ภาวะสันติภาพได้แผ่ปกคลุมทั่วสามแคว้น แต่เป็นภาวะสันติภาพที่คั่นกลางยุคสงครามช่วงก่อนหน้ากับช่วงหลังจากนี้ ชับเคลื่อนให้สามก๊กก้าวเข้าสู่ยุคปลาย

สถานการณ์ดังนี้ย่อมมีเหตุและปัจจัยที่แน่นอน ใ้ว่าสันติภาพจะเกิดขึ้นอย่างเลื่อนลอยก็หาไม่

ประการแรก สงครามไม่อาจดำเนินต่อเนื่องไปชั่ววันรันตร เมื่อมีสงครามแล้วย่อมมีวันเวลาที่สงครามสิ้นสุด บังเกิดภาวะที่สงบสุขและสันติภาพขึ้น สันติภาพเกิดขึ้นแล้วก็มิอาจจีรังยั่งยืนเป็นวันรันตรดุจกัน และเมื่อสันติภาพสิ้นสุดลงสงครามก็ย่อมเกิดขึ้น กฎแห่งสงครามและสันติภาพแต่ครั้งประวัติศาสตร์เื่องมาจนถึงปัจจุบันและที่จะทอดไปสู่อนาคตย่อมเป็นไปเช่นนั้น ดังนั้นใครใดที่เพ้อฝันว่าโลกจะมีสันติภาพวันรันตร ลั้นแล้วซึ่งสงครามย่อมเป็นความเพ้อฝันอันไม่มีรากฐานแห่งประวัติศาสตร์และความเป็นจริงรองรับ นับเป็นการตั้งอยู่ในความประมาท อาจนำพาชาติไปสู่ความล่มจม และตกเป็นเมืองขึ้นของอีกชาติหนึ่งได้โดยไม่รู้ตัว

ประการที่สอง สันติภาพที่บังเกิดขึ้นชั่วคราวนั้นเป็นผลต่อเนื่องจากประวัติศาสตร์สงครามของสามก๊ก ที่แต่ละก๊กต่างก็มีความจำเป็นและตกอยู่ในสภาพบังคับที่ไม่อาจทำสงครามได้

ฝ่ายจ๊กก๊กหลังจากสิ้นขงเบ้งแล้ว ความโศกเศร้าเสียใจและความประหวั่นพรึงได้บังเกิดขึ้นทั่วทั้งแคว้น เพียงแค่พระเจ้าซุนกวนให้ยกกองทัพไปตั้งที่เมืองปากีว พระเจ้าเล่าเสี้ยนก็ตกพระทัย สภาพจิตใจของชาวจ๊กก๊กตั้งแต่ดินถึงฟ้าไม่อยู่ในสภาพที่พร้อมจะทำสงคราม ในทางการเมือง แม้เจียวฮ้วนได้ครองตำแหน่งมหาอุปราช แต่เจียวฮ้วนก็ไม่ชำนาญการสงคราม คุณก็แต่การปกครองการบริหารราชการแผ่นดินหวังความสงบเป็นที่ตั้ง มิได้ทอดสายตาดูไปยาวไกล และไม่ได้รับสั่งทอดอุบายการที่จะรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่งเหมือนกับพระราชปณิธานของพระเจ้าเล่าปี่และความตั้งใจของขงเบ้ง

ในทางการเมือง แม้จะมีเกียงอุยเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด มีสติปัญญาความสามารถทางการบัญชาทหาร และได้รับถ่ายทอดสรรพวิทยาการจากขงเบ้ง มีฐานะประหนึ่งเป็นทายาทโดยตรงของขงเบ้ง แต่ก็ยังเป็นขุนนางหน้าใหม่ของราชสำนัก ยังไม่มีบารมีและอำนาจทางการเมืองที่จะผลักดันการสงครามให้เป็นไปตามปณิธานของขงเบ้งได้ ประกอบทั้งจ๊กก๊กได้อยู่ในภาวะสงครามตลอดมา แม้ว่าจะมีความอุดมสมบูรณ์ทั้งไพร่พลและเสบียงอาหาร แต่สงครามก็ได้ทำให้ไพร่พลและเสบียงอาหารนั้นร่อยหรอลง จำต้องซ่อมบำรุงไพร่พลและซ่อมเสบียงให้เพียงพอต่อไป

ฝ่ายวุยก๊กแม้จะครองดินแดนตงจ้วนซึ่งอุดมสมบูรณ์ และเป็นศูนย์กลางการปกครองแผ่นดินจีนมาตั้งแต่ราชวงศ์ฮั่นได้สถาปนามากว่าสี่ร้อยปี แต่ตลอดระยะเวลาอันยาวนานวุยก๊กก็อยู่ในสถานการณ์สงครามไม่เคยหยุดหย่อน กำลังพลและเสบียงอาหารก็ร่อยหรอ จำเป็นต้องซ่อมบำรุงกันใหม่ ยิ่งสงครามทุกครั้งก็กระทบกับขงเบ้ง แม้จะสามารถรักษาบ้านเมืองเอาไว้ได้ แต่บรรดาขุนทหารตั้งแต่นายถึงไพร่ล้วนต้องทยอยท้อแท้เบื่อหน่ายการสงคราม ยิ่งการจะยกไปรุกรานจ๊กก๊กหรืออ๊กก๊กด้วยแล้วยากลำบาก ประกอบทั้งสถานการณ์ทางการเมืองภายในก็มีการแก่งแย่งแข่งขันกันอย่างรุนแรง

หลังสิ้นขงเบ้งแล้วประหนึ่งว่าสุมาอี้จะเป็นผู้มีสติปัญญาเป็นเลิศในแผ่นดิน แต่สุมาอี้ก็ถูกสาปด้วยคำตรัสของพระเจ้าวุยองค์โจ้วว่าคนผู้นี้หากมีอำนาจทางการเมืองแล้วก็จะคิดการกบฏ จึงเป็นที่หวาดระแวงของราชสำนักวุยก๊กและบรรดาขุนนางผู้ใหญ่ได้อาศัยคำสาปนี้ก็กดดันความก้าวหน้าในทางราชการของสุมาอี้มิได้ขาด เสรีศึกษากับขงเบ้งแล้วแทนที่สุมาอี้จะได้ครองอำนาจทางการเมืองเหมือนยามสงคราม กลับถูกเวนคืนอาญาสิทธิ์และอำนาจทางการเมือง เหลือแต่เพียงตำแหน่งขุนนางฝ่ายทหารที่ไม่อาจบังคับบัญชาไพร่พลได้เหมือนครั้งก่อนๆ มา วุยก๊กจึงไม่อยู่ในสภาพที่จะทำสงครามได้เช่นเดียวกัน

ฝ่ายง่อก๊กนั้นเล่า ในทางการเมืองมีพื้นฐานทางความคิดของชาวภาคใต้ที่มุ่งหน้าแต่การทำมาค้าขาย ต้องการสันติภาพและความสงบสุขเป็นรากฐาน ก่อนเป็นรูปการจิตสำนึกให้ชาวง่อก๊กตั้งแต่พระเจ้าซุนกวนลงมาจนถึงไพโรทหารไม่ใฝ่ในการสงคราม ส่วนในทางการเมือง แม้ว่าง่อก๊กจะวางวันภาวะสงครามมานาน เพราะหลังจากสงครามเซ็กเพ็กมาถึงสงครามกับพระเจ้าเล่าปี่ซึ่งเป็นสงครามขนาดใหญ่แล้ว แม้จะมีสงครามประปรายกับพระเจ้าโจผีและพระเจ้าโจยอยบ้างก็เป็นสงครามขนาดเล็ก แต่ที่เสียหายมากที่สุดคือสงครามที่ร่วมมือกับขงเบ้งยกกองทัพเป็นสามสายบุกวุยก๊กแล้วถูกทำลายกองทัพบก กองทัพเรืออย่างย่อยยับจนต้องล่าทัพกลับคืนเมืองกั่งตั้ง กำลังคนและเสบียงอาหารจึงอ่อนล้าอิดโรยลงเช่นเดียวกัน

ลกซุนผู้เป็นแม่ทัพใหญ่ แม้จะมีสติปัญญาความสามารถคิดอ่านการสงครามให้ลิบองเอาชนะกวนอู และบัญชากองทัพสู้รบกับพระเจ้าเล่าปี่จนมีชัยชนะครั้งใหญ่ แต่ลกซุนเองก็เป็นบัณฑิตฝ่ายพลเรือน ไม่รักการสงคราม ความรู้ในพิชัยสงคราม ประสบการณ์และความสามารถแม้มีอยู่เป็นอันมากก็มีลักษณะเชิงรับสามารถทำสงครามเชิงรับได้อย่างดีเยี่ยม แต่ในสงครามเชิงรุกกลับอ่อนด้อยยิ่งนัก ดังได้ประจักษ์ฝีมือในสงครามที่ร่วมมือกับจ๊กก๊กแล้วปราชัยอย่างยับเยิน ดังนั้นภาวะการณ์ทางการเมืองการทหารและรูปการจิตสำนึกของง่อก๊กจึงไม่พร้อมที่จะทำสงครามเช่นเดียวกัน

เพราะเหตุนี้ทั้งสามก๊กจึงต่างไม่พร้อมที่จะทำสงคราม ไม่มีก๊กใดคิดอ่านก่อสงครามครั้งใหม่ขึ้น ต่างฝ่ายต่างคุมกำลังซ่อมบำรุงผู้คนและเสบียงอาหารอยู่ในแคว้นตน สันติภาพจึงบังเกิดขึ้นดังนี้

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**เกศภัยของยาขม (ตอนที่ 581)**

หลังขงเบ้งถึงแก่ความตายทั้งสามก๊กต่างตกอยู่ในสภาพที่ไม่พร้อมรบ แต่ละก๊กจึงไม่กล้าก่อสงคราม ทำให้ภาวะสันติภาพชั่วคราวบังเกิดขึ้น เพราะเหตุที่บ้านเมืองสงบสุขสันติตั้งนั้นลัทธิเสพสุขจึงบังเกิดขึ้นโดยทั่วไป การบริโภคสวนเกินในทุกปริมณฑลได้ขยายตัวไปอย่างกว้างขวางในทุกก๊ก

ฝ่ายวุยก๊กพระเจ้าโจยอยได้แปรพระราชฐานมาประทับที่เมืองสุโต และได้โปรดเกล้าแต่งตั้งให้สุมาอี้เป็นที่มหาอุปราช แต่ให้มีอำนาจทางการทหารเฉพาะการดูแลป้องกันแนวชายแดน และให้เน้นในการระมัดระวังชายแดนด้านเมืองเสฉวน จึงตรัสสั่งให้สุมาอี้ไปตั้งกองบัญชาการอยู่ที่เมืองลกเอี้ยง

สุมาอี้รับตำแหน่งแล้วจึงถวายบังคมลาพระเจ้าโจยอยออกไปอยู่เมืองลกเอี้ยง

เพราะเหตุที่บ้านเมืองว่างศึกสงคราม พระเจ้าโจยอยจึงทรงมีพระราชปรารภว่าเกิดมาเป็นพระมหากษัตริย์อันประเสริฐ หากไม่ได้สร้างสรรค์สิ่งไว้ประดับพระบารมี วันเวลาล่วงไปเบื้องหน้าพระนามของพระองค์ก็จะเลือนหายไปประวัติศาสตร์ ดังนั้นเพื่อธำรงพระนามของพระองค์ให้จรัสยิ่งยืนตราบสิ้นฟ้าดินสลาย จึงมีพระราชดำริให้สร้างพระราชวังแห่งใหม่ขึ้นในเมืองลกเอี้ยง

เมื่อมีพระราชดำรินั้นจึงตรัสสั่งให้ขุนนางตำแหน่งเจ้ากรมโยธาชื่อม้ากิ้นเป็นแม่กอง ทำการก่อสร้างพระราชวังแห่งใหม่ให้ยิ่งใหญ่ตระการตาเสมอด้วยพระราชวังของพระเจ้าจินซีฮ่องเต้ ให้ทำการก่อสร้างอย่างเร่งรีบ แม้จะใช้งบประมาณแผ่นดินเท่าใดก็ไม่ทรงจำกัด เพื่อการนี้ทรงตรัสสั่งให้ม้ากิ้นระดมช่างฝีมือทั่วแผ่นดินกว่าสามหมื่นคน และเกณฑ์ราษฎรอีกกว่าสามสิบหมื่นไปทำการก่อสร้างทั้งกลางวันและกลางคืน เร่งให้พระราชวังใหม่แล้วเสร็จโดยเร็วที่สุด

สามก๊กฉบับสมบูรณระบวว่า พระราชวังแห่งใหม่นี้พระเจ้าโจยอยตรัสสั่งให้สร้างขึ้นที่เมืองสุโต โดยให้ก่อสร้างใหม่ทั้งกำแพงเมือง เข็มเทียน คูเมือง ปราสาทพระราชวัง และพระตำหนักต่างๆ สำหรับปราสาทนั้นกำหนดสูงถึงยี่สิบวา

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า พระราชวังแห่งใหม่นี้พระเจ้าโจยอยตรัสสั่งให้สร้างเป็นพระราชวังหลวงแห่งหนึ่ง พระราชวังสำหรับที่ประทับในฤดูร้อนอีกแห่งหนึ่ง มี พระที่นั่งขนาดใหญ่ในพระราชวังแต่ละแห่งสำหรับเป็นที่ว่าราชการสูงยี่สิบวา กว้างสามสิบวา ยาวห้าสิบวา และพระตำหนักขนาดเล็กสำหรับใช้ในพระองค์ทั้งฝ่ายหน้าฝ่ายในกว่าหนึ่งพันหลัง สำหรับพระราชวังที่ประทับในฤดูร้อนนั้นตรัสสั่งให้ขุดสระน้ำกว้างสิบเส้นยาวยี่สิบเส้น มีคูน้ำเชื่อมจากสระกับคูรอบพระราชวัง ให้สร้างหอสูงเจ็ดชั้นสำหรับประทับทอดพระเนตรความงามของพระราชวัง พระราชทานนามพระราชวังใหญ่ว่าพระราชวังสุริยันสถิต พระราชวังที่ประทับในฤดูร้อนว่าเจิงจิดทหุรรษ พระราชทานนามพระที่นั่งใหญ่อันเป็นที่ว่าราชการว่าพระที่นั่งทวยราษฎร์ภักดี พระตำหนักใหญ่ในพระราชวังที่ประทับในฤดูร้อนว่าพระตำหนักมณีพิมาน พระราชทานนามสำหรับหอสูงเจ็ดชั้นว่าหอจักรวาลทัศน์า พระราชทานนามสำหรับสระใหญ่ว่าแก้วมรกตมลาย พระราชวัง พระที่นั่ง พระตำหนัก และหอสูงให้มุงหลังคาด้วยกระเบื้องพิเศษสีเหลืองสำหรับพระมหากษัตริย์ พื้นปูหินภูเขาพิเศษสีแดงล้วน กำแพงทาสีปูนแดง ตามผนังและเพดานวาดลวดลายประติมากรรมจำลองเรื่องราวในประวัติศาสตร์ มุขและหน้าบรรณแกะสลักด้วยไม้ฝังดงามวิจิตร ให้เกณฑ์เอาไม้และอุปกรณ์การก่อสร้างมาจากหัวเมืองทั้งปวง

ทรงกำชับม้ากิ้นให้เร่งการก่อสร้างให้แล้วเสร็จภายในสิบแปดเดือน หากล่าช้ากว่ากำหนดก็จะลงโทษประหารชีวิต ม้ากิ้นเกรงพระราชอาญาจึงเร่งการก่อสร้างทั้งวันคืน ครั้นการก่อสร้างผ่านไปหกเดือนม้ากิ้นเกรงว่าการก่อสร้างจะไม่แล้วเสร็จตามกำหนด จึงขอ พระบรมราชานุญาตให้เกณฑ์ทหารและขุนนางผู้น้อยเพิ่มเติมอีกสิบหมื่นไปทำการก่อสร้าง พระเจ้าโจยอยก็ทรงโปรดอนุญาตตามที่ทูลขอทุกประการ

ขุนนาง ทหาร และราษฎรทั้งที่ถูกเกณฑ์มาทำการก่อสร้างและทั้งที่ถูกเกณฑ์เอาวัสดุสิ่งของต่างๆ พวกกันเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า เสียงครหานินทาก็ก้องกังวานไปทั่วแว่นแคว้น บรรดาช่างและคนทำงานทั้งปวงหากป่วยเจ็บก็ไม่อนุญาตให้พักและต้องทำงานเพื่อให้งานแล้วเสร็จตามกำหนด ผู้คนล้มตายเจ็บป่วยเป็นอันมาก มีลักษณะการอยู่อย่างเดียวกันกับเมื่อครั้งที่พระเจ้าจินซีฮ่องเต้ทรงสร้างกำแพงเมืองจีน

ฝ่ายตั้งสิมขุนนางฝ่ายบุนผู้ภักดี ได้ยื่นคำครหานินทาที่ดังก้องกระหึ่มและได้ทราบความเดือดร้อนของผู้คนทั้งปวงก็มีน้ำใจสงสาร ทั้งๆ ที่ทราบว่าการคัดค้านหัดทานห้ามปรามนั้นผลร้ายมีแต่จะเกิดกับตัว ก็ยังคงปรึกษาด้วยเพื่อนขุนนาง แต่ทุกคนได้ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าเวลานี้นำเข้าชีวิตนัก หากเอาเรือเข้าไปขวางก็มีแต่จะล่มจมลงเป็นแน่แท้ ต่างคนจึงต่างพากันนิ่งเฉย

ตั้งสมิเห็นตั้งนั้นก็โกรธ ราพิงในใจว่าคนทั้งปวงล้วนแต่รักตัวกลัวตาย คิดถึงแต่ความสุขส่วนตัว ไม่คิดถึง ความเดือดร้อนของอาณาประชาราษฎร์และความฉิบหายของบ้านเมือง เพราะบ้านเมืองนั้นแม้จะว่างเว้น คึกแต่การพัฒนาบ้านเมืองก็ยังคงต้องดำเนินต่อไปเพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของอาณาประชาราษฎร์ การที่ ส่องแต่ระดมเงินจากท้องพระคลังหลวงและวัสดุอุปกรณ์ ตลอดจนแรงงานจำนวนมากมาทำการ ก่อสร้างซึ่งไม่สร้างผลผลิต ทำให้แผ่นดินขาดแคลนซึ่งเงินลงทุนในการพัฒนาประเทศ ทำให้ประเทศต้อง อ่อนแอแล้วหลัง ประวัติศาสตร์ได้ให้บทพิสูจน์แจ่มแจ้งแล้วว่าหากทุ่มเทงบประมาณไปใช้ในการก่อสร้าง ถาวรวัตถุที่ไม่เพิ่มผลผลิต อาณาจักรนั้นๆ ย่อมถึงวันดับสูญ ตัวอย่างมีให้เห็นเป็นอันมาก เวลาบัดนี้ผู้คน เดือดร้อนทั้งแผ่นดิน ซึ่งตัวเราจะมาคำนึงถึงความสุขส่วนตัว คิดเอาตัวรอดย่อมไม่ชอบ แต่การซึ่งจะนำ ความกราบบังคมทูลคัดค้านนั้นเล่าดีร้ายโทษตายก็จะมาถึงตัว

ตั้งสมิคิดไปคิดมาเป็นหลายวัน ในที่สุดก็ตัดสินใจแต่งฎีกาขึ้นฉบับหนึ่งใจความว่านับแต่ศักราชเจียนอันมา จนถึงบัดนี้ แผ่นดินเกิดจลาจลเป็นสงครามต่อเนื่องยาวนาน ราษฎรบ้านแตกสาแหรกขาด ควรที่จะฟื้นฟู พัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้า ทำให้ชาวชนชาติใดมีสภาพชีวิตความเป็นอยู่และรายได้ที่ดีขึ้น เพิ่มผลผลิตของประเทศชาติ สร้างสรรค์รายได้ให้กับประเทศ และนำไปสู่การพัฒนาต่อไป ไม่ชอบที่จะ ลงทุนในการก่อสร้างถาวรวัตถุที่มีได้ให้ผลตอบแทนบังเกิดแก่ราษฎร การก่อสร้างครั้งใหญ่ในแผ่นดินนี้ ประเทศชาติต้องสูญเสียงบประมาณและทรัพยากรนับไม่ถ้วนขุนนางและทหารถูกย้ายก็เกียรติยศ ลดฐานะ ลงไปทำหน้าที่แบกหาม ไม่ชอบด้วยธรรมเนียมแต่โบราณมา ขงจื้อได้กล่าวไว้ว่าขุนนางต้องให้เกียรติ รัับใช้สองแต่ต้องถวายความจงรักภักดี ดังนี้แล้วพระราชอาณาจักก็จะมั่นคงมั่งคั่ง ข้าพระองค์ทราบดีว่า การกราบบังคมพระกรุณาเพื่อให้ระงับการก่อสร้างย่อมมีโทษถึงตาย ถึงกระนั้นก็ไม่อาจทนได้ยืนได้ฟัง เสียงร่ำไห้ของราษฎรทั้งปวงได้ จึงขอเอาชีวิตเป็นเดิมพันด้วยใจมั่นภักดีต่อพระองค์ ถ้าวายขมยอมมี ประโยชน์ต่อการรักษาโรค ค่ากราบทูลที่ไม่ต้องพระทัยย่อมมีประโยชน์ จึงขอกราบบังคมทูลความซึ่งอาจ ไม่ต้องพระทัย ให้ทรงระงับยับยั้งการก่อสร้างเอาไว้ก่อน ให้ราษฎรได้ประกอบสัมมาอาชีพโดยปกติสุข ให้ ทหารและขุนนางได้ทำราชการสนองพระคุณเพื่อความผาสุกของราษฎรแทนการแบกหาม อนึ่งเล่าแม่ แผ่นดินว่างศึกก็ไม่อาจไว้วางใจได้ หากข้าศึกก็อาจจะยกกองทัพมาย่ำยี แผ่นดินก็จะเป็นอันตรราย ขอได้ ทรงพระกรุณาวินิจฉัย ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม

ครั้นถึงวันที่พระเจ้าโจยอยเสด็จออกจากราชการ ตั้งสมิจึงนำฎีกาขึ้นทูลเกล้าถวายแล้วคุกเข่าหมอบถวาย บังคมอยู่เบื้องหน้าพระราชบัลลังก์ประหนึ่งเตรียมตัวพร้อมรับความตาย

พระเจ้าโจยอยรับฎีกาของตั้งสมิมาอ่านตลอดแล้ว จึงพระราชทานฎีกาของตั้งสมิให้แก่ราชเลขาธิการ แต่ ไม่ได้ทรงตรัสประการใด

ครั้นเสด็จขึ้นแล้วบรรดาขุนนางต่างแปลกใจว่าเหตุใดเจ้านายสองแต่ทวดพระเนตรฎีกาของตั้งสมิแล้วจึงมีพระ อากาโรไม่พอพระทัย จึงพากันไต่ถามความจากราชเลขาธิการ ครั้นทราบความแล้วต่างคนต่างสายศีระษะ แล้วกลับไปเรือน

ต่อมาขุนนางหลายคนซึ่งบางคนไม่พอใจตั้งสมิมาแต่เดิม บางคนเป็นพวกช่างเพ็ดทูลเพื่อเอาความชอบ ได้พากันเข้าไปเฝ้าพระเจ้าโจยอยเป็นการสวนพระองค์ แล้วกราบบังคมทูลว่าซึ่งตั้งสมิบังอาจคัดค้าน พระราชดำรินั้นเป็นการล่วงพระราชอาญา และหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ทำตัวเป็นผู้ร่ำสอนสองแต่ ฟังมี โทษถึงตาย ขอให้พระองค์ทรงลงพระอาญาประหารชีวิตตั้งสมิเสีย

พระเจ้าโจยอยแม้จะขุ่นพระทัยตั้งสมิ แต่ก็ยังคงเป็นพระมหากษัตริย์ที่รู้ผิดชอบ พอได้ฟังคำขุนนางตั้งนั้น จึงตรัสว่า "ตั้งสมิเป็นคนเก่า มีความชอบอยู่ ซึ่งจะฆ่าเสียนั้นไม่ได้"

แต่ใจคนไหนเลยจะทนนำคำเพ็ดทูลของขุนนางจำพวกสิ้นยาวได้ พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำเพ็ดทูลของขุน นางเหล่านั้นอีกพักใหญ่ก็ทรงพระโกรธ ตรัสสั่งให้ถอดตั้งสมิออกจากขุนนางลงเป็นไพร่ และให้ไปทำการ ก่อสร้างพระราชวังกับราษฎรทั้งปวง

เมื่อถอดตั้งสมิออกจากตำแหน่งแล้ว พระเจ้าโจยอยเกรงว่าจะมีขุนนางอื่นคัดค้านทัดทานให้ระงับการ ก่อสร้างอีก จึงตรัสสั่งให้ออกหมายประกาศทั่วไปว่าถ้าผู้ใดนำความมากราบทูลให้ระงับยับยั้งการก่อสร้าง อีกจะถือเป็นความผิดฉกรรจ์ และจะลงโทษประหารชีวิต

ฝ่ายเด็ยว้อซึ่งเป็นเพื่อนเรียนหนังสือมากับพระเจ้าโจยอยเมื่อครั้งยังทรงพระเยาว์และได้รับราชการเป็น ขุนนาง ได้ยินคำครหานินทาตำหนิตเดียวนพระเจ้าโจยอยว่าทรงคิดแต่ความสุขและชื่อเสียงส่วนพระองค์ ไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของราษฎรและความเสียหายของบ้านเมือง ก็เกรงว่าสหายตนจะได้รับอันตราย เพราะคิดว่าอำนาจของสองแต่นั้นอุปมาดังแผ่นฟ้า สูงส่งสง่างามได้ก็เพราะแผ่นดินคืออาณาประชาราษฎร์

ฟ้าปกดินแต่ดินก็เกิดฟ้า หากอาณาประชาราษฎร์ไม่ยินยอมพร้อมใจ ส่องเต็ก็ไมอาจปกครองแผ่นดินได้ และคิดว่าเคยเป็นสหายร่วมเรียนหนังสือกันมาแต่น้อย แม้จะมีหมายรับสั่งคาตโทษจกรรจ์ไว้ก็คงจะได้รับการผ่อนผันอภัยโทษให้

เมื่อห่วงกังวลพระเจ้าโจยอยดังนี้แล้ว เดียวบ้อจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าโจยอย และกราบทูลถวายฎีกาให้ทรงรับดับทุกข์เข็ญของบ้านเมืองและราษฎรด้วยการระงับการก่อสร้างพระราชวังเอาไว้ก่อน

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำกราบทูลของเดียวบ้อก็ทรงพระพิโรธตั้งกองเพลิงถูกสาดด้วยน้ำมัน พระเจ้าโจยอยไม่ตรัสตอบเดียวบ้อแม้แต่สักคำเดียว กลับตรัสสั่งให้ทหารจับตัวเดียวบ้อเอาไปตัดศีรษะในทันที

อนาถหนอเดียวบ้อและตั้งสิมที่มุ่งถือเอาความจงรักภักดีและห่วงหาอาทรต่อผู้เป็นนาย หลงคิดว่ายามแล้วจะรักษาโรคได้เสมอไป หาได้คิดไม่ว่าหากคนไข้ไม่ยอมดื่มยาแล้วพาลโกรธ เอาถั่วยาทุบตีระหโมวก็ยอมถึงตายได้เช่นเดียวกัน นี่แหละที่โบราณว่าไว้ว่าอันพระมหากษัตริย์นั้นดั่งดวงอาทิตย์ แม้จะยังสรรพชีวิตให้ดำเนินไปแต่ก็อาจเผาผลาญสิ่งทั้งหลายให้มอดมลายได้ในพริบตา ความผูกพันสนิทสนมแน่นแฟ้นกับผู้มีอำนาจในอดีตนั้นยอมเป็นเรื่องของอดีต ไมอาจยึดถือมาผูกพันสนิทสนมแน่นแฟ้นในยามมีอำนาจในปัจจุบันได้ หากใครหลงยึดถือว่าปัจจุบันเป็นเหมือนกับอดีตก็ยอมมีอนาคตที่เป็นเช่นเดียวกับเดียวบ้อและตั้งสิมนั่นแล

หลังจากประหารชีวิตเดียวบ้อแล้วพระเจ้าโจยอยก็รู้สึกเสียพระทัย เพราะทรงรู้ว่าเดียวบ้อนั้นเป็นสหายสนิทร่วมสำนักมาแต่น้อยน่าจะรู้เข้าใจดี ไม่ชอบที่จะมาขัดขวางตัดทานให้ขัดขัษณาสัย แต่ก็ทรงคิดว่าสิ่งที่เดียวบ้อกราบทูลนั้นหาใช่ประโยชน์ใดของเดียวบ้อไม่ หากเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพระองค์โดยแท้ รู้สึกตั้งนั้นแล้วพระเจ้าโจยอยก็สงสัยว่าทำไมก็กินทำรายงานกราบทูลตลอดมาว่าคนทั้งปวงมีความจงรักภักดี จึงตั้งหน้าทำการก่อสร้างสนองพระคุณด้วยความยินดีนั้นจะเป็นจริงหรือไฉน

พระเจ้าโจยอยจึงตรัสสั่งให้เรียกมำกั๊กมาสอบถาม หวังจะทราบความจริงที่เป็นไปในการก่อสร้าง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

โจยอยกำเรบใจ (ตอนที่582)

พระเจ้าโจยอยต้องการสร้างพระราชวังและพระตำหนักเพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งประวัติศาสตร์ของพระองค์ให้ยิ่งใหญ่เสมอด้วยพระราชวังของพระเจ้าจินซีฮ่องเต้ ทำให้บ้านเมืองต้องเสียงบประมาณและทรัพยากรจำนวนมาก ราษฎรเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า ขุนนางผู้ภักดีสองคนได้กราบบังคมทูลทัดทานกลับถูกลงโทษ แต่ทำให้เจ็ลยิวพระทัยแล้วเรียกแม่กองงานก่อสร้างเข้ามาสอบถาม

มำกั๊กแม่กองงานก่อสร้างจึงกราบทูลว่า คนทั้งปวงซึ่งมาสอนองพระเดชพระคุณทำการก่อสร้างในครั้งนี้ล้วนเต็มใจและปลื้มใจที่ได้ทำการถวายฮ่องเต้ หลายคนได้มีหนังสือมาแจ้งว่าเป็นवासนาที่ได้ทำการครั้งนี้ เพราะจะเป็นอนุสรณ์ให้ชนรุ่นหลังได้ประจักษ์ถึงความรุ่งเรืองแห่งพระราชอาณาจักร จึงเต็มใจยอมเหนื่อยยากลำบาก แม้ถึงตายก็ไม่เสียตายแก่ชีวิต เพราะถึงแม้จะไม่ได้ทำการอันยิ่งใหญ่ก็ก็ต้องตายอยู่นั่นเอง สู้สร้างผลงานอันยิ่งใหญ่ฝากไว้กับคนรุ่นหลังจะดีกว่า

มำกั๊กได้อาหนังหนังสือที่หัวเมืองต่างๆ ส่งอุปการณ์และข้าวของมาร่วมการก่อสร้างซึ่งล้วนมีความว่าเต็มใจสนองพระเดชพระคุณทั้งสิ้น แล้วกราบทูลว่าซึ่งค่าคนยุ้งว่าราษฎรได้ความเดือดร้อนนั้นมีมาแต่น้ำจืดริษยา ขอพระองค์อย่าได้เชื่อฟัง อนึ่งเล่าแม้มีแรงงานไพร่ถึงแก่ความตายไปบ้างก็เป็นไปตามอายุขัย เพราะเป็นธรรมดาที่ความตายย่อมมาถึงได้ทุกเมื่อ ไม่ว่าหนุ่มชะแลแก่ชราประการใด ซึ่งพระองค์ตรัสสั่งให้ทำการก่อสร้างครั้งนี้จะเป็นผลงานชิ้นประวัติศาสตร์ที่ไม่อาจลืมเลือนได้ตราบชั่วกาลปาวสาน

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำกราบทูลของมำกั๊กก็ต้องพระทัย และมั่นใจว่าโครงการก่อสร้างที่ตรัสสั่งให้ทำนั้นเป็นประโยชน์ใหญ่แก่บ้านเมือง จึงรับสั่งกับมำกั๊กต่อไปว่าเราได้ยินคำชินแสดแต่โบราณกล่าวไว้ว่า ถ้าได้สร้างหอสูงเสียดฟ้า ตั้งการพิธีบวงสรวงบูชาเทพยดาแล้ว ก็จะมีอายุขัยที่ยั่งยืนยาวนาน เจ้าเคยได้ยินความนี้บ้างหรือไม่

มำกั๊กได้ฟังคำพระเจ้าโจยอยดังนั้นก็เข้าใจในพระราชประสงค์ว่าทรงเกรงกลัวต่อความตาย ปรารถนาจะมีพระชนมายุที่ยั่งยืนยาวนาน เป็นโอกาสที่จะสร้างความชอบไว้แก่ตัว จึงกราบทูลว่าในยุคต้นราชวงศ์ฮั่นมีฮ่องเต้เสวยราชย์ถึงยี่สิบสี่พระองค์ ในจำนวนนี้พระเจ้าฮั่นบูเต่ทรงเสวยราชย์ยาวนานที่สุดและมีพระชนมายุมากที่สุด ข้าพระองค์ได้ทราบมาว่าเหตุที่เป็นเช่นนั้นเนื่องจากพระเจ้าฮั่นบูเต่เมื่อครั้งที่ประทับอยู่ที่พระตำหนักสันติสุข ได้โปรดให้สร้างหอสูงเจ็ดชั้นพระราชทานนามว่าหอวนากาศ ทรงโปรดให้หลอรุปคน

ทองแดงตั้งไว้บนยอดหอ ในมีรูปหล่อถือถาดทองสำหรับรองน้ำทิพย์ซึ่งประทานจากเทพดาวไถจากสวรรค์ ทุกเวลายามสามจะมีน้ำปริ่มอยู่ในถาดทอง พระเจ้าฮันนู่เต้โปรดให้เอาหยกงามและมุกเม็ดสมบูรณ์บดเป็นผง แล้วใช้น้ำในถาดทองนั้นเป็นกระสายยาทำเป็นยาอายุวัฒนะ โบราณว่ามีสรรพคุณทำให้ผู้ชรากลับกลายเป็นคนหนุ่ม ขอบที่พระองค์ซึ่งมีบุญญาธิการจะได้ทำการตามแบบอย่างของพระเจ้าฮันนู่เต้ก็จะมีพระชนมายุยืนนานเป็นหมื่นปี เป็นหลักชัยของบ้านเมืองสืบไป

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำกราบทูลต้องด้วยพระทัยจึงทรงชื่นชมยินดี แล้วตรัสถามมำกั๊กว่าบัดนี้รูปมนุษย์ทองแดงที่พระเจ้าฮันนู่เต้ทรงหล่อไว้นั้นอยู่ที่ไหน เจ้ารู้หรือไม่

มำกั๊นจึงกราบทูลว่าข้าพระองค์ทราบว่ารูปมนุษย์ทองแดงนี้ยังคงอยู่ที่เมืองเตียงอัน และมีความสมบูรณ์ทุกประการ

พระเจ้าโจยอยจึงตรัสสรรเสริญมำกั๊นว่ามีความรอบรู้การแผ่นดินในประวัติศาสตร์เป็นอันมาก ซึ่งกราบทูลความทั้งนี้หากสำเร็จจริงแล้วก็จะมีความชอบใหญ่หลวง แล้วจึงตรัสสั่งให้มำกั๊นคุมพลหมื่นคนรีบเดินทางไปเมืองเตียงอันเพื่อรื้อถอนรูปหล่อมนุษย์ทองแดงจากหวนอากาศ เพื่อเอามาประดับไว้ที่พระราชอุทยานซึ่งโปรดให้สร้างขึ้นในพระราชวังใหญ่แห่งใหม่ และให้รีบเดินทางไปทำการตามรับสั่ง

มำกั๊นถวายบังคมลาพระเจ้าโจยอยแล้ว กลับไปจัดแจงไพร่หมื่นคนรีบเดินทางไปเมืองเตียงอัน ให้สร้างนั้งร้านโดยรอบหวนอากาศซึ่งมีความสูงถึงยี่สิบกว่าวา เสากลางของหอนี้ทำด้วยทองแดงขนาดใหญ่เท่ากบสิบคนโอบ แล้วให้ตั้งปั้นจันขนาดใหญ่ถึงสิบด้วยกมนุษย์ทองแดงลงจากหอสูงเจ็ดชั้น

มำกั๊นใช้เวลาเกือบครึ่งเดือนจึงยกรูปหล่อมนุษย์ทองแดงออกจากหวนอากาศได้สำเร็จ แต่เมื่อยกรูปหล่อลงถึงพื้นมำกั๊นและไพร่ทหารเลวทั้งปวงต่างพากันตกใจ เพราะได้เห็นใบหน้าของมนุษย์ทองแดงนั้นมีน้ำตารินไหลออกมาจากเบ้าตาเหมือนหนึ่งจะร้องไห้

มำกั๊นและทหารเลวทั้งปวงพากันคุกเข่ากราบไหว้ ในทันใดนั้นก็บังเกิดพายุหมุนพัดดินฝุ่นเป็นวงตรงมาที่รูปหล่อมนุษย์ทองแดง อสุนีบาดได้พาดเบี่ยงปรางสะเทือนสะท้านไหวไปทั่วบริเวณ หวนอากาศพังทลายลงทับไพร่ทหารเลวบาดเจ็บล้มตายหลายพันคน

อีกพักใหญ่ลมพายุก็สงบเป็นปกติลง มำกั๊นจึงสั่งให้เอาศพของไพร่ทหารฝังไว้ข้างหวนอากาศนั้น แล้วเร่งทหารช่างให้ต่อรถลากขนาดใหญ่มีแปดล้อ เสริ้วแล้วยกรูปหล่อมนุษย์ทองแดงขึ้นบนรถลากรีบขนกลับไปเมืองลกเอี้ยง แล้วกราบบังคมทูลความให้พระเจ้าโจยอยทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าโจยอยได้ฟังเหตุอันเป็นนิมิตตั้งนั้นก็ไม่สนพระทัย ตรัสถามว่าเมื่อหวนอากาศพังทลายลงดังนี้แล้วเสาทองแดงนั้นเหตุไฉนจึงไม่ชนมาเมืองลกเอี้ยง

มำกั๊นจึงกราบทูลว่า เสาทองแดงมีขนาดใหญ่มาก มีน้ำหนักถึงร้อยหมื่นชั่ง ไม่อาจชักลากมาเมืองลกเอี้ยงได้

พระเจ้าโจยอยจึงตรัสว่า เราเป็นจักรพรรดิแห่งแผ่นดิน เมื่อปรารถนาสิ่งใดก็ย่อมได้ดังประสงค์ ความยากลำบากใดๆ ไม่อาจขัดขวางความประสงค์ของเราได้ ให้ท่านเกณฑ์ผู้คนไปลากขนเอาเสาทองแดงกลับมาเมืองลกเอี้ยงให้จงได้

มำกั๊นจึงกราบทูลว่า พระองค์ทรงมีพระปรีชาสามารถ ข้าพระองค์จะรีบดำเนินการตามรับสั่ง กราบทูลแล้วมำกั๊นจึงถวายบังคมลาพระเจ้าโจยอยกลับไปจัดแจงผู้คนแล้วยกไปเมืองเตียงอันอีกครั้งหนึ่ง ทำล้อเลื่อนขนาดใหญ่สองตอนยาวสิบแปดวาบรรทุกเสาทองแดงซึ่งเป็นเสาเอกของหวนอากาศชักลากกลับมาเมืองลกเอี้ยง แล้วเข้าไปกราบบังคมทูลให้พระเจ้าโจยอยทรงทราบ

พระเจ้าโจยอยทราบความตามคำกราบทูลแล้วก็มีพระทัยยินดี เสด็จไปทอดพระเนตรเสาทองแดงและรูปหล่อมนุษย์ทองแดงถึงบริเวณที่ก่อสร้างด้วยความปลาบปลื้มพระทัย หลังจากทรงพิจารณาอยู่ครู่หนึ่งจึงตรัสสั่งให้มำกั๊นหลอมเสาทองแดงนั้นหล่อเป็นรูปทหารโบราณสองตัวพระราชทานนามว่าสองต่ง เมื่อเสร็จแล้วให้เอาไปตั้งไว้ข้างหน้าประตูพระราชวัง ทองแดงที่เหลือโปรดให้หล่อเป็นหงส์ตัวหนึ่งและมังกรอีกตัวหนึ่ง เมื่อเสร็จแล้วให้เอาไปตั้งไว้หน้าท้องพระโรงบนพระที่นั่งในพระราชวังใหญ่

พระเจ้าโจยอยทอดพระเนตรการก่อสร้างวังใหญ่แล้ว เห็นด้านหลังพระตำหนักใหญ่ยังไม่เป็นที่รื่นรมย์ จึงตรัสสั่งให้สร้างอุทยานขึ้นในบริเวณด้านหลังพระตำหนักใหญ่นั้น เป็นที่กว้างขวาง โปรดให้สรรหาพันธุ์ไม้นานาพรรณจากทั่วทั้งแคว้นมาปลูกไว้ในอุทยาน ให้ปลูกไม้ดอก ไม้ผล และไม่ตัดเป็นจำนวนมาก ท้าย

อุทยานให้ปลูกต้นไม้อย่างแน่นหนาคล้ายกับป่า และโปรดให้เอานก เนื้อ กวาง ทวาย มาปล่อยไว้ในอุทยานนั้น

สำหรับรูปหล่อมนุษย์ทองแดงนั้น เมื่อทรงพิเคราะห์แล้วโปรดให้เอาไปตั้งไว้ด้านหลังพระตำหนักใหญ่ใกล้กับอุทยานเป็นที่กลางหาว่า ตรีสังข์มักินด้วยว่าเมื่ออุทยานเสร็จแล้วให้เพิ่มนางกำนัลจำนวนมากสำหรับคอยปรนนิบัติเวลาเสด็จลงอุทยาน

พระเจ้าโจยอยเสด็จตรวจการก่อสร้างทั่วแล้วจึงทรงกำชับมักินว่า โครงการก่อสร้างดำเนินมาด้วยดีแล้วจงเร่งรีบให้แล้วเสร็จตามกำหนด จากนั้นพระเจ้าโจยอยจึงเสด็จกลับเมืองสุโขทัย

มักินยิ่งเร่งการก่อสร้างเท่าใด ความเดือดร้อนก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น เสียงแห่งความทุกข์ยากของอาณาประชาราษฎร์ก้องกระหึ่มไปทั่ววัน ราชครูเอียวหุดรณทมิได้จึงมิได้เกรงแก่ความตาย แต่งฎีกาขึ้นกราบทูลพระเจ้าโจยอยฉบับหนึ่ง ซึ่งสามก๊กฉบับสมบูรณัระบุนความว่า "ครั้งแผ่นดินพระเจ้าเจียวเต๋ทรงประทับอยู่ในกระท่อมหลังคามุงแฝก ก็กัทั้งหลายอยู่เย็นเป็นสุข พระเจ้าผู้ได้ก็ทรงประทับพระราชวังเล็กๆ และแผ่นดินก็ร่มเย็นเป็นสุข กระทั่งมาถึงราชวงศ์ซึ้งและจิวดองการให้ส่งฝ่าเผยจึงได้ยกสูงเป็นสามเขี้ยว คาคคเนว่าแต่ละวันต้องจัดงานกินเลี้ยงถึงเก้าครั้ง จักรพรรดิผู้เมธา อ่องผู้ปราดเปรื่องในยุคโบราณ ยังมิได้มีพระราชวัง ตำหนักสูงใหญ่วิจิตรตระการตา ซึ่งทำให้ไพร่ฟ้าประชาราษฎร์ต้องสูญเสียแรงและทรัพย์สิ้นต้องร่อยหรอยากจนขึ้นแค้นลง พระเจ้าก็ยกทรงสร้างพระราชวังประดับเพชร คอกม้าประดับงาช้าง พระเจ้าผู้อ่องทุมเทศสร้างพระราชวังเด็กไถ่หรือพระราชวังกวาง เป็นเหตุให้สูญเสียแผ่นดิน ฅ้อเล้งอ่องให้สร้างวังเจียวฮัว ร่างกายจึงต้องรับภทภัย จักรพรรดิจินซีทรงสร้างพระราชวังอาบั้งเกงและนำภัยพิบัติมาสูบุตรตน เกิดขบถทรยศทั่วทั้งแผ่นดิน แค้สองชั่วคนก็ดับสูญ การที่ไม่คาคคเนกำลังมหาชนปล่อยตามแต่หุดาดนต้องการพอใจ ยังมีมีผู้ใดที่มีต้องสูญสิ้น พระองค์ควรต้องทรงเอาวิธีของพระเจ้าเจียวฮุน อู้ ทัง บุน เอาเรื่องพระเจ้าก็ยก ตัวอ่อง ฅ้อเล้งอ่อง จักรพรรดิจินซีเป็นข้อห้าม แต่หากพระองค์จะทรงพิกผ่อนและสำราญพระทัยจำเพาะเจาะจงจะดกแต่งพระราชวัง ก็คงจะต้องมีภทภัยอันตรายถึงสูญสิ้นแน่นอน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแผ่นดิน ข้าพระพุทธเจ้าเป็นตั้งผู้ช่วยมือซ้ายมือขวา ความเป็นความตายยอมหนึ่งเดียวกัน จะได้หรือเสียก็เสมือนกัน"

ราชครูรู้หมายรับสั่งเป็นอย่างดีว่าการกราบทูลครั้งนี้อาจต้องโทษถึงประหาร จึงกราบทูลไว้ในฎีกาด้วยว่า เมื่อพระเจ้าโจยอยได้ทอดพระเนตรฎีกานี้แล้วขอได้โปรด พระราชทานโทษศพให้แก่ข้าพระพุทธเจ้าด้วย

พระเจ้าโจยอยทอดพระเนตรฎีกาของราชครูแล้วก็ทรงไม่พอพระทัย แต่ไม่กล้าลงพระราชอาญาถึงประหารชีวิตตามหมายรับสั่ง เพราะเกรงค่าคนครหาว่าเป็นศิษย์คิดล้างครู ดังนั้นจึงทรงเก็บฎีกาของราชครูไว้โดยมิได้ตรัสประการใดจนกระทั่งการก่อสร้างแล้วเสร็จ จึงเสด็จมาประทับที่พระราชวังแห่งใหม่ ณ เมืองลกเอียง

อนึ่งพระเจ้าโจยอยนั้นมีพระมเหสีองค์หนึ่งชื่อนางมอซือ ทรงอภิเษกสมรสตาม พระบรมราชานุญาตในพระเจ้าโจผี ครั้นพระเจ้าโจยอยได้เสวยราชย์แล้วทรงโปรดปรานพระสนมโกยฮุยหยินและยกย่องให้เป็นที่พระสนมเอก ด้วยความชำนาญในศาสตร์แห่งกามและความอ่อนช้อยเอาอกเอาใจทุกประการของพระสนมเอกโกยฮุยหยิน พระเจ้าโจยอยจึงยิ่งโปรดปรานเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "พระเจ้าโจยอยรักยิ่งกว่านางมอซือ ด้วยการให้สอยมิ้อชฅมาลัย"

พระสนมเอกถวายการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าโจยอยทุกถ้วนกระบวนทำสุดแท้แต่จะมีพระราชประสงค์ น้ำพระทัยรักของพระเจ้าโจยอยต่อพระสนมเอกโกยฮุยหยินจึงล้นหลังกลายเป็นความลุ่มหลง ไม่ยอมห่างบางครั้งประทับอยู่กับพระสนมเอกนับสัปดาห์โดยไม่เสด็จออกจากราชการ บางครั้งก็ประทับอยู่กับพระสนมเอกถึงหนึ่งเดือนโดยไม่เสด็จไปยังพระตำหนักของพระมเหสี

เดือนห้าในปีนั้นย่างเข้าฤดูฝน ดอกไม้ในอุทยานแห่งใหม่ได้รับฝนแรกก็บานสะพรั่ง ชูชอดอกใสงวดงามตระการตา พระเจ้าโจยอยได้พาพระสนมเอกไปพิกผ่อนพระ อริยาบถในพระราชอุทยาน และโปรดให้ตั้งโต๊ะเสพสุรากับพระสนมเอก ตรีสังข์ให้จัดมโหรีขับกล่อมเป็นที่บันเทิงเพลิดเพลินพระหฤทัย

พระสนมเอกต้องการจะลงน้าพระทัยพระเจ้าโจยอย จึงกราบทูลถามว่าบรรยาภาศอันงามตระการตาเปี่ยมสุขดังนี้ ใจนพระองค์จึงไม่โปรดให้พระมเหสีมาร่วมเสวยน้าจัดภัทรอมๆ กันด้วยเล่า

พระเจ้าโจยอยไม่ทันกลสตรี พอได้ฟังคำทูลตั้งนั้นก็ตรัสว่าโลกสวนตัวของเรานี้มีแต่เจ้าเพียงผู้เดียว หากมีพระมเหสีมาร่วมที่ด้วยแล้ว ไหนเลยเราจะกลืนน้ำจันทน์ได้ลงคอ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

พิษรัก กัณฑ์ (ตอนที่ 583)

พระเจ้าโจยอยเหลือระเริงในอำนาจยามบ้านเมืองสันติ ตั้งโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ที่ใช้ทรัพยากรเงินทองและแรงงานทั่วทั้งแผ่นดินหวังเป็นอนุสรณ์ของชีวิต จนความเดือดร้อนเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า แม้การในราชสำนักก็ทรงลุ่มหลงด้วยพระสนมเอกจนไม่เป็นอันเสด็จออกจากราชการ

พระสนมเอกได้ฟังคำตรัสของพระเจ้าโจยอยที่ตั้งความรังเกียจพระมเหสีถึงขนาดว่าหากร่วมที่เสวยแล้วก็ไม่อาจเสวยน้ำจันทน์ได้ลงคอ ก็ริ้น้ำพระทัยว่าบัดนี้ส่องเต้ลุ่มหลงในเสน่ห์ ไม่คำนึงราชประเพณีอีกต่อไปแล้วก็ตั้งใจ รีบรินน้ำจันทน์ใส่จอกถวายพระเจ้าโจยอยจอกแล้วจอกเล่า ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง

พระเจ้าโจยอยเห็นพระสนมเอกเอากเอใจก็ยิ่งกำริบหลง ตรัสกำชับบรรดานางกำนัลและขันทีที่ประจำอยู่ในอุทยานให้เก็บงำความซึ่งเสด็จลงอุทยานกับพระสนมเอกเป็นความลับ อย่าได้แพร่งพรายให้ล่วงรู้ถึงหูพระมเหสี ตรัสแล้วก็รับสั่งให้มโหรีขับกล่อมและให้นางรำออกมาพ้อนถวายเป็นที่สำราญยิ่งนัก

ฝ่ายพระมเหสีมอชื่อประทับรออยู่แต่ในพระตำหนัก ไม่เห็นพระเจ้าโจยอยเสด็จมาที่พระตำหนักร่วมเดือนเศษก็ไม่สบายพระทัย ในวันที่พระเจ้าโจยอยพาพระสนมเอกลงพระราชอุทยานนั้น พระมเหสีมอชื่อไม่ทราบกำหนดการมาก่อนจึงเสด็จลงพระราชอุทยานด้วย มีนางพระกำนัลตามเสด็จสิบสองคน

พระมเหสีมอชื่อเสด็จลงอุทยานทอดพระเนตรมวลดอกไม้มานานาพรรณเพื่อให้คลายความทุกข์พระทัย พลันได้ยินเสียงมโหรีขับกล่อมจึงตรัสถามนางกำนัลผู้รักษาเวรในพระราชอุทยานว่า เสียงมโหรีขับกล่อมนั้นเสนาะโสดนัก มีราชการประการใดหรือ

นางกำนัลไม่อาจงำความพระมเหสีได้ จึงทูลความไปตามจริงว่ามีได้มีราชการสิ่งใด เป็นแต่ส่องเต้พาพระสนมเอกลงอุทยาน และโปรดให้แต่งโต๊ะเสวยน้ำจันทน์ มีมโหรีขับกล่อมและให้นางบำเรอพ้อนถวายเท่านั้น

พระมเหสีได้ฟังดังนั้นก็น้อยพระทัย รีบเสด็จกลับพระตำหนัก

วันรุ่งขึ้นพระมเหสีเสด็จพระราชดำเนินอยู่ในบริเวณกลุ่มพระตำหนักฝ่ายใน ส่วนทางกับพระเจ้าโจยอยซึ่งกำลังจะเสด็จจากพระตำหนักที่ประทับไปยังพระตำหนักของพระสนมเอก พระมเหสีถวายบังคมตามประเพณีแล้วทรงพระสรวล และมีพระราชเสาวนีย์ว่า "เวลาวานนี้พระองค์เสด็จไปประพาสสวนดอกไม้ ข้าพเจ้าเห็นจะมีความสุขสบายหาที่สุดมิได้"

พระเจ้าโจยอยได้ยินพระราชเสาวนีย์ดังนั้นก็ทรงกริ้ว สำคัญว่านางกำนัล ขันทีและทหารรับใช้ในพระราชอุทยานไม่เคารพรับสั่งที่ทรงกำชับห้ามนำความที่เสด็จลงอุทยานกับพระสนมเอกไปแพร่งพรายแก่พระมเหสี จึงทรงเปื้อนพระพักตร์หนีพระมเหสี แล้วตรัสสั่งให้ทหารองครักษ์ยกกำลังไปจับกุมบรรดานางกำนัลคนรับใช้ และขันทีซึ่งมีหน้าที่อยู่ใน พระราชอุทยานทั้งหมด และให้เอาตัวไปประหารชีวิตฐานขัดรับสั่งเสียทั้งสิ้น

พระมเหสีมอชื่อเห็นพระเจ้าโจยอยทรงพระพิโรธและลงพระราชอาญาแก่คนทั้งปวงถึงประหารชีวิตตั้งนั้นก็ตกพระทัย รีบถวายบังคมแล้วเสด็จกลับไปพระตำหนัก

พระมเหสีเสด็จถึงพระตำหนักยังไม่ทันหายตกพระทัย นางกำนัลได้วิ่งด้วยความ ตกอกตกใจเข้ามากราบทูลพระมเหสีว่า ส่องเต้โปรดให้กงกงพระราชทานเครื่องประหารแต่พระองค์

พระมเหสีได้ยินดังนั้นก็ตกพระทัย พอถึงขั้นที่ได้ถือเอาสิ่งของเข้ามาถึงแล้วกราบทูลพระมเหสีว่า ส่องเต้ได้พระราชทานของเหล่านี้แต่พระองค์ สุดแท้จะทรงพิจารณาเถิด

พระมเหสีมองไปที่ถาดเห็นมีกระบี่เล่มหนึ่ง มีบ้านสุราพร้อมกับจอก และมีผ้าไหมพับอยู่อีกแถบหนึ่ง ก็ทรงรู้ความหมายว่าพระเจ้าโจยอยพระราชทานโทษประหารชีวิตให้พระองค์ทรงเลือกเองว่าจะใช้กระบี่เขือดคอตาย หรือดื่มสุราพิษ หรือเอาแถบผ้าไหมผูกคอตาย จึงทรงกันแสง

ชั้นที่เห็นตั้งนั้นจึงกราบทูลว่า ส่องแต่พระราชทานมาตั้งนี้แล้ว พระองค์อย่าทรงเนิ่นช้าสืบไปเลย ข้าพระองค์จะได้นำความไปกราบบังคมทูลได้ตามหน้าที่ พระมเหสีได้ยินตั้งนั้นก็ยิ่งทรงกันแสง ชั้นที่ได้นำ ถาดเข้ามาถวายถึงพระหัตถ์ พระมเหสีเห็นว่าไม่มีทางเอาชีวิตรอดได้อีก จึงหยิบเอาป่านสุราลินใส่จอกแล้ว เสวย ครู่หนึ่งเลือดก็ไหลออกจากปากและจมูก แล้วสิ้นพระชนม์ในที่นั้น

ชั้นที่เห็นพระมเหสีสิ้นพระชนม์แล้วจึงกลับออกไปจากพระตำหนักแล้วเข้าไปเฝ้าพระเจ้าโจยอย กราบ บังคมทูลความให้ทรงทราบทุกประการ พระเจ้าโจยอยทราบความก็ทรงดีพระทัย ตรัสกับพระสนมเอกว่า เจ้าได้ประจักษ์น้ำใจรักของเราแล้วมิใช่หรือ

พระสนมเอกได้ยินตั้งนั้นก็ลงมากุ๊กเข้าโขกศิระกับพื้นถวายบังคมพระเจ้าโจยอยแล้วกราบทูลว่า หม่อมฉันขอถวายความจงรักภักดีรับใช้สนองเบื้องพระยุคลบาทไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ กราบทูลแล้วพระสนมเอกก็คลานเข้าไปกอดพระบาทของพระเจ้าโจยอยเอาไว้แน่น ชบหน้าลงกับตักของพระเจ้าโจยอยแล้ว ร้องให้ พระเจ้าโจยอยเห็นตั้งนั้นก็ยังมีน้ำพระทัยสงสาร และยังลุ่มหลงเป็นอันมาก

วันรุ่งขึ้นพระเจ้าโจยอยเสด็จออกจากราชการ หลังจากสำนักกราชเลขาธิการได้ประกาศข่าวการสิ้นพระชนม์ของพระมเหสีแล้ว พระเจ้าโจยอยจึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าสถาปนาพระสนมเอกโกยสุยหยินขึ้นเป็นที่พระมเหสีสืบแทนพระนางมอซิว

ฝ่ายเมืองเสียวตั้งซึ่งเป็นดินแดนทางภาคอีสานของแคว้นวูย เมื่อครั้งที่อ้วนซงและอ้วนฮิบตรของอ้วนเสี้ยวหนีโจโจไปพึ่งกองขุนของเจ้าเมืองเสียวตั้ง ครั้นนั้นกษัตริย์ที่ปรึกษาคนสำคัญของโจโจป่วยหนักใกล้ตายได้สั่งเสียความไว้ว่า ให้โจโจตั้งมั่นอย่าเพิ่งติดตามไปก็จะได้ตัวอ้วนซงและอ้วนฮิบ โจโจเชื่อฟังคำสั่งเสียของกษัตริย์ ต่อมากองขุนของเจ้าเมืองได้ตัดศิระของอ้วนซงและอ้วนฮิบมามอบให้แก่โจโจ

โจโจจึงกราบทูลพระเจ้าเทียนเต้ให้โปรดเกล้าตั้งกองขุนของเจ้าเมืองเสียวตั้ง เมื่อกองขุนของถึงแก่กรรม มีบุตรสองคนอายุยังเยาว์ไม่อาจทำหน้าที่เจ้าเมืองได้ กองขุนเกียนผู้น้องกองขุนของจึงได้ครองอำนาจเป็นเจ้าเมืองสืบต่อมา

ครั้นถึงแผ่นดินพระเจ้าโจฝีกี่พระราชทานยศเลื่อนตำแหน่งให้กองขุนเกียนเป็นขุนพลผู้พิทักษ์ภาคอีสาน ต่อมาถึงแผ่นดินพระเจ้าโจยอย กองขุนเอียนบุตรคนที่สองของกองขุนของเจ้าเรียววี่ขึ้น ได้ร่ำเรียนความรู้วิชาการทั้งฝ่ายบุ๋นฝ่ายบุ๋ครบครัน คบสมัคพรตพวกเป็นอันมาก บรรดาขุนนางซึ่งเคยเป็นลูกน้องเก่าของกองขุนของซึ่งไม่พอใจกองขุนเกียน ได้ยุยงกองขุนเอียนว่าแผ่นดินเมืองเสียวตั้งนี้เป็นของบิดาท่าน หาใช้สิทธิของกองขุนเกียนไม่ บัดนี้ท่านเจ้าเรียววี่แล้ว ซึ่งกองขุนเกียนยังไม่ยอมเวนคืนอำนาจเจ้าเมืองให้ ย่อมเป็นการก่อกบฏ หวังจะชิงเอาสมบัติไว้แก่ตัว

กองขุนเอียนถูกยุยงมากเข้าก็ใคร่ได้อำนาจเจ้าเมืองกลับคืน จึงเข้าไปเจรจาว่ากล่าวกับกองขุนเกียนว่า บัดนี้ข้าพเจ้าเจ้าเรียววี่แล้ว ขอให้ท่านอาเวนคืนเมืองเสียวตั้งแก่ข้าพเจ้าตามประเพณี

กองขุนเกียนครองอำนาจเจ้าเมืองแล้วก็คิดยึดในยศศักดิ์อำนาจวาสนา ไม่ยอมละวาง แต่ไม่อาจปฏิเสธโดยตรงให้ผิดประเพณีได้ จึงบ่ายเบี่ยงเลี่ยงไปว่าตัวเจ้ายังเยาว์นัก จะรีบร้อนไปใย เราดูแลการบ้านเมืองเป็นปกติดีอยู่ รอวันเวลาที่ตัวเจ้าอายุมากกว่านี้อีกสักหน่อยหนึ่งเราก็จะคืนเมืองให้

กองขุนเอียนได้ฟังกองขุนเกียนก็รู้ว่ากองขุนเกียนไม่ยอมคืนอำนาจ จึงคบคิดกับบรรดาขุนนางฝ่ายทหาร ซึ่งหลายคนยังคงจงรักภักดีต่อกองขุนของ ก่อการรัฐประหารชิงอำนาจจากกองขุนเกียนผู้เป็นอา และตั้งตัวเป็นเจ้าเมืองสืบแทน

ครั้นตั้งตัวเป็นเจ้าเมืองเสียวตั้งแล้ว กองขุนเอียนยังคงเกรงอำนาจของวูยก๊ก จึงแต่งทูตเข้าไปกราบทูลความซึ่งกองขุนเกียนคิดจ้อสมบัติ จึงจำต้องยึดอำนาจกลับคืน สืบทอดอำนาจของบิดา แต่ยังคงมีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าโจยอยอยู่ จึงกราบบังคมทูลมาเพื่อทรงทราบและขอเป็นข้าในขอบขัณฑสีมาสืบไป พร้อมกับให้นำของบรรณาการขึ้นทูลเกล้าถวายเป็นอันมาก

พระเจ้าโจยอยเห็นกองขุนเอียนยังมีความจงรักภักดีก็พอพระทัย เพราะการรบราฆ่าฟันภายในเมืองเสียวตั้งไม่ใช้การใดของพระองค์ จึงโปรดเกล้าตั้งให้กองขุนเอียนเป็น ขุนพลพิทักษ์ภาคอีสาน และเป็นเจ้าเมืองเสียวตั้ง

ต่อมาเมื่อพระเจ้าซุนกวนได้รับการร้องขอจากขงเบ้งให้ยกกองทัพไปตีเมืองลกเอียง พระเจ้าซุนกวนจึงแต่งราชทูตให้เชิญเครื่องราชบรรณาการไปมอบแก่กองขุนเอียน และพระราชทานอิสริยยศตั้งให้กองขุน

เอียนเป็นสมเด็จพระยาในตำแหน่งเอียนอ่อง และขอให้กองขุนเอียนยกกองทัพตีกระหนาบยุยกกลางมาจากภาคอีสาน ประสานกับกองทัพเมืองกังตั้งซึ่งจะยกขึ้นไปตีเมืองลกเอียงทางด้านใต้ และประสานกับกองทัพจ๊กก๊กที่ขงเบ้งยกเข้าตีทางตำบลเขากีสาน

กองขุนเอียนทราบความจากราชทูตของพระเจ้าซุนกวนแล้ว เห็นว่ายุยกยังเข้มแข็ง จึงไม่ยอมเป็นฝักฝ่ายกับพระเจ้าซุนกวน สั่งให้ประหารราชทูตของพระเจ้าซุนกวน และทหารติดตามขบวนราชทูตเสียทั้งสิ้น แล้วส่งศิระราชทูตพร้อมกับทำฎีกาส่งไปถวายพระเจ้าโจยอย กราบบังคมทูลให้พระเจ้าโจยอยทรงทราบความทุกประการ

พระเจ้าโจยอยได้รับศิระราชทูตเมืองกังตั้งและฎีการายงานความของกองขุนเอียนแล้วก็ทรงดีพระทัย ทรงปรารถนาว่ากองขุนเอียนมีความจงรักภักดี ไม่เข้าด้วยข้าศึก มีความชอบเป็นอันมาก จึงโปรดให้เลื่อนตำแหน่งของกองขุนเอียนขึ้นเป็นที่รองสมุหนายกปกครองภาคอีสาน และพระราชทานเครื่องยศ เงินทอง ข้าวของเป็นอันมาก

กองขุนเอียนได้รับพระราชทานตำแหน่งสูงขึ้นก็กำเริบใจ และเห็นว่าซึ่งพระเจ้าโจยอยพระราชทานตำแหน่งและของพระราชทานมากมายดังนี้ เป็นเพราะแผ่นดินยุยกซึ่งดูภายนอกเหมือนเข้มแข็งแต่ภายในนั้นยอมอ่อนแอ จึงเกรงกลัวเมืองเสียวตั้งเรา เมื่อเป็นดังนี้เราจะเกรงกลัวยุยกไปไยกัน

กองขุนเอียนจึงปรึกษาด้วยขุนนางข้าราชการทั้งปวงว่าแผ่นดินเมืองเสียวตั้งกว้างใหญ่อุดมสมบูรณ์ มีกำลังทหารและเสบียงเป็นอันมาก ไฉนจะต้องยอมเป็นข้าขอบขัณฑสีมาของเมืองอื่น

บรรดาขุนนางทั้งปวงได้ยินปรารถนาของกองขุนเอียนดังนั้นจึงพากันส่งเสริมสนับสนุนให้กองขุนเอียนตั้งตัวขึ้นเป็นฮ่องเต้ เป็นอิสระแก่ตน ไม่ขึ้นกับยุยกสืบไป

ฝ่ายแก่หวนซึ่งเป็นรองแม่ทัพ เห็นกองขุนเอียนกระทำการดังนั้นก็เกรงว่ายุยกจะยกกองทัพมาปราบปราม จึงทัดทานกองขุนเอียนว่าบ้านเมืองสงบสุขสันติมาช้านาน ราษฎรได้ความสุข พระเจ้าโจยอยก็มีพระเมตตาทำนบบำรุงเลี้ยงดูท่านเป็นอันดี ไม่ชอบที่จะแข็งเมือง หากท่านฟังคำคนทั้งปวงเห็นแผ่นดินเสียวตั้งจะเดือดร้อนเป็นมั่นคง

ลุนติดซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ได้ยินคำแก่หวนดังนั้นก็กล่าวเสริมว่าซึ่งแก่หวนได้ทัดทานนี้ชอบด้วยประเพณีแต่ก่อนมา อนึ่งโบราณว่าไว้ว่าบ้านเมืองยามใกล้ร่วงสับดับสูญมักมีอาเพศบอบกบงเหตุให้ได้รู้ ชั่วสองสามเดือนมานี้ในเมืองเสียวตั้งเรามีเหตุการณ์ประหลาดพิสดารเกิดขึ้นหลายครั้งหลายหน สามก๊กฉบับสมบูรณัระบุเหตุการณ์นี้ว่า "มีสุนัขโงกผ้า ที่ตัวสวมเสื้อแดง ขึ้นหลังคาบ้านเดินเหมือนคนเรา อีกทั้งทางทิศใต้ของตัวเมืองมีชาวบ้านหุงข้าว ภายในหม้อหนึ่งพลันมีเด็กเล็กถูกต้มตายอยู่ในหม้อนั้น และภายในตลาดด้านทิศเหนือเมืองเซียงเพ้ง พื้นที่เกิดถล่มเป็นหลุมหนึ่ง เกิดมีเนื้อก้อนหนึ่งปลั่งขึ้นมา วัตรอบตัวได้หลายเชี้ยะ มีศิระ ใบน้า ดา ปาก จมูก ครบถ้วนแต่ไม่มีแขนขา คมมีดลูกเกาทัณฑ์มีสามารถจะทำให้บาดเจ็บได้ จึงมีรูปร่างเป็นสิ่งของอะไร ผู้พยากรณ์เสียดายแล้วทำนายว่ามีร่างไม่สำเร็จ มีปากไม่มีเสียง ประเทศชาติจะล่มจมพินาศ จึงปรากฏรูปนี้ขึ้น มีเรื่องสามประการนี้ล้วนเป็นนิมิตไม่เป็นมงคล" จึงควรที่จะยับยั้งการประกาศเอกราชเอาไว้ก่อน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แผนหลายรังโจร (ตอนที่584)

กองขุนเอียนผู้บุตรของกองขุนของเจ้าเมืองเสียวตั้ง คิดตั้งตัวเป็นเจ้าไม่ขึ้นกับยุยก ขุนนางผู้รักดีได้ทัดทานและบอกนิมิตกลางประหลาดร้าย ซึ่งถ้าหากเกิดขึ้นในประเทศไทยก็ยอมเป็นชาวใหญ่ให้ผู้คนได้ซื้อห่วยได้ดินกันเป็นที่สนุกสนาน เพื่อให้ กองขุนเอียนระงับความคิดที่จะประกาศอิสรภาพนั้นเสีย

กองขุนเอียนได้ฟังคำทัดทานดังนั้นก็โกรธ สั่งทหารให้คุมตัวแก่หวนและลุนติดไปตัดศิระ เพื่อขนุนนางหลายคนได้ร้องขอชีวิตไว้ แต่กองขุนเอียนไม่ฟังคำ เร่งให้ผู้คุมเอาตัวแก่หวนและลุนติดไปตัดศิระที่กลางตลาด หลังจากวันนั้นแล้วก็ไม่มีผู้ใดกล้าทัดทานอีกเลย

กองขุนเอียนเห็นคนทั้งปวงพร้อมใจกันดังนั้น จึงตั้งการพิธีปราบดาภิเษกเป็นพระมหากษัตริย์ ทรงพระสมัญญานามว่าเอียนอ่อง ให้ตั้งศักราชประจำพระองค์ตามประเพณีแล้วประกาศความเป็นเอกราชไม่ขึ้นกับยุยก ให้ยกเว้นภาษีอากรแก่ราษฎรสามปี และปล่อยนักโทษที่ถูกจองจำให้เป็นไททั้งสิ้น

เมื่อสถาปนาตนเองขึ้นเป็นเจ้าทรงพระนามว่าเอียนอ่องแล้ว กองขุนเอียนได้แต่งตั้งขุนนางตามทำเนียบ ขุนนางในพระมหากษัตริย์ตามประเพณีเป็นอันมาก สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่ากองขุนเอียน ให้สร้างเวียงวังค่ายคูประตูหอรบไว้เป็นมั่นคง แล้วช่องสุ่มทแกล้วทหารได้ร้อยหมื่น

ครั้นจัดแจงบ้านเมืองเรียบร้อยแล้ว กองขุนเอียนจึงตั้งให้บีเอียนเป็นแม่ทัพ ให้เอียวจวอเป็นรองแม่ทัพยกกองทัพไปตีเมืองลกเอียง กองขุนเอียนจะยกกองทัพหนุนตามไป บีเอียนและเอียวจวอรับคำสั่งกองขุนเอียนแล้วจึงออกไปเกณฑ์ทหารและเสบียง เพื่อเตรียมการจะยกกองทัพไปตีเมืองลกเอียงต่อไป

ข่าวคราวการเตรียมการจะยกกองทัพไปตีเมืองลกเอียงของเมืองเสียวตั้งทราบความไปถึงหน่วยสอดแนมของวุยก๊ก ฟูซิวเคียมเจ้าเมืองอิวจิวซึ่งเป็นหัวเมืองชายแดนของวุยก๊กติดต่อกับแดนเมืองเสียวตั้ง จึงทำใบบอกขึ้นไปกราบบังคมทูลให้พระเจ้าโจยอยทรงทราบ

พระเจ้าโจยอยทรงทราบความแล้วตกพระทัย ตรัสสั่งให้เรียกประชุมขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวง ประรทความซึ่งกองขุนเอียนคิดการยกกองทัพมาตีเมืองลกเอียง แล้วตรัสถามว่าจะมีผู้ใดอาสายกกองทัพไปรับศึกเมืองเสียวตั้งบ้าง

สมาอี้ได้ยืนดั่งนั้นจึงออกไปถวายบังคมพระเจ้าโจยอยแล้วกราบทูลขออาสายกกองทัพสี่หมื่นไปรับศึกกองขุนเอียนและจะตีเอาเมืองเสียวตั้งมาน้อมเกล้าถวายให้จงได้

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำอาสาของสมาอี้ก็ดีพระทัย แต่ทรงสงสัยว่าสมาอี้จะทำการประการใด จึงตรัสถามว่าเมืองเสียวตั้งมีทหารเป็นอันมาก ทั้งระยะทางก็ไกล ซึ่งท่านจะยกทหารเพียงสี่หมื่นไปทำการทั้งนี้เกรงจะเสียทีแก่ข้าศึก

สมาอี้จึงกราบทูลว่า อันการสงครามนั้นมากชนะน้อยก็มี น้อยเอาชนะมากก็มี เพราะเหตุที่เมืองเสียวตั้งเป็นทางไกล หากยกทหารไปเป็นอันมากย่อมยากลำบากแก่การลำเลียงเสบียงอาหาร กลายเป็นจุดอ่อนให้ข้าศึกทำลายได้โดยง่าย ข้าพระองค์จะนำทหารไปแต่น้อย จะคัดเอาแต่ทหารซึ่งมีฝีมือจัดเป็นกองกำลังทหารมา จะใช้สติปัญญาในการสงครามเข้าทำการ และขอเอาพระบารมีแห่งพระองค์คุ้มครองเกล้าเป็นที่พึ่งในยามศึก เห็นจะได้ชัยชนะแก่เมืองเสียวตั้งเป็นมั่นคง

พระเจ้าโจยอยจึงตรัสถามสืบไปว่า ท่านคะเนการศึกครั้งนี้ประการใด

สมาอี้กราบทูลตอบว่า ข้าพระองค์ได้คะเนการศึกนี้เป็นสามสถาน

สถานแรกถ้ากองขุนเอียนเจ็ลยวจลาดในการสงครามก็จะพาทหารล่าถอยลึกเข้าไปในแนวหลัง ย่อมยากแก่การไล่ตามตี นานวันไปกองทัพของข้าพระองค์ก็จะ อ่อนเปลี้ยเพลียลง ถ้ากองขุนเอียนดำเนินการสงครามสถานนี้ ก็นับว่าเป็นยุทธโบายชั้นเลิศ

สถานที่สอง ถ้ากองขุนเอียนตั้งรับอยู่ในเมืองเสียวตั้ง ให้ทหารทั้งปวงตั้งมั่นอยู่ในเมือง รมัดระวังกวาดซัน ค่ายคูประตูหอรบ ไม่ยกออกมารบพุ่ง รอให้กองทัพข้าพระองค์อ่อนล้าแล้วค่อยยกเข้าโจมตี ก็นับว่าเป็นยุทธโบายชั้นรอง เพราะแพ้ชนะย่อมกำกั่งกัน

สถานที่สาม ถ้ากองขุนเอียนยกทหารมาตั้งรับอยู่ที่เมืองเซียงเป็งซึ่งเป็นเมืองชายแดนอันเป็นเขตติดต่อระหว่างแดนเมืองเสียวตั้งกับวุยก๊กเราก็นับว่าเป็นยุทธโบายชั้นเลวที่สุด ถ้าหากกองขุนเอียนดำเนินยุทธโบายสถานนี้ก็จะเสียทีแก่ข้าพระองค์เป็นมั่นคง

พระเจ้าโจยอยตรัสถามต่อไปว่า ยุทธโบายทั้งสามสถานนี้ท่านคาดว่ากองขุนเอียนจะดำเนินยุทธโบายสถานใด

สมาอี้กราบทูลว่า กองขุนเอียนตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า กำเริบใจในอำนาจ คิดอ่านจะยกกองทัพมาตีวุยก๊ก เห็นจะดำเนินยุทธโบายสถานี่สาม ข้าพระองค์มั่นใจว่าจะจับตัวกองขุนเอียนได้เป็นแน่แท้

พระเจ้าโจยอยตรัสถามอีกว่าศึกครั้งนี้กระทำในแดนไกล ท่านคาดว่าจะใช้ระยะเวลายาวนานเท่าใด

สมาอี้กราบทูลตอบว่า ระยะทางจากเมืองลกเอียงไปเมืองเสียวตั้งเป็นทางไกลถึงสิบหมื่นเส้น ต้องใช้เวลาเดินทัพหาไปร้อยวัน ใช้เวลาทำศึกร้อยวัน และใช้เวลาเดินทางกลับร้อยวัน ใช้เวลาในการพักทหารหกสิบวัน สรุปรวมเป็นหนึ่งปี เห็นจะยกทัพกลับคืนเมืองหลวงได้

พระเจ้าโจยอยได้ฟังดังนั้นก็ถอนพระทัย ตรัสว่าท่านยกไปทำศิกนนานเข้าถึงหนึ่งปี หากทางตะวันตก กองทัพเมืองเสฉวนยกมาหรือทางด้านใต้กองทัพเมืองกังตั้งยกมา จะทำประการใด

สุมาอี้จึงกราบทูลว่า ชาวเมืองกังตั้งไม่ชำนาญสงครามเชิงรุก ถนัดแต่เชิงรับ และเมืองกังตั้งก็เพิ่งว่างศึก เห็นจะยังไม่ยกมา ส่วนเมืองเสฉวนนั้นเล่าขงเบ้งเพิ่งสิ้นบุญ ขวัญกำลังใจทหารยังอ่อนแอ และตราครุฑสงครามมาเป็นเวลานานเห็นจะยังไม่พร้อมที่จะยกมารุกราน แต่ถึงแม้กองทัพทั้งสองทางยกมา ข้าพระองค์ก็ได้เตรียมการระมัดระวังด้านรายทางเป็นกวดขันเห็นจะไม่เป็นอันตราย ขอพระองค์จงทรงวางพระทัย

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำสุมาอี้กราบทูลถ้วนกระบวนความสิ้นกระแสแล้วก็ทรงดี พระทัย มีพระบรมราชโองการตั้งให้สุมาอี้เป็นแม่ทัพยกไปปรับศึกเมืองเสฉวนตั้งตามแผนการที่ได้กราบบังคมทูลนั้นทุกประการ

สุมาอี้ถวายบังคมลาพระเจ้าโจยอยแล้วออกไปจัดแจงทหารม้าสี่หมื่น ให้โสรจันเป็นกองทัพหน้า สุมาอี้เป็นกองทัพหลวง และจัดเสบียงอาหารเป็นอันมาก ครั้นถึงวันเวลาฤกษ์ดี สุมาอี้ก็สั่งให้เคลื่อนทัพยกไปเมืองเสฉวนตั้ง

ฝ่ายเมืองเสฉวนตั้งจัดแจงกองทัพจะยกไปตีเมืองลกเอียงยังไม่ทันเสร็จ ก็ได้ทราบข่าวศึกว่าสุมาอี้กำลังยกกองทัพสี่หมื่นมาที่เมืองเสฉวนตั้ง หน่วยสอดแนมจึงรายงานความให้กองขุนเอียนทราบ

กองขุนเอียนทราบความดังนั้นจึงสั่งให้ปีเอียนกับเอียวจวอ ซึ่งกำลังเตรียมกองทัพเปลี่ยนแผนการยกทหารแปดหมื่นไปขัดตาทัพสุมาอี้ ที่ตำบลเสฉวนปลายแดนเมืองเซียงเป็ง ซึ่งเป็นหัวเมืองแดนต่อแดนระหว่างวุยก๊กกับเมืองเสฉวนตั้ง หวังป้องกันมิให้สุมาอี้ยกกองทัพล่วงล้ำเข้าแดนเมืองเสฉวนตั้งแม้แต่ตารางนิ้วเดียว เพื่อมิให้เสื่อมเสียแก่เกียรติยศของเอียนอ่อง

ปีเอียนและเอียวจวอรับคำสั่งกองขุนเอียนแล้วจึงรีบยกกองทัพไปที่ตำบลเสฉวน ให้ตั้งค่ายมั่นไว้ที่ปลายแดนเป็นระยะทางถึงสองร้อยเส้น และให้ชุดคุ้มกันหน้าค่ายไว้ตลอดแนวเพื่อมิให้ข้าศึกรุกกล้าเข้าตีค่ายแล้วกำชับทหารให้ระมัดระวังรักษาค่ายมิให้ประมาท

ฝ่ายโสรจันยกกองทัพหน้ามาใกล้แดนตำบลเสฉวน ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่ากองทัพเมืองเสฉวนตั้งยกกองทัพมาตั้งค่ายสกัดตั้งนั้น จึงสั่งม้าเร็วให้นำความไปรายงานแก่สุมาอี้ที่กองทัพหลวง

สุมาอี้ทราบรายงานของโสรจันแล้วก็ดีใจเป็นอันมาก ด้วยเห็นการดำเนินยุทธโบายของเมืองเสฉวนตั้งเป็นการดำเนินยุทธโบายที่เลวที่สุด มิใช่ยุทธโบายชั้นเลิศอันเป็นที่หวังเกรงแต่ประการใด เพราะกองทัพเมืองเสฉวนตั้งมีกำลังไพร่พลเป็นอันมาก แต่กองทัพของสุมาอี้มีทหารเพียงสี่หมื่น ขอบที่กองทัพเมืองเสฉวนตั้งจะทำสงครามเบ็ดเสร็จเด็ดขาดโดยรวดเร็ว ใช้กำลังมากปะทะกำลังน้อยซึ่งหน้าก็ย่อมได้เปรียบแก่กองทัพสุมาอี้ แต่กลับใช้ยุทธวิธีที่ผิดจัดกำลังทหารจำนวนมากมาตั้งค่ายอยู่แนวหน้า ทั้งเมืองเซียงเป็งให้ทหารจำนวนน้อยรักษา และคิดทำสงครามยืดเยื้อยาวนานโดยหารู้ไม่ว่าฝ่ายที่มีทหารมากย่อมสิ้นเปลืองเสบียงอาหารมากกว่า กลายเป็นจุดอ่อนของ กองทัพ การดำเนินยุทธโบายของเมืองเสฉวนตั้งจึงแปรความแข็งเป็นความอ่อน ทำให้ความได้เปรียบกลายเป็นความเสียเปรียบ และเปิดโอกาสให้กองทัพวุยก๊กสามารถช่วงชิงความได้เปรียบไว้ได้ด้วยปัญญา

สุมาอี้จึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวงแล้วกล่าวว่าซึ่งกองทัพเมืองเสฉวนตั้งค่ายอยู่นอกเมืองดังนี้ หวังจะแก่งัดเวลาให้กองทัพเราขาดเสบียงอาหาร แล้วค่อยยกโจมตี แต่เราคะเนว่าเมื่อกองทัพเมืองเสฉวนตั้งยกมาตั้งดังนี้แล้ว ทหารซึ่งจะรักษาเมืองเซียงเป็งนั้นย่อมเหลือแต่่น้อย เราจะยกกองทัพกว้ออมหลังไปตีเอาเมืองเซียงเป็งให้ได้ก่อน กองทัพเมืองเสฉวนตั้งซึ่งมาตั้งค่ายอยู่ที่ตำบลเสฉวนนั้นเห็นจะแตกไปเอง เราจะได้คิดทำการต่อไป

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังแผนการความคิดของสุมาอี้ดังนั้นก็พากันสรรเสริญว่า แผนการหลายรังโจรของมหาอุปราชนี้ดีนักหนาเสมอด้วยเทพดาเข้าดลใจ สุมาอี้เห็นแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นชอบพร้อมกันก็มีความยินดี พอคำลงก็สั่งให้เคลื่อนทัพยกกว้ออมค่ายของปีเอียนและเอียวจวอตรงไปที่เมืองเซียงเป็ง

ฝ่ายปีเอียนและเอียวจวอซึ่งยกกองทัพเมืองเสฉวนตั้งมาตั้งขัดตาทัพสุมาอี้นั้น พอตั้งค่ายเสร็จก็ปรึกษากันว่าเมื่อครั้งที่สุมาอี้อธิบายกับขงเบ้งนั้น สุมาอี้เห็นขงเบ้งยกทัพมาแต่แดนไกล จึงรักษาค่ายตั้งมั่นไม่ออกรบ จนขงเบ้งต้องตายไปเอง บัดนี้สุมาอี้ยกทัพมาแต่แดนไกลถึงสิบหมื่นเส้น ขอบที่เราจะตั้งรับไม่ออกรบกับสุมาอี้เห็นสุมาอี้จะเสียทีเหมือนกับที่ขงเบ้งเสียทีแก่สุมาอี้เป็นมั่นคง

ครั้นปรึกษาเห็นชอบพร้อมกันแล้วปีเอียนและเอียวจวจึงออกคำสั่งให้ทหารทั้งปวงตั้งมั่นรักษาค่ายไม่ให้ยกออกไปรบพุ่งกับสุมาอี้ โดยที่หารู้ไม่ว่าสุมาอীনั้นขานาญการสงคราม รู้ความพลิกแพลงในการสงคราม ได้กำหนดแผนการทลายรังโจรวัวแล้ว

วันหนึ่งหน่วยลาดตระเวนได้เข้ามารายงานแก่ปีเอียนว่า บัดนี้สุมาอี้ได้ลอบยกกองทัพกออ้อมค่ายจะไปตีเอาเมืองเซียงเป็งแล้ว

ปีเอียนและเอียวจอได้ทราบความดังนั้นก็ตกใจ ปรึกษากันว่าซึ่งสุมาอียกกองทัพไปทั้งนี้เพราะคาดว่าเมืองเซียงเป็งมีทหารรักษาแต่น้อย เห็นเมืองเซียงเป็งจะเสียแก่สุมาอี้ ซึ่งเรามาตั้งกองทัพอยู่บัดนี้ก็กลายเป็นว่าที่ถูกตัดสายป่าน จำจะต้องยกกองทัพถอยไปช่วยรักษาเมืองเซียงเป็งจึงจะควร

ครั้นปรึกษาดลกลกันตั้งนั้นปีเอียนจึงสั่งให้ถอยทัพจะยกกลับไปรักษาเมืองเซียงเป็ง

ฝ่ายหน่วยลาดตระเวนของสุมาอี้ที่คอยเกาะกุมสภาพความเคลื่อนไหวของกองทัพ ปีเอียน พอทราบความก็รีบให้ม้าเร็วไปแจ้งข่าวให้สุมาอี้ทราบว่า ปีเอียนกำลังถอยทัพจะกลับไปช่วยเมืองเซียงเป็ง

สุมาอี้ได้ทราบดังนั้นก็ดีใจ หัวเราะปรบมือแล้วกล่าวว่า ซึ่งปีเอียน เอียวจอ จะถอยเข้ามาเห็นจะสมความคิดเรา

กล่าวตั้งนั้นแล้วสุมาอี้จึงสั่งให้แสหัวป่าและแสหัวสุยคุมทหารไปชุมนุมอยู่ในป่าสองข้างทางใกล้กับแม่น้ำเจซุย ซึ่งเป็นเส้นทางเชื่อมระหว่างตำบลเสียวซุนและเมือง เซียงเป็ง ถ้าขับว่าเมื่อกองทัพของปีเอียนยกมาถึง ก็ให้จุดประทัดสัญญาณขึ้นแล้วตีกระหนาบออกมาพร้อมกัน เห็นจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึกเป็นมั่นคง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

หลักการดำเนินสงคราม (ตอนที่585)

กองทัพเมืองเสียวตั้งดำเนินยุทธโบายชั้นเลวที่สุดสมดังที่สุมาอี้ได้คาดการณ์ไว้ คือยกกองทัพออกมาตั้งรับที่แนวชายแดน สุมาอี้จึงยกกองทัพกออ้อมกองทัพหน้าของเมืองเสียวตั้งจะไปตีเมืองเซียงเป็ง ทำให้กองทัพหน้าต้องถอยทัพเพื่อยกกลับไปช่วยเมืองเซียงเป็ง ซึ่งต้องด้วยกลของสุมาอี้ที่คาดการณ์ไว้

แสหัวป่าและแสหัวสุยรับคำสั่งสุมาอี้แล้ว จึงยกทหารออกไปชุมนุมที่สองข้างทางใกล้แม่น้ำเจซุยเพื่อดักรวมโจมตีกองทัพหน้าเมืองเสียวตั้งที่จะยกไปช่วยเมืองเซียงเป็ง

ครั้นกองทัพหน้าของเมืองเสียวตั้งยกมาถึงจุดชุม แสหัวป่าและแสหัวสุยจึงให้จุดประทัดขึ้นเป็นสัญญาณกองทัพพ่ายก็ได้ยกออกจากจุดชุมพร้อมกันรุกกระหนาบเข้าตีกองทัพเมืองเสียวตั้งไม่ทันระวังตั้งตัว

ปีเอียนและเอียวจอเห็นดังนั้นก็ตกใจ ร้องสั่งทหารให้ล่าถอยแต่ไม่ทันการ ทหาร รุกก็ตีกระหนาบเข้ามาทุกด้าน แล้วฆ่าฟันทหารเมืองเสียวตั้งบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ปีเอียนและเอียวจอเห็นจะต่อสู้ไม่ได้จึงพาทหารหนีไปข้างทิศเหนือ ครั้นถึงเขาชีวินจึงสวนทางกับกองซุนเอียนซึ่งยกกองทัพหลวงหนุนตามมา ปีเอียนและเอียวจอจึงรายงานความทั้งปวงให้กองซุนเอียนทราบ

กองซุนเอียนทราบความก็โกรธ สั่งให้เคลื่อนทัพตรงไปที่ริมแม่น้ำเจซุยเพื่อแก้แค้นทหารรุกรานกองทัพหน้า เมื่อกองซุนเอียนยกกองทัพเข้าไปใกล้แม่น้ำเจซุย กองทัพพ่ายก็ก็ทราบความ แสหัวป่าจึงคุมทหารตั้งเป็นขบวนสกัดไว้

ปีเอียนมั่นใจในกำลังกองทัพของกองซุนเอียนจึงขี่ม้าออกหน้าทหาร ทำให้แสหัวป่าออกรบกันตัวต่อตัว แสหัวป่าก็รับคำท้าชักม้าออกไปข้างหน้าทหาร พลกลงของทั้งสองฝ่ายได้โหมกลองรบดั่งสิ้นสมรภูมิสองทหารเอกได้ขี่ม้าเข้าประมือกันอย่างรวดเร็ว แต่ไม่ทันผ่านสามเพลงแสหัวป่าก็เอาง้าวฟันถูกปีเอียนตกม้าตาย

ทหารรุกรานเห็นตัวนายได้ก็จึงรุกเข้าโจมตีกองทัพเมืองเสียวตั้ง ซึ่งในขณะนั้นพากันตกอกตกใจที่สูญเสียตัวนายภายใต้เพลงรบเพียงไม่ถึงสามเพลง ต่างคนต่างรวนเรกันอยู่ จึงถูกทหารรุกรานรุกเข้าฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

กองทุนเอียนเห็นปีเอียนเสียแก่ข้าศึกก็ตกใจ และทหารรุกรกโจมรุกรหนักมาเห็นจะด้านทานมิได้ จึงพาทหารถอยหนีเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองเชียงเป็ง สันทหารให้ปิดประตูเมืองแล้วขึ้นรักษาการณ์บนกำแพงเชิงเทินหอรบทั้งปวง

หน่วยลาดตระเวนของรุกรกเห็นดังนั้นจึงนำความไปรายงานแก่สุมาอี้ สุมาอี้ทราบความแล้วจึงสั่งให้เคลื่อนทัพยกไปประชิดเมืองเชียงเป็ง และให้ตั้งค่ายรายล้อมเมืองไว้ทั้งสี่ด้าน

พระพุทธศาสนายุคกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยแปดสิบเอ็ดพรรษา ต้นเดือนแปด กองทัพของสุมาอี้ได้ล้อมเมืองเชียงเป็งไว้อย่างแน่นหนา แต่ด้วยเป็นกลางวันตฤฤ ฝนได้ตกหนักลงมาอย่างไม่ขาดสาย สามก๊กจับบเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "ฝนตกทั้งกลางวันกลางคืนถึงเดือนเศษ น้ำท่วมแผ่นดินลึกประมาณสองศอกเศษ เสบียงซึ่งส่งมานั้นมิได้ขาดเป็นแต่สะเทินน้ำสะเทินบก แลทหารกับม้าในกองทัพสุมาอี้นั้นได้ความลำบากด้วยน้ำท่วม"

สามก๊กจับสมบูรณระบุว่า "ฝนตกไม่หยุด ภายในค่ายทหารก็เกิดมีดินเลน ทหารมีอาจหยุดพักได้"

ฝ่ายปวยเกวซึ่งเป็นปีกขวาของกองทัพรุกรก เห็นทหารได้ยากลำบากจึงเข้าไปแจ้งแก่สุมาอี้ว่าทหารจะนั่งจะนอนก็มิได้ เสบียงอาหารก็เปียกน้ำจนหมดสิ้น ขอบทมหาอุปราชจะให้หรือค่ายขึ้นไปตั้งค่ายใหม่บนเนินเขา ฝนชาน้ำแห่งเทอดแล้วจึงค่อยย้ายค่ายมาปิดล้อมตั้งเกา

สุมาอี้ได้ยินดังนั้นก็โกรธ กล่าวว่าซึ่งเราอยากลำบากปิดล้อมเมืองเชียงเป็งดังนี้ ก็เพราะได้คิดอ่านอุบายไว้เป็นแน่นอน เห็นจะจับกุมตัวกองทุนเอียนได้ในวันนี้วันพรุ่งอยู่แล้ว เหตุไฉนเจ้าซึ่งไม่รู้ความนับังอาจมาเสนอตั้งนี้เล่า

กล่าวแล้วสุมาอี้ก็ขับปวยเกวออกไปด้านนอกแล้วให้ออกคำสั่งสนามแจ้งแก่ทหารทั้งปวงว่า นับแต่นี้ไปห้ามมิให้ผู้ใดเสนอความคิดเห็นให้ถอยทัพหรือย้ายค่ายอีกต่อไป แม้นผู้ใดไม่เชื่อฟังก็จะตัดศีรษะเสีย

วันนั้นฝนยังคงตกหนัก น้ำท่วมสูงขึ้น ทหารยิ่งได้ยากลำบากกว่าแต่ก่อน พอรุ่งขึ้นเช้า ซื่อเหลียนซึ่งเป็นปีกซ้ายของกองทัพรุกรกได้เข้าไปหาสุมาอี้แล้วกล่าวว่า ฝนยังคงตกหนัก น้ำท่วมสูงขึ้น "จะนั่งนอนก็จมน้ำอยู่กึ่งตัวบ้าง จะหุงหาอาหารก็ไม่ใคร่จะได้" จึงขอให้มหาอุปราชย้ายค่ายไปตั้งอยู่บนเนินเขาก่อนฝนหยุด น้ำท่วมหายเมื่อใดแล้วจึงค่อยยกกลับมาล้อมเมืองตั้งเกา

สุมาอี้ได้ยินสิ้นคำลวงก็โกรธ กล่าวว่าตัวเราเป็นแม่ทัพถืออาญาสิทธิ์ ได้ออกคำสั่งสนามให้ทราบทั่วกันแล้ว ไฉนท่านจึงฝ่าฝืนนำความมากล่าวอีกเล่า จะไม่เป็นแบบอย่างให้คนทั้งปวงละเมิดคำสั่งดอกหรือ

กล่าวแล้วสุมาอี้จึงสั่งทหารเข้ามาคุมตัวซื่อเหลียนและสั่งให้ตัดศีรษะเสียประจานไว้หน้าค่ายมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่คนทั้งปวง ทหารรุกรกทราบความดังนั้นก็พากันกลัวเกรงอาญาสิทธิ์ของสุมาอี้ ไม่มีผู้ใดกล้าเสนอความเห็นในเรื่องนี้แก่สุมาอี้อีกเลย

สุมาอี้สั่งประหารชีวิตซื่อเหลียนแล้วได้ออกคำสั่งให้กองทัพที่ปิดล้อมเมืองเชียงเป็งด้านทิศใต้ให้ถอนค่ายแล้วยกไปตั้งห่างจากตัวเมืองสองร้อยเส้น กองทัพด้านอื่นๆ ให้ปิดล้อมเมืองไว้ตามเดิม

ต้นกุนซึ่งเป็นนายทหารฝ่ายเสนาธิการเห็นดังนั้นก็สงสัย จึงถามสุมาอี้ว่ามหาอุปราชได้ปิดล้อมเมืองไว้ จนข้างในเมืองเชียงเป็งก็ได้รับความลำบากเป็นสาหัส เหตุไฉนจึงถอนการปิดล้อมด้านทิศใต้ ทำให้ข้างในเมืองสามารถออกไปตัดพินหาเสบียงอาหารฟื้นฟูกำลังได้แล้ว

สุมาอี้ได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้วกล่าวว่า เมื่อครั้งที่เรายกไปรบกับเบ้งตัดที่เมืองชงหยงนั้นเรามีกำลังทหารมาก แต่มีเสบียงอาหารน้อย ครั้นนั้นเบ้งตัดมีกำลังทหารน้อยแต่มีเสบียงอาหารมาก เราจึงต้องรีบรุกรบรวดเร็ว ส่วนครั้งนี้เรายกทหารมาเพียงสี่หมื่นคนแต่มีเสบียงอาหารมาก ส่วนกองทัพเมืองเสียวตั้งมีกำลังทหารมากแต่มีเสบียงอาหารน้อย สภาพการสงครามกำหนดให้เราไม่อาจรุกโจมตีเอาชนะโดยรวดเร็วได้ ส่วนข้าศึกมีคนมาก มีเสบียงน้อยจึงยอมขาดแคลน ฝ่ายเรากินอิ่ม ฝ่ายข้าศึกหิวโหย จะต้องรบราให้เปลืองแรงทหารไปไยเล่า รอคอยวันเวลาให้ข้าศึกแตกพ่ายไปก่อนแล้วค่อยตามตีก็จะได้ชัยชนะ

สุมาอี้กล่าวสลับไปว่า ซึ่งเราให้ถอนค่ายที่ปิดล้อมเมืองด้านทิศใต้เสีย นั้นหวังจะลวงให้ข้าศึกหนีทัพออกจากเมืองไป ทหารในเมืองเหลือน้อยลงเมื่อใดแล้วเห็นจะจับกุมตัวกองทุนเอียนได้เป็นมั่นคง

สุมาอี้กล่าวแล้วก็หัวเราะ พลาบสั่งทหารฝ่ายเสนาธิการให้แต่งม้าเร็วรีบเดินทางไปเมืองลกเอียง เร่งให้รีบส่งเสบียงมาอย่าให้ล่าช้ากว่ากำหนด

ทางด้านเมืองลกเอียง วันหนึ่งพระเจ้าโจยอยเสด็จออกจากราชการตามปกติ ขุนนางชั้นผู้ใหญ่หลายคนได้กราบบังคมทูลพระเจ้าโจยอยว่า ได้ยินกิตติศัพท์ว่าฝนเดือนเก้าตกหนักติดต่อกันถึงเดือนเศษ กองทัพของมหาอุปราชาได้ความล่าช้าก่อนล่าอึดโรยลง หากนานไปเห็นจะเสียทีแก่ข้าศึก ขอให้พระองค์มีพระบรมราชโองการเรียกกองทัพกลับคืนมาก่อน ถึงฤดูแล้วจึงค่อยยกไปทำการใหม่

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำขุนนางดังนั้นก็ตรัสว่า “ท่านทั้งปวงอย่าวิตกเลย อันสม่าอี่นั้นมีสติปัญญา ทั้งชำนาญในการสงคราม ไม่ชำนาญก็รู้ข่าวว่าสม่าอี่มีชัยชนะแก่กองทัพของข้าเอียน”

พระเจ้าโจยอยตรัสสิ้นความลง มาเร็วของสม่าอี่ก็เดินทางไปถึงและขอเข้าเฝ้าพระเจ้าโจยอยทรงทราบความแล้วจึงตรัสกำชับให้เร่งรัดจัดส่งเสบียงอาหารให้แก่สม่าอี่ตามกำหนด

ฝ่ายสม่าอี่ตั้งค่ายปิดล้อมเมืองเชียงเป็งเป็นสามด้าน หลังจากฝนหยุดตกแผ่นดินแห้งแล้ว สม่าอี่ก็มีความยินดีเป็นอันมาก ครั้นเวลาค่ำสม่าอี่จึงเดินออกไปนอกค่าย แหงนหน้าสำรวจดูบนอากาศ พลันเห็นลูกอุกกาบาตลูกหนึ่งสีฟ้าแกมเหลืองพุ่งผ่านมาจากทิศอีสานเหนือภูเขาชีวันตรงไปทางทิศอาคเนย์ แล้วตกลงใกล้กับเมืองเชียงเป็ง

ทหารทั้งปวงเห็นนิมิตดังนั้นก็พากันตกใจ เกรงว่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้นกับกองทัพ พากันเล่าลือทั่วไปทุกค่าย สม่าอี่ทราบความจึงให้ประกาศปลอบใจทหารทั้งปวงว่า “อย่าตกใจเลย อันเป็นเหตุทั้งนี้เพราะเทพยดาสาแดงเหตุจะให้เรามีชัยชนะแก่ข้าศึก พ้นจากนี้ห้าวันเมืองเชียงเป็งก็จะเสียแก่เรา ซึ่งลูกกาบาตตกลงแห่งใดเราก็จะได้เข้ากองทัพของข้าเอียนในที่นั้น”

ครั้นออกประกาศสนามแล้วสม่าอี่จึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้ามาสั่งว่า การบนอากาศได้สาแดงนิมิตว่าเมืองเชียงเป็งจะเสียแก่เราแล้ว ดังนั้นในวันพรุ่งนี้ให้ปิดล้อมเมืองอย่างแน่นหนาทั้งสามด้านแต่ให้เปิดด้านทิศใต้ไว้ตามเดิม ให้ชนดินพูนเป็นเนินเสมอด้วยกำแพงเมืองทั้งสามด้าน คอยระดมยิงเกาทัณฑ์ สนับสนุนกองหน้าซึ่งให้เตรียมบันไดและพะองสำหรับพาดปืนกำแพงบุกเข้าตีเมือง ให้ทำการพร้อมกันทั้งสามด้าน

วันรุ่งขึ้นสม่าอี่ได้คุมทหารโหมรุกเข้าตีเมืองเชียงเป็งทุกด้านอย่างพร้อมเพรียงกัน กองหน้ารุกเข้าประชิดกำแพงเมือง พาดบันไดและพะองกับกำแพงเมืองแล้วปืนบุกเข้าตี ในขณะที่กองหลังตั้งกำลังบนเนินดินระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปในเมืองราวห้าฝน

ข้างในเมืองเชียงเป็งเห็นข้าศึกรุกเข้าตีดังนั้นก็ช่วยกันต่อสู้ป้องกันรักษาเมืองไว้เป็นสามารภ ทหารของสม่าอี่รุกเข้าตีเมืองตั้งแต่เช้าจนถึงเวลากลางคืนก็ถูกทหารเมืองเสียวตั้งรับป้องกันไว้ไม่อาจหักเข้ากำแพงเมืองได้ สม่าอี่เห็นดังนั้นจึงสั่งให้ถอยทหารกลับที่ตั้งตั้งเก่า

ในคำคืนวันนั้นบรรดาทหารเมืองเสียวตั้งซึ่งอยู่ในเมืองเชียงเป็งได้อ่อนล้าอึดโรยลงเป็นอันมากเพราะขาดแคลนเสบียงอาหารต่อเนื่องมาหลายวัน ความอดอยากหิวโหยแผ่ขยายปกคลุมทั้งตัวเมือง อาณาประชาราษฎร์ล้วนเดือดร้อนทุกข์วเรื้อน เพื่อแก้ไขปัญหาดูดตายทหารเมืองเสียวตั้งต้องเข้ามาและโคกระบือภายในเมืองกินกันจนหมดสิ้น ครั้นสิ้นเสบียงแล้วก็หมดกำลังใจจะต่อสู้ ทหารจำนวนหนึ่งได้หลบหนีออกจากเมืองทางด้านทิศใต้ พวกที่ไม่อาจหลบหนีออกไปได้ต่างคนต่างพูดจากรันว่า หากต่อสู้กันนานเข้าสืบไปก็จะพากันตายสิ้น ควรจะตัดศีรษะกองทัพของข้าเอียนเอาไปมอบแก่สม่าอี่เป็นความชอบจะดีกว่า

ชาวคราวที่ทหารทั้งปวงคิดเอาใจออกหากได้ยินไปถึงหูของกองทัพของข้าเอียนก็ตกใจกลัวเป็นอันมาก คิดว่าข้าศึกล้อมกระชับอยู่ทุกด้าน เเสบียงอาหารก็ขาดสิ้น ข้างในเมืองก็รวนเรเอาใจออกหาก หากเนินเข้าไปเห็นจะเกิดการกบฏขึ้นเป็นแน่แท้

กองทัพของข้าเอียนคิดดังนั้นแล้ววันรุ่งขึ้นจึงสั่งให้กองทัพยกขึ้นซึ่งเป็นอัศวินและลิ่วสูซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ออกไปหาสม่าอี่เพื่อขอยอมสวามิภักดิ์แต่โดยดี

สม่าอี่พอทราบความก็ควาดองเกียนและลิ่วสูว่า เมื่อจะยอมสวามิภักดิ์แล้วใจกองทัพของข้าเอียนจึงไม่ออกมาเอง กล่าวแล้วก็สั่งให้ทหารคุมตัวองเกียนและลิ่วสูเอาไปตัดศีรษะ และมอบแก่ทหารซึ่งติดตามองเกียนและลิ่วสูให้เอากลับไปมอบแก่กองทัพของข้าเอียน

กองทัพของข้าเอียนทราบความดังนั้นก็ตกใจ รีบสั่งให้โอยเอียนซึ่งเป็นขุนนางคนสนิทออกไปหาสม่าอี่อีกครั้งหนึ่ง แล้วกล่าวกับสม่าอี่ว่าซึ่งท่านตาเห็นว่าเหตุใดกองทัพของข้าเอียนยังไม่ยอมออกมาอ่อนน้อมด้วยตนเองนั้น บัดนี้กองทัพของข้าเอียนได้ให้ข้าพเจ้ามาแจ้งแก่ท่านว่าในวันพรุ่งนี้จะส่งตัวกองทัพของข้าเอียนซึ่งเป็นบุตรของกองทัพ

เยียนมามอบเป็นตัวประกันไว้ก่อน พร้อมแล้วกองทุนเยียนและขุนนางทั้งปวงก็จะยินยอมออกมาค่านับอ่อน น้อมกับท่านต่อไป

สมาธิ์ได้ยินดังนั้นจึงกล่าวว่า "อันธรรมดาการสงครามนี้มีอยู่ห้าประการ ประการหนึ่งเห็นว่าจะต้านทานได้ก็ ให้คิดอ่านออกมารบพุ่งจึงสามารถ ประการหนึ่งถ้าเห็นสู้มิได้ก็อย่าออกมารบพุ่ง ให้รักษาเมืองจงมั่นคง ประการหนึ่งถ้ารักษาเมืองไว้ไม่ได้ให้หนีเอาตัวรอด ประการหนึ่งแม้ไม่หนีก็ให้ออกมาอ่อนน้อมโดยดีก็จะมี ชีวิตสืบไป ประการหนึ่งถ้าไม่ออกมาอ่อนน้อมโดยดีก็ควรที่จะตาย" กองขุนเยียน अबจนแล้ว ไม่ยอม ออกมาอ่อนน้อมด้วยตนเอง จะส่งบุตรมาเป็นตัวประกันจะมีประโยชน์อันใด

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แสงไฟน้อยยอมสว่างในที่มืด (ตอนที่586)

พระพุทธศาสนากาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยแปดสิบเอ็ดพรรษา เดือนสิบสองสมาธิ์คุมกองทัพบุกปิดล้อม เมืองเชียงเป็งไว้สามด้าน เปิดด้านทิศใต้ไว้เพื่อเป็นทางให้หลบหนี กองขุนเยียนเห็นว่าต่อสูมิได้จึงให้ ขุนนางออกไปเจรจาขอสวามิภักดิ์แต่สมาธิ์ไม่ยอม ชำยยังสาหัสยิ่งกว่าเมื่อไม่ยอมออกมาอ่อนน้อมก็ควรที่ จะต้องตาย

สมาธิ์ไม่ยอมรับข้อเสนอของกองทุนเยียนที่จะมอบบุตรมาเป็นตัวประกันก่อนแล้ว จะออกมาอ่อนน้อมใน ภายหลัง แล้ววาดซบไล่โยยเยียนกลับไป พลางนึกกระหิมอยู่ในใจว่า ความตายของกองทุนเยียนได้ถูก กำหนดแน่นอนแล้ว โยยจะต้องยอมรับข้อเสนอที่เป็นเพียงอุบายลวงเอาตัวรอดอีกแล้ว

โยยเยียนถูกวาดและซบไล่ก็ตกใจ รีบค่านับลาสมาธิ์คลานออกไปจากค่าย แล้วกลับไปหากองขุนเยียน

การสงครามครั้งนี้ได้ประจักษ์ว่า กิตติศัพท์ที่เล่าลือว่ากองทุนเยียนมีสติปัญญา ชำนาญทั้งฝ่ายบูและ ฝ่ายบุ้นมาแต่น้อยนั้น เป็นเพียงคำเล่าขานลือตามความคิดความเชื่อของผู้คนระดับเมืองเสียวตั้งซึ่งเป็นหัว เมืองบ้านนอกเท่านั้น การศึกเพียงยุทธการแรกก็ได้แลเห็นแล้วว่า กองขุนเยียนเป็นเพียง แสงไฟน้อยที่ สว่างในที่มืด เท่านั้น เพราะการดำเนินยุทธโบายในสงครามก็ดำเนินยุทธโบายชั้นเลิศที่สุด ไม่รู้ข้อเด่น ข้อด้อยของทั้งสองฝ่าย ไม่รู้เขา ไม่รู้เรา ไม่รู้การใช้จุดแข็งเข้าตีจุดอ่อน ไม่รู้การหลีกเลี่ยงของข้าศึก แล้วบ้นทอนทำลายลง การยกทหารเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองเชียงเป็งซึ่งเป็นหัวเมืองเล็กแทนที่จะล่าถอยลึก เข้าไปในแดนเมืองเสียวตั้ง แล้วคอยจู่โจมทำลายตัดเสบียงลอบสังหารข้าศึกก็จะได้ชัยชนะ จึงเหมือน หนึ่งเอากองทัพของตนเองเข้าไปกักขังไว้ในเมืองเชียงเป็ง ทหารมากก็เหมือนน้อย เพราะสมาธิ์เพียงใช้ ทหารปิดล้อมตัวเมือง จุกช่องประตูเมืองทั้งสี่ด้านไว้เพียงด้านละหมื่นคน กองทัพของกองทุนเยียนก็ เหมือนหนึ่งแมลงเม่าที่อยู่ในรูโดยมีกองทัพสมอยู่ปากรู มีแต่จะพากันตายสิ้น จึงเป็นเหตุให้กองทุนเยียน เข้าสู่ดาจน มีหน้าช้ำยังเกิดการรวนเรและมีความคิดแปรพักตร์ขึ้นภายใน ถึงขนาดจะลอบตัดศีรษะกองทุน เยียนเอาไปให้แก่สมาธิ์ จึงทำให้กองทุนเยียนต้องยอมจำนนแบบคนสิ้นคิด

กองทุนเยียนได้ทราบรายงานจากโยยเยียนที่กลับมาจากค่ายสมาธิ์แล้วก็ยิ่งตกใจ คิดว่าซึ่งสมาธิ์ไม่ ยอมรับการสวามิภักดิ์ครั้งนี้ เป็นเพราะคิดร้ายหมายสังหารตัวเราเป็นแน่แท้ จึงเรียกกองทุนเสียวบุตรและ ทหารคนสนิทซึ่งเป็นที่ไว้วางใจมาสั่งการให้เตรียมกำลังทหารซึ่งไว้วางใจจำนวนหนึ่งพันนายไว้ให้พร้อม

พอเวลาใกล้สองยามกองทุนเยียนจึงพากองขุนเสียวและทหารพันนายเปิดประตูเมืองด้านทิศใต้หนีออกจาก เมืองเชียงเป็ง พอพ้นออกจากประตูเมืองก็เร่งฝีเท้ามานำทหารหนีไปทางด้านทิศภาคเหนืออย่างรวดเร็ว

กองทุนเยียนเห็นเส้นทางปลอดภัยไม่มีข้าศึกก็มีความยินดี เร่งทหารให้รีบหนีกลับไปทางเมืองเสียวตั้ง แต่พอออกจากเมืองไปได้หนึ่งร้อยเส้นถึงเนินเขาแห่งหนึ่งก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังก็ก้องทั้งเมือง หน้า สองข้างทางและด้านหลังพร้อม ๆ กัน

สมาธิ์ขี่ม้าชานชาด้วยสมาสูและสมาเจียวคุมทหารสกัดด้านหน้าไว้ เดียวสองกับงักหลิมคุมทหาร ออกมาขวางเส้นทางถอยด้านหลัง ส่วนโจจันยกทหารกระหนาบเข้ามาทางด้านซ้าย แสหัวป่าและแสหัว สุธคุมทหารออกมาทางด้านขวา

ทหารรุกรกทั้งหน้าหลังซ้ายขวาพากันโห่ร้องก็ก้องและจุดคบเพลิงชูขึ้นสว่างไสว มีบกระชววงล้อมใกล้ เข้ามา ในขณะที่มีเสียงร้องดังก้องมาจากทุกทิศว่า อ้ายกองทุนเยียนเป็นขบถแล้วจะหนีไปไหนเล่า

กองทุนเยียนเห็นดังนั้นก็ตกใจ เหลียวไปมองทหารที่ติดตามมาเห็นต่างคนต่างตกใจ ไม่มีแก่ใจสู้รบก็คิด ว่าซึ่งจะต่อสู้หรือตีฝ่าหนีออกไปเห็นขัดสนนัก ตีร้ายก็จะถูกทหารเมืองเสียวตั้งช่วยกันจับตัวมอบให้แก่สมา

อี เห็นจะถึงแก่ความตายเป็นมั่นคง ขณะที่กำลังคิดเอาตัวรอดอยู่นั้น ทหารร่ายกึกทุกด้านก็กระชับวงล้อม ใกล้เข้ามา พลเกาทัณฑ์กำลังตั้งท่าเล็งจะยิงเกาทัณฑ์เข้ามาพร้อมกัน

กองขุนเอียนเห็นหมดทางสู้สิ้นทางหนี จึงพากองขุนสิวลงจากหลังม้า ตรงเข้าไปหาสม้าแล้วคุกเขาลง คำนับ พลางกล่าวว่าข้าพเจ้าทำผิดไปแล้วขอท่านได้โปรดไว้ชีวิต จะสนองคุณท่านไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

สม้าเห็นดังนั้นก็หัวเราะ กล่าวว่าคืนวันก่อนเราเห็นลูกอุกกาบาตพุ่งมาจากฟ้าเบื้องทิศอีสาน ดกลงข้าง ทิศภาคเนย์ของเมืองเชียงเป็งเหนือเขาชีวสัน วันนั้นเป็นวันธาตุไฟ วันนี้เป็นวันธาตุน้ำ เราจึงรู้ว่าวันนี้กอง ขุนเอียนจะต้องหนีออกจากเมืองมาทางนี้ เราจึงแสวงเปิดการปิดล้อมด้านทิศใต้แล้วมาดักรออยู่ที่นี้ ก็ได้ ตัวกองขุนเอียนตามนิมิตที่ปรากฏนั้น

บรรดานายทหารได้ยืนดั่งนั้นต่างพากันสรรเสริญสม้าว่า ภูการณในฟ้าอากาศเสมอด้วยเทพยดา

สม้าเห็นมองท้องฟ้าด้วยความกระหึ่มขี้มย่อง แล้วหันมาจ้องกองขุนเอียนอยู่ครู่หนึ่ง กองขุนเอียนเห็น สม้าจ้องหน้าดั่งนั้นก็ไม่กล้าสบสายตา ก้มหน้านั่งอยู่กับที่

สม้าจึงว่า กองขุนเอียนนี้มีน้ำใจกำเริบคิดกบฏต่อฮ่องเต้ ซึ่งจะเลี้ยงไว้ให้มีอำนาจสืบไปก็เหมือนปล่อย ให้เสียนตาอยู่ในเท้า เห็นจะทำการเป็นกบฏอีกเป็นมั่นคง กล่าวแล้วจึงสั่งทหารให้คุมตัวกองขุนเอียน กอง ขุนสิว ไปตัดศีรษะ ณ ที่นั้น

สม้าจัดการประหารชีวิตกองขุนเอียน กองขุนสิว สองพ่อลูกเสร็จแล้ว จึงสั่งทหารให้เอาศีรษะเอาไปเสียบ ไว้ที่หน้าเมืองเชียงเป็ง และแบ่งทหารหมื่นหนึ่งให้บุกเข้าไปยึดเมืองเชียงเป็ง ส่วนสม้ารีบนำกองทัพตรง ไปที่เมืองเสียวตั้ง ส่งให้โฮจันเป็นกองหน้ายกล่วงหน้าไปก่อน

พอสม้าคุมกองทัพหลวงมาถึงกำแพงเมืองเสียวตั้ง โฮจันซึ่งยกกองทัพหน้าล่วงหน้ามาก่อนได้บุกเข้ายึด เมืองเสียวตั้งได้โดยง่าย ขุนนางข้าราชการทั้งปวงของเมืองเสียวตั้งได้ยอมสวามิภักดิ์โดยไม่มีการสู้รบ โฮ จันจึงพากรมการเมืองทั้งปวงออกมาคำนับสม้า แล้วรายงานความให้สม้าทราบทุกประการ

สม้าทราบรายงานก็มีความยินดี สั่งให้เคลื่อนกองทัพเข้าไปในเมืองเสียวตั้ง สม้าพาทหารไปที่ศาลาว่า ราชการ สั่งให้ควบคุมตัวบุตรภรรยาพรรคพวกของกองขุนเอียนเอาไปประหารชีวิตเจ็ดสิบกว่าคน แล้ว จัดแจงบ้านเมืองจนสงบราบคาบ

วันหนึ่งสม้าขึ้นนั่งว่าราชการ ขุนนางเมืองเสียวตั้งได้รายงานแก่สม้าว่า เมื่อครั้งที่กองขุนเอียนคิดกบฏ นั้น แก่หวนและลุนติดซึ่งเป็นราชครูและขุนนางผู้ใหญ่ได้หักท้วงห้ามปราม แต่กองขุนเอียนไม่ฟัง ให้เอา ตัวสองขุนนางไปประหารชีวิตเสีย

สม้าได้ยืนดั่งนั้นจึงคิดว่า จำจะสาแดงอำนาจปกครองให้ประจักษ์ว่าใครรักดีต่อฮ่องเต้ก็จะมี ความชอบ ใครชบถต่อฮ่องเต้ก็ต้องถูกลงโทษประหาร บัดนี้เราได้ประหารชีวิตพรรคพวกผู้กบฏราบคาบแล้ว คงเหลือผู้มีความชอบแต่ถูกกองขุนเอียนประหารชีวิตไปแล้ว

สม้าคิดดั่งนั้นจึงประกาศว่า แก่หวนและลุนติดเป็นขุนนางผู้จงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ เสียตายนักที่ถูก ประหารชีวิตโดยไม่มี ความผิด ดั่งนั้นจึงให้ฟื้นฟูเกียรติภูมิของแก่หวนและลุนติดเสียใหม่ ให้ขาดเอาศพของ แก่หวนและลุนติดมาตั้งการพิธีศพอย่างสมเกียรติตามตำแหน่งขุนนางผู้ใหญ่ แล้วให้เอาศพไปฝังไว้ใน สุสานวีรชนของเมืองเสียวตั้ง จากนั้นจึงให้ปูนบำเหน็จแก่บุตรภรรยาและพรรคพวกของแก่หวนและลุนติด เป็นอันมาก เพื่อเป็นแบบอย่างของคนทั้งปวง

เสร็จพิธีศพของแก่หวนและลุนติดแล้ว สม้าจึงสั่งให้เบิกทรัพย์เงินทองจากคลังเมืองเสียวตั้งออกมา แจกจ่ายปูนบำเหน็จแก่แม่ทัพนายกองและทหารทั้งปวงซึ่งมีความชอบ

ครั้นจัดแจงการปกครองเมืองเสียวตั้งเป็นปกติแล้ว สม้าจึงเลิกทัพกลับจากเมืองเสียวตั้ง และสั่งให้ม้าเร็ว รับนำความไปกราบบังคมทูลให้พระเจ้าโจยอยทรงทราบก่อนว่ายึดเมืองเสียวตั้งได้ตั้งพระราชประสงค์แล้ว

พระพุทธศาสนายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยแปดสิบสองพรรษา เดือนสามพระเจ้าโจยอยรู้สึกไม่สบายพระทัย และทรงพระประชวร จึงเสด็จแปรพระราชฐานจากเมืองลกเอียงไปประทับที่เมืองสุโต

คืนวันหนึ่งในขณะที่พระเจ้าโจยอยทรงพักผ่อนพระอริยาบถอยู่บนปราสาทในพระราชวัง ทรงรำคาญพระทัยจึงเอาหนังสือมาอ่านแล้วเคลิ้มพระองค์จึงไป ในภาวะภวังค์นั้นสายลมเย็นเยือกประจุลมจากปากของปีศาจโชยพัดมาวูบหนึ่ง ตะเกียงประจำยามในปราสาทก็ดับมืดลง พระเจ้าโจยอยรู้สึกพระองค์เห็นพระมเหสีมอซื่อ นางพระกำนัลและขันทีล้อมรอบพระองค์ มีที่ท่าอยู่ในทุกขเวทนาแสนสาหัส ร่องทรวงชีวิตที่ถูกประหารโดยไม่มีความผิด พระนางมอซื่อมีพระราชเสาวนีย์ว่าพระองค์ก่อกรรมทำเข็ญ ประหารประหารผู้คนซึ่งไม่มีความผิดเป็นจำนวนมาก พระองค์ทำลายชีวิตผู้คนมากเท่าใด พระชนมายุขัยของพระองค์ก็จะสั้นลงเท่านั้น บัดนี้กรรมตามมาทันแล้ว พวกเราจึงมาทวงความยุติธรรมต่อพระองค์

พระเจ้าโจยอยเห็นดังนั้นก็ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังเพราะความตกพระทัย พลัดตกลงมาจากพระแท่น สลบสิ้นพระสติสมประดี ขันทีและราชของครักษ์ได้ยินเสียงดังก็พากันวิ่งเข้ามา เห็นพระเจ้าโจยอยสลบอยู่กับพื้นก็ตกใจ ช่วยกันพยุงขึ้นไปบนพระแท่นที่บรรทม แล้วช่วยกันแก้ไขจนฟื้นคืนพระสติดังเดิม

พระเจ้าโจยอยได้สติแล้วก็มีอาการหวาดผวา ตรีศกามขันทีว่าขณะนี้เป็นเวลาเท่าใด ขันทีได้กราบทูลว่าเป็นเวลาสองยามแล้ว พระเจ้าโจยอยก็ทอดถอนพระทัย ทรงรำพึงว่าอาการแน่นในอกประหนึ่งลมหายใจจะหยุดตั้งนี้มีเคยเป็นมาแต่ก่อน หรือว่าอายุขัยเราจะสิ้นสุดได้ยินพระราชเสาวนีย์ของพระมเหสีในภวังค์นั้น

แต่เวลานั้นมาพระเจ้าโจยอยก็ทรงพระประชวรหนักขึ้นโดยลำดับ ไม่อาจหลับพระเนตรบรรทมได้ตลอดทั้งคืน พอรุ่งขึ้นจึงตรัสให้หาเล่าสองและซุนจุซึ่งเป็นขุนนางที่สนิทเป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัยเข้ามาเฝ้า แล้วมีพระราชปรารภว่าเราป่วยครั้งนี้เห็นที่จะหายยาก โจสองพระราชบุตรนั้นเพิ่งมีอายุเพียงแปดขวบ ไม่อาจว่าราชการแทนเราได้ ท่านเห็นว่าผู้ใดมีความจงรักภักดีมีสติปัญญาพอที่จะช่วยสำเร็จราชการในระหว่างที่โจสองยังเยาว์ได้

สองขุนนางผู้ภักดีได้ฟังพระราชปรารภดังนั้นก็พลอบพระทัยว่า พระองค์ทรงประชวรเพียงเล็กน้อย ใจนจึงทรงพระวิตกกังพานี้ พระเจ้าโจยอยสายพระเศียรอย่างอ่อนล้าอดโรยแล้วตรัสว่า กรรมมาถึงตัวเราแล้วเรารู้ตัวดี อย่าเข้าซี้สับไปเลย ให้คำนึงถึงการแผ่นดินข้างหน้าในเวลาอันเหลือน้อยนี้เถิด

สองขุนนางจึงกราบทูลว่า สมเด็จพระบิดลาเอี้ยนอ่องโจสุซึ่งเป็นพระราชบุตรในพระเจ้าโจผินนั้นมีสาโลहितเดียวกับพระองค์และมีได้มักใหญ่ใฝ่สูง เห็นจะตั้งให้เป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินได้

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำกราบทูลดังนั้นก็ทรงเห็นชอบ จึงตรัสให้ขันทีรีบไปเชิญโจสุเข้ามาเฝ้า แล้วปรารภความซึ่งจะทรงตั้งให้เป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน

โจสุได้ยินดังนั้นก็ตกใจ รีบคุกเข่าลงข้างพระแท่นแล้วกราบทูลว่า ข้าพระองค์มีสติปัญญาน้อย ไม่อาจรับภารกิจอันใหญ่หลวงดังพระราชประสงค์ได้ ประการหนึ่งข้าพระองค์มีศักดิ์เป็นอาของโจสอง วันหน้าอาจตกเป็นที่ครหาได้ว่าคิดแย่งยึดราชสมบัติ จะก่อความขัดแย้งขึ้นในตระกูลโจของเรา อีกประการหนึ่งข้าพระองค์มีน้ำใจอ่อนเกินไป ไม่อาจบังคับบัญชาข้าราชการได้ เพราะผู้มีความผิมน้ำจิตก็ไม่อาจลงโทษ ผู้มีความชอบก็ไม่อาจเอื้อนบำเหน็จตามควรแก่ความชอบนั้น การแผ่นดินก็จะเสียไป

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำโจสุดังนั้นก็ทรงเห็นด้วย จึงตรัสถามเล่าสองและซุนจุว่าเมื่อเอี้ยนอ่องโจสุไม่ยอมรับหน้าที่ ท่านจะเห็นเชื้อพระวงศ์ผู้ใดที่ควรแก่ภารกิจอันหนักนี้

เล่าสองและซุนจุเคยเป็นขุนนางเก่าในสังกัดของโจจิ้น ได้รับการทำนุบำรุงเลี้ยงดูจากโจจิ้นเป็นอันดี จึงมีความรำลึกถึงพระคุณของโจจิ้นตลอดมา ครั้นเอี้ยนอ่องโจสุไม่ยอมรับตำแหน่งจึงเห็นเป็นโอกาสที่จะสนองคุณเจ้านายเก่า จึงกราบทูลพร้อมกันว่าในบรรดาเชื้อพระวงศ์ทั้งปวงนั้น โจจิ้นมีความจงรักภักดีต่อสกุลโจมากที่สุด บัดนี้โจจิ้นตายแล้วแต่โจของผู้บุตรของโจจิ้นนั้นได้สืบทอดตำแหน่งของโจจิ้นต่อมา โจของมีสาโลहितแซ่โจร่วมแซ่กับพระองค์ มีความซื่อสัตย์จงรักภักดี เห็นจะช่วยพระราชบุตรว่าราชการได้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

องครักษ์พิทักษ์นาย (ตอนที่587)

พระเจ้าโจยอยถูกดวงวิญญาณของพระมเหสี ขันที และนางกำนัลซึ่งถูกประหารชีวิตโดยไม่มีความผิดมาหลอกหลอนทางชีวิตก็ทรงพระประชวร รู้พระองค์เองดีว่าอาการประชวรครั้งนี้เข้าขั้นวิกฤต จึงปรึกษาด้วยขุนนางผู้ใกล้ชิดเพื่อจะแต่งตั้งผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน

พระเจ้าโจยอยได้ยินนามของโจของซึ่งเป็นพระญาติสนิทและมีความคุ้นเคยมาแต่ก่อนก็ทรงเห็นชอบ จึงรับสั่งให้โจสุกลับออกไป

พอโจสุกลับออกไปแล้ว เล่าสองและซุนจู่จึงกราบบังคมทูลว่า แผ่นดินไม่ควรจะมีผู้มีอำนาจเป็นสอง อันเป็นทางให้ผู้ไม่ปรารถนาดีแย่งให้แตกความสามัคคีเช่นซากันเอง โจสุนั้นก็เชื่อพระวงศ์ผู้ใหญ่ มีอิสริยยศเป็นเอียนอ่อง มีสมัครพรรคพวกเป็นอันมาก เมื่อพระองค์วางพระทัยจะโปรดเกล้าตั้งให้โจของเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินแล้ว จึงชอบที่จะโปรดให้เอียนอ่องโจสุออกไปอยู่นอกเมืองหลวง เพื่อป้องกันอันตรายในภายหน้า

พระเจ้าโจยอยได้ยินคำกราบทูลก็ทรงเห็นชอบ จึงมีพระราชโองการตั้งให้โจของผู้บุตรของโจจิ้นเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินในระหว่างที่ทรงพระประชวร และช่วยเหลือองค์รัชทายาทในการปกครองบ้านเมืองต่อไปจนกว่าจะบรรลุนิติภาวะ และมีพระบรมราชโองการสั่งให้เอียนอ่องโจสุออกไปอยู่เมืองเสียวตั้ง ห้ามมิให้เข้ามาในแผ่นดินตั้งแต่วันแต่จะมีหมายรับสั่ง

ครั้นโจสุได้รับหมายรับสั่งตั้งนั้นก็รู้ความน้อยว่าสองแต่ไม่วางพระทัย โปรดให้เนรเทศออกไปอยู่เมืองเสียวตั้งซึ่งเป็นเมืองแดนไกลก็น้อยใจ แต่ไม่อาจขัดพระบรมราชโองการได้ จึงเข้ามากราบทูลบังคมลาแล้วพาครอบครัวเดินทางไปเมืองเสียวตั้ง

อาการประชวรของพระเจ้าโจยอยทรุดหนักลงโดยลำดับ ทรงคิดถึงสมอ้อว่ามีสติปัญญา สามารถช่วยเหลือราชการแผ่นดินของพระราชบุตรร่วมกับโจของได้ จึงตรัสสั่งให้ม้าเร็วรีบไปเชิญสมอ้อมาที่เมืองสุโต

ขณะนั้นสมอ้อกำลังเดินทางกลับเมืองลกเอียง ครั้นได้ทราบพระบรมราชโองการ จึงสั่งให้สมาสู่และสมาเจียวคุมกองทัพกลับไปเมืองลกเอียง ส่วนสมอ้อพาทหารองครักษ์ที่สนิทพันคนรีบเดินทางไปเมืองสุโต

ครั้นถึงเมืองสุโตสมอ้อก็ทราบข่าวจากพรรคพวกว่าสองแต่ทรงพระประชวร มีพระอาการวิกฤตก็ตกใจ จึงรีบเข้าไปเฝ้า แล้วถวายบังคมอยู่แทบพระแท่นที่บรรทมของพระเจ้าโจยอย

พระเจ้าโจยอยทราบข่าวสมอ้อเข้ามาเฝ้าก็ดีพระทัย ตรัสด้วยพระสุรเสียงอันอ่อนน้อมโรยว่าเราป่วยหนักอยู่แล้ว แต่ฝันนอนอยู่คอยท่าท่านพอได้สั่งเสียสักหน่อยหนึ่ง

สมอ้อได้ยินดังนั้นก็ร้องให้ กราบทูลว่าข้าพระองค์นำกองทัพกลับมาถึงกลางทาง ได้ทราบว่าพระองค์ทรงประชวรก็รีบรุดเดินทางมาทั้งวันทั้งคืน เสียตายที่ไม่มีมีปีก หากไม่แล้วก็จะรีบบินเข้ามาเฝ้าในทันที ได้เข้ามาถวายบังคมในวันนี้เป็นบุญของข้าพระองค์ยิ่งนัก

พระเจ้าโจยอยตรัสสั่งให้ขันทีเชิญโจสองราชบุตรและโจของผู้สำเร็จราชการแผ่นดินเข้ามาเฝ้าที่พระที่พร้อมกับเล่าสองและซุนจู่

พอมานั่งพร้อมหน้าแล้วพระเจ้าโจยอยจึงยุตเอามือสมอ้อมากุมไว้แล้วตรัสว่า เมื่อครั้งที่เล่าปี่ป่วยหนักอยู่ที่เมืองเป็กเต็กก็ให้หาขงเบ้งและเล่าเสี้ยนเข้ามาพร้อมกัน แล้วฝากฝังเล่าเสี้ยนไว้กับขงเบ้ง ครั้นเล่าปี่ตายแล้วขงเบ้งก็ให้ความจงรักภักดี ท่านบำรุงเล่าเสี้ยนโดยสุจริตสืบมา มิได้เสียตายแก่ชีวิต จนถึงแก่ความตายในการสงคราม เล่าเสี้ยนจึงเป็นสุขมาจนถึงทุกวันนี้

พระเจ้าโจยอยจึงหยุดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงตรัสต่อไปว่า "บัดนี้เราจะให้โจสองครองราชสมบัติ ให้โจของผู้เป็นพระราชวงศ์ช่วยประคองว่าราชการไปกว่าอายุโจสองจะจำเริญขึ้น ให้ท่านกับราชวงศ์และขุนนางทั้งปวงช่วยกันท่านบำรุงโจสองสืบไป"

แล้วผินพระพักตร์ไปตรัสกับราชบุตรโจสองว่า อันตัวบิดานี้กับสมอ้อเหมือนหนึ่งเป็นคนคนเดียวกัน บัดนี้บิดาใกล้จะตายแล้ว ให้เจ้าฝากฝังตัวค่านับสมอ้อเป็นบิดาบุญธรรมสืบไป

ตรัสแล้วก็บอกพระหัตถ์เป็นที่ให้โจสองค่านับสมอ้อ โจสองเป็นเด็กฉลาด เห็นท่วงทีของพระเจ้าโจยอยตั้งนั้นก็ร้องให้ แล้วโผล่เข้าไปกอดคอสมอ้อไว้แน่น สมอ้อเห็นดังนั้นก็ ร้องให้ อุ้มโจสองแนบไว้กับอก

พระเจ้าโจยอยนำพระเนตรไหลอาบพระพักตร์ แล้วตรัสกับสมอ้ออีกว่า "โจสองนั้นก็มิอาจฝากตัวแก่ท่าน ท่านจงเห็นแก่เรา อย่าได้ลืมลูกน้อยเสียเลย อันชีวิตเราเห็นจะตายในวันนี้แล้ว"

พระเจ้าโจยอยตรัสตั้งนั้นแล้วก็ทรงกันแสงด้วยเสียงอันดัง พลันก็เจียบเสียงไป คงมีพระสติอยู่แต่ตรัสประการใดไม่ได้ ทรงเอาพระหัตถ์ชี้ที่โจสองกับสมอ้อ แล้วพระหัตถ์ก็ตกลง เสด็จสวรรคต ณ เวลานั้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าขณะนั้นพระเจ้าโจยอยเสวยราชย์ได้สิบสามปี เสด็จสวรรคตเมื่อมีพระชนมายุได้สามสิบหกปี

โจของและสุมาอี้เห็นพระเจ้าโจยอยเสด็จสวรรคตจึงพากันร้องไห้ พอสร้างจากโศกแล้วจึงให้มีหมายประกาศการเสด็จสวรรคต และให้ชาวเมืองไว้ทุกข์ตามประเพณี

หลังจากตั้งการพิธีพระบรมศพเสร็จแล้ว โจของผู้สำเร็จราชการแผ่นดินและขุนนางทั้งปวงได้เชิญพระบรมศพของพระเจ้าโจยอยไปฝังไว้ที่สุสานหลวง ณ ตำบลโกเบงหลงตามประเพณี

พระพุทธศาสนายกแล้วได้เจ็ดร้อยแปดสิบสามพรรษา เดือนสาม ข้างแรม เป็นวันฤกษ์ดี โจของผู้สำเร็จราชการแผ่นดินและสุมาอี้จึงได้ตั้งการพิธีบรมราชาภิเษกโจสองพระราชบุตรขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ สืบสันตติวงศ์แผ่นดินนวยก๊กสืบมา

อันโจสองนั้นแท้จริงแล้วมิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขในตระกูลโจ และมีเชื้อพระราชนุตรของพระเจ้าโจยอย เนื่องจากพระเจ้าโจยอยนั้นทรงเป็นหมัน ไม่อาจมีพระราชนุตร พระราชธิดาได้ แต่เพื่อมิให้แผ่นดินสิ้นพระมหากษัตริย์ จึงทรงคบคิดกับพระมเหสีลักเอาบุตรของราษฎรซึ่งไม่ปรากฏนามมาเลี้ยงไว้เป็นพระราชนุตร และทรงปกปิดความมิให้ขุนนางทั้งปวงได้รับรู้ ขุนนางทั้งปวงมีความลับของฝ่ายใน ทุกคนจึงคิดว่าโจสองคือพระราชนุตรที่แท้จริง ครั้นโจสองเจริญวัยขึ้นก็สำแดงความเป็นเด็กฉลาด น่ารัก เอาอกเอาใจเคล้าเคลียพระราชนิดาและพระมเหสี เป็นท่านองรั้งจักเอาใจและสอพลอเก่งมาตั้งแต่เล็ก โจสองจึงเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าโจยอยและพระมเหสี ดังนั้นเมื่อสิ้นแผ่นดินพระเจ้าโจยอย อำนาจปกครองแผ่นดินของตระกูลโจที่โจโฉหมายมั่นปั้นมือให้สืบทอดสันตติวงศ์ครองอำนาจเป็นใหญ่ในแผ่นดินจึงสิ้นสุดลง ณ บัดนั้น และ ณ บัดนี้ราชสมบัติในแผ่นดินดงจวนจึงตกเป็นของคนซึ่งไม่รู้เทือกเถาเหล่ากอนามโจสองด้วยประการฉะนี้

พระเจ้าโจสองเสด็จเถลิงถวัลย์ราชสมบัติโดยมีโจของเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน และสุมาอี้เป็นผู้ช่วยผู้สำเร็จราชการแผ่นดินแล้ว จึงโปรดให้สถาปนาพระมเหสีโกยฮุยขึ้นเป็นพระราชชนนีที่ไทเฮา และทรงตั้งศักราชประจำพระองค์ว่าศักราชเจี๋ยสี แต่บรรดาราชการทั้งปวงนั้นทรงมอบหมายให้โจสองผู้สำเร็จราชการแผ่นดินและสุมาอี้ผู้ช่วยผู้สำเร็จราชการแผ่นดินร่วมกันว่ากล่าวทั้งสิ้น

โจของเป็นเชื้อพระวงศ์ผู้อ่อนน้อมถ่อมตน และยำเกรงผู้ใหญ่ ดังนั้นราชการงานสิ่งใดก็จะปรึกษาหารือร่วมกับสุมาอี้ เป็นต้นแบบของการมีผู้สำเร็จราชการร่วม และเป็นต้นแบบของการครองตำแหน่งรัฐมนตรีร่วมให้รัฐบาลของกัมพูชายึดถือปฏิบัติในระยะเกือบสองพันปีหลังต่อมา

แต่โจของนั้นเป็นผู้ถือลัทธิเซฟซุช รักการบันเทิงเรีงรื่นครบครัน ดังนั้นการคบหาพลมิตรสหายทั้งหลายจึงคบหากับคนที่มีอิศรายศัยเป็นอย่างเดียวกัน แต่ละวันมีการเลี้ยงดูสนทนากันเป็นการเลิกเกริก ถึงกับตั้งเรือนรับรองขนาดใหญ่สำหรับเลี้ยงดูผู้คนได้ถึงห้าร้อยคน แต่ละวันมีเพื่อนกินมาร่วมสังสรรค์เสหาเซฟซุชถึงห้าร้อยคน

ในบรรดาสหายสนิทของโจของนั้น มีขุนนางอยู่ห้าคนที่สนิทสนมไว้วางใจเป็นพิเศษได้แก่ โสอัน เตงเหยียยง หลี่ซัน เตงปัด และปัดห้วน ทั้งห้าคนนี้ถือได้ว่าเป็นคอบหอยและลูกกระเดือกของโจของ เซฟซุซา นารีและอาหาร ก็ร่วมการร่วมกินร่วมเสพไม่เคยห่างแม้แต่สักวันเดียว และทั้งห้าคนนี้ก็ทำตัวเป็นองครักษ์พิทักษ์โจของ จัดการแอบอ้างการทั้งปวงตามอำเภอใจ จัดการประการใดหรือจะกล่าวความประการใด โจของก็เชื่อฟังทั้งสิ้น นับว่าเป็นตัวอย่างของการมีเพื่อนกินที่ขึ้นชื่อลือชาที่สุด เชื้อพระวงศ์หนุ่มผู้ครองตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแผ่นดินที่มีเพื่อนกินสนิทห้าคน และเพื่อนกินประจำอีกห้าร้อยคนนี่จึงเป็นเรื่องฮือฮา ลือลั่นอยู่ในประวัติศาสตร์จวบปัจจุบัน

แต่ในคนหมู่มากนั้นก็ย่อมมีคนดีมีฝีมืออยู่บ้าง นั่นคือสวนหอมซึ่งเป็นขุนนางฝ่ายกรมนา มีสติปัญญาปรากฏประจักษ์แก่ขุนนางทั้งปวง เนื่องจากมีวิสัยทัศน์ติดตัวอยู่บ้างเช่นนี้ สวนหอมจึงมิได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับโจของเหมือนกับห้าขุนนางองครักษ์ ยามใดที่ราชการของโจของติดขัดเป็นปัญหา ก็ได้อาศัยความคิดสติปัญญาของสวนหอมคิดอ่านแก้ไขขึ้นๆ ดังนั้นโจของจึงไว้วางใจสวนหอมในฐานะที่เป็นผู้ช่วยเหลือแก้ไขปัญหาและวิกฤตต่างๆ และเรียกหาสวนหอมเข้ามากินอยู่เสวนาถึงในจวนเป็นประจำ

ย่อมเป็นธรรมดาขององครักษ์พิทักษ์นาย แต่ไหนแต่ไรมาไม่ว่าอดีตหรือปัจจุบันแม้ในอนาคตย่อมเป็นอย่างเดียวกันทั้งสิ้น คือรักนาย หวงนาย ถือตัวเป็นเจ้าของครอบครองนาย กีดกันผู้อื่นมิให้เข้าใกล้นาย ด้วยเกรงว่านายจะแบ่งความรักความวางใจไปให้ และไม่ต้องการให้ใครใดใหญ่ยิ่งเสมอด้วยนายตน ดังนั้นห้าองครักษ์พิทักษ์นายจึงร่วมกันคิดอ่านจะให้โจของครองอำนาจเป็นใหญ่ในแผ่นดินแต่ ผู้เดียว เพราะ

ยิ่งโจของครองอำนาจเป็นใหญ่เพียงใด อำนาจวาสนาและลาภยศของห่าองครักษ์พิทักษ์นายก็จะบริบูรณ์ พูนสุขมากขึ้นเพียงนั้นด้วย

เมื่อห่าองครักษ์พิทักษ์นายคบคิดกันตั้งนั้นแล้ว โสอันจึงทำหน้าที่เป็นหัวหอกเสนอความคิดแก่โจของว่า "ตัวท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ พระเจ้าโจยอยก็ให้เป็นผู้ช่วยราชการ ข้าพเจ้าเห็นสม่าอี่มีใจกำเริบสูงศักดิ์อยู่ ซึ่งท่านจะไปค้ำับสม่าอี่นั้นไม่ควร"

เอาเข้าแล้ว! ห่าองครักษ์พิทักษ์นายมิได้คำนึงว่าสม่าอี่เป็นกำลังของแผ่นดินในการปกป้องคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแห่งแคว้น ไม่คำนึงว่าสม่าอี่เป็นเสาหลักที่ค้ำจุนแผ่นดินและอำนาจรัฐตามคำสั่งเสียของพระเจ้าโจยอย คิดแต่จะให้นายตัวครองอำนาจเป็นใหญ่อยู่แต่ผู้เดียว เพื่อพวกตนจะได้เสวยอำนาจวาสนา มากขึ้น โดยหารู้ไม่ว่าการยุยงเช่นนั้นคือการรื้อถอนรากฐานแห่งอำนาจทั้งของแคว้น ของฮ่องเต้ ของโจของ และรวมทั้งฐานอำนาจของตนเองด้วย

โจของได้ฟังดังนั้นก็แย้งว่า สม่าอี่ก็เป็นทมิฬหาอุปราช ตัวเราเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ได้รับการฝากฝังจากฮ่องเต้ในพระบรมโกศให้ช่วยกันประนอมพร้อมใจ ร่วมทำนุบำรุงฮ่องเต้และบ้านเมืองให้ร่มเย็นเป็นสุข สม่าอี่เล่าก็อาวุโสด้วยอายุ มีความรู้และสติปัญญา ซึ่งจะไม่ให้เราเคารพนับถือร่วมปรึกษาราชการด้วยนั้นไม่ควร

โสอันเป็นผู้ฉลาดในการเปิดทูลอันเป็นคุณสมบัติขาดประจำตัวของพวกองครักษ์พิทักษ์นาย พอได้ยินโจของกล่าวดังนั้นก็จุดพระเบ็ดขนาดใหญ่เข้าใส่กลางใจของโจของว่า ท่านจะคิดอ่านดังนี้ไม่ชอบ ท่านล้มเสียแล้วหรือว่าเมื่อครั้งที่โจจิ้นบิดาท่านยังมีชีวิตอยู่นั้น ถูกสม่าอี่เหยียดหยามข่มขู่ข่มตาเป็นอาชญา เมื่อครั้งที่โจจิ้นและสม่าอี่ไปทำสงครามกับกองทัพเมืองเสฉวน สม่าอี่ก็ได้ทำทลายทำการให้โจจิ้นได้อายุ จนตรอมใจถึงแก่ความตาย คนทั้งปวงก็รู้ทั่วกัน ข้าพเจ้าเป็นแต่คนนอกก็ยังคงค้ำค้ำสม่าอี่ไม่เคยคลาย ท่านจะมาหลงนับถือศัตรูผู้เข่นฆ่าบิดาตั้งนี้จะควรไฉน

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย "ยกขึ้นทั้ง" (ตอนที่588)

โจของผู้สำเร็จราชการแผ่นดินและสม่าอี่มหาอุปราชได้ร่วมกันทำนุบำรุงพระเจ้าโจฮ่องไม่ทันนานก็เริ่มมีความขัดแย้งทางการเมืองเกิดขึ้น เนื่องจากห่าองครักษ์พิทักษ์นายของโจของยุยงโจของให้ครองอำนาจไว้แต่ผู้เดียว โดยอ้างเหตุการณ์ที่สม่าอี่เหยียดหยามข่มขู่ข่มตาจนโจจิ้นบิดาของโจของถึงแก่ความตาย

โจของได้ยินความหลังสะกิดใจให้รำลึกถึงความคับแค้นของบิดา พลันความแค้นพยายามก็พลุ่งพล่านขึ้น เห็นดีเห็นงามไปกับความเห็นของโสอัน โสอันเห็นเป็นที่จึงเรียกเพื่อนองครักษ์เข้ามาพร้อมกัน แล้วกล่าวว่าความแค้นของท่านก็เหมือนความแค้นของพวกข้าพเจ้า มีการสิ่งใดท่านจงวางใจให้พวกเราได้คิดอ่านทำการจนกว่าจะสำเร็จ

โจของจึงปรึกษาว่าหลังจากสม่าอี่ได้ชัยชนะในสงครามเมืองเสฉวนตั้งแล้วก็คุมอำนาจทางทหารไว้เป็นอันมาก จะคิดอ่านประการใดจึงจะให้สม่าอี่หลุดพ้นไปจากกวางจรแห่งอำนาจได้

ห่าองครักษ์พิทักษ์นายเห็นโจของตัดสินใจกำจัดสม่าอี่ให้พ้นหนทางแห่งอำนาจก็ดีใจ ปรึกษาพร้อมกันแล้วเห็นว่าสม่าอี่นี้เป็นขุนนางผู้มีอาวุโส มีความรู้ประสบการณ์เป็นอันมาก ควรแก้ตำแหน่งราชครู และหากสม่าอี่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นราชครูแล้วก็จะหลุดพ้นไปจากอำนาจทางการทหาร

เมื่อตกลงกันดังนั้นโจของจึงนำความไปปรึกษาราชครูกับขุนนางทั้งปวง ซึ่งล้วนแล้วแต่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับตระกูลโจ ขุนนางทั้งปวงจึงเห็นด้วย ครั้นถึงวันพระเจ้าโจฮ่องเสด็จออกจากราชการ โจของจึงกราบบังคมทูลให้โปรดเกล้าตั้งสม่าอี่เป็นราชครู มีหน้าที่ถวายคำแนะนำสั่งสอนวิทยาการทั้งปวง

บรรดาขุนนางซึ่งเห็นดีเห็นงามกับความคิดของโจของอยู่ก่อนแล้ว ได้ช่วยกันเปิดทูลเป็นเอกเสียงว่าฮ่องเต้ยังทรงพระเยาว์ ชอบที่จะต้องมีราชครูตามประเพณี เพื่อแนะนำสั่งสอนเกี่ยวกับการปกครองและการบริหารราชการแผ่นดินทั้งปวง

สม่าอี่เห็นดังนั้นก็รู้ว่าโจของและเหล่าขุนนางคิดอ่านวางแผนการยกเอาตัวขึ้นไว้บนหัว ให้หลุดพ้นออกไปจากอำนาจทางการทหาร เป็นแผนการที่โจของจะยึดอำนาจปกครองไว้แต่ผู้เดียว แต่ตำแหน่งราชครูก็เป็นตำแหน่งสูงส่ง เป็นตำแหน่งซึ่งใกล้ชิดและไว้วางใจของฮ่องเต้อันถือเป็นการแผ่นดินที่สำคัญ เป็นแต่ไม่มี

อำนาจทางการทหาร ครั้นจะปฏิเสธหรือบ่ายเบี่ยงก็อาจถูกกล่าวหาได้ว่ามีวาระซ่อนเร้นในใจ ต้องการครองอำนาจทางการทหารเพื่อก่อการกบฏตามชาวที่เล้าล้อมมาแต่ก่อน สมายี่แม้รู้แผนการก็ไม่อาจกราบทูลทัดทานประการใดได้ จึงได้แต่ก้มหน้าก้มตาอยู่หน้าพระราชบัลลังก์

พระเจ้าโจฮองเห็นการต้องด้วยประเพณี และขุนนางทั้งปวงปรึกษาเห็นชอบพร้อมกันดังนั้นแล้ว จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าตั้งให้สมายี่มีตำแหน่งเป็นราชครู พ้นจากหน้าที่การงานอื่นทั้งปวง และโปรดเกล้าตั้งให้โจฮองครองตำแหน่งมหาอุปราชแทนสมายี่อีกตำแหน่งหนึ่ง

นับแต่นั้นมาอำนาจการปกครองบ้านเมืองทั้งทหาร พลเรือน ทั้งภายในภายนอกราชสำนักจึงตกอยู่ในมือของโจฮองทั้งสิ้น

ครั้นอำนาจการปกครองตกอยู่ในมือของโจฮองแต่ผู้เดียวแล้ว โจฮองก็กำเริบในอำนาจจลาจลกว่าแต่ก่อน ตั้งพี่น้องในตระกูลโจสามคนเป็นขุนนางผู้ใหญ่ทั้งฝ่ายทหารและพลเรือน คือตั้งให้โจฮุ้นน้องเป็นนายทหารเอกตำแหน่งผู้ช่วยผู้บัญชาการทหารสูงสุด ตั้งให้โจหุนน้องรองเป็นทหารเอกมีตำแหน่งหน้าที่ป้องกันระมัดระวังรักษาชายแดน และตั้งให้โจงานน้องคนสุดท้องเป็นขุนนางผู้ใหญ่ประจำสำนักราชเลขาธิการ มีหน้าที่ถวายหนังสือราชการและเสนอความคิดเห็นต่อพระเจ้าโจฮอง ทั้งโจฮ้อ โจหุน และโจงานมีทหารองครักษ์ประจำตัวคนละสามพันนาย ประกอบด้วยอิสริยยศเป็นอันมาก หากเดินทางไปแห่งไหนตำบลใดมีผู้เดินตัดหน้าขบวน ก็ให้อาณัติหัตถ์จับประหารชีวิตได้ตามที่จะเห็นสมควร

และยังมอบหน้าที่พิเศษแก่โจฮ้อ โจหุน และโจงาน ให้ทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยของพระราชวัง ควบคุมกรมทหารราชองครักษ์และทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์อีกด้วย

เพื่อกระชับอำนาจให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น โจฮองจึงปูนบำเหน็จให้แก่ห้องครักษ์พิทักษ์นาย ให้โฮฮั่น เองเหยียง เองปัด เป็นขุนนางประจำสำนักราชเลขาธิการ ดูแลการในราชสำนักทั้งหมด ให้ปิดหัวนเป็นผู้อำนวยการกองกำลังรักษาพระนคร และตรวจตราวินัยขุนนางที่กระทำความผิดวินัย ส่วนหลี่ซิ่นให้เป็นขุนนางเจ้ากรมการปกครองชั้นใน ควบคุมดูแลหัวเมืองชั้นในที่ติดต่อกับเมืองหลวงรวมยี่สิบเอ็ดหัวเมือง

โจฮองมีอำนาจจลาจลเพิ่มมากขึ้น ห้องครักษ์ก็มีอำนาจจลาจลเพิ่มขึ้นตาม และยังเพิ่มความเข้มขันในการทำหน้าที่องครักษ์พิทักษ์นายมากขึ้นโดยลำดับ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าห้องครักษ์พิทักษ์นายนี้ "พิทักษ์รักษาโจฮองทั้งกลางวันกลางคืน"

คงเหลือแต่สวนหอมเท่านั้นแม้ว่าจะเป็นผู้มีสติปัญญาและเป็นที่พึ่งพาทางความคิดช่วยโจฮองแก้ไขวิกฤตตลอดมา กลับมิได้รับแต่งตั้งให้มีอำนาจจลาจลเพิ่มขึ้น เพราะเหตุที่สวนหอมมิได้แวะเวียนเข้าหาใกล้ชิดเหมือนกับห้องครักษ์พิทักษ์นาย ดังนั้นตำแหน่งต่างๆ จึงถูกจัดสรรไปจนหมดสิ้น ประหนึ่งสวนหอมจะถูกลืมไปแล้วจะนั้น

เป็นธรรมดาของอำนาจจลาจล มีศูนย์กลางตั้งอยู่ที่ผู้ใด ผู้คนก็ยอมหลังไหลเข้าไปหา เหตุนี้ "ป่าวไพร่ขุนนางทั้งปวงชวนกันเข้าอยู่ด้วยโจฮองเป็นอันมาก" ในแต่ละวันบรรดาเพื่อนกินที่เคยมีอยู่ถึงห้าร้อยคนก็เพิ่มจำนวนมากขึ้น จากการแต่งโต๊ะเลี้ยงวันละเวลาก็เพิ่มเป็นวันละสามเวลา ผลัดเปลี่ยนเวียนหน้ากันเข้าหาทั้งวันคืน

โจฮองและห้องครักษ์พิทักษ์นายจึงต้องทำหน้าที่ต้อนรับขับสู้แขกเหรื่อที่แวะเวียนเข้ามาหาตลอดทั้งวันทั้งคืน สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "โจฮองกับที่ปรึกษาห้าคนก็ชวนกันเสพสุราทุกวันมิได้ขาด โจฮองนั้นแต่งตัวเหมือนพระเจ้าโจฮอง ถ้ามีเครื่องบรรณาการหัวเมืองมาถวาย โจฮองก็เลือกเก็บเอาของดีไว้ตามชอบใจ"

เมื่อเรื่องเกียรติและเรื่องกินพร้อมล้นหลามดังนี้แล้ว เรื่องกามก็ตามมา ฝ่ายเตียวต๋งซึ่งเป็นเจ้ากรมชั้นที่ เห็นโจฮองมีอำนาจจลาจลควบคุมการในราชสำนักไว้ในมือทั้งสิ้นก็คิดสร้างความชอบ พอรู้การที่เป็นไปข้างในจวนของโจฮองก็อ่านรูปการความคิดของโจฮองออกกว่ามีความกำเริบมักใหญ่ใฝ่สูง ดิดยึดมักมากในการเสพเสวยสุขประหนึ่งเป็นฮ่องเต้เสียเอง บรรดาเนื้อวิวเนื้อควายเนื้อกระทายและเนื้อแพะโจฮองยอมเสพสิ้นทุกสิ่งแล้ว คงเหลือแต่เนื้อหงส์ซึ่งยังไม่เคยลิ้มรสและเป็นวิสัยที่คนมักใหญ่ใฝ่สูงแบบโจฮองนี้จะมีความปรารถนาขั้นสูงสุด

เตียวต๋งอ่านความปรารถนาของผู้มักใหญ่ใฝ่สูงแบบโจฮองออกกระจ่างแล้ว จึงลอบจัดนางพระสนมอันเป็นบาทบริจาริกาของฮ่องเต้ในพระบรมโกศ ซึ่งมีรูปโฉมสะคราญ ผิวพรรณผุดผ่องดังผิวหยวกเนื้อในเจ็ดแปดคนเอาไปมอบบรรณาการแก่โจฮอง แล้วกระซิบกระซาบให้ความนัยว่านางผู้เป็นบาทบริจาริกาในฮ่องเต้พระองค์ก่อนทั้งแปดคนนี้ไซ้จะดงามสะคราญตาแต่รูปโฉมภายนอกก็หาไม่ ความงามดสดใส

ภายในซึ่งไม่มีใครใดในแผ่นดินรู้เห็น ยังล้าเลิศกว่าที่เห็นแต่ภายนอกมากนัก ทั้งการปรนนิบัติพักรับใช้ในเชิงชั้นกามภักดิ์ได้รับการฝึกฝนอบรมเป็นอย่างดี นับเป็นเนื้อหงส์ฟ้าอันประเสริฐล้าเลิศที่ไม่มีผู้ใดในแผ่นดินได้ลิ้มรส

โจของผู้พรั่งพร้อมด้วยอำนาจทรัพย์สิ่งศฤงคารทุกประการ ครั้นเห็นของบรรณาการดังนั้นก็ต้องใจลึก ยอมรับเอาของบรรณาการนั้นด้วยความเต็มใจ และมอบข่าวของเงินทองเป็นบำเหน็จแก่เด็ยต้องเป็นอันมาก

หลังจากนั้นมาเด็ยต้องจึงกลายเป็นคนใกล้ชิดที่สนิทางใจ การใดในราชสำนัก เด็ยต้องก็นำมารายงานแก่โจของทั้งสิ้น โจของก็ปูนบำเหน็จแก่เด็ยต้องเป็นอันมากทุกครั้งไป ต่างฝ่ายต่างตอบสนองความต้องการและความปรารถนาของกันและกันอย่างเต็มที่

เพราะเหตุที่ฮ่องเต้ยังทรงพระเยาว์ เด็ยต้องจึงสามารถปลุกตัวใช้อำนาจแห่งราชสำนักกะเกณฑ์หญิงงามอันเป็นบุตรสาวชาวบ้านจากทั่วแคว้น แบ่งสรรปันส่วนมาบรรณาการให้กับโจของสำหรับขับร้องประโคมและประโลมใจในยามเปลี่ยวอีกกว่าสี่สิบคน

ผู้คนล้มหลามมากขึ้นดังนี้ ห้องโถงของจวนใหญ่ซึ่งใช้เป็นที่สโมสรของคนทั้งปวงที่แวะเข้าหากับคัมแคบลง โจของจึงให้เกณฑ์ช่างฝีมือดีเกือบพันคนมาทำการก่อสร้างสโมสรสำหรับจวนผู้สำเร็จราชการแผ่นดินขึ้นใหม่อีกหลังหนึ่ง ตกแต่งด้วยวัสดุล้ำค่าราคาแพง และใช้จิตรกรฝีมือดีวาดลวดลายอันประณีตงดงามตระการตา เร่งให้ทำการทั้งกลางวันและกลางคืน

บารมีของโจของทั้งอำนาจวาสนาและความสุขสโมสรจึงเอิกเกริกครึกโครมยิ่งกว่ายุคใดสมัยใด บรรดาขุนนางข้าราชการและพ่อค้าวานิชจึงหลั่งไหลเข้าหาโจของมากขึ้นทุกที

โจของกำเริบในอำนาจวาสนาดังนี้แล้ว จึงบริหารราชการแผ่นดินตามอำเภอใจ

ฝ่ายสุมาอี้นับแต่ได้รับตำแหน่งเป็นราชครู รู้ที่ว่าถูกกีดกันออกจากอำนาจการบริหารจึงพาลไม่เข้ามาเฝ้าในท้องพระโรงในขณะที่พระเจ้าโจฮองเสด็จออกจากราชการ คงปฏิบัติหน้าที่อบรมสั่งสอนพระเจ้าโจฮองตามหน้าที่ของราชครูเท่านั้น

แม้กระนั้นแล้วโจของก็ยังไม่วางใจในสุมาอี้ สั่งทหารให้ไปตั้งกองรักษาการณ์ที่หน้าจวนของสุมาอี้ คอยตรวจสอบผู้คนเข้าออกจวนของสุมาอี้ทั้งกลางวันและกลางคืน ขุนนางข้าราชการทั้งปวงรู้ภัยอันเป็นไปทางการเมืองจึงใช้กระบวนทำรู้หลบเป็นปีก รู้ลึกเป็นหาง รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี พากันหลีกหนีหนีหายไปจากจวนของสุมาอี้จนหมดสิ้น

จวนสุมาอี้จึงมีแต่ความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยววังเวง เมื่อกลับจากการสั่งสอนวิทยาการแก่ฮ่องเต้ผู้เยาว์แล้วสุมาอี้จึงได้แต่ปลูกผัก เดินเล่นอยู่ภายในบ้านเท่านั้น

แรงกดดันทางการเมืองไม่เพียงแต่มีกับตัวสุมาอี้เท่านั้น ยังกดดันไปถึงสุมาสูและสุมาเจียวผู้บุตรของสุมาอี้ด้วย ทั้งสุมาสูและสุมาเจียวน้อยใจจึงลาออกจากราชการมานอนเล่นอยู่กับบ้าน

หลังจากสุมาสูและสุมาเจียวลาออกจากราชการแล้ว ตระกูลสุมาก็หมดอำนาจทางการเมืองอย่างสิ้นเชิง โจของจึงยิ่งกำเริบ ทำการทั้งปวงตามอำเภอใจ เดินทางไปแห่งไหนใดก็ตั้งขบวนแห่ประดุดั่งขบวนเสด็จ

ฝ่ายโซอันหัวโจกใหญ่ของห้องครุฑพิทักษ์นาย เป็นผู้หลงใหลในคำพยากรณ์ ยามว่างก็ให้หานักพยากรณ์มาดูโชคชะตาราசி นักพยากรณ์เหล่านั้นดูจากปรากฏการณ์ข้างนอกเห็นโซอันเรื่องอำนาจวาสนาเป็นที่วางใจสนิทของโจของ ก็พากันทำนายทายทักว่าเป็นผู้มีบุญมาเกิด มียศศักดิ์ วาสนาและอายุยืนยิ่งกว่าใคร โซอันก็พอใจ มอบข่าวของเงินทองเป็นบำเหน็จแก่หมอดูจำนวนมาก

โซอันได้ฝันว่ากวนลวแห่งเมืองเพงจวนกวนเป็นผู้ชานาพยากรณ์ มีกิตติศัพท์ลือเลื่อง จึงเชิญกวนลวมาดูลักษณะนรลักษณ์ว่าสืบไปเมื่อหน้าวาสนาจะก้าวหน้าไปถึงไหน พร้อมกับเล่าความฝันให้ฟังว่าเมื่อสองสามวันมานี้ได้ฝันเห็นแมลงวันหลายสิบตัวบินมาเกาะอยู่ที่ปลายจมูกจะตีร้ายประการใด และจะเป็นนิมิตหมายว่าตัวเราจะได้ครองตำแหน่งมหาอุปราชซึ่งโจของครอบครอง กับตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแผ่นดินหรือไม่

กวนลวจับยามตามคัมภีร์อี้จิงและพิเคราะห์ดูนรลักษณ์ของโซอันประกอบแล้ว เห็นจมูกโตงมีฐานจมูกใหญ่จึงพยากรณ์ว่าลักษณะจมูกของท่านดุดั่งขุนเขา เป็นที่ตั้งแห่งอำนาจวาสนาในชีวิตของท่าน แต่แมลงวัน

นั่นเป็นของโสโครก เกาะกินแต่สิ่งสกปรก ซึ่งความฝันอันประกอบกับบุรุษลักษณะดังนี้จึงพยากรณ์ว่า อำนาจวาสนาที่มีอยู่กำลังถูกสิ่งปฏิกูลเกลือกกลั้ว การซึ่งคิดไว้จะเป็นอันตรายแก่ตัว ชอบที่จะระงับความคิดนั้นเสีย จึงจะมีความจำเริญสืบไป

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุคำพยากรณ์ของกวนลวว่า "ท่านจะมีความสุขอยู่ แผลงวันนั้นเป็นของโสโครก อันจมนั้นเหมือนต้นไม้สูง มีกลิ่นหอม บัดนี้ท่านมียศศักดิ์อยู่แล้ว จงประหยัดอย่าเห็นแก่ของดี ถ้าไม่ฟังจะมีอันตรายเหมือนลมพายุพัดมาต้องไม้สูงหักลง แม้ท่านละโลกเสียได้ อุตสาห์บำรุงตนโดยสัจย์ซื่อก็จะได้มียศศักดิ์จำเริญขึ้นไป"

แดงเหยียงเพื่อนองครักษ์พิทักษ์นายของโฮอันได้ยื่นคำทำนายไปในทางร้ายก็โกรธ ตาหนักกวนลวว่าท่านพยากรณ์ดังนี้เหมือนคนมีรูตารา คิดจะให้ตกใจกลัวแล้วให้ท่านแต่งการพิธึสะเดาะเคราะห์กระนั้นหรือ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ปรัชญาสอนใจของสุมาลี (ตอนที่589)

พระพุทธศาสนายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบเอ็ดพรรษา โจชองคุมอำนาจแคว้นฮุยอย่างเบ็ดเสร็จ ไม่ว่าราชการฝ่ายทหาร พลเรือน ไม่ว่าราชการข้างในและข้างนอกราชสำนัก ทำให้โจชองและพรรคพวกยิ่งกำเริบ ถึงขนาดโฮอันหัวโจกกองครักษ์พิทักษ์นายก็ริอ่านคิดจะเป็นมหาอุปราช

กวนลวได้ยื่นคำแดงเหยียงหนึ่งในองครักษ์พิทักษ์นายไม่พอใจคำพยากรณ์ที่ให้โฮอันเลิกความคิดที่จะได้ตำแหน่งมหาอุปราช จึงกล่าวว่าซึ่งท่านเห็นว่าคำทำนายไม่เป็นไปตามตำรานั้นก็จริงอยู่ ตัวข้าพเจ้านี้หาได้ทำนายตามตำราไม่ แต่พยากรณ์ไปตามคำเล่าขานของผู้เฒ่าผู้แก่อันมีมาแต่โบราณ ผู้ใดเชื่อฟังคำก็จะจำเริญสืบไป หากผู้ใดไม่เชื่อฟังก็จะมีอันตรายด้วยประการต่างๆ

กวนลวกล่าวแล้วก็ลุกขึ้นสะบัดแขนเสื้อเดินกลับออกไป โฮอันและแดงเหยียงเห็นดังนั้นก็พากันหัวเราะแดงเหยียงเกรงว่าโฮอันจะวิตกด้วยคำทำนาย จึงแสร์งกล่าวว่าโบราณว่าอย่าถือคนบ้า อย่าว่าคนบวม อย่าสวดคนเมา กวนลวนี่ดูที่ท่าจะเป็นคนวิกลจริต ฟังคำเป็นแก่นสารมิได้

ฝ่ายกวนลวเมื่อกลับออกจากจวนของโฮอันแล้วได้เดินทางกลับไปเมืองเพงจวนกวน ผู้เป็นน้าชายเห็นกวนลวกลับมาตั้งนั้นจึงถามว่า เจ้าไปเมืองหลวงครั้งนี้ได้ความประการใด กวนลวกก็เล่าเนื้อความซึ่งได้พยากรณ์ชะตาของโฮอันให้น้าชายฟังทุกประการ

น้าชายของกวนลวได้ฟังความก็ตกใจ กล่าวว่าคำเจ้ากล่าวกระทบใจขุนนางผู้ใหญ่ในผู้สำเร็จราชการแผ่นดินโจชองดังนี้ ไม่เกรงหรือว่าอันตรายจะมาถึงตัวตามท่านองปลามอดตายเพราะปาก

กวนลวได้ยื่นก็หัวเราะแล้วกล่าวว่า "โฮอันกับแดงเหยียงเป็นคนถึงตายอยู่แล้วกลัวอะไร"

น้าชายของกวนลวจึงถามว่า เหตุใดเจ้าจึงกล่าวว่าโฮอันและแดงเหยียงจะถึงแก่ความตายเล่า

กวนลวจึงว่า ข้าพเจ้าได้พิเคราะห์ดูรูปร่างลักษณะและกิริยาของโฮอันและแดงเหยียงแล้ว เห็นพลังชีวิตบนใบหน้าเหลือ่น้อยริบหรี่เต็มที สีเลือดฝาดอันพึงมีแก่ใบหน้าของขุนนางผู้มีอำนาจวาสนาจางหายไปปรากฏเงาสีเขียวดำซึมซ่านอย่างเห็นได้ชัด ตรงหว่างคิ้วมีเงาสีดำทาบทับทั้งสองคน ดังนี้ข้าพเจ้าจึงรู้ว่าทั้งโฮอันและแดงเหยียงใกล้จะถึงแก่ความตายแล้ว ถึงแม้จะมีอำนาจวาสนาปานใด อำนาจและวาสนานั้นก็จะล้างผลาญตัวเอง เห็นว่าในไม่ช้าอันตรายก็จะมาถึง อย่าได้พักสงสัยเลย

น้าชายได้ยื่นคำกวนลวตั้งนั้นก็ไม่ใช่เชื่อ กล่าวว่าอำนาจราชศักดิ์ในแผ่นดินทุกวันนี้อยู่ในเงื้อมมือโจชองสิ้นผู้คนเล่าก็พริกพริ้ม ขุนนางที่เป็นศัตรูก็ถูกกำจัดไปจนหมดสิ้น ใครไหนจะกล้าบังอาจทำอันตราย แล้วกล่าวว่าดูท่าเจ้าเห็นจะเสียชีวิตเป็นแน่แท้

กวนลวได้ฟังคำน้าชายตั้งนั้นก็หัวเราะ แล้วเดินกลับไปที่พัก

ฝ่ายสุมาลีหลังจากถูกยกขึ้นตั้งเป็นราชครุฑมดสิ้นอำนาจวาสนาในทางการทหารและการปกครอง ก็ได้แต่จับเจ้าอยู่ที่บ้าน นานวันเข้าก็ตรอมใจและล้มป่วยลง

สมาสูและสมาเจียวทราบข่าวว่าสมาธิผู้บิดาป่วยก็ตกใจ พวกกันมาเยี่ยมสมาธิถึงที่ห้องนอน สมาธิเจียวรักนับถือบิดาเป็นอันมาก เห็นบิดาป่วยก็ต้องการเอาใจ เห็นเด็กรับใช้ลุ่มหม้อยาเสร็จแล้ว จึงรับเป็นธุระรินยาใส่ถ้วยด้วยตนเอง แล้วถือเข้าไปหาสมาธิ

สมาธิเจียวเป่ายาให้พ่อคลายร้อนแล้วเอาช้อนดักยาขึ้นมาชิม พลังบ่นว่ายานี้ขมนัก ท่านพ่อจะดื่มยาไหวหรือ

สมาธิผู้พองตัวลุกขึ้นจากเตียงแล้วกล่าวว่ายายขมย่อมมีสรรพคุณในการรักษาโรค ค่าคนที่ไม่ต้องห่มก็มีประโยชน์ สิบไปเบื้องหน้าเจ้าทั้งสองจงจำค่าเราไว้ให้จงดี อันตรายที่จะบังเกิดแก่ผู้มีอำนาจวาสนานั้นมักมีมาแต่ค่าคน ด้วยวิสัยใจคนย่อมรักยอมฟังใจยอมปรารถนาในคำหวาน สิ่งใดหวานต้องใจก็มักเชื่อถือรับฟัง ลืมเฉลียวคิดว่าเป็นจริงหรือไม่และเป็นประโยชน์จริงหรือไม่ เพราะโลกนิยมเป็นดังนี้ผู้มักแสวงหาประโยชน์จึงฝึกฝนจนชำนาญในการกล่าวคำให้ไพเราะเสนาะหวานหูแก่ผู้มีอำนาจ เนื้อแท้แล้วหาได้มุ่งให้ประโยชน์แก่ผู้มีอำนาจไม่ หากหวังเอาประโยชน์และความชอบที่ผู้มีอำนาจจะประทานให้ต่างหาก

สมาธิผู้กล่าวแล้วจึงรับเอาถ้วยยาจากสมาธิเจียวมาดื่มจนหมดถ้วย

สมาสูเห็นบิดาดื่มยาแล้วจึงกล่าวว่า ท่านพ่ออดกระกำลังมากก็เพราะไอ้โจของนี้โดยแท้ มีโอกาสเมื่อใดจะสับเสียให้เป็นชิ้นไม่ให้กากินติดคอเลย

สมาธิผู้ได้ยินดังนั้นจึงเตือนบุตรทั้งสองว่า ยายเจ้าจึงต้องกล่าวคำดังนี้เล่า หาเป็นประโยชน์อันใดไม่ ความคับแค้นพยายามอันใดมีอยู่ในใจ ย่อมต้องถือเอาเป็นความลับอันยิ่งยวด จะเปิดเผยแพร่พรายให้ผู้ใดล่วงรู้มิได้เป็นอันขาด หากพลังพลาดยอมอาจถึงตายได้ แม้เป็นบ้านของเราเองก็วางใจมิได้ ด้วยหน้าตานั้นมีหู ประตุนั้นมีตา จะปล่อยให้ปากไปตามอารมณ์กล่าวความ ซึ่งเป็นอันตรายแก่ตัวโดยหาประโยชน์อันใดมิได้ดังนี้ เจ้าจงจำไว้อย่ากระทำการดังนี้อีก

สมาธิเจียวได้ยินดังนั้นจึงกล่าวว่า ท่านพ่อมีสติปัญญาและมีความชอบแก่แผ่นดินเป็นอันมาก จะปล่อยให้โจของทำหยาบช้าแก่สองเต้และราษฎรสิบไปหรือ

สมาธิผู้จึงว่า ความรู้สึกนึกคิดของเจ้าเป็นอย่างไรเจ้าก็รู้อยู่แก่ตัว รู้ดังนี้แล้วใจจึงมาถามให้เราต้องออกปากเองเล่า

กล่าวแล้วสมาธิผู้จึงมองหน้าบุตรทั้งสองคน แล้วกล่าวอย่างหนักแน่นว่าความรู้สึกนึกคิดอันครองจิตใจเจ้าอยู่นั้นมีมาแต่เหตุอันใด เจ้าจงจดจำไว้ให้มั่นคง วันข้างหน้าเมื่อเจ้าเติบโตใหญ่ขึ้นแล้วจะต้องไม่กระทำการก่อเหตุซึ่งทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึก ดังที่เจ้าเป็นอยู่ในวันนี้ ในการสงครามนั้นการจะล้อมตีข้าศึกโบราณว่าให้ปิดล้อมไว้แต่เพียงสามด้าน เปิดด้านหนึ่งไว้ปล่อยให้หนีไป แล้วค่อยกำจัดในภายหลัง เหตุผลของคำโบราณนี้อยู่ตรงที่ต่อไม่ทำให้หมาจวนตรอก ต่อไม่ทำให้คนอับจนทางถอย เพราะหมาเมื่อจวนตรอก คนเมื่อจวนทางถอย ก็ยอมกลายเป็นพวกสิ้นคิด ไม่เกรงกลัวต่อความตาย ย่อมคิดอ่านเสี่ยงตาย ความสูญเสียจะบังเกิดขึ้นอย่างคาดคิดไม่ถึง โจของทำให้พวกเราอับจนทางถอยถึงเพียงนี้ เห็นโจของจะกำเริบน้ำใจ วันหนึ่งก็จะตั้งอยู่ในความประมาท เห็นจะเสียให้แก่เราเป็นแน่นอน

สมาธิเจียวได้ยินดังนั้นจึงกล่าวว่า บิดาจะรอถึงวันเวลาใดจึงจะล้างความพยายามในใจให้หมดสิ้น

สมาธิผู้จึงว่าบัดนี้โจของได้ครองอำนาจทั้งฝ่ายบุน ฝ่ายบู มีผู้คนในอำนาจจำนวนมาก จึงยากที่จะกำหนดวันเวลาได้ การทั้งปวงต้องเป็นไปตามลิขิตสวรรค์ สุดแท้แต่วันเวลาใดเงื่อนไขจะอำนาจจึงค่อยคิดทำการสิบไป

สมาสูได้ฟังคำสมาธิผู้จึงกล่าวว่าโจของยามนี้มีอำนาจเป็นใหญ่ ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน นับวันยิ่งกำเริบแล้วตั้งตนเสมอสองเต้ แต่บรรดาขุนนางข้าราชการและพ่อค้าวาณิชก็หาได้มีความรังเกียจไม่ กลับยอมเข้าเป็นพวกของโจของเป็นอันมาก นับแต่โจของครองอำนาจถึงวันนี้ร่วมหกปีแล้ว ผู้คนบริวารและอำนาจของโจของกลับยิ่งเพิ่มพูนขึ้น จึงวิตกว่าความคิดของบิดาอาจเป็นหมันไป

สมาธิผู้หัวเราะอย่างแค้นๆ แล้วกล่าวว่าสรรพสิ่งในโลกนี้ย่อมมีวันแปรผันเปลี่ยนแปลง พระอาทิตย์ขึ้นแล้วย่อมอัสดง ราตรีที่ทอดยาวแล้วย่อมเป็นนิมิตหมายว่ารุ่งอรุณกำลังใกล้มาถึง ฟ้ามืดเมื่อมีได้ก็ฟ้าใหม่ย่อมคงมี โจของครองอำนาจถึงบัดนี้เห็นทีใกล้สูญจางแล้ว เพราะหกปีมานี้อำนาจวาสนาของโจของได้เพิ่มพูนขึ้นอย่างรวดเร็ว อุปมาดังหนึ่งกองไฟที่กลายเป็นกองใหญ่ขึ้นทุกที กองไฟใหญ่ขึ้นเท่าใดย่อมกินฟืนไฟมากขึ้นเท่านั้น กองไฟของโจของกองนี้กินฟืนไฟมานานหนักหนา เห็นจะใกล้เวลาดับมอดแล้ว นี่เป็นสังขธรรมอันไม่อาจฝืนได้ ข้าเร็ววันแห่งการดับสูญของโจของก็จะต้องมาถึง

แล้วสุมาลีจึงกล่าวว่า พวกเราเพียงแต่ติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวของโจของไว้ให้ใกล้ชิดก็เพียงพอ การทั้งปวงบิดาได้คิดอ่านอย่างรอบคอบรอบด้านแล้ว

หลังจากวันนั้นมาทั้งสุมาลีและสุมาเจียวจึงติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวของโจของอย่างเงียบๆ

ฝ่ายโจของเมื่อได้ครองอำนาจในวัยก็ก่เบ็ดเสร็จเด็ดขาดก็ยิ่งกำเริบขึ้น ริอ่านคิดว่าเป็นประเพณีของสองเตี้ยมแผ่นดินสงบสุขก็ชอบที่จะออกปลาล่าสัตว์ ตัวเรววันนี้ราชการบ้านเมืองทุกสิ่งอย่างก็เข้าทางเข้าที่ จำจะหาความสำราญเป็นการเสริมสร้างบารมีไปในตัว

ดังนั้นโจของจึงพาห่าองครักษ์พิทักษ์นายและพรรคพวกเข้าปลาล่าสัตว์ จัดเป็นขบวนใหญ่ประหนึ่งสองเตี้ยมเสด็จประพาสป่า สามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "โจของกับโฮอัน เองเหยียง หลีชิน เองปิดปิดหัวนั้น พวกกันไปเที่ยวยิงเนื้อทุกวันมิได้ขาด"

ฝ่ายโจผู้น้องของโจของเห็นโจของคิดกำเริบและเห็นว่ากรออกปลาล่าสัตว์เป็นเนืองนิจนั้นเป็นอันตราย เพราะหากศัตรูคู่ปรีกษ์สังเกตุความเคลื่อนไหวเอาเป็นกฎเกณฑ์ได้แล้วก็อาจคิดทำอันตรายได้ โดยสะดวก

คิดดังนั้นแล้วโจจึงเข้าไปหาโจของแล้วเตือนว่า "ท่านมียศถาบรรดาศักดิ์ถึงเพียงนี้ ซึ่งจะพากันไปยิงเนื้อในป่านั้นไม่ควร เกลือกศัตรูจะลอบไปทำอันตรายก็จะเสียทีแก่มัน"

โจของยามนี้มีอำนาจ คิดว่าตัวเองฉลาดกว่าใครในแผ่นดิน พอได้ยืมค่าเดือนของผู้น้องก็โกรธ กล่าวว่าตัวเจ้าอย่าทำตัวตกใจายเป็นกระต่ายตื่นตูมเลย แผ่นดินนี้เรามีอำนาจวาสนายิ่งกว่าใคร ป่าวไพร่ผู้คนทั้งทหารและพลเรือนก็อยู่ในอำนาจเราสิ้น ทรัพย์สิ่งศฤงคารข้าวของเงินทองก็มากล้น จนอาจจะมากกว่าเงินทองในท้องพระคลังหลวงเสียอีก ใครไหนจะหาญกล้ามาคิดอ่านทำอันตรายแก่เรา

บังเอิญในวันนั้นสวนห้อมเจ้ากรรมนาซึ่งมีสติปัญญายิ่งกว่าใครในบรรดาพรรคพวกของโจของได้มาที่จวนของโจของตามคำเรียกหา เห็นโจของโกรธผู้น้องดังนั้นจึงห้ามปรามว่าซึ่งโจจึงกล่าวมานี้ใช่ว่าจะไรซึ่งเหตุผล ตัวอย่างการลอบทำร้ายสองเตี้ยมเสด็จประพาสปลาล่าสัตว์ที่มีมาในหนหลังก็เป็นตัวอย่างอยู่ ตัวท่านมีบุญถึงเพียงนี้แล้วพึงคิดอ่านระมัดระวังตัวก็จะได้ดีกว่าตั้งอยู่ในความประมาท

แต่โจของวันนี้ผิดกับโจของเมื่อก่อนแล้ว แม้เคยรับฟังเชื่อกลือสวนห้อมตลอดมา แต่อำนาจวาสนาได้ปิดบังตาจนลืมเลือนความหลังไปจนหมดสิ้น แม้ได้ยืมค่าที่ตทานของสวนห้อมก็ไม่ฟังคำ แล้วกล่าวว่าเมื่อเจ้าทั้งสองไม่รักการออกปลาล่าสัตว์ก็จงอยู่แต่ในเมืองเถิด

ฝ่ายสุมาลีและบุตรทั้งสองคนได้ติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวของโจของอย่างต่อเนื่องตลอดมาแต่ยังไม่เห็นช่องทางการ ครั้นอีกสามเดือนจะขึ้นปีใหม่สุมาลีก็แสวงหาเป็นป่วยหนัก ไม่เข้าไปสั่งสอนวิทยาการแก่พระเจ้าโจสองตามปกติ

พระพุทธศาสนายกกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบสองพรรษา เดือนสาม ขึ้นปีใหม่แล้ว โจของทราบว่สุมาลีป่วยหนักและไม่ได้เข้าเฝ้าพระเจ้าโจสองเป็นเวลาหลายเดือนก็สงสัย ประจวบกับพระเจ้าโจสองมีพระบรมราชโองการตั้งหลี่ชินหนึ่งในห่าองครักษ์พิทักษ์นายให้เป็นเจ้าเมืองเชียงจิว จึงคิดว่าสุมาลีป่วยถึงบัดนี้ก็นานแล้ว จำจะตรวจสอบดูว่าสุมาลีป่วยหนักจริงหรือไม่ จะได้ไม่เป็นที่ระแวงสงสัยอีกต่อไป

โจของคิดดังนั้นจึงเรียกหลี่ชินเข้ามาพบ แล้วกล่าวว่าหลายปีมานี้เรากริ่งเกรงสติปัญญาของสุมาลี จึงกวตขันตราสอดส่องพฤติกรรมของสุมาลีและบุตรทั้งสองคนมิได้ขาด หากสิ้นสุมาลีเสียแล้วเราก็จะสิ้นที่วิตกสับสนไป บัดนี้ได้ยืมว่าสุมาลีป่วยหนักพักรักษาตัวอยู่หลายเดือนแล้ว แต่ไฉนเจ้าเล่ห์ผู้นี้จะป่วยหนักจริงหรือไม่ยังคงเป็นที่สงสัย จึงให้ห่าววานให้เจ้าไปหยั่งท่าทีตรวจสอบดูว่าสุมาลีป่วยหนักจริงหรือไม่ประการใด ให้เจ้าจงทำที่เข้าไปปลาสุมาลีเพื่อไปรับตำแหน่งเจ้าเมืองเชียงจิว หากได้ความประการใดก็ให้รีบมาแจ้งแก่เรา

หลี่ชินรับคำโจของแล้วจึงคำนับลาและเดินทางไปที่จวนของสุมาลี

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ขิงโอกาสก่อรัฐประหาร (ตอนที่590)**

โจชองผู้สำเร็จราชการแผ่นดินและมหาอุปราชระวางระวังสูมาอีตลอดมา ครั้นทราบข่าวสูมาอีป่วย จึงสั่งให้ หลี่ซันซึ่งเป็นพรรคพวกและเพิ่งได้รับโปรดเกล้าตั้งเป็น เจ้าเมืองเชียงจิวไปเยี่ยมสูมาอีเพื่อดูท่วงทีว่าสูมาอีป่วยจริงหรือไม่ และให้ทำที่ว่ามาเยี่ยมเพื่อค่านับลาไปรับตำแหน่งเจ้าเมือง

หลี่ซันไปถึงจวนของราชครูสูมาอีแล้ว จึงแจ้งทหารรักษาการณ์หน้าจวนว่าจะมาเยี่ยมสูมาอีเพื่อค่านับลาไปรับตำแหน่งเจ้าเมืองเชียงจิว ทหารรักษาการณ์หน้าจวนของสูมาอีเชิญให้หลี่ซันนั่งรออยู่ที่เรือนรับรอง ด้านนอก แล้วเข้าไปแจ้งความแก่สูมาอี

สูมาอีพอทราบความก็กล่าวกับสูมาสูและสูมาเจียวผู้เป็นบุตรว่า ซึ่งหลี่ซันคนสนิทของโจชองมาเยี่ยมใช้ เราครั้งนี้มิได้มาโดยสุจริต หากเป็นเพียงมาดูท่วงทีว่าเราป่วยจริงหรือไม่

สูมาอีกล่าวแล้วก็ขับบุตรทั้งสองให้หลบออกไปทางด้านหลัง แล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าเอาชุดนอนมาสวมใส่ สบายผมแล้วขึ้นไปนอนบนเตียง เอาผ้าห่มคลุมไว้ แล้วเรียกหญิงรับใช้สองคนมานั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียง เสมือนหนึ่งว่าเฝ้าไข้ผู้ป่วยหนัก จากนั้นจึงสั่งทหารรักษาการณ์ให้ออกไปเชิญหลี่ซันเข้ามาที่ข้างใน

หลี่ซันเข้ามาถึงห้องนอนของสูมาอี เห็นสูมาอีนอนชมอยู่บนเตียงนอน ก็สำคัญว่าสูมาอีป่วยหนัก จึงค่านับตามประเพณีแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้ามิได้มาเยี่ยมเยียนท่านราชครูเป็นเวลานาน มิได้รู้เลยว่าท่านราชครูป่วยหนักถึงเพียงนี้

สูมาอีได้ยินเสียงหลี่ซันจึงทำที่พลิกตัวเบือนหน้าหันมามองด้วยความยากลำบาก แล้วทำที่จะพยุงตัวลุกขึ้น หญิงรับใช้ทั้งสองคนรีบเข้ามาประคองตัวสูมาอีให้ลุกนั่งอยู่คนเดียว หลี่ซันเห็นดังนั้นจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้ามาเยี่ยมท่านราชครูในวันนี้ก็เพื่อจะค่านับลาไปรับตำแหน่งเจ้าเมืองเชียงจิว ท่านราชครูอย่าลำบากต้อนรับเลย

สูมาอีได้ยินดังนั้นจึงแสร้งทำเป็นหูหนวก แล้วกล่าวว่า "ซึ่งรับสั่งให้ท่านไปเป็นเจ้าเมืองเป็งจิวนั้นก็ได้อยู่แล้ว ด้วยเมืองเป็งจิวใกล้กับเมืองหลวง มีราชการจะได้หาหมาย"

หลี่ซันได้ยินสูมาอีกล่าวดังนั้นก็สำคัญว่าสูมาอีได้ยินความไม่ถนัด จึงกล่าวว่าข้าพเจ้าจะเดินทางไปรับตำแหน่งเจ้าเมืองเชียงจิว มิใช่เมืองเป็งจิว

สูมาอีได้ยินดังนั้นก็แสร้งหัวเราะ ทำเป็นหูหนวกมากขึ้น แล้วกล่าวว่า "ท่านมาแต่เมืองเชียงจิวหรือ"

หลี่ซันได้ฟังคำสูมาอีดังนั้นก็สำคัญว่าสูมาอีป่วยหนักจนหูใกล้จะหนวก ได้ยินความสับสนแปรปรวนป่วย การที่จะสนทนาอีกต่อไป จึงกล่าวว่า "ท่านอาจารย์ป่วยหนักจึงพูดพินเพื่อนไป"

หญิงรับใช้ซึ่งสูมาอีสั่งสอนไว้เป็นอันดีจึงกล่าวเสริมขึ้นว่า ท่านราชครูป่วยครั้งนี้ลมกำเริบกล้าทำให้หูหนวก ฟังความสิ่งใดไม่ชัดเจน ขอท่านจงอภัยด้วยเถิด

หลี่ซันสำคัญว่าเป็นความจริง คิดว่าถึงจะพูดจาประการใดคงจะไม่ได้ความอีกต่อไป จึงขอพู่กัน น้ำหมึก และกระดาษจากหญิงรับใช้ แล้วเขียนเป็นข้อความว่าข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองเชียงจิว จึงมาเยี่ยมค่านับลาท่านราชครูไปรับตำแหน่ง

ครั้นเขียนเสร็จแล้วหลี่ซันจึงส่งให้สูมาอีดู สูมาอีรับเอาหนังสือของหลี่ซันมาอ่านแล้วแสร้งพูดว่า "อ้อ! บัดนี้โปรดให้ท่านไปเมืองเชียงจิวหรือ ดีแล้วให้ลุดสำหรัราชการ อย่าประมาท"

กล่าวแล้วสูมาอีจึงหันหน้ามาทางหญิงรับใช้ เอามือชี้ที่ปากเป็นนัยว่าได้พูดจามากจนหิวน้ำ หญิงรับใช้เห็นดังนั้นก็รีบเข้าไปในครัวเอาน้ำต้มไก่ใส่ขามออกมาให้สูมาอีดื่ม

สูมาอีทำที่เป็นมือสั่น ปากคอสั่น แล้วแสร้งยกมือประคองจับขามกับหญิงรับใช้ พอกินน้ำต้มไก่เข้าไป หน่อยหนึ่งก็แสร้งทำสะอึก น้ำแกงไหลออกจากปากเประอะเปื้อนเสื้อผ้าและผ้าห่ม และยังกระเด็นถูกหลี่ซันอีก

สมาธิเห็นหลี่ชินตกตะลึงด้วยความสมเพชเวทนา จึงเอามือชี้ไปทางด้านหลังเป็นที่ว่าต้องการเข้าห้องน้ำ พอหญิงรับใช้ประคองให้ลุกขึ้นปรากฏว่าสมาธิปีสสาวะรดกางเกงจนเปรอะเปื้อน

สมาธิจึงกล่าวว่า ขอภัยหลี่ชินท่านเกิด ตัวเรานี้ชราแล้วยังป่วยหนัก เห็นจะมีชีวิตอยู่แค่วันนี้วันพรุ่งเท่านั้น อันสมาสุ สมาเจียว บุตรทั้งสองของเราล้วนเป็นคนไม่เอาถ่าน ไร้สติปัญญา รักษาตนเองไม่ได้ ขอฝากฝังไว้กับท่านช่วยเอ็นดูสั่งสอนอบรม และให้หว่านท่านช่วยบอกโจซองด้วยว่า หากเราถึงแก่ความตายแล้วก็ขอฝากฝังบุตรทั้งสองคนช่วยท่านบำรุงด้วยเถิด

สมาธิกล่าวแล้วก็ทำที่เหนียวหอบ เดินไปห้องน้ำไม่ไหว หญิงรับใช้ทั้งสองเห็นดังนั้นก็รู้ที่จึงประคองสมาธินั่งลงที่เตียงตามเดิม สมาธิแสร้งทำหอบมากขึ้นแล้วเอนหลังนอนบนเตียง

หลี่ชินเห็นดังนั้นจึงรีบคำนับลาสมาธิ แล้วกลับไปหาโจซอง รายงานความให้โจซองของทราบทุกประการ

โจซองของทราบความแล้วก็ดีใจเป็นอันมาก อุทานโดยไม่รู้สึกตัวว่า "ถ้าอายุคนนี้ตายแล้ว เราก็จะสิ้นความวิตก ถึงจะทำการสิ่งใดก็จะได้สะดวก"

โจซองได้กล่าวกับหลี่ชินต่อไปว่า เมื่อสมาธิป่วยหนักดังนี้แล้วก็สิ้นที่วิตกระแวงระวังอีกต่อไป นับแต่วันนี้ให้ถอนกำลังทหารที่เฝ้ารักษาการณโตรวจตราหน้าจวนของสมาธิให้จงด

ฝ่ายสมาธิครั้นหลี่ชินกลับไปแล้ว จึงสั่งหญิงรับใช้ให้ไปตามบุตรทั้งสองเข้ามาพบแล้วกล่าวว่าหลี่ชินมาดูแลที่ เห็นเราป่วยหนักก็จะไปรายงานให้โจซองของทราบ เห็นโจซองจะสิ้นความระแวงสงสัย เราจะเตรียมการทั้งปวงไว้ให้พร้อม เมื่อใดที่โจซองและพรรคพวกออกไปล่าสัตว์นอกเมืองลกเอี๋ยง เป็นที่แล้วจะได้ทำการสืบไป

สมาสุและสมาเจียวรับคำสมาธิแล้วจึงติดต่อประสานงานสมัครพรรคพวกเก่าของสมาธิไว้อย่างเจียมกิริย วันรุ่งขึ้นเมื่อสมาธิเห็นทหารซึ่งรักษาการณโตรวจตราอยู่หน้าจวนถอนกำลังออกไปก็มีความยินดี หลังจากนั้นแล้วสมาธิจึงติดตามความเคลื่อนไหวของ โจซองอย่างใกล้ชิด

พระพุทธศาสนายกกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบสองพรรษา เดือนสี่ สมาธิได้ทราบข่าวจากในราชสำนักว่าโจซองได้เชิญเสด็จพระเจ้าโจซองออกไปเช่นในหัวพระนุรพกษัตริย์ที่สุสานหลวงที่ตำบลโลกเบงเหลงนอกเมืองลกเอี๋ยง แล้วจะเลยเสด็จไปประพาสป่าล่าสัตว์ ในครั้งนี้โจซอง โจอี้ โจหันและโจงานซึ่งเป็นน้องของโจซองและพรรคพวกจะโดยเสด็จพระเจ้าโจซองด้วย

สมาธิทราบข่าวดังนั้นก็มีความยินดี รีบประสานงานสมัครพรรคพวกให้เตรียมตัวพร้อมอยู่ในเมืองลกเอี๋ยง ครั้นถึงวันกำหนดพระเจ้าโจซองได้ประทับรถพระที่นั่งพร้อมขบวนอิสริยยศตามประเพณีพระมหากษัตริย์เสด็จออกจากเมืองลกเอี๋ยง โดยโจซอง โจอี้ โจหันและโจงานคุมขบวนทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์และทหารม้า ทหารราบ โดยเสด็จเป็นจำนวนมาก

ฝ่ายสวนหอมขุนนางฝ่ายกรมนาซึ่งเป็นพรรคพวกของโจซอง ได้ทราบความว่า โจซองและพี่น้องตลอดจนพรรคพวกขุนนางผู้ใหญ่จะโดยเสด็จพระเจ้าโจซองออกไปนอกเมืองทั้งสิ้นก็ตกใจ รีบขี่ม้าตามขบวนไปจนถึงขบวนของโจซอง

สวนหอมขี่ม้าเข้าไปประชิดโจซองแล้วยุดบังเหียนม้าของโจซองไว้ พลางกล่าวว่าตัวท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ รักษาความปลอดภัยของเมืองหลวง ซึ่งท่านจะตามเสด็จนั้นก็ชอบอยู่ แต่การที่จะพาพี่น้องพรรคพวกซึ่งควบคุมดูแลความปลอดภัยของเมืองลกเอี๋ยงไปจนถึงนั้นไม่ควร เกลือกจะมีศัตรูคิดร้ายข้างในเมือง เห็นจะป้องกันแก้ไขไม่ทันท่วงที ขอบที่ท่านจะสั่งการให้น้องทั้งสามคนรีบกลับเข้าไปควบคุมสถานการณ์ภายในเมืองจึงจะควร

โจซองได้ยืนดังนั้นก็โกรธ ตวาดสวนหอมว่าขุนนางทั้งปวงล้วนอยู่ในอำนาจของเราทั้งสิ้น จะมีใครใดกล้าบังอาจก่อการกบฏเล่า ท่านอย่าได้กล่าวให้มากความอีกเลย กล่าวแล้วโจซองจึงขี่ม้าตามขบวนเสด็จต่อไป

สวนหอมเห็นดังนั้นก็เสียใจ ขี่ม้ากลับไปที่พัก

สมาธิพอทราบข่าวขบวนเสด็จเคลื่อนออกจากพระราชวังก็เรียกระดมพรรคพวกมาพร้อมกันที่จวนราชครู แล้วทำหมายรับสั่งของพระเจ้าโจซองปลอมขึ้นฉบับหนึ่งมอบหมายให้สมาธิเป็นผู้รักษาการพระนครในระหว่างเสด็จออกนอกเมืองลกเอี๋ยง มีอำนาจบัญชาการทหารและพลเรือนในเมืองหลวงทั้งสิ้น

สมาลีได้อาศัยหมายรับสั่งปลอมสั่งให้ปิดประตูเมืองทั้งสี่ด้าน และสั่งให้โกหิวลูกน้องเก่าแต่งตัวเป็นขุนนางผู้ใหญ่ พาทหารไปล้อมจวนของโจชองไว้ และสั่งให้องค์กวนลูกน้องเก่าคนสนิทอีกคนหนึ่งคุมทหารไปล้อมจวนของโจอี และเข้าควบคุมกองกำลังรักษาพระนครไว้ในอำนาจ ทหารทั้งปวงในเมืองหลวงเคยอยู่ในบังคับบัญชาของสมาลี ไม่ทันกลของสมาลีจึงหลงเชื่อว่ามีหมายรับสั่งตั้งให้สมาลีเป็นผู้รักษาพระนคร จึงทำตามคำสั่งของสมาลีอย่างพร้อมเพรียงกัน ดังนั้นเพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมงสมาลีจึงควบคุมสถานการณ์ในเมืองลกเอียงทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนไว้ได้จนหมดสิ้น

ฝ่ายสมาลีครั้นควบคุมสถานการณ์ทั้งปวงในเมืองลกเอียงไว้ในอำนาจแล้ว จึงพาทหารมาหาเล็กรักษาพระองค์สองร้อยคนไปที่พระตำหนักพระราชชนนี นางพระกำนัลทั้งปวงเห็นสมาลีคุมทหารเข้ามาถึงพระตำหนักในเป็นอันมากก็ตกใจ แต่สมาลีทำที่เป็นไม่สนใจ สั่งทหารให้รออยู่ด้านนอกพระตำหนัก ตัวสมาลีพาแต่ทหารคนสนิทสิบสองคนเข้าไปถึงพระตำหนักที่ประทับของพระนางกวยไทเฮา

พระนางกวยไทเฮาซึ่งเป็นพระราชชนนีทราบความก็ตกพระทัย แต่ขมใจเสด็จออกมาต้อนรับสมาลีที่ห้องโถงหน้าพระตำหนัก สมาลีเห็นพระราชชนนีเสด็จออกจึงถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า พระองค์ทราบหรือไม่ว่าบัดนี้โจชองคิดการกบฏ ยึดพระราชอำนาจของพระเจ้าโจยอยไว้สิ้นแล้ว ยังตีตนเสมอสองदैอีก

พระราชชนนีได้ฟังคำสมาลีก็ตกพระทัย สมาลีจึงกราบทูลสืบไปว่าก่อนที่พระเจ้าโจยอยจะสิ้นพระชนม์ทรงไว้วางใจเข้าพระองค์และโจชอง ฝากฝังให้ท่านบำรุงพระเจ้าโจชองและร่วมกันบริหารราชการแผ่นดินเพื่อความมั่นคงและความร่มเย็นเป็นสุขของบ้านเมือง อันเป็นที่ทราบโดยทั่วกัน แต่บัดนี้โจชองกำเริบ ไม่ถือรับสั่งของพระเจ้าโจยอย แยกยึดอำนาจทั้งหมดไว้แต่ผู้เดียว คบคิดกับพรรคพวกทำการทั้งปวงตามอำเภอใจ ฉ้อราษฎ์บังหลวง แยกยึดพระราชอำนาจของสองदै แม้พระสมมของพระเจ้าโจยอยก็คบคิดกับเดียวต้องกรมชั้นที่ลอบเอามาครองเสียเอง เป็นการล่วงพระบรมเดชานุภาพ การกินการอยู่ การแต่งกายก็เลียนแบบพระมหากษัตริย์ พฤติกรรมตั้งนี้เป็นกบฏต่อแผ่นดิน ข้าพระองค์จะทนนิ่งต่อไปยอมไม่ไหว จึงจำต้องทำการป้องกันมิให้โจชองกำเริบแย่งชิงราชสมบัติตามที่พระเจ้าโจยอยได้ทรงฝากฝังไว้

พระนางกวยไทเฮาได้ฟังคำทูลของสมาลีดังนั้นก็ทรงคล้อยตาม เพราะพฤติกรรมของโจชองที่ทรงทราบก็เป็นดังที่สมาลีได้กราบทูลนั้น ทั้งทรงยาเกรงสมาลีที่คุมกำลังทหารยึดพระนครไว้ในอำนาจหมดสิ้นแล้ว จึงมีพระราชเสาวนีย์ว่าขณะนี้พระเจ้าโจชองเสด็จประพาสอยู่นอกเมืองลกเอียง การซึ่งท่านกราบทูลนั้นเป็นการฝ่ายหน้า เราเป็นฝ่ายในมิรู้ที่จะทำประการใดเลย

สมาลีเห็นได้ทีจึงกราบทูลต่อไปว่า เมื่อพระองค์ทรงเห็นชอบที่ข้าพระองค์ทำการครั้งนี้แล้ว ข้าพระองค์ก็จะแต่งผู้ไปตามที่ทรงเห็นชอบส่งไปถวายพระเจ้าโจชอง เพื่อมีพระบรมราชโองการให้กำจัดผู้กบฏนั้นเสีย การทั้งปวงขอพระองค์อย่าทรงพระวิตก ข้าพระองค์จะรับเป็นธุระเองทั้งสิ้น

พระราชชนนีได้ฟังสมาลีกราบทูลดังนั้นก็มิรู้ที่จะตัดสินพระทัยประการใด เพราะที่ท่าสมาลีแม้กราบทูลประหนึ่งจะขอพระราชดำริ แต่แท้จริงกลับเป็นเรื่องกราบทูลให้ทรงทราบเท่านั้น แม้หากจะขัดขวางขัดทานประการใดเห็นจะไม่เป็นผล จึงมี พระราชเสาวนีย์ว่าท่านเห็นควรประการใด ก็จงทำไปตามที่ควรนั้นเถิด

สมาลีได้ยินพระราชเสาวนีย์ดังนั้นก็ดีใจ กราบทูลว่าข้าพระองค์จะทำตามพระราชเสาวนีย์ที่ทรงเห็นชอบนี้แล้วถวายบังคมลาพระราชชนนีกลับไปท่อกองกำลังรักษาพระนคร

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กล "ลดแรงต้านทาน" (ตอนที่591)

สมาลีฉวยโอกาสที่โจชองตั้งอยู่ในความประมาทพาพรรคพวกตามขบวนเสด็จพระเจ้าโจชองไปเช่นไหว้บูชาพระบูรพมหากษัตริย์นอกเมืองลกเอียงก่อการรัฐประหาร ยึดอำนาจปกครองในเมืองลกเอียงไว้ในอำนาจ แล้วเปลี่ยนฐานะจากผู้ปลอมพระบรมราชโองการเป็นผู้จำต้องทำการยึดอำนาจตามความเห็นชอบของพระราชชนนี

สมาก็กลับไปถึงกองกำลังรักษาพระนครแล้วเกรงว่าผู้รับผิดชอบบรรดาสรรพาวุธในคลังแสงซึ่งขาดจำนวนในบัญชีทะเบียนจะคิดแกล้งระเบิดคลังแสงเพื่อทำลายหลักฐาน และเกรงว่าพรรคพวกของโจสอองจะยึดคลังแสงแล้วเบิกอาวุธออกแจกจ่ายเพื่อต่อต้านการรัฐประหาร จึงสั่งทหารที่ไว้วางใจให้เข้ายึดและควบคุมคลังแสงไว้จนหมดสิ้น แล้วสั่งให้กองกำลังรักษาพระนครเข้าควบคุมกองทหารทั้งหมดในเมืองลกเอียงแล้วจัดทหารขึ้นระมัดระวังรักษากำแพงเมืองและเชิงเทิน ให้ปิดประตูเมืองทั้งสี่ด้าน ห้ามคนในไม่ให้ออกห้ามคนนอกไม่ให้เข้า

จากนั้นสมาก็สั่งให้ออกประกาศไปทั่วทั้งเมืองลกเอียงว่าโจของกำเริบคิดชิงเอาราชสมบัติ สมาก็ได้รับความเห็นชอบจากพระราชชนนีจึงจำต้องเข้ายึดอำนาจเพื่อปกป้องคุ้มครองสองเต๋ ขอให้ชาวเมืองทั้งปวงอยู่ในความสงบ และให้ร่วมมือสนับสนุนฝ่ายก่อการรัฐประหาร

หลังจากควบคุมสถานการณ์ในเมืองลกเอียงได้แล้วสมาก็สั่งแต่งฎีกาขึ้นฉบับหนึ่ง ให้ขุนนางซึ่งเป็นสมัครพรรคพวกพร้อมลงนามเป็นบัญชีทางว้าวและสั่งให้ห้องขุนนางที่ไว้วางใจถือฎีกานั้นตามไปถวายพระเจ้าโจสออง

ครั้นจัดแจงการข้างในพระนครเสร็จแล้ว สมาก็สั่งจัดกองทัพจะยกออกไปตั้งอยู่นอกประตูเมืองลกเอียง สมานำกองทัพออกมาไปทางจวนของโจซอองซึ่งโกหิวคุมทหารล้อมจวนอยู่ก่อนแล้ว

ฝ่ายนางเล่าซีซึ่งเป็นภรรยาของโจซอองได้รับรายงานจากทหารรับใช้ที่อยู่ภายในจวนว่าโกหิวได้คุมทหารพร้อมอาวุธเป็นอันมากมาล้อมจวนของมหาอุปราชไว้ และขณะนี้สมานำกองทัพจะมาทางนี้ ไม่รู้ว่าเกิดเหตุร้ายประการใด

นางเล่าซีได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกประหลาดใจ จึงเรียกพวกที่นายทหารรักษาความปลอดภัยของจวนมหาอุปราชเข้ามาถามว่าเกิดเหตุการณ์ประการใดหรือ

พวกที่เองก็ไม่รู้สถานการณ์ จึงกล่าวตอบว่าข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามีเหตุการณ์ประการใด แต่ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะออกไปตรวจสอบเหตุการณ์ดูเอง กล่าวแล้วพวกที่ก็พาทหาร องค์กรรักษาสิบคนที่อยู่ในจวนของโจซอองขึ้นไปบนหอสูงหน้าประตูทางเข้าจวน มองลงมาข้างล่างเห็นสมานำทัพมาทางนี้ผ่านไปมาถึง

พวกที่เกรงว่าสมานำทหารบุกเข้ามาในจวนจึงสั่งทหารให้ยิงเกาทัณฑ์สกัด สมานำเห็นดังนั้นจึงหยุดขบวนไว้

ฝ่ายขุนเทียนซึ่งเป็นนายทหารคุมกองหน้าของสมานำเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าเข้ามาใกล้แล้วร้องบอกแก่พวกที่ว่าอย่ายิงเกาทัณฑ์ลงมาเลย ท่านราชครูมีราชการ จะออกไปด้านนอกเมือง หากยังดื้อดึงไม่ฟังคำก็จะเป็นโทษถึงตาย

ทหารของพวกที่เมื่อยังไม่ได้ยินคำสั่งของพวกที่ก็ยังคงยิงเกาทัณฑ์สกัดกันไว้ต่อไปขุนเทียนได้ร้องเตือนอีกสองสามครั้ง พวกที่เห็นว่าสมานำเพียงแต่จะนำกองทัพผ่านออกไปนอกเมืองจึงสั่งทหารให้หยุดยิง

สมานำเจิวบุตรของสมานำเห็นทหารของพวกที่หยุดยิงแล้ว จึงคุมทหารคุ้มกันสมานำแล้วเคลื่อนขบวนผ่านจวนโจซอองไปยกออกไปนอกประตูเมือง ผ่านสะพานศิลาโค้งข้ามคูเมืองแล้วตั้งขบวนทหารไว้ที่เชิงสะพานนั้น คอยระมัดระวังป้องกันมิให้พรรคพวกของโจซอองยกกรุกเข้ามาในเมืองลกเอียง

ชาวการก่อการรัฐประหารของสมานำได้แพร่สะพัดไปในเมืองลกเอียงอย่างรวดเร็ว บรรดาขุนนางและข้าราชการต่างพากันพุดจาซบับบอกรวบรวมตัว ๆ กันไป

ฝ่ายสมานำเล่าซีซึ่งเป็นนายทหารของโจซอองทราบความดังนั้นจึงปรึกษากับชินแปงซึ่งเป็นนายทหารฝ่ายเจรและเป็นพรรคพวกของโจซอองว่า ซึ่งสมานำทำการทั้งนี้จะเป็นประการใด

ชินแปงจึงว่า สมานำฉวยโอกาสในขณะที่สองเต๋ไม่ประทับอยู่ในพระนคร เห็นจะทำการนอกวังเพื่อช่วงชิงอำนาจจากโจซอองเป็นมั่นคง พวกเราเป็นข้าแผ่นดินควรถือสองเต๋เป็นธงชัย ขณะนี้พระเจ้าโจสอองเสด็จประพาสป่าอยู่นอกเมือง จึงควรที่จะนำทหารไต่บังคับบัญชาไปเฝ้าพระเจ้าโจสอองจึงจะชอบ สมานำเล่าซีได้ยินดีดังนั้นก็ท้วงว่า สมานำทำการทั้งนี้ได้อ้างว่าเป็นการกระทำตามพระราชเสาวนีย์ของพระราชชนนี เห็นจะวู่วามมิได้

ชินแป้ได้ฟังคำท้วงตังนั้นก็ได้อคิด จึงว่าสถานการณ์คับขันตังนี้จะหลุดจากล่าวความประการใดชอบที่จะตองระมัดระวังตัว ขอเชิญท่านไปที่บ้านของข้าพเจ้าซึ่งเป็นที่สงัดปลอดภัยคน จะได้คิดอ่านปรึกษากัน

เมื่อปรึกษากันตังนั้นแล้วสมาเล้าจี้และชินแป้จึงพากันไปที่บ้านของชินแป้ ครั้นไปถึงบ้านแล้วนางชินเทียนเอ็งซึ่งเป็นพี่สาวของชินแป้เห็นชินแป้พาเพื่อนขุนนางกลับมาบ้านอย่างลึกลับกลกนก็สงสัย จึงถามว่ามีเรื่องราวประการใดหรือ

ชินแป้จึงเล่าความให้ผู้พี่สาวฟังว่า สองเต้เสด็จออกประพาสป่า สมานี้จึงฉวยโอกาสก่อการรัฐประหาร และยึดอำนาจการปกครองเมืองลกเอียงไว้ทั้งสิ้น

ผู้พี่สาวของชินแป้ได้ยินตังนั้นจึงกล่าวว่า โจชองแม่เป็นขุนนางผู้ใหญ่มีอำนาจวาสนาเป็นอันมาก แต่หาใช่คู่มือต่อสู้ของสมานี้ไม่ การครั้งนี้เห็นที่โจชองจะพลาดท่าเสียทีแก่สมานี้เป็นมั่นคง

ชินแป้ได้ยินตังนั้นก็ค่อยคลายกังวล แล้วกล่าวกับผู้พี่สาวว่าเมื่อสามวันก่อนหน้านี้ สมานี้ก็เคยชักชวนให้ข้าพเจ้าพาพรรคพวกที่ไว้ใจไปสนทนากัน เมื่อเหตุการณ์เป็นตังนี้ควรที่ข้าพเจ้าจะไปหาสมานี้หรือไม่

นางชินเทียนเอ็งจึงว่า เกิดเป็นคนต้องถือคุณธรรมเป็นใหญ่ ไม่ควรละทิ้งมิตรในยามยาก บัดนี้โจชองซึ่งเป็นนายกำลังตกอยู่ในชะตากรรมอันลำบาก จะทอดทิ้งแล้วแปรพักตร์ไปเข้ากับสมานี้มันเหมือนหนึ่งละทิ้งสัตย์ธรรม อนึ่งเล่าการทอดทิ้งนายยามนี้ไหนเลยจะได้รับควมไว้วางใจจากสมานี้

ชินแป้ได้ฟังคำพี่สาวก็ได้คิด จึงกล่าวกับสมาเล้าจี้ว่าระหว่างอำนาจวาสนากับคุณธรรมนั้นข้าพเจ้าตัดสินใจเลือกคุณธรรมเป็นที่ตั้ง หากท่านเห็นด้วยก็จงพาพรรคพวกผู้ได้บังคับบัญชาทยอยออกไปหาโจชองพร้อมกันเถิด

สมาเล้าจี้ได้ยินตังนั้นก็เห็นด้วย จึงตามสมัครพรรคพวกที่พอจะตามได้หลายสิบคนยกไปที่ประตูเมืองด้านข้าง นายประตูได้ขัดขวางไว้อ้างว่าเป็นคำสั่งของราชครุห้ามคนเข้าออก แต่สมาเล้าจี้และชินแป้ไม่ฟังคำห้ามปราม พาพี่น้องนายประตูและทหารรักษาประตูล้มตายลงหลายคน แล้วเปิดประตูเมืองพาพรรคพวกหลบหนีออกไป

ทหารเฝ้าประตูเมืองซึ่งเหลือตายเห็นตังนั้นจึงรีบนำความไปรายงานแก่สมานี้ สมานี้ถามว่ามีผู้ใดหลบหนีออกไปนอกเมืองบ้าง ทหารนั้นได้รายงานว่ามีผู้หลบหนีมีหลายคน จำไม่ได้ว่าเป็นผู้ใดบ้าง

สมานี้ได้ยินตังนั้นจึงปรารภว่า ในบรรดาพรรคพวกของโจชองล้วนแต่เป็นคนที่ไม่มีความหวัง ถึงหนีไปก็ไม่เป็นที่น่าหวังเกรง วิตกอยู่ก็แต่สวนห้อมผู้เดียวซึ่งมีสติปัญญา และพ้อมีหัวใจ หากไปถึงโจชองแล้วหัวกับตัวประกอบกันเข้าก็จะกลายเป็นกำลัง ทำให้เราทำการสืบไปไม่สะดวก

สมานี้เกรงว่าสวนห้อมจะหลบหนีออกนอกเมืองจึงสั่งทหารให้ไปที่บ้านของสวนห้อม หากสวนห้อมอยู่บ้านก็ให้เรียกมารายงานตัวที่กองทัพหน้าประตูเมือง

ในขณะนั้นสวนห้อมอยู่ที่บ้าน ทราบเหตุการณ์รัฐประหารแล้วก็ตกใจ ปรึกษากับบุตรว่าควรจะทำประการใด บุตรของสวนห้อมออกความเห็นว่าคุณพ่อเป็นคนของมหาอุปราช ย่อมตกเป็นเป้าหมายในการกำจัดของราชครุเป็นแน่แท้ หากอยู่ในตัวเมืองเห็นจะเป็นอันตราย ชอบที่จะหนีออกไปสมทบกับโจชอง

สวนห้อมจึงว่าการจะหนีออกนอกเมืองเวลานี้ขัดสนนัก เพราะราชครุได้สั่งทหารให้ปิดประตูเมืองไว้ทุกด้านแล้ว บุตรของสวนห้อมจึงว่าประตูเมืองทางทิศใต้ยังเบาบางอยู่ เพราะทหารส่วนใหญ่ยกไปตั้งขบวนอยู่หน้าประตูเมือง และขอให้ท่านพ่อเอาป้ายไม้ประกาศิตของพระราชชนนีที่เคยพระราชทานติดตัวไปด้วย

สวนห้อมได้ยินตังนั้นก็เห็นด้วย จึงขี่ม้าพาทหารซึ่งสนิทเกือบสิบคนไปทางประตูเมืองด้านทิศใต้ เห็นสุหวนอดีตผู้ได้บังคับบัญชาทำหน้าที่เป็นนายประตูเมือง สวนห้อมจึงบอกให้สุหวนเปิดประตู แต่สุหวนปฏิเสธอ้างว่าราชครุมีคำสั่งห้ามคนเข้าออก

สวนห้อมเห็นตังนั้นจึงลวงป้ายไม้ประกาศิตที่พระนางกวยไทเสาคเคยพระราชทานไว้ขูให้สุหวนดู แล้วออกคำสั่งว่าพระราชชนนีมีพระราชเสาวนีย์สั่งให้เราออกไปปฏิบัติราชการนอกตัวเมือง ให้เจ้ารีบเปิดประตูโดยเร็ว

สุหวนเห็นตังนั้นก็คุกเข่าถวายบังคมป้ายประกาศิต แล้วกล่าวว่าข้าพเจ้าขอตรวจตราป้ายประกาศิตสักหน่อยหนึ่ง

สวนห้อมเห็นดังนั้นก็แสร้งพูดว่าเจ้าเคยเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของเรา เห็นป้ายประกาศของไทเฮาแล้วยังบังอาจไม่เชื่อถือและขอตรวจตราอีกหรือ

สุหวนได้ยินดังนั้นก็ตกใจ ประกอบทั้งเกรงใจสวนห้อมซึ่งเป็นนายเก่า จึงสั่งทหารให้เปิดประตูเมือง พอสวนห้อมขี่ม้าพ้นประตูก็หันกลับมากล่าวกับสุหวนว่าขณะนี้สมาธิ ก่อการกบฏ เจ้าจงรีบตามเราไปเผ่าฮ่องเต้จะดีกว่า

สุหวนได้ยินดังนั้นก็ตกใจ สำนึกว่าถูกสวนห้อมหลอกหลวงจนหลงเชื่อ เป็นเหตุให้ศัตรูคนสำคัญของสมาธิหนีออกนอกเมืองไปได้ จึงสั่งทหารให้ตามจับสวนห้อม แต่สวนห้อมพอได้ยินสุหวนออกคำสั่งก็รีบห้อม้าหนีไปอย่างรวดเร็ว

ทหารที่รักษาประตูเมืองไล่ตามสวนห้อมไม่ทันจึงพากันกลับมารายงานให้สุหวนทราบ สุหวนทราบดังนั้นจึงรีบนำความไปรายงานแก่สมาธิว่าสวนห้อมอ้างป้ายประกาศของพระราชชนนีหนีออกนอกเมืองไปแล้ว

สมาธิได้ยินดังนั้นก็ตกใจ ประารกว่าคนที่เราเกรงว่าจะก่ออุปราศได้หลบหนีไปแล้ว เห็นจะนำความที่เราทำการข้างในเมืองไปแพร่พราย สวนห้อมมีหัวแต่ไม่มีตัว เมื่อไปถึงโจชองซึ่งมีตัวแต่ไม่มีหัวแล้วจะคบคิดกันต่อต้านเป็นมั่นคง เห็นการครั้งนี้จะยุ่งยากเสียเป็นแน่แท้

เจียวเจซึ่งเป็นทหารคนสนิทของสมาธิเห็นดังนั้นจึงกล่าวว่า โจชองนั้นไร้สติปัญญา บัดนี้ท่านราชครูได้ยึดอำนาจปกครองเมืองลกเอียงไว้สิ้นแล้ว ขอเพียงแต่ตั้งมั่นรักษาเมืองไว้ให้มั่นคง การทั้งปวงก็จักสำเร็จดังประสงค์ทุกประการ อยาได้ปรารมภ์เลย

สมาธิจึงว่าท่านอย่าได้ประมาทแก่สถานการณ์ ด้วยบัดนี้ฮ่องเต้เสด็จประทับอยู่นอกพระนครในท่ามกลางการอารักขาของโจชองและเหล่าทหาร หากคิดการต่อต้านการรัฐประหารแล้วระดมทหารมาจากหัวเมืองทั้งปวง ชูธงพิทักษ์ปกป้องฮ่องเต้ ชักชวนทหารและชาวเมืองให้เข้าร่วม ทหารและราษฎรทั้งปวงก็จะพากันเข้าด้วยฮ่องเต้ เราก็คะขัดสน จำจะต้องคิดอ่านให้โจชองประมาทคลายความระมัดระวัง เข้ามามอบตัวแต่โดยดี จึงจะไม่เป็นอันตราย

สมาธิก็กล่าวแล้วจึงเรียกเค้าอินและด่านท่ายซึ่งเป็นขุนนางที่วางใจและมีความสนิทสนมกับโจชองเข้ามาพบ แล้วสั่งว่าเจ้าทั้งสองจงรีบไปหาโจชอง แจ้งแก่โจชองว่าซึ่งเราทำการทั้งนี้มิได้คิดร้ายต่อฮ่องเต้หรือโจชองแต่ประการใด เป็นเพียงการกระทำเพื่อให้เกิดความสงบสุขในบ้านเมืองเท่านั้น อยาได้คิดแคลงใจประการใดเลย

เค้าอินและด่านท่ายมีน้ำใจฝักใฝ่อยู่กับสมาธิเพราะเห็นว่าเป็นผู้มีสติปัญญาบรรพสามารถฝากผีฝากไข้ได้ ดังนั้นแม้ว่าจะสนิทสนมกับโจชอง แต่แท้จริงแล้วก็คือคนของสมาธิ กลายเป็นว่าโจชองเลี้ยงขุนนางสองคนนี้ไว้เสียขาวสก เปเลื่องข่าวสารโดยเปล่าประโยชน์

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย "แยกโคนออกจากขุน" (ตอนที่592)

สมาธิก่อรัฐประหารยึดเมืองลกเอียงไว้ในอำนาจได้แล้ว เกรงว่าเมื่อสวนห้อมผู้มีสติปัญญาไปถึงโจชองก็จะคิดอ่านเชิดพระเจ้าโจสองขึ้นเป็นหลักชัยในการระดมทหารและประชาชนเข้าต่อต้านการรัฐประหาร จึงคิดอุบายผ่อนคลายแรงต้านทาน สั่งให้เค้าอินและด่านท่ายไปหลอกประโลมโจชอง

เค้าอินและด่านท่ายรับคำสั่งสมาธิแล้วคำนับลาแล้วพาทหารคนสนิทออกจากเมืองไปหาโจชอง

พอเค้าอินและด่านท่ายออกไปแล้ว สมาธิก็คิดว่าซึ่งพระเจ้าโจชองเสด็จประทับอยู่นอกพระนครกับโจชองและเหล่าขุนนางทั้งปวงนั้น เป็นทางที่โจชองจะอาศัยหรือแอบอ้างพระบรมเดชานุภาพ ระดมกำลังทหารและราษฎรมาปราบปรามฝ่ายก่อการรัฐประหารได้ นับเป็นอันตรายอย่างใหญ่หลวง และเกรงว่าโจชองอาจไม่ฟังคำเค้าอินและด่านท่าย การที่ทำไว้ก็จะเสียไป

สมาธิคิดว่าอันกระบวนรบบนกระดานหมากรุกนั้นจำแนกได้เป็นสามกระบวนรบ ชื่อว่าขุนนำพล โดยขุนนำพล มี เม็ด โคน เรือ เข้าประจัญบานกับข้าศึกอย่างหนึ่ง ชื่อว่าขุนตามพลคือเม็ด เม็ด โคน มี เม็ด โคน เป็นกระบวนไปข้างหน้า มีขุนตามไปข้างหลังอย่างหนึ่ง และชื่อว่าขุนคุมพลคือมีเม็ดเป็นกองหน้า เม็ด โคน มี เม็ด โคน ขนาบซ้ายขวา มีเรือเป็นกองหลังอีกอย่างหนึ่ง ขบวนที่ชื่อว่าขุนนำพลและขุนตามพลนั้นดูได้

โดยง่ายว่าขุนกุมอำนาจบัญชาการกำลังพลทั้งสิ้น แต่ขบวนการที่ชื่อว่าขุนคัมพลนั้นยังมีความซับซ้อนซ่อนเงื่อนที่ความจริงอาจไม่ใช่ที่เห็น เพราะการอาจเป็นเรื่องขุนคัมพลจริงๆ ก็ได้

หรือเนื้อแท้กลายเป็นพลคัมพลอันเอาพระบรมเดชาภาพของขุนระดมพลังทั้งปวงมาสนับสนุนก็ได้ เหตุนี้การรัฐประหารหลายคราจึงมักใช้กระบวนการขุนคัมพล ช่วงชิงเข้าถวายการอารักขาสองเด เพื่อทำให้เห็นว่าการรัฐประหารนั้นเป็นการกระทำของสองเดโดยสองเดและเพื่อสองเด เป็นการสร้างความชอบธรรมเพื่อระดมพลังความสนับสนุนและลดพลังด้านทานนั่นเอง สภาพการฝ่ายโจชองบัดนี้อาจต้องด้วยลักษณะกระบวนการที่ชื่อขุนคัมพล จึงคิดอ่านอุบายสลายพลออกจากขุน แยกโคนให้โดดเดี่ยวแล้วค่อยกำจัดในภายหลัง

สมาธิ์คิดตั้งนั้นแล้วจึงเรียกอินต่ายบกขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหารซึ่งมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับโจชอง เป็นที่ไว้วางใจของโจชองเป็นอันมากเข้ามาหา แล้วกล่าวว่าตัวท่านแม้เป็นข้าเก่าของโจชอง แต่เมื่อมาเข้าด้วยเราแล้วเราก็มองใจ ครั้งนี้จะมอบการสำคัญให้ท่านไปทำ แม้สำเร็จก็จะมีความชอบเป็นอันมาก ท่านจะเห็นเป็นประการใด

อินต่ายบกแม้สนิทสนมเป็นที่ไว้วางใจของโจชองก็มีฐานะเป็นเพียงพวกเพื่อนกิน มีสุขร่วมเสพ มีภัยรีบเผ่น พอสมาธิ์ยึดอำนาจเมืองลกเอียงก็รีบแปรพักตร์เข้าเป็นพวกของสมาธิ์ ครั้นได้ยินคำสมาธิ์ตั้งนั้นก็คิดว่าสมาธิ์นี้มีสติปัญญาเป็นอันมาก โจชองหาใช่คู่มือที่จะต่อสู้กับสมาธิ์ไม่ การครั้งนี้เห็นที่สมาธิ์จะได้รับชัยชนะ เป็นโอกาสที่จะทำความชอบครั้งสำคัญ อินต่ายบกจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าจงรักภักดีต่อราชครู แม้มีราชการสิ่งใดก็จงวางใจข้าพเจ้าเถิด

สมาธิ์จึงว่า ตัวท่านเป็นที่ไว้วางใจเชื่อถือของโจชอง เหมาะที่จะรับธุระในครั้งนี้ ให้ท่านรีบไปหาโจชองแล้วแจ้งแก่โจชองว่า ซึ่งเราทำการครั้งนี้มิได้คิดร้ายต่อสองเดหรือโจชองแต่ประการใด แต่เพราะมีคำครหาว่าโจชองชองสมทหารพรรคพวกเป็นอันมาก คิดจะชิงเอาราชสมบัติ เราจึงจำต้องระงับดับต้นเหตุเพื่อรักษาเกียรติยศของโจชองไม่ให้เป็นที่ครหา ท่านจงว่ากล่าวอย่าให้โจชองแคลงใจและให้โจชองรีบกลับเข้ามารายงานตัวก็จะมีสุขสืบไป

กล่าวแล้วสมาธิ์จึงสั่งให้เจิวเจ้ทำหน้าที่ถือหนังสือถึงโจชองอีกฉบับหนึ่ง มีเนื้อความเหมือนกับที่กล่าวกับอินต่ายบก เสร็จแล้วจึงมอบหนังสือนั้นให้แก่อินต่ายบกแล้วกำชับว่าเมื่อท่านเอาหนังสือนี้มอบแก่โจชอง ให้แจ้งแก่โจชองด้วยว่าเห็นเราและเจิวเจ้กระทำสัตย์สาบานต่อกันว่า จะไม่คิดร้ายหรือทำอันตรายแก่โจชองและญาติพี่น้องเป็นอันขาด กำหนดทำการเพียงเพื่อลดบทบาทอำนาจทางการทหารของโจชอง และเชิดชูพระบรมเดชาภาพของสองเดเท่านั้น

อินต่ายบกรับหนังสือและคำนับลาสมาธิ์แล้วจึงออกเดินทางไปหาโจชองตั้งแต่นั้น

ฝ่ายโจชองตามขบวนการเสด็จของพระเจ้าโจสองซึ่งมาล่าสัตว์อยู่ในป่านอกเมือง มิได้เฉลียวใจหรือระวังระไวว่าจะเกิดเหตุการณ์ร้ายขึ้นในเมืองลกเอียง ครั้นถึงเวลาบ่ายทหารในเมืองลกเอียงซึ่งเป็นพรรคพวกของโจชองและลอบหนีออกจากเมืองตามไปพบโจชอง จึงรายงานโจชองว่าบัดนี้สมาธิ์และพรรคพวกได้ก่อการรัฐประหารยึดอำนาจในเมืองลกเอียงเอาไว้แล้ว

โจชองได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจนตัวสั่น เพราะเรื่องผิติดผิติดคาดได้บังเกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งเนื้อตั้งตัว โจชองคิดแต่ว่าสมาธิ์ป่วยหนักใกล้จะถึงแก่ความตายแล้วใจนุญ จึงลุกขึ้นมาก่อการรัฐประหารยึดอำนาจในเมืองลกเอียงไว้ได้โดยฉับพลันดังนี้

พระเจ้าโจสองเห็นโจชองมีอาการผิดปกติก็ประหลาดพระทัย ตรัสถามว่ามีเรื่องราวประการใดหรือ ยังไม่ทันที่โจชองจะตอบคำ ทหารองครักษ์ก็เข้ามากราบบังคมทูลว่าราชครูสมาธิ์ได้ใช้คนนำภูิกามาทูลเกล้าถวาย แต่ความประการใดนั้นไม่แจ้ง ขณะนั้นห้องหวนซึ่งถือภูิกามาแต่สมาธิ์ก็เข้ามาถึง ได้ถวายบังคมพระเจ้าโจสองตามประเพณี แล้วกราบทูลว่าท่านราชครูสมาธิ์มีบัญชาให้ข้าพระองค์นำภูิกาซึ่งท่านราชครูและบรรดาขุนนางทั้งปวงเข้าชื่อกันมาทูลเกล้าถวาย

กราบทูลแล้วก็ชูภูิกาชั้นเหนือศีรษะ โจชองเห็นดังนั้นจึงเข้ามามารับเอาภูิกาจากมือของห้องหวนส่งแก่ข้าหลวงซึ่งตามเสด็จในทั้นให้อ่านภูิกาถวาย

ข้าหลวงได้อ่านภูิกาที่สมาธิ์และเหล่าขุนนางเข้าชื่อกันมีใจความตามที่สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "ข้าพเจ้าสมาธิ์ได้ตามเสด็จพระองค์มาแต่เมืองเสียวตั้ง ทำราชการมาช้านานแล้ว เมื่อพระบิดาของพระองค์จะดับสูญให้หาพระองค์กับข้าพเจ้าแลโจชองเข้าไปเฝ้าในที่บรรทมซึ่งประชวรอยู่นั้น จึงยื่นพระหัตถ์มาลูบหลังข้าพเจ้า แล้วฝากพระองค์แลบ้านเมืองแก่ข้าพเจ้าแลโจชอง บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นโจ

ของหาราลึกถึงบิดาของพระองค์ซึ่งฝากฝังนั้นไม่ ทำการทั้งนี้เห็นจะคิดขบถต่อแผ่นดิน จึงตั้งให้เดิยวงศ์
คนสนิทเป็นที่เต้ากำเข้าเฝ้าข้างในได้ ให้คอยฟังความลับทั้งปวง แล้วให้รักษาพระแสงแลตราหยกสำหรับ
กษัตริย์

ครั้งก่อนโจของทูลยุยงให้ขี้มเหสีชายขวาพระบิดาของพระองค์ผิดแพกกันจนตายเสียองค์หนึ่งก็ได้
ความแค้นเคืองถึงพระญาติวงศ์ บัดนี้การแผ่นดินก็ได้พิทุทูลพระองค์เลย แม้จะให้ล้างคนโทษถึงตายก็
มิได้ทูล ก็สั่งให้ฆ่าเสียตามอำเภอใจ อนึ่งพี่น้องแลทหารพรรคพวกโจของคุมเหงขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย แล
ราษฎรทั้งปวงได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก โจของทำทั้งนี้หาคิดถึงคำพระบิดาของพระองค์ซึ่งฝากฝังไว้
ไม่เลย อันตัวข้าพเจ้าหาลืมน้ำคำสั่งพระบิดาของพระองค์ไม่ ข้าพเจ้ากับเจียวเจ้ สุมาหุ รำลึกถึงคุณพระบิดา
ของพระองค์ซึ่งชุบเลี้ยงมาแต่ก่อน จึงปรึกษาพร้อมกันจัดแจงให้ทหารไปรักษาจวนโจของแลจวนพี่น้อง
โจของ ข้าพเจ้าจึงเข้าไปทูลเนื้อความทั้งนี้แก่พระมารดาของพระองค์ พระมารดาของพระองค์ก็ทรง
เห็นชอบด้วย จึงให้ข้าพเจ้าทำเรื่องราวทั้งนี้มาทูลแก่พระองค์ ข้าพเจ้าจึงให้ห้องหวนเอาเรื่องราวมาถวาย
ขอให้พระองค์ถอดโจของ โจอี โจหุน ออกจากที่ แล้วให้ยกเอาทหารทั้งปวงไปเป็นของหลวง แต่ข้าพเจ้า
คอยหาช่องมาฟังได้ทีครั้งนี้ ข้าพเจ้าจึงคิดอ่านทำการทำนุบำรุงพระองค์ ข้าพเจ้าก็ยกกองทัพมารักษา
อยู่ ณ เชียงสะพานแพ ตำบลลกโห คอยดูผิดแลชอบ”

พระเจ้าโจสองฟังฎีกาของสุมาหุและขุนนางจบแล้วก็ทรงรู้ว่า สุมาหุยึดอำนาจเมืองลกเอียงเอาไว้ได้แล้ว
ซึ่งพระราชชนนีทรงเห็นชอบนั้นก็เพราะสุมาหุคุมอำนาจทหารไว้ในมือตนเอง แต่ก็ทรงคิดว่าการ
กระทำของโจของและสมัครพรรคพวกที่ผ่านมากำเริบหยาบเข้าเป็นอันมาก ตัดนเสมอพระมหากษัตริย์
มิได้ยาเกรงพระบารมีแม้แต่น้อย ทั้งเห็นว่าสุมาหุมีความใกล้ชิดเพราะเป็นราชครูผู้อบรมสั่งสอนพระองค์มา
แต่น้อยและมีอายุอาวุโส เห็นจะไม่เป็นอันตรายเหมือนโจของ น้ำพระทัยก็ล่าเอียงไปเข้าข้างสุมาหุ จึงหัน
มาตรัสกับโจของว่า ซึ่งราชครูและขุนนางมีฎีกามาทั้งนี้ ท่านจะคิดเห็นเป็นประการใด

ในขณะนั้นโจของกำลังตกใจจนตัวสั่น เพราะการกระทำที่คิดว่ามีได้มีผู้ใดรู้เห็นได้ถูกเปิดโปงเปิดเผยจน
ล่อนจ้อน ประกอบทั้งเป็นคนไร้สติปัญญาซี้ซลาดตาขาวตลอดมาจมปลักอยู่กับการเสพสุข ดังนั้นพอได้ยิน
เรื่องราวก็ตกใจเป็นอันมาก สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า “โจของแจ้งตั้งนั้นตกใจนัก หน้า
เผือดไม่มีเลือด อ่อนระทวยไปทั้งตัว”

เพราะความตกใจจนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว โจของจึงไม่รู้ที่จะกราบทูลประการใด จึงหันมาถามโจอีผู้น้อง
ว่า ทุกข์ร้อนมาถึงตัวแล้ว เจ้าจะคิดอ่านแก้ไขประการใด

โจอีก็เป็นคนจำพวกเดียวกับโจของ พอได้ยินคำผู้ที่ตั้งนั้นก็โยนความผิดกลับให้กับพี่ชายว่า ข้าพเจ้าได้
เตือนพี่ท่านมาก่อนหลายครั้งหลายหนแล้ว แต่พี่ท่านก็ไม่เชื่อฟัง ทำการทั้งปวงตามอำเภอใจ แม้การออก
นอกเมืองเที่ยวปล่าสัตว์ข้าพเจ้าก็เคย ท้วงติงว่าวันหนึ่งจะมีภัย แต่ท่านพี่ก็มิได้ฟังคำ กลับตวาดขับไล่
ข้าพเจ้าเสียอีก เมื่อมีเหตุดังนี้แล้วจะคิดอ่านแก้ไขประการใดได้อีกเล่า

โจอีไม่เพียงแต่ปิดความผิดให้กับโจของเท่านั้น ยังขมขวิญโจของต่อไปอีกว่าท่านพี่หาใช่คู่มือซี้ซเคียว
ต่อสู้กับสุมาหุไม่ สุมาหุนี้มีสติปัญญาเป็นอันมาก แม้ขงเบ้งผู้เรืองปัญญาวิหยาคุณก็ยังไม่อาจเอาชนะ
แก่สุมาหุได้ ดังนั้นจึงควรที่เราพี่น้องจะต้องมัดตัวเองเข้าไปปลุกแก้โทษกับสุมาหุจึงจะพ้นจากอันตราย

โจอีกล่าวขาดคาลง ขินแปและสุมาเล้าจึงได้ตามไปถึงขบวนเสด็จ โจของเห็นดังนั้นก็ค่อยคลายใจ ริมถาม
สองขุนนางว่าการณ์ข้างในเมืองลกเอียงเป็นประการใดบ้าง

خينแปและสุมาเล้าจึงเล่าสถานการณ์ที่สุมาหุควบคุมเมืองลกเอียงไว้อย่างแน่นหนา ให้ทหารรักษา
กำแพงเมืองและเชิงเทินมิได้ประมาท และยังยกกองทัพออกมาตั้งอยู่ด้านหน้าประตูเมืองอีก สองขุนนาง
ได้ออกความเห็นเสนอโจของว่าสถานการณ์คับขันดังนี้ท่านอย่าเพิ่งเข้าไปในเมืองลกเอียงเลย รอให้
เหตุการณ์คลี่คลายชัดเจนก่อนแล้วค่อยคิดทำการสืบไป

โจของได้ยินคำสองขุนนางก็คิดถึงบุตรภรรยาครอบครัวทรัพย์สมบัติและนางบำเรอเป็นอันมาก วิตกว่า
ครอบครัวบุตรภรรยาและทรัพย์สินทั้งปวงจะฉิบหายสิ้นในครั้งนี้จะหรือ

ยังไม่ทันที่โจของจะกล่าวถ้อยคำประการใดสวนห้อมก็ห้อมมาถึง โจของเห็นสวนห้อมก็อุณใจ จึงริมถาม
ว่าสถานการณ์ข้างในเมืองลกเอียงไปถึงไหนแล้ว

สวนห้อมจึงว่าบัดนี้สุมาหุก่อการรัฐประหาร ทำการกบฏต่อสองเต๋ ท่านจะเข้าไปในเมืองลกเอียงนั้นไม่ได้
ชอบที่จะกราบบังคมทูลอัญเชิญสองเต๋เสด็จไปประทับที่เมืองสุโตเป็นการชั่วคราวแล้วเกลี้ยกล่อมทหาร
และชาวเมืองทั้งปวงทำการด้านการรัฐประหาร อาศัยพระบรมราชโองการของสองเต๋เรียกกองทัพหัวเมือง

ทั้งปวงไปกำจัดสมาลี และให้ท่านบัญชากองทัพทหารมาซึ่งตั้งอยู่ใกล้ๆ กับด่านไหยกไปขัดดาทัพสมาลี เอาไว้ที่เมืองลกเอียงก่อนจึงจะไม่มีอันตราย

โจซ่งเป็นห่วงกังวลแต่เรื่องครอบครัว บุตรภรรยา นางบำเรอและทรัพย์สิ่งศฤงคารทั้งปวง หากบินได้ก็คิดจะใคร่บินเข้าไปเมืองลกเอียงเพื่อให้คลายความทุกข์ร้อน หาได้มีแก่ใจคิดอ่านจะต่อสู้กอบกู้เอาอำนาจกลับคืนไม่ พอได้ยินคำชวนห้อมดั่งนั้นก็สายศิระชะแล้วกล่าวว่า บรรดาขุนนางทั้งปวงล้วนมีบุตรภรรยาครอบครัวอยู่ในเมืองลกเอียงทั้งสิ้น หากทำการตามคำท่านยอมเกิดเป็นจลาจลขึ้นในเมือง สมาลีก็จะอ้างเอาเป็นเหตุจับกุมครอบครัวบุตรภรรยาทรัพย์สินด้วยข้อหาว่าเป็นกบฏ

ชวนห้อมไม่คอยให้โจซ่งกล่าวจนจบความก็กล่าวแทรกขึ้นว่า ท่านเอ๋ยความทั้งนี้เพราะกลัวบุตรภรรยาจะเป็นอันตราย จึงไม่คิดอ่านกอบกู้ช่วงชิงเอาอำนาจกลับคืน ดั่งนี้เหมือนหนึ่งไม่รักชีวิตตัว ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยเลย

แล้วชวนห้อมจึงกล่าวอีกว่าคำโบราณสั่งสอนมีมาว่า เพราะไร้ใจจึงทำการยิ่งใหญ่กว่าคนทั้งปวงได้สำเร็จ บรรลุสู่ความเป็นยอดคน มีน้ำใจยอมทำการใหญ่ได้บรรลุสู่ความเป็นนายคน แต่ถ้าใจติดยึดห่วงใยทำการใหญ่ไม่ได้ ทำได้ก็เพียงการเล็กน้อยตัวท่านครองอำนาจเป็นใหญ่ มัวแต่คิดห่วงใยเรื่องครอบครัวบุตรภรรยาราวกับเป็นชวานาชาวไร่ ไหนเลยจะกอบกู้อำนาจกลับคืนได้ แม้ชีวิตก็จะไม่อาจรักษาเอาไว้ได้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

วิสัยเพื่อนกิน (ตอนที่593)

ชวนห้อมขุนนางพรรคพวกของโจซ่ง พอตามไปพบโจซ่งก็เสนอให้โจซ่งต่อต้านการรัฐประหารของสมาลี ให้อัญเชิญเสด็จพระเจ้าโจสองไปประทับที่เมืองสุโตเพื่อระดมทหารและชาวเมืองกำจัดสมาลี แต่โจซ่งห่วงใยในครอบครัวบุตรภรรยาและทรัพย์สิ่งศฤงคาร สั่งเล็รืออไม่กล้าตัดสินใจ

ชวนห้อมเห็นโจซ่งลังเลจึงส้าทับต่อไปว่า ระยะทางจากที่นี่ไปเมืองสุโตใช้เวลาเพียงครึ่งคืนก็ถึง ในเมืองสุโตมีทหารเป็นจำนวนมาก ทั้งชาวปลาทหารก็บริบูรณ์ กำแพงเมืองก็สูงใหญ่ สามารถอาศัยสู้รบกับสมาลีได้ไม่ขัดสน ขณะนี้สองได้ทรงอยู่ในความอารักขาของท่าน เมื่อมีพระบรมราชโองการใดๆ ใครไหนจะกล้าบังอาจขัดขึ้น ขอให้เร่งทำหมายรับสั่งไปให้กองทัพทหารมาใกล้ด่านรีบยกไปประชิดเมืองลกเอียงไว้ก่อน เมื่อเดินทางไปถึงเมืองสุโตแล้วให้รีบทำหมายรับสั่งระดมกำลังทหารจากหัวเมืองยกไปกำจัดสมาลี และให้ทำพระบรมราชโองการปลดสมาลีออกจากตำแหน่งทุกตำแหน่ง ให้ทหารและพลเรือนในเมืองลกเอียงช่วยกันจับกุมผู้กบฏ ดั่งนี้แล้วสมาลีไหนจะรอดพ้นจากเงื้อมมือท่าน แลท่านก็สามารถกอบกู้ยศศักดิ์ทั้งปวงได้ดั่งเดิม แต่การทั้งนี้จะต้องรีบทำการโดยฉับพลัน ทอดทิ้งนานวันเวลาไปจักเป็นอันตราย

ข้อเสนอของชวนห้อมดั่งนี้แหละที่เป็นข้อเสนอซึ่งสมาลีก็เกรงนักหนา หากโจซ่งทำตามความคิดของชวนห้อมสมาลีก็จะตกอยู่ในที่นั่งลำบาก แต่ก็เป็นไปดั่งคำโบราณว่า เมื่อโจซ่งติดยึดอยู่ในความห่วงใยอันเป็นความคิดปุถุชนสามัญ ไหนเลยจะทำการใหญ่สู่ความเป็นยอดคนได้

โจซ่งได้ยินแผนการของชวนห้อมก็ยังคงสายศิระชะแล้วร้องไห้จนน้ำมูกน้ำตาไหล กล่าวด้วยปากคอสั่นเครือว่า หากทำตามความคิดท่านเราเกรงว่าสมาลีจะจับกุมบุตรภรรยาครอบครัวเป็นตัวประกันและบ้านเมืองจะเป็นจลาจล ท่านอย่าเพิ่งเร่งรัดเอาคำตอบเลย ขอเวลาให้เราไตร่ตรองดูอีกสักหน่อยหนึ่ง

ชวนห้อมได้ฟังคำเจ้านายที่บงบอกอาการโลเลเหลวไหลเลอะเทอะดั่งนั้นก็น้อยใจ และเป็นฝ่ายร้องไห้บ้างรำพึงในใจว่าเรามีนายผิดเหมือนลงเรือผิดลำ มีแต่จะล่มจมฉิบหายเป็นแน่แท้ รำพึงดั่งนั้นแล้วชวนห้อมก็ยิ่งร้องไห้จนน้ำตาไหลอาบแก้ม

ต่างคนต่างร้องไห้แต่ไม่มีการตัดสินใจใด ๆ อีกครู่หนึ่งเค้าอินและด่านท้ายซึ่งสมาลีใช้ให้มาหาโจซ่งก็เดินทางมาถึง โจซ่งเห็นสองขุนนางที่เคยเป็นเพื่อนกินมาแต่ก่อนก็สำคัญว่าเพื่อนกินเป็นห่วงใยติดตามมาสมทบ จึงถามว่าการข้างในเมืองลกเอียงเป็นประการใด

เค้าอินและด่านท้ายคำนับโจซ่งตามธรรมเนียมแล้ว จึงกล่าวว่าข้าพเจ้าทั้งสองเห็นสมาลีสังหารให้ปิดประตูเมือง จึงได้ไปไต่ถามก็ได้ความว่าซึ่งราชครูทำการทั้งนี้หาได้คิดร้ายต่อสองได้หรือต่อตัวท่านประการใดไม่ หากมุ่งหมายจะลบล้างคำครหาที่ท่านตีตนเสมอสองได้ คิดอ่านแย่งชิงเอาราชสมบัติ จึงทำการแต่เพียงที่จะปรับปรุงอำนาจทางการทหารให้ขึ้นอยู่ในพระราชอำนาจของสองได้เท่านั้น นับเป็นเจตนาดีที่มุ่งปกป้องเกียรติยศของท่าน อย่าได้แคลงใจเลย

โจชองได้ยื่นคำสองขุนนาง แม้ระรื่นหูกว่าถ้อยคำของสวนห้อมแต่ก็สัมผัสได้ถึงความแปลกประหลาดที่ซ่อนอยู่ข้างใต้ความหวานระรื่นนั้นจึงยังกลางแคลงใจ และไม่ยอมตัดสินใจประการใด

เค้าอินและด่านท้ายเห็นโจชองนั่งตั้งนั้นก็มิกล้าคะยั้นคะยอสืบไป เพราะเคยอยู่ในอำนาจและเคยกินเคยอยู่เสพสุขกันมาก่อนจึงได้แต่นิ่งตาม ครู่หนึ่งอินด้ายบกนายทหารคนสนิทของโจชองซึ่งแปรพักตร์ไปเข้ากับสุมาอี้ได้เดินทางมาถึงอีกคนหนึ่ง

โจชองเห็นอินด้ายบกนายทหารคนสนิทที่สำคัญว่าอินด้ายบกยังคงเป็นพรรคพวกที่ไว้วางใจเชื่อถือได้ตั้งแต่ก่อน จึงถามว่าสถานการณ์ล่าสุดในเมืองลกเอียงเป็นอย่างไร

อินด้ายบกค่านับโจชองตามธรรมเนียมแล้ว จึงกล่าวความเหมือนกับเค้าอินและด่านท้ายว่า สุมาอี้ทำการครั้งนี้มิได้มุ่งร้ายต่อโจชอง แต่เป็นการกระทำเพื่อพิทักษ์พระบรมเดชานุภาพของสองเต๋และโจชองให้พ้นคำคนครหาเท่านั้น

โจชองได้ยื่นคำอินด้ายบกสอดคล้องกับคำของเค้าอินและด่านท้าย น้ำใจที่สั่งเลอยู่ก็โน้มมาในทางเชื่อถือยอคำ เพราะเป็นวิสัยคนเมื่อคนที่รู้จักมักคุ้นกล่าวความตรงกันหลายคนแล้ว มักจะเชื่อถือว่าเป็นความจริง ทั้งๆ ที่เนื้อความอันนั้นอาจเป็นเรื่องเสกสรรปั้นแต่งออกมาจากแหล่งเดียวกันก็ได้

อินด้ายบกเห็นท่าทีของโจชองว่าคลายความระแวงลงแล้ว จึงกล่าวสืบไปว่าข้าพเจ้ายังมีความนัยสำคัญมาแจ้งแก่ท่านว่า ราชครูสุมาอี้ได้กระทำสัตย์สาบานกับเจิวเจ้วซึ่งทำการทั้งนี้จะไม่ทำอันตรายต่อท่านและครอบครัวบุตรภรรยาเป็นอันขาด เจิวเจ้วคิดถึงคุณท่านจึงเขียนหนังสือให้ข้าพเจ้านำมามอบแก่ท่านและกำชับว่าขอให้ท่านรีบกลับเข้าไปในเมืองลกเอียงโดยเร็วที่สุด หากเนินเข้าไปก็จะถูกระแวงสงสัยว่าท่านคิดต่อต้าน ราชครูก็อาจใช้กฎอัยการศึกยกทหารมาทำอันตรายและจับกุมครอบครัว ยึดทรัพย์สินของท่าน กล่าวแล้วอินด้ายบกก็เอาหนังสือของเจิวเจ้วมอบให้แก่โจชอง

โจชองได้ยื่นคำอินด้ายบกที่เป็นทั้งคำปลอบและคำขู่ก็กระทบน้ำใจห้วงใยในบุตรภรรยาและครอบครัว ทั้งสำคัญว่าความซึ่งอินด้ายบกล่าวนั้นเป็นความจริงจึงค่อยๆ คลายใจ แล้วรับเอาหนังสือของเจิวเจ้วจากมือของอินด้ายบกมาอ่านดู

ในหนังสือของเจิวเจ้วนั้นมีใจความว่า ข้าพเจ้าเจิวเจ้วคิดถึงคุณของมหาอุปราช จึงมีหนังสือรายงานมาให้แจ้งว่า ซึ่งสุมาอี้ทำการทั้งนี้มิได้คิดร้ายหมิ่นทำอันตรายแก่ท่านและครอบครัวแต่ประการใด เพราะมุ่งแต่ปรับปรุงอำนาจทางการทหารให้อยู่ในพระราชอำนาจของสองเต๋ตามที่ควรจะเป็นเท่านั้น จึงขอที่ท่านจะรีบกลับเข้าไปหาบุตรภรรยาในเมืองลกเอียงโดยเร็ว หากเนินเข้าก็อาจมีผู้ยุยงว่าท่านคิดอ่านเป็นกบฏ บุตรภรรยาและครอบครัวก็จะเป็นอันตราย

โจชองเห็นถ้อยคำตามหนังสือสอดคล้องกับถ้อยคำของเค้าอิน ด่านท้ายและอินด้ายบกทุกประการก็เชื่อใจ มิไต่หน้าผองใสซึ้นโดยลำดับ

สวนห้อมเห็นดังนั้นก็รู้ว่าโจชองจะคิดอ่านประการใด จึงรีบหักท้วงว่า "การรอนถึงเพียงนี้แล้ว ยังจะฟังคำคนอื่นอีกเล่า ไม่คิดอ่านแก้ตัวจะบายหน้าเข้าไปหาความตายอีกเล่า"

น้ำใจโจชองแม้โน้มไปในทางเชื่อถือยอคำของอินด้ายบกและหนังสือของเจิวเจ้ว แต่ครั้นได้ฟังคำท้วงของสวนห้อมหนักหน่วงรุนแรงก็ได้สติยังคิด ระลึกว่าสวนห้อมนี้แม้คำพูดจาไม่หวานระรื่นหูให้สบายใจ แต่ความคิดเห็นใดๆ ก็ไม่เคยผิดพลาด รู้สึกดังนั้นแล้วโจชองก็ร้องให้สายศิระชะ แล้วกล่าวว่าพวกท่านอย่าเพิ่งเร่งรัดเอากับข้าพเจ้าเลย ขอเวลาให้ข้าพเจ้าไตร่ตรองสักชั่วคืนหนึ่ง

ตลอดคืนวันนั้นโจชองได้แต่ร้องไห้ ใจหนึ่งก็คิดจะทำตามข้อเสนอของสวนห้อม เพราะระแวงว่าซึ่งสุมาอี้ทำการทั้งนี้ก็คือการยึดอำนาจรัฐ ประเพณีการยึดอำนาจรัฐแต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยมีปรากฏว่าจะให้ความเมตตาปรานีกันและกัน มีแต่จะสังหารผลาญชีวิตจนดับดินทั้งสิ้น แต่ใจหนึ่งก็ห้วงใยครอบครัวบุตรภรรยา นางบำเรอและทรัพย์สินทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลกเอียง หวนคิดรำลึกถึงความสุข ความรื่นรมย์เบิกบานในอำนาจวาสนาทั้งปวงแต่ก่อน ก็อยากกลับไปสัมผัสกับความสุขเหมือนดังเคยตามความเห็นของอินด้ายบกและพวก ซึ่งล้วนเป็นคนสนิทและเชื่อถือมาแต่ก่อน โจชองตรึกตรองไปมาหลายตลบก็ไม่อาจตัดสินใจได้ ตลอดทั้งคืนนั้นโจชองจึงได้แต่เดินวนไปเวียนมา ในขณะที่น้ำใจก็อาลัยถึงความสุขแต่หนหลังแล้วร้องไห้จนถึงเวลาใกล้รุ่ง พลันน้ำใจก็คิดสู้ หยิบเอากระบี่มาถือไว้ในมือ แต่ยังคงเดินวนไปมาทบทวนความคิดเก่าอีก

ห้องฟ้ายังไม่ทันสว่างสวนห้อมก็เข้ามาหาโจของ เห็นโจของเดินออกไปเวียนมา ในหน้าซุ้มซิดอิดโรยก็รู้ว่าโจของนอนไม่หลับทั้งคืน จึงถามว่าท่านใครตรงใครครวญชั่วคำยั้งแล้วได้คิดอ่านแผนการประการใดที่จะกอบกู้เอาอำนาจกลับคืนบ้างแล้วหรือไม่

โจของพอได้ยินคำสวนห้อมก็ถึงกระเบื้องกับพื้น แล้วกล่าวว่า "เราไม่ยกทัพไปให้ลำบากทหารแล้ว จะถอดเราเสียจากที่ก็ตามเถิด เราจะได้นั่งนอนกินให้สบาย"

สามก๊กฉบับสมบูรณระบุนความตอนนี้ว่า "โจของถึงกับโยนกระบี่ทิ้ง พลังถอนใจว่าขามิขอยกทัพสู้ศึก ยินดีที่จะละทิ้งยศตำแหน่งขุนนาง ขอเป็นครอบครัวเศรษฐีที่ร่ำรวยก็พอแล้ว"

นับเป็นการตัดสินใจที่บัดซบที่สุดในประวัติศาสตร์ เพราะหาได้คาดคิดไม่ว่าอำนาจรัฐนั้นย่อมเป็นสิ่งที่จะต้องช่วงชิง ต้องรักษาและต้องใช้ จึงจะประกอบเข้าเป็นองค์แห่งอำนาจได้ อำนาจนี้เป็นอำนาจทางการเมืองและทางการเมือง การแย่งชิงอำนาจจึงเป็นสงครามและเป็นสงครามทั้งที่หลังเลือดและไม่หลังเลือดผสมกันอยู่ เป็นเรื่องความเป็นความตายและมีความอำมหิตเหี้ยมโหดอันไม่อาจหยั่งคาดได้ ไหนเลยจะหวังเอาความปราณีจากฝ่ายปรปักษ์ ไหนเลยจะหวังการเสพสุขในฐานะเศรษฐีที่เสวยสุขจากเงินซึ่งจ้อราษฎ์บังหลวงและจากการใช้อำนาจหน้าที่ข่มเหงรังแกราษฎรต่อไปได้ การตัดสินใจของโจของครั้งนี้จึงเป็นแบบอย่างของการตัดสินใจที่ใช้ไม่ได้ที่สุดอันควรแก่การเป็นอุทาหรณ์ของคนทั้งปวงสืบไป

สวนห้อมเห็นโจของตัดสินใจดังนั้นก็ร้องไห้ด้วยเสียงอันดัง ผลุนผลันเดินกลับออกจากที่พักของโจของ ปากก็กล่าวว่า "โจจิ้นพอโจของอวดตัวว่าเป็นคนมีสติปัญญา มีบุตรสามคนก็ไม่สั่งสอนให้มีความรู้วิชาการเลย เหมือนหมูแกลกระบือ"

ในขณะนั้นเค้าอิน ด้านท้าย ก็ได้เดินเข้ามาหาโจของสวนกับสวนห้อม ได้ยินความซึ่งสวนห้อมกล่าวก็รู้ว่าโจของตัดสินใจที่จะยอมจำนนแก่สุมาอี้แล้ว จึงเข้าไปค้ำโจของแล้วกล่าวว่า ได้ยินว่าท่านตกลงใจที่จะเข้าไปในเมืองลกเอียงแล้ว ดังนั้นอย่าชักช้าเสียเวลาต่อไปเลย ขอบที่จะใช้ให้คนซึ่งวางใจสงตราสำคัญประจำตำแหน่งเอาไปมอบให้แก่ราชครูเสียก่อน จะได้ไม่เป็นที่แคลงใจ

โจของได้ยินดังนั้นก็เห็นด้วย จึงเอาตราหยกประจำตำแหน่งมหาอุปราชผู้สำเร็จราชการแผ่นดินมอบให้แก่เค้าอินและด้านท้าย แล้วกล่าวว่าขอให้อาวุธท่านทั้งสองช่วยนำตราประจำตำแหน่งนี้ไปมอบแก่ท่านราชครูก่อน ข้าพเจ้าจะตามไปรายงานตัวโดยเร็วที่สุด

ในขณะนั้นเอียวจ้งปลัดบัญชาประจำกรมของโจของเห็นเหตุการณ์ จึงวิ่งเข้ายึดมือของโจของที่กำลังจะยื่นตราประจำตำแหน่งไว้ แล้วกล่าวว่า "ท่านทิ้งทหารทั้งปวงเสีย จะมัดตัวเข้าไปรับอาญาเขา ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่พันท้ายกลางตลาดเลย"

โจของเห็นดังนั้นก็สะบัดมือหลุดจากการยึดกุมของเอียวจ้ง แล้วกล่าวว่าสุมาอี้เป็นถึงราชครู เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ย่อมมีวาจาสัตย์ เห็นจะไม่บิดพลิ้ว เจ้าอย่าว่าวายสืบไปเลย กล่าวแล้วก็มอบตราประจำตำแหน่งให้แก่เค้าอินและด้านท้าย และกล่าวว่าท่านทั้งสองจงรีบล่วงหน้าไปก่อนเถิด

เค้าอินและด้านท้ายเห็นการสำเร็จเห็นความคาดคิดจากที่ได้รับคำสั่งมาจากสุมาอี้ ก็มีความยินดีเป็นอันมาก คำนับโจของ รับเอาตราประจำตำแหน่งแล้วรีบเดินทางกลับไปหาสุมาอี้ ในขณะที่โจของก็เตรียมการที่จะกลับเข้าไปในเมืองลกเอียง

พอชาวคราวที่โจของเวนคืนตราประจำตำแหน่งแพร่งพรายออกไป บรรดาทหารและไพร่พลทั้งปวงที่ตามโจของมาในขบวนประพาสป่าล่าสัตว์ของพระเจ้าโจของซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นพวกเพื่อนกินโดยแท้ก็พากันหนีกลับเข้าไปในเมืองลกเอียง เพราะต่างคนต่างคิดว่าโจของบัดนี้เหมือนเจ้าไม่มีศาล ฝีมือนิยามิต อยู่ไปก็ไร้อนาคต ตีร้ายก็จะกลายเป็นโทษให้ครอบครัวบุตรภรรยาเดือดร้อน ขบวนของโจของจึงเหลือแต่พี่น้องสามคนกับขุนนางที่ภักดีไม่กี่คนที่เดินทางกลับเข้าไปเมืองลกเอียงอย่างว่าเหววังเวง

ฝ่ายเค้าอินและด้านท้าย เมื่อเดินทางกลับไปถึงกองทหารหน้าเมืองลกเอียงจึงนำตราประจำตำแหน่งของโจของเข้าไปมอบแก่สุมาอี้และรายงานความให้ทราบทุกประการ

สุมาอี้ได้ทราบความก็มีความยินดีที่แผนการแยกโค่นออกจากขุนประสพความสำเร็จอย่างงดงาม จึงสั่งทหารทั้งปวงให้เตรียมการให้พร้อม คอยที่โจของและญาติพี่น้องจะกลับเข้ามาเมืองลกเอียง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ:เรื่องวิทยาคม**การเมืองที่หลังเลือด (ตอนที่594)**

โจซ่งไม่ฟังคำแนะนำของสวนห้อมขุนนางผู้มีสติปัญญาและเป็นเพื่อนตาย กลับหลงเชื่อคำแนะนำของ
เค้าอิน ด่านท้าย และอินต้ายบก ซึ่งเป็นเพื่อนกินและแปรพักตร์ไปเข้ากับสุมาอี้แล้ว จึงยอมจำนนและส่ง
มอบตราประจำตำแหน่งให้แก่สุมาอี้ แล้วเดินทางกลับเมืองลกเอี๋ยงเพื่อรายงานตัวต่อสุมาอี้

ครั้นขบวนของโจซ่งซึ่งมีเพียงพี่น้องสามคนและทหารคนสนิทไม่กี่คนไปถึงกองทัพของสุมาอี้ที่หน้า
เมืองลกเอี๋ยง ก็พากันเข้าไปคำนับสุมาอี้ประหนึ่งว่าเป็นคนต้องโทษสุมาอี้รับคำนับตามธรรมเนียมแล้วจึง
กล่าวกับโจซ่งว่า พวกท่านพี่น้องสามคนจงกลับไปจวนเถิด แต่ขุนนางพรรคพวกทั้งปวงนั้นให้ไปรายงาน
ตัวที่กองกำลังรักษาพระนคร

โจซ่งและพี่น้องทั้งสามคนได้ยืนดั่งนั้นก็คำนับลาสุมาอี้กลับไปจวน บรรดาทหารและขุนนางที่ตาม
ขบวนโจซ่งต้องแยกทางไปที่กองกำลังรักษาพระนครตามคำสั่งของสุมาอี้

ในขณะนั้นสุมาอี้เห็นสวนห้อมขี่ม้าตามโจซ่งและพี่น้องกำลังจะผ่านหน้าไป จึงเอาแส้มาชี้หน้าแล้วกล่าว
ว่า เราทำการเพื่อท่านบำรุงสองเต๋แต่ใจท่านจึงคิดอ่านยุยงให้โจซ่งรบพุ่งกับเราแล้ว

สวนห้อมได้ยืนดั่งนั้นก็ก้มหน้ายุบหลังมา สุมาอี้ก็ปล่อยให้สวนห้อมขี่ม้าตามขบวนไป

พอขบวนของโจซ่งเข้าไปในเมืองแล้ว สุมาอี้จึงยกกองทัพกลับเข้าเมืองลกเอี๋ยงแล้วตรงไปที่กองกำลัง
รักษาพระนคร

สุมาอี้ไปถึงกองกำลังรักษาพระนครแล้วออกคำสั่งให้ทหารจับกุมตัวขุนนางและพรรคพวกของโจซ่งไป
จำขังไว้ในคุกทั้งสิ้น และสั่งทหารให้เพิ่มความกดดันในการล้อมจวนของโจซ่งและพี่น้องไว้อย่างแน่นอน
ที่ประตูจวนให้ใส่กุญแจลั่นदानไว้ไม่ให้คนข้างในออกมาข้างนอกได้ แล้วออกคำสั่งให้รองราช
เลขาธิการนำความไปกราบบังคมทูลพระเจ้าโจซ่งซึ่งยังคงประทับอยู่ข้างนอกเมืองให้ทรงทราบ และ
กราบบังคมทูลอัญเชิญเสด็จกลับเมืองลกเอี๋ยง

พระเจ้าโจซ่งทรงทราบความจึงตรัสสั่งให้จัดขบวนเสด็จกลับพระนคร สุมาอี้ทราบข่าวพระเจ้าโจซ่งเสด็จ
มาใกล้ประตูเมือง จึงพาทหารออกไปถวายการต้อนรับ เมื่อได้ถวายบังคมตามประเพณีแล้วจึงกราบทูล
ถวายรายงานให้ทรงทราบแล้วเชิญเสด็จกลับเข้าวัง

สุมาอี้ส่งเสด็จเสร็จแล้วจึงกลับไปที่ยกกองกำลังรักษาพระนคร ฝ่ายเจียวเจ้ได้ทราบข่าวว่าสุมาอี้ปล่อยโจ
ซ่งสามพี่น้องกลับไปจวน จึงถามสุมาอี้ว่าการใหญ่ถึงเพียงนี้ ใจท่านราชครูจึงประมาทปล่อยให้โจ
ซ่งและพี่น้องกลับไปจวนได้ หากโจซ่งคบคิดกับพรรคพวกทำการต่อสู้แล้วก็จะยุ่งยากสืบไป

สุมาอี้จึงว่าจะวิตกอันใดกับโจซ่งและพี่น้อง เราเกรงอยู่ก็แต่ห้วงเวลาที่โจซ่งยังคงถวายอารักขาสองเต๋
อยู่ที่นอกเมืองแล้วเชิญเสด็จสองเต๋ไปเมืองสุโต อาศัยพระบรมราชโองการของสองเต๋ระดมไพร่พลมา
ต่อต้านเราต่างหาก แต่โจซ่งบัดนี้เหมือนเสืออยู่ในน้ำ ปลาจลลามอยู่บนบก จะเกรงกลัวอันใดอีก การทำ
อันตรายโจซ่งในขณะนี้ไม่ชอบเพราะจะเป็นที่ครหาแก่คนทั้งปวงเนื่องจากความผิวยังไม่ประจักษ์

สุมาอี้กล่าวสืบไปว่า เราได้สั่งให้ทำการไต่สวนความผิดของโจซ่งและพี่น้องพรรคพวกทั้งปวง ขณะนี้ได้
จับกุมเดี่ยวต้องเจ้ากรรมชัณห์และพรรคพวกมาไต่สวนแล้ว อีกไม่นานเมื่อหลักฐานพร้อมมูลจึงค่อยทำการ
สืบไป

ฝ่ายโจซ่งเมื่อกลับเข้าไปในจวนพบลูกเมียครอบครัวก็ค่อยอุ่นใจ แต่พอทราบว่าถูกทหารปิดประตูจวน
และล้อมไว้อย่างแน่นอนหนักก็กลับตกใจ สามพี่น้องมีจวนอยู่ในบริเวณเดียวกันจึงหันหน้าเข้าปรึกษาหารือกัน
ว่าจะคิดอ่านประการใด

โจอี้ผู้น้องเห็นโจซ่งผู้พี่เป็นทุกข์ใจเพราะเสียบียงอาหารในจวนร่อยหรอใกล้หมดสิ้น จึงเสนอโจซ่งว่าควร
ที่ท่านพี่จะลองนำใจสุมาอี้ว่ามีความสุจริตจริงหรือไม่ ขอให้แต่งหนังสือไปขอเสียบียงอาหารจากสุมาอี้ ถ้า
หากสุมาอี้ให้เสียบียงอาหารก็พอจะเชื่อได้ว่าสุมาอี้มีน้ำใจสุจริต ไม่คิดทำอันตรายพวกเรา

โจซ่งได้ฟังคำผู้น้องก็เห็นชอบ จึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งให้ทหารรับใช้ภายในจวนถือไปให้แก่สุมาอี้ ขอ
ยืมเสียบียงอาหารตามจำนวนที่เห็นว่าสมควร

สมาธิได้รับหนังสือของโจซองแล้วก็รู้ทันความคิด จึงหัวเราะร่วนแล้วส่งทหารให้จัดข้าวสารร้อยถังเอาไปส่งให้ที่จวนของโจซอง

โจซองได้รับข้าวสารจากสมาธิก็ดีใจว่าครั้งนี้เห็นที่จะไม่เป็นอันตราย ด้วยสำคัญว่า สมาธิมีความสุจริตไปตามคำของอินต้ายบก

ฝ่ายสมาธิหลังจากควบคุมสถานการณ์ในเมืองลกเอียงเป็นปกติแล้ว จึงเร่งรัดการไต่สวนความผิดของโจซองกับพวก ได้ให้ทหารเขียนเตี่ยวตอง บังคับให้รับสารภาพว่าได้คบคิดกับโจซองจะแย่งชิงเอาราชสมบัติเตี่ยวตองทอนอาญาไม่ได้ก็จำต้องรับสารภาพว่าได้คบคิดกับโจซองจะก่อการกบฏในอีกสามเดือนข้างหน้า

สมาธิให้ทหารไต่สวนต่อไปว่าการกบฏจะทำการกันแต่เพียงสองคนเท่านั้นหรือเตี่ยวตองก็ไม่ว่าจะกล่าวประการใด สมาธิจึงให้ทหารถามนำว่าผู้ร่วมคิดการกบฏในครั้งนี้มิได้มีแต่เพียงสองคนเท่านั้น หากยังมีโฮอัน เองเหยียง หลีซัน เองปัด ปิดห้วน ร่วมคิดการด้วยใช่หรือไม่

เตี่ยวตองได้ยินคำถามนำดังนั้นก็ปฏิเสธว่า ข้าพเจ้าไม่เคยปรึกษาหารือใดๆ กับ ขุนนางทั้งห้าคนนี้ คณะผู้ไต่สวนไม่ยอมเชื่อ สั่งให้โบายเตี่ยวตองเป็นสาหัส เตี่ยวตองทอนอาญาไม่ได้ก็จำรับสารภาพแล้วยอมชดทอนปายผิดว่าได้คบคิดกับขุนนางคนสนิททั้งห้าคนด้วย สมาธิจึงให้เตี่ยวตองลงชื่อในคำรับสารภาพไว้เป็นหลักฐาน แล้วส่งทหารให้ไปคุมตัวห้องครุฑของโจซองมาทำการไต่สวนต่อไป

ห้องครุฑแม้จะร่วมคิดสนิทสนมกับโจซองก็เป็นเรื่องของทะเลพสุชและแสงหาลากยศ พอได้ยินคำถามจึงพากันปฏิเสธ แต่ผู้ไต่สวนไม่เชื่อฟัง สั่งให้โบายห้าขุนนางเป็นสาหัส ทั้งห้าห้องครุฑพิทักษ์นายทอนอาญาไม่ได้ก็จำรับสารภาพสิ้น สมาธิจึงให้ขุนนางทั้งห้าคนลงชื่อไว้ในคำรับสารภาพเป็นสำคัญ

พอขุนนางทั้งห้าคนลงนามรับสารภาพ สมาธิจึงออกคำสั่งให้เอาขุนนางทั้งห้าคนไปจำขังในคุกหลวง ตรงชื่อคาในในฐานะเป็นนักโทษจกรรจ์ของบ้านเมือง

ฝ่ายสุหวนซึ่งเป็นนายประตูและปล่อยให้สวนหอมหนีออกไปนอกเมือง เกรงว่าความผิดจะตกแก่ตัวจึงเข้าไปแจ้งความแก่สมาธิว่า สวนหอมได้อ้างปายอาญาสิทธิ์ปลอมลงให้ข้าพเจ้าหลงปล่อยออกไปนอกเมืองเข้าลักษณะคบคิดกับโจซองก่อการกบฏด้วย มีหน้าข้ายังชักชวนข้าพเจ้าว่าท่านราชครูก่อการกบฏ ให้ข้าพเจ้าเข้าเป็นพวกกำจัดท่านราชครูเสีย

สมาธิพยายามสวนหอมอยู่แล้ว พอได้ยินสุหวนโจทก์เป็นหลักฐานดังนั้นก็ยิงโกรธ แล้วกล่าวว่า อ้ายสวนหอมมันเป็นพวกกบฏ แล้วยังมาปายสิเราว่าเป็นขบถอีกเล่า

กล่าวแล้วสมาธิจึงสั่งให้ทหารไปจับสวนหอมกับโจซองและพี่น้องไปขังไว้ในคุก

วันรุ่งขึ้นสมาธิเรียกประชุมขุนนางทั้งปวงแล้วปรารภความว่า โจซองและพี่น้องพรรคพวกได้คบคิดกันเป็นกบฏจะล้มล้างราชบัลลังก์แล้วชิงเอาราชสมบัติ เดชะบุญที่ข้าพเจ้ารู้แผนการก่อนจึงแก้ไขได้ทันที่บัดนี้ได้จับกุมคนผิดมาทำการไต่สวนทวนพยานพร้อมมูลแล้ว มีหลักฐานมั่นคงฟังได้ชัดว่าโจซองและพี่น้องพรรคพวกประมาณพันคนได้คบคิดกันเป็นกบฏจริง จะชิงเอาราชบัลลังก์ในอีกสามเดือนข้างหน้า ท่านทั้งปวงจะเห็นเป็นประการใด

บรรดาพรรคพวกสมาธิได้ฟังปรารภดังนั้นก็พากันออกความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่าผู้คบคิดแย่งชิงเอาราชสมบัติเป็นกบฏ จำต้องประหารชีวิตเสียทั้งสิ้น ไม่อาจลดหย่อนผ่อนโทษได้แม้แต่น้อย

ขุนนางทั้งปวงได้ยินดังนั้นก็พากันออกความเห็นคล้ายตาม เพราะต่างคนต่างรู้ว่าลมการเมืองบัดนี้ผันแปรเปลี่ยนแปลงไปเป็นประการใด สมาธิเห็นดังนั้นจึงสรุปว่าเมื่อท่านทั้งปวงมีความเห็นพร้อมกันดังนี้แล้วก็จำต้องลงโทษประหารชีวิตผู้ก่อการกบฏเสียทั้งสิ้น

กล่าวแล้วสมาธิจึงออกคำสั่งให้คุมตัวโจซองกับพี่น้องและสวนหอมพร้อมกับพรรคพวกญาติพี่น้องสามชั่วโคตรจำนวนพันกว่าคนเอาไปประหารชีวิตที่กลางตลาดเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่คนทั้งปวงสืบไป และให้บริวารพิทักษ์สมบัติของคนทั้งนั้นเข้าพระคลังหลวงทั้งสิ้น

ฝ่ายญาติของโจซองอีกคนหนึ่งเป็นบุตรของแสบหัวเพลงและเป็นภรรยาของโจจวนชกน้องชายของโจซอง มีบุตรด้วยกันคนหนึ่ง โจจวนชกถึงแก่ความตายมานานแล้วนางจึงตกเป็นหม้าย แสบหัวเพลงผู้บิดาจะให้มีสามี

ใหม่แต่นางไม่ยอม เพราะได้สาบานไว้ว่าจะรักติดต่อดูสามีผู้ตาย ไม่ยอมมีสามีใหม่เป็นอันขาด ครั้นถูกผู้
พ่อบังคับนางจึงตัดหูตนเองออกข้างหนึ่ง หลังจากนั้นแล้วบิดาก็ไม่กล้าบังคับขึ้นใจนางอีกเลย

ครั้นโจชองต้องโทษฐานกบฏ แสหัวหลงผู้บิดาเกรงว่านางจะตกเป็นโทษฐานดองญาติกับโจชอง จึง
บังคับนางอีกครั้งหนึ่งให้ออกจากตระกูลโจแต่งงานมีสามีใหม่ แต่นางกลับไม่ยินยอมแล้วตัดปลายจมูก
ของตนเองทิ้งเสียหวังให้กลายเป็นหญิงเสียโฉม

ผู้คนในเรือนเห็นดังนั้นก็ตกใจ ช่วยกันอธิบายว่าซึ่งบิดานางบังคับดังนี้ก็เพราะไม่ปรารถนาให้นางต้องโทษ
ตาย จึงต้องให้แต่งงานมีสามีใหม่ออกไปจากตระกูลโจก็จะได้พ้นความผิด

นางนั้นจึงตอบว่า "ประเพณีโลกผู้หญิงเมื่อยังหาสามีมิได้ ก็ตั้งอยู่ในบังคับบัญชาของบิดา ถ้ามีสามีแล้วก็
ตั้งอยู่ในบังคับสามี ถ้าสามีได้ยศศักดิ์เป็นสุขก็ได้เป็นสุขด้วยสามี ถ้าสามีประกอบไปด้วยทุกข์ ก็ให้ทุกข์
สลับด้วยสามี เมื่อยังมีชีวิตอยู่รักใคร่ร่วมสุขร่วมทุกข์ฉันใด สามีตายแล้วก็ให้รักใคร่ร่วมสุขร่วมทุกข์ฉันนั้น
โจชองมีบุญลืมหึงบุญเขามา ครั้นเขาเป็นโทษจะเอาตัวหนีออกหากตั้งนี้เป็นคนอกตัญญูหาทุกข์เขาไม่
เหมือนสัตว์เดียรัจฉาน"

สมาลีได้ทราบความอันเป็นไปของนางผู้เป็นบุตรแสหัวหลงดังนั้น จึงสั่งให้นางพ้นจากโทษประหาร
ปล่อยตัวกลับไปเรือน แล้วกล่าวกับคนทั้งปวงว่าสตรีน้ำใจงามสัตย์ซื่อรักติดต่อดูสามีตั้งนี้หาได้ยากนัก สามี
นางชั่วเพราะเกิดมาเป็นญาติของโจชอง แต่ตัวนางนั้นมีคุณธรรมอันประเสริฐ ขอบที่จะทำการให้ปรากฏ
เกียรติคุณไปในเบื้องหน้าให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวง

สมาลีกล่าวดังนั้นแล้วจึงขอเอาบุตรของนางมาเลี้ยงดูเป็นบุตรบุญธรรม หวังจะให้คนทั้งปวงเลื่องลือไปว่า
สมาลีมีน้ำใจใฝ่ยกย่องผู้มีคุณธรรม นางชดอานาจสมาลีไม่ได้ก็ยกบุตรให้เป็นบุตรบุญธรรมของสมาลี
สืบไป

ต่อมาเจิวเจ้าได้เข้าไปหาสมาลีแล้วเสนอว่าท่านได้สังหารญาติพี่น้องของโจชองและพรรคพวกเสียเป็นอัน
มากแต่ยังไม่หมดสิ้น พวกที่เหลืออยู่ก็จะอาฆาตพยายบาทท่านสืบไป ขอบที่จะต้องถอนรากถอนโคนให้
หมดจด จะได้ไม่เป็นที่กังวลใจในภายหลัง

เจิวเจ้าเห็นสมาลีตั้งใจฟังจึงกล่าวต่อไปว่า สมาลีเจ้ากับชินแปเป็นทหารคนสนิทของโจชอง ในขณะที่เกิด
เหตุได้สังหารพวกนายประตูเมืองเสียหลายคนแล้วหนีตามไปหาโจชอง นอกจากนี้ยังมีเอี้ยวจังปลัดบัญชี
ของโจชองอีกคนหนึ่ง ข้าพเจ้าได้รับรายงานว่าในขณะที่โจชองจะส่งตราตำแหน่งให้นามามอบแก่ท่านนั้น
เอี้ยวจังได้ยุตมือห้ามปรามโจชองไว้ ทั้งสามคนนี้ควรจะกำจัดเสียอย่าให้เป็นเลี้ยนหนามสืบไป

สมาลีตรองดูก็คิดว่าคนทั้งสามนี้มีไซ่พวกมักใหญ่ใฝ่สูง และไม่มีความคิดที่จะต่อต้านการครองอำนาจ ไม่
เป็นพิษเป็นภัยอันใดแม้แต่น้อย ทั้งตัวเราได้สังหารผลาญชีวิตโจชองและพรรคพวกไปเป็นจำนวนมากแล้ว
จำจะอาศัยชีวิตสามคนนี้สร้างชื่อเสียงให้ลือช่าปรากฏสืบไปเบื้องหน้าจะดีกว่า

สมาลีคิดดังนั้นแล้วจึงกล่าวว่าทั้งสามคนนี้เป็นลูกน้องที่มีความกตัญญูซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อนาย เป็นข้าที่
หาได้ยาก ใครมีลูกน้องแบบนี้ก็นับว่าเป็นวาสนาของผู้้น หากประหารผู้มีคุณธรรมก็จะเป็นที่ครหาแก่คน
ทั้งปวง อย่าได้เอาโทษคนทั้งสามนี้สืบไปเลย

กล่าวแล้วสมาลีจึงให้ทหารไปเชิญตัวขุนนางทั้งสามคนเข้ามาพบแล้วกล่าวว่าพวกท่านเป็นขุนนางที่มี
ความกตัญญู สมควรเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวง เราจะไม่เอาผิดกับท่าน แล้วตั้งให้เป็นขุนนางตาม
ตำแหน่งที่ตั้งเดิม

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

รอยเกวียนย่อมทับรอยเท้าโค (ตอนที่ 595)

สมาลียึดอำนาจแล้วได้สังหารผลาญชีวิตโจชอง รวมทั้งพี่น้องและสมัครพรรคพวกพร้อมคน ทำลายเชื้อ
สายตระกูลโจที่อยู่ในตำแหน่งขุนนางทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนจนย่อยยับแล้ว จึงแก่งแย่งยกย่องสามขุน
นางประเภทลูกเต่าว่ามีความกตัญญูรักภักดีต่อเจ้านาย สมควรเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวง และแต่งตั้งให้
ดำรงตำแหน่งตามเดิม

ชินแป สมาลีเจ้า และเอี้ยวจัง แม้จะได้รับพระคุณจากสมาลีไม่เอาโทษฐานเป็นพรรคพวกกับโจชอง แต่ก็รู้
ที่ว่าสมาลีทำการทั้งนี้หาใช่ปรารถนาดีมีเมตตาแต่ประการใดไม่ หากเป็นการกระทำเพื่อหวังจะสร้าง

ภาพลักษณ์ของตนเองว่าเชิดชูคุณธรรมเท่านั้น จึงสร้างค่านับชอบคุณสม่าแล้วลากลับออกไป ต่างคนต่างทอดถอนใจใหญ่แต่มีผู้ที่จะทำประการใด

ขุนแปรำลึกถึงความหลังแล้วกล่าวกับเพื่อนขุนนางอีกสองคนว่า เรารอดตายมาครั้งนี้เพราะได้ค่าที่สาวแนะนำ หากไม่แล้วก็อาจถูกประหารไปพร้อมกับพรรคพวกของโจของเป็นแน่แท้

ฝ่ายสม่าเมื่อทำที่เชิดชูคุณธรรมปล่อยสามขุนนางลูกเต่าให้พันผิดแล้ว ก็ปรับปรุงภาพพจน์ตัวเองต่อไป เพื่อไม่ให้เป็นที่ครหาแก่คนทั้งปวง จึงออกหมายประกาศทั่วทุกหัวเมืองว่า บรรดาผู้ได้บังคับบัญชาของโจของซึ่งยังหลบหนืออยู่นั้น ให้รีบคืนกลับไปหาครอบครัวบุตรภรรยาเถิด ทางราชการไม่เอาเป็นโทษอีกต่อไปแล้ว ผู้ใดเป็นขุนนางไม่ว่าตำแหน่งใหญ่น้อย ไม่ว่าฝ่ายทหารหรือพลเรือน ก็ให้มีตำแหน่งและทำหน้าที่ตามเดิม หากเป็นราษฎรก็ให้กลับมาทำมาหากินตามภูมิลำเนาเดิมนั้นเถิด

สม่ายึดอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดแล้วเห็นว่าตำแหน่งมหาอุปราชและอัครมหาเสนาบดีซึ่งโจของครองอยู่นั้นยังว่างอยู่ จึงปรึกษาด้วยขุนนางทั้งปวงว่าแผ่นดินจะปล่อยให้ว่างขุนนางผู้ใหญ่นั้นไม่สมควร ท่านทั้งปวงจะเห็นเป็นประการใด

ขุนนางทั้งปวงได้ฟังปรารภของสม่าก็รู้ที่ ขุนนางอาวุโสหลายคนยังจดจำเหตุการณ์เมื่อครั้งที่โจโฉกำเริบในอำนาจคิดตั้งตนขึ้นเป็นน่วยอ่อง แล้วดำเนินกโบายบีบบังคับจนพระเจ้าเหี้ยนเต้จำต้องโปรดเกล้าตั้งให้เป็นน่วยอ่อง ก็คิดว่าสม่าปรารภความทั้งนี้เพราะต้องการมีอำนาจราชศักดิ์แบบเดียวกับโจโฉ ตามวิสัยผู้มีอำนาจแล้วย่อมกำเริบลิ้มตัวฉะนั้น

เมื่อคิดดังนั้นแล้วจึงกล่าวกับสม่าว่า ท่านราชครูเป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัยในสองเต้พระองค์ก่อน ผากฝังการแผ่นดินให้ดูแลท่านบำรุงสองเต้พระองค์ปัจจุบัน บัดนี้โจของหาไม่แล้ว จึงควรที่ท่านราชครูจะได้ท่านบำรุงพระเจ้าโจสองสืบไป พวกเราจึงขอเสนอให้ท่านราชครูเข้าดำรงตำแหน่งมหาอุปราชและอัครมหาเสนาบดีแทนที่โจของจึงจะควร

ขุนนางทั้งปวงได้ฟังคำขุนนางผู้ใหญ่ออกความเห็นดังนั้น จึงพากันกล่าวเสริมว่าความเห็นของขุนนางอาวุโสสมควรอยู่แล้ว แต่ท่านราชครูเป็นผู้มีความชอบแก่บ้านเมือง เป็นเสาหลักของบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุข ดังนั้นเพื่อเทิดเชิดชูพระบรมเดชานุภาพของสองเต้ให้เป็นที่ยาเกรงแก่หัวเมืองทั้งปวง จึงควรที่จะขอรับพระราชทานอิสริยยศชั้นอ่องพร้อมกันไปด้วย

ขุนนางทั้งปวงปรึกษาเห็นชอบกันดังนั้นแล้ว ยังเห็นสม่านิ่งอยู่ก็รู้ว่าต้องด้วยใจแต่ไม่ปรารถนาที่จะทำการด้วยตนเอง จึงกล่าวพร้อมกันว่าข้าพเจ้าทั้งปวงจะได้ร่วมกันถวายฎีกาต่อสองเต้เพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ท่านราชครูเป็นจีนอ่อง ครองตำแหน่งมหาอุปราชและอัครมหาเสนาบดีแห่งแคว้น

สม่าเห็นขุนนางปรึกษาพร้อมใจกันดังนั้นก็สร้างปายเบี่ยงว่า ตัวเราทำการมิได้เห็นแก่ความชอบหรือประโยชน์ส่วนตน หวังเอาแต่การเสริมสร้างพระบารมีของสองเต้และความร่มเย็นเป็นสุขของบ้านเมืองแลราษฎรเป็นที่ตั้ง อิสริยยศและตำแหน่งทั้งปวงตามคำท่านทั้งหลายนั้นเกินกว่าวาสนาของเราจัก

บรรดาขุนนางทั้งปวงได้ฟังคำสม่าดังนั้นก็รู้ความนัย จึงพร้อมใจกันแต่งฎีกากราบทูลพระเจ้าโจสองขอให้มีพระบรมราชโองการสถาปนาอิสริยยศของสม่าขึ้นเป็นสมเด็จเจ้าพระยามหาอุปราชแห่งจีนหรือจีนอ่อง ครองตำแหน่งมหาอุปราชและอัครมหาเสนาบดีแล้วพากันเข้าไปเฝ้าพระเจ้าโจสอง ทูลเกล้าถวายฎีกานั้น

พระเจ้าโจสองทอดพระเนตรฎีกาและฟังคำกราบทูลของขุนนางทั้งปวงแล้ว ก็ทรงรู้ว่าการทั้งปวงได้เตรียมการตกลงกันมาก่อนแล้ว ถึงแม้จะทัดทานประการใดก็ไม่เป็นผลจึงทรงลู่ตามลม คล้อยตามคำขุนนาง มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าตั้งให้สม่าเป็นจีนอ่อง มีเครื่องประกอบอิสริยยศกาประการ อย่างเดียวกับที่โจโฉเคยได้รับพระราชทานจากพระเจ้าเหี้ยนเต้ และให้ครองตำแหน่งมหาอุปราชและอัครมหาเสนาบดีแทนที่ตำแหน่งของโจของอีกด้วย

ครั้นสำนักราชเลขาธิการให้หัวหน้าชนที่เชิญพระบรมราชโองการไปพระราชทานแก่สม่าที่จวน สม่าก็สร้างปายเบี่ยงไม่ยอมรับ อ้างว่าตัวเราชราแล้วไม่ปรารถนาลาภยศอะไรอีก

ครั้นหัวหน้าชนที่กลับไปกราบบังคมทูลพระเจ้าโจสองก็ทรงแปลกพระทัย ตรัสถามขุนนางฝ่ายอาลักษณ์ว่า ใฉนจึงเป็นดังนี้ ขุนนางฝ่ายอาลักษณ์เคยทราบเหตุการณ์ครั้งที่โจโฉปฏิเสฐพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหี้ยนเต้ จึงกราบทูลว่าซึ่งสม่าทำการทั้งนี้เพียงเพื่อจะแสดงให้ปรากฏว่ามีได้ปรารถนาลาภยศเท่านั้น แต่ใจจริงแล้วกระหายใคร่จะได้อิสริยยศและตำแหน่งเป็นแน่แท้

พระเจ้าโจสองจึงตรัสสั่งให้หัวหน้าชั้นที่เชิญพระบรมราชโองการไปพระราชทานแก่สมาม้าอีกสองสามครั้ง และตรัสสั่งกำชับว่าไม่ทรงอนุญาตให้สมาม้าปฏิเสธ สมาม้าจึงแสวงหาที่เป็นจำใจยอมรับอิสริยยศและตำแหน่งที่พระราชทานนั้น

เมื่อสมาม้าได้ครองอิสริยยศและตำแหน่งสมใจแล้ว จึงให้สมาม้าและสมาม้าเจียวผู้บุตรกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งดังแต่ก่อน หลังจากนั้นมาอำนาจบริหารราชการแผ่นดินก็ตกอยู่ในมือของสมาม้าและบุตรทั้งสองทั้งสิ้น

กรรมอันใดซึ่งโจโฉผู้บุตรตระกูลโจได้กระทำไว้กับพระเจ้าเหียนเต๋ บัดนี้กรรมอันนั้นได้ตามสนองมาทันตระกูลโจแล้ว อุปมาดังรอยเกวียนย่อมหมุนทับรอยโคฉะนั้น พระเจ้าโจสองซึ่งแม้จะไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของตระกูลโจ แต่ภายนอกที่คนทั้งปวงรับรู้ก็คือคนในตระกูลโจนั่นเอง พระเจ้าโจสองทรงเห็นพวกสมาม้าสามพ่อลูกครองอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดแล้ว ก็ทรงพระวิตกว่าสืบไปเมื่อหน้าอำนาจกล้ายิ่งขึ้นแล้วก็ย่อมชิงเอาราชสมบัติ ทรงรำลึกว่าตัวเราบัดนี้แม้ครองตำแหน่งเป็นสองเต๋ แต่บรรดาพระบรมวงศานุวงศ์ทั้งปวงทั้งขุนนางฝ่ายพลเรือนและทหารล้วนถูกกำจัดจนหมดสิ้น ขุนนางทั้งปวงที่อยู่ในราชการก็เข้าหาสวามิภักดิ์แก่สมาม้าสิ้น ตัวเราแม้มีฐานะเป็นใหญ่ก็ไม่ต่างอันใดกับไม้ใหญ่ที่โดดเดี่ยว ไหนเลยจะถือว่าเป็นป่าได้ หลังจากนั้นแล้วพระเจ้าโจสองก็หัววันวิตกในพระทัยทุกวันคืน

วันหนึ่งสมาม้าได้คิดว่าเราได้ล้างผลาญขุนนางตระกูลโจ ทั้งที่เป็นขุนนางฝ่ายทหารและพลเรือนไปหมดสิ้นแล้ว แต่พวกตระกูลแฮหัวนั้นมีเชื้อสายและบรรพบุรุษเดียวกันกับตระกูลโจ แลขุนนางในตระกูลแฮหัวบัดนี้ก็เหลือแต่แฮหัวป้าซึ่งเป็นเชื้อสายใกล้ชิดของโจซง ยังคงกุมอำนาจทางการเมืองการทหารอยู่ที่เมืองฮองจิว เมื่อใดที่แฮหัวป้าทราบความที่เกิดขึ้นในเมืองลกเอี้ยงเห็นจะมีความพยายามแค้นเคืองเป็นอันมาก อาจก่อการจลาจลให้สับสนวุ่นวายต่อไป จำจะกำจัดเสียเหมือนหนึ่งตัดไฟเสียแต่ต้นลม จะได้ไม่กังวลอันตรายในภายหลัง

สมาม้าคิดดังนั้นแล้วจึงทำหมายรับสั่งเรียกแฮหัวป้ากลับเข้าเมืองลกเอี้ยงเพื่อปรึกษาข้อราชการ ให้ด้านท้ายนำไปมอบให้แก่แฮหัวป้า และสั่งด้านท้ายให้นำกองทหารติดตามไปด้วย ถ้ามาตรมั้นแฮหัวป้าขัดขืนเป็นกบฏก็ให้กำจัดเสีย

ฝ่ายแฮหัวป้าคุมทหารรักษาเมืองฮองจิวตามคำสั่งของโจซง ครั้นเกิดการรัฐประหารในเมืองลกเอี้ยงพรรคพวกของแฮหัวป้าคนหนึ่งได้หนีหลอกรอดออกจากเมืองไปได้ จึงนำความไปแจ้งให้แฮหัวป้าทราบว่าบัดนี้สมาม้าก่อการรัฐประหารยึดอำนาจในเมืองลกเอี้ยงไว้ได้แล้ว และได้ประหารชีวิตโจซงและบรรดาขุนนางตระกูลโจจนหมดสิ้น ในไม่ช้าเห็นทีว่าสมาม้าจะคิดอ่านกำจัดท่านเป็นมั่นคง

แฮหัวป้าทราบความดังนั้นก็ตกใจ จึงคิดถึงชะตาตัววายอมจะต้องตกเป็นเป้าหมายที่สมาม้าคิดร้าย หากจะนิ่งเฉยอยู่ก็จะถึงแก่ความตาย จึงรวบรวมสมัครพรรคพวกก่อการกบฏยึดอำนาจเมืองฮองจิวไว้ และระดมผู้คนเตรียมที่จะยกกองทัพไปตีเมืองลกเอี้ยง แต่เมืองฮองจิวนั้นเป็นหัวเมืองน้อย แฮหัวป้าระดมทหารได้เพียงสามพันจึงต้องตั้งมั่นช่องสมผู้คนต่อไป

ฝ่ายกวยหยูซึ่งเป็นเจ้าเมืองฮองจิวมาแต่เดิม และถูกย้ายไปอยู่นอกเมืองในครั้งที่โจซงยังมีอำนาจ ครั้นได้ทราบความว่าแฮหัวป้าก่อการกบฏ จึงคุมสมัครพรรคพวกยกมาตีเมืองฮองจิว แฮหัวป้ารู้ข่าวก็ยกทหารออกไปประจันหน้ากับกวยหยู

กวยหยูขี่ม้าถือทวนออกไปข้างหน้าแล้วร้องด่าแฮหัวป้าว่าตัวมึงเป็นถึงเชื้อพระวงศ์ ไฉนจึงก่อการกบฏต่อสองเต๋ดังนี้เล่า

แฮหัวป้าได้ยินก็โกรธ ร้องด่ากลับมาว่าตัวกูเป็นเชื้อพระวงศ์จึงรู้ร้อนรู้หนาวด้วยเจ้าอยู่หัว เวลานี้ถ้าสมาม้าก่อการกบฏคิดแย่งชิงเอาราชสมบัติ ตัวมึงก็เป็นข้าแผ่นดิน ได้อาศัยข้าวแดงแกงร้อนพึ่งบุญปุ่ยาตายายของกูมา ไฉนจึงไปเข้าข้างผู้ทรยศต่อแผ่นดิน มิหน้าซ้ำยังจะมาด่าว่ากูอีก

กวยหยูถูกด่าดังนั้นก็โกรธ กระเด็นม้าและเงื่อทวนพุ่งเข้าหาแฮหัวป้า ทั้งสองฝ่ายได้รบพุ่งกันบนหลังม้า ได้สับเพลง กวยหยูสู้แฮหัวป้าไม่ได้จึงชักม้าหนี แฮหัวป้าเห็นได้ที่จึงขี่ม้าไล่ตามไป

ฝ่ายด้านท้ายคุมทหารยกมาตามคำสั่งของสมาม้าเพื่อจะเอาหมายรับสั่งเรียกตัวแฮหัวป้าเข้าเมืองลกเอี้ยง ครั้นยกกองทัพมาใกล้เมืองฮองจิวได้ทราบข่าวกวยหยูกำลังรบพุ่งอยู่กับแฮหัวป้าจึงรีบพาทหารเร่งไปตีเมืองฮองจิว พอเห็นแฮหัวป้าขี่ม้าไล่ตามกวยหยูดังนั้นก็สั่งทหารให้ตีกระหนาบหลังหวังจะช่วยกวยหยู

กวยหวยกำลังควมมาหนี พลันได้ยินเสียงซลมนทางด้านหลังของกองทหารแห้วป่า จึงเหลียวกลับมา มองเห็นธงประจำตัวนายทัพชื่อด่านท้ายยกมาช่วยก็ดีใจ จึงเข้ามาพาทหารตีกระแทกกลับลงมา

แห้วป่าเห็นดังนั้นก็ตกใจ สั่งทหารให้ประจัญบานกับทหารของกวยหวยและด่านท้าย ทหารของแห้วป่า ตกอยู่ในวงล้อมกระหนาบจึงตื่นตระหนกไม่มีแกลใจสู้รบ จึงถูกทหารของกวยหวยและด่านท้ายฆ่าฟัน บาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่าทหารของแห้วป่าถูกฆ่าฟันตายไปพันห้าร้อยคน เหลืออยู่เพียงพันห้าร้อยคน แห้วป่าเห็นเหลือกำลังนักจึงตีฝ่าพาทหารหนึ่งวงล้อมไปทางเมืองฮันต๋ง กวยหวยและด่านท้ายเห็นดังนั้น ก็พาทหารไล่ตามไปแต่ไม่ทันจึงพากันยกกลับ

แห้วป่าพาทหารหนีการติดตามทั้งวันทั้งคืน ก็คิดว่าบัดนี้สุมาอี้ยึดอำนาจปกครองแคว้นวุยไว้หมดสิ้นแล้ว แผ่นดินวุยนี้ไม่มีที่ให้เราจะอาศัยได้อีกต่อไป คิดหน้าคิดหลังหาทางไปทางไหนไม่ได้ แห้วป่าจึงตัดใจ พาทหารหนีเข้าแดนเมืองฮันต๋ง

เมื่อไปถึงหน้าด่านชายแดนจึงให้ทหารเข้าไปแจ้งความจำนงแก่นายด่านว่าตัวเราชื่อแห้วป่า พาทหารจะ มาเข้าสวามิภักดิ์ด้วยเกียงฮุย จงนำความไปรายงานให้เกียงฮุยได้ทราบ

ครั้นเกียงฮุยทราบความแล้วก็สงสัยเพราะรู้ว่าแห้วป่าเป็นเชื้อพระวงศ์สนิทของพระเจ้าโจฮอง เหตุไฉน จึงยอมมาสวามิภักดิ์ต่อเมืองเสฉวนของเราเล่า คิดดังนั้นแล้วเกียงฮุยจึงให้ทหารไปสืบข่าวคราว ครั้นได้ ทราบความว่าเกิดการยึดอำนาจในเมืองลกเอียงแล้วแห้วป่าต้องหนีภัยเข้ามาพึ่งใบบุญ จึงให้ทหารรับ แห้วป่าเข้ามาในเมืองฮันต๋ง

เกียงฮุยรู้ว่าแห้วป่ามาถึงเมืองฮันต๋งจึงออกไปต้อนรับตามธรรมเนียม แห้วป่าเห็นเกียงฮุยออกมาต้อนรับ ก็ตรงเข้าไปคุกเข่าคำนับแล้วร้องไห้ด้วยความคับแค้นใจ

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สองอัจฉริยะสงครามรุ่นใหม่ (ตอนที่596)

พระพุทธศานายกกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบสองพรรษา เดือนเก้า แห้วป่าเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าโจฮองรู้ว่าตกเป็นเป้าที่จะถูกสุมาอี้กำจัดจึงก่อการกบฏ แต่ไม่สำเร็จ จึงพาทหารได้บังคับบัญชาพันห้าร้อยคน หนีไปขอสวามิภักดิ์กับเกียงฮุยที่เมืองฮันต๋ง

เกียงฮุยเห็นแห้วป่าคุกเข่าร้องไห้ดังนั้น จึงเข้าไปก้มประคองให้แห้วป่าลุกขึ้น แล้วกล่าวว่าท่านอย่า ทุขใจสืบไปเลย มีการสิ่งใดค่อยพูดจาวากกล่าวกัน

แห้วป่าจึงเล่าเหตุการณ์ซึ่งสุมาอี้ก่อการรัฐประหารยึดอำนาจในแคว้นวุยแล้วกำจัดขุนนางแซ่โจและแซ่ แห้วจนเกือบหมดสิ้น จึงจำต้องหนีมาพึ่งใบบุญของพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้เกียงฮุยฟังทุกประการ

เกียงฮุยจึงว่า "ท่านมาทางไกลนัก สามก๊กตีมาเป็นข้าพระเจ้าเล่าเสี้ยนครั้งนี้ไม่เสียที ด้วยพระเจ้าเล่าเสี้ยน เป็นเชื้อวงศ์กษัตริย์"

ครั้นได้พูดจาโต้ถามความกันตามธรรมเนียมแล้ว เกียงฮุยจึงพาแห้วป่าเข้าไปในเมืองฮันต๋ง แล้วแต่งโต๊ะ เลี้ยงให้แห้วป่าได้คลายใจ

ในระหว่างกินโต๊ะเกียงฮุยได้ถามแห้วป่าว่า เมื่อสุมาอี้ครองอำนาจเป็นใหญ่ในเมืองลกเอียงดังนี้แล้ว ยัง คิดที่จะยกกองทัพมารุกรานเมืองเสฉวนหรือเมืองกังตั๋งบ้างหรือไม่

แห้วป่าจึงว่า "ไอ้ศัตรูเด๋มยังคงต้องสาละวนเพื่อกระชกอำนาจในเมืองลกเอียงและหัวเมืองทั้งปวงให้ มั่นคงเสียก่อน จำเป็นต้องใช้เวลาอีกระยะหนึ่ง เห็นจะยังไม่สามารถยกกองทัพไปบุกจ๊กก๊กหรืออ๊กก๊กได้ แต่ทว่าท่านอย่าได้วางใจ ด้วยไม่กี่ปีมานี้ได้ปรากฏยอดอัจฉริยะรุ่นใหม่อขึ้นในแผ่นดินวุยก๊ก มีปรีชาสามารถ ในการสงครามยิ่งนัก หากวันหน้าสุมาอี้ให้สองอัจฉริยะนี้เข้ารับตำแหน่งสำคัญในทางการทหารแล้ว เห็น เมืองกังตั๋งและเมืองเสฉวนจะเป็นอันตราย

เกียงฮุยได้ยินดังนั้นก็ตกตะลึง จึงถามว่าอัจฉริยะทางทหารทั้งสองคนนี้ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินชื่อ เป็นผู้ใด หรือ

แห้วป่าจึงว่าคนหนึ่งชื่อจงโฮย เป็นบุตรของจงฮิว ชาวเมืองเองจิว มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อจงฮัก เมื่อครั้งที่จงโฮยมีอายุเจ็ดขวบนั้น บิดาได้พาเข้าไปเฝ้าพระเจ้าโจผี จงฮักผู้พี่อายุแก่กว่าจงโฮยผู้น้องปีหนึ่ง ครั้นอยู่ต่อหน้าพระที่นั่งก็เกรงกลัว ตัวสั่น เหงื่อไหลท่วมกาย พระเจ้าโจผีได้รับสั่งถามว่าเหตุใดจึงเหงื่อไหลท่วมกายในหน้าดังนี้ จงฮักได้กราบทูลว่าได้อยู่ต่อหน้าผู้มีบุญญาธิการก็ตกใจ เหงื่อจึงไหลท่วมกาย

พระเจ้าโจผีจึงตรัสถามจงโฮยผู้น้องว่า ตัวเจ้าเล่าเหตุใดจึงไม่ตกใจเหงื่อไหลเหมือนพี่ชาย จงโฮยได้ตอบด้วยปฏิภาณของเด็กน้อยว่า ข้าพระองค์ก็หวาดกลัวตกใจจนเหงื่อก็ไม่กล้าไหลออกมาจากร่างกาย พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นก็พอพระทัย ทรง พระสรวล และพระราชทานรางวัลให้แก่จงโฮย

ครั้นจงโฮยเติบโตขึ้นก็ได้ร่ำเรียนตำราพิชัยสงคราม ยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี การยุทธ์ทั้งปวงอย่างชำชองลึกซึ้ง ครั้นได้เข้ารับราชการทหารสม้าและเจียวเจ้าประจักษ์ถึงสติปัญญาความสามารถของจงโฮย จึงเลื่อนตำแหน่งและกล่าวคำสรรเสริญอยู่เนื่อง ๆ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความตอนนี่ว่าเมื่อจงโฮยอายุเจ็ดขวบนั้น "บิดาพาไปเฝ้าพระเจ้าโจผี พระเจ้าโจผีให้ว่าเพลงถวาย จงโฮยคนนี้เฉลียวฉลาดนัก กว่าเพลงถวายในทันใด พระเจ้าโจผีโปรดปราน ครั้นใหญ่มาบิดาก็ส่งสอนให้รู้ตำราพิชัยสงคราม แล้วศึกษาให้ชำนาญในศิลปศาสตร์สำหรับทหาร เมื่อพระเจ้าโจผีดับสูญแล้วก็ได้เป็นที่ปีสุหลวงเจ้ากรมอักษณโฆจนาจนครั้งพระเจ้าโจยอย สม้าอีกกับเจียวเจ้าก็ยกเกรงจงโฮยนัก"

แห้วป่าเห็นเกียงอุยนั่งฟังด้วยความสนใจ จึงกล่าวสลับไปว่าส่วนอีกคนหนึ่งนั้น "ชื่อว่าเตงงายบุตรชาวเมืองหงีเอียง บิดาตายแต่น้อย น้ำใจห้าวหาญ พอใจจะเป็นแม่ทัพนายกอง แสวงหาวิชาการพิชัยสงคราม ขานานาญนัก สม้าขึ้นถือจึงตั้งให้เป็นที่ข้าจางกุนจีได้ว่ากล่าวทหารทั้งปวง"

สามก๊กฉบับสมบูรณระบุนว่าเตงงายนี้ "แต่เยาว์วัยบิดาได้เสียชีวิต แต่ไหนแต่ไรมาจิตใจใฝ่สูง เมื่อเห็นภูเขาสูง มิ่งใหญ่ ก็จะสอดส่องคาดคะเน วาดแผนที่ดูว่าจะตั้งทัพได้หรือไม่อยู่เสมอ สถานที่ใดจะสะสมเสบียงได้ สถานที่ใดจะซุ่มดักได้ ผู้คนต่างพากันหัวเราะ เฉพาะแต่สม้ารู้ลึกอัศจรรย์ในสติปัญญาจึงบัญชาให้ดำรงตำแหน่งเสนาธิการ วางแผนราชการกองทัพ เตงงายเป็นคนติดอ่าง เวลาแต่ละครั้งที่กราบทูลจะติดอ่างพูดหงาย ๆ อยู่เสมอ สม้าก็พูดล้อเล่นว่าท่านมักจะพูดว่าหงาย ๆ ไม่ทราบว่าจะจะมีก็หงายเตงงายตอบอย่างคล่องจ่องว่าหงส์เอ๋ย หงส์เอ๋ย ก็คงเป็นหงส์เดียว เตงงายปฏิภาณฉับไว"

แห้วป่ากล่าวแล้วจึงย้าว่ากรมสงครามในเมืองหน้าทานจำต้องระมัดระวังสองอัจฉริยะนี้ให้จงดี

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าถึงจะอัจฉริยะสักปานไหนก็ยังเป็นเพียงเด็กน้อย จะเกรงกลัวไปไยกัน

หลังจากนั้นอีกสี่ห้าวันเกียงอุยจึงพาแห้วป่าเดินทางเข้าไปเมืองเสฉวน แล้วเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยนและกราบทูลว่าบัดนี้สม้าได้ก่อรัฐประหารยึดอำนาจในเมืองลกเอียง ก่อกบฏนางแซ่โจและแซ่แห้วทั้งทหารและพลเรือนทั้งสิ้น แล้วคิดจะทำร้ายแห้วป่าหวังกำจัดให้สิ้นซาก แห้วป่าเป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าโจยอยและเป็นญาติของโจซง จึงจำต้องหนีมาสูวมิถัดที่พึ่งโพธิสมภารของพระองค์ ข้าพระองค์ได้พิเคราะห์ความแล้วเห็นว่าพระเจ้าโจซงนั้นยังทรงพระเยาว์ สม้ามีอำนาจเด็ดขาดดังนี้ เห็นจะคิดชิงเอาราชสมบัติเป็นมั่นคง แผ่นดินนวยกักเห็นจะร่วงโรยใกล้ดับสูญ เป็นโอกาสที่จะยกกองทัพไปปราบปรามนวยกัก สืบสานปณิธานของพระเจ้าเล่าปี่และมหาอุปราชาจุกัดเสียงให้เป็นผลสำเร็จ และจะขอเอาแห้วป่าเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า เห็นการจะสำเร็จเป็นแน่แท้

ราชเลขาธิการในพระเจ้าเล่าเสี้ยน ได้ยินดังนั้นจึงกราบทูลว่าหลายปีมานี้แผ่นดินสุขสงบ ราษฎรได้รับความสุขเป็นอันมาก เมื่อเดือนอ้ายปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยแปดสิบแปดมหาอุปราชเจียว้วนได้สิ้นบุญลง แม้บิษุขขุนนางผู้ใหญ่จะได้ครองตำแหน่งแทนแต่ก็ได้ถึงแก่กรรมในเวลาไล่เลี่ยกัน การข้างในเมืองเสฉวนยังไม่ปกติดีนัก ขอบที่จะงดกองทัพเอาไว้ก่อน

เกียงอุยจึงแย้งว่าแผ่นดินว่างศึกมาช้านานแล้ว เมืองเสฉวนและเมืองฮันตั้งได้ของสมผู้คนและเสบียงอาหารเป็นอันมาก ราชการภายในมีระบบมั่นคงมาช้านาน ถึงแม้ ขุนนางผู้ใหญ่จะสิ้นบุญไป แต่ผู้ครองตำแหน่งแทนก็ปรีชาสามารถ แผ่นดินจึงไม่ระส่ำระสายและเป็นปกติดีอยู่ ซึ่งจะทอดเวลาให้ช้านานสืบไปอีกเมื่อใดเล่าจึงจะรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่ง สนองพระราชปณิธานของพระเจ้าเล่าปี่ได้

พระเจ้าเล่าเสี้ยนเห็นเกียงอุยยืนยันในพระราชปณิธานของพระเจ้าเล่าปี่ก็มีน้ำพระทัยคล้อยตาม จึงตรัสถามเกียงอุยว่าซึ่งท่านจะยกกองทัพไปตีด้วยก็ ท่านจะคิดอ่านประการใด

เกียงอุยจึงกราบทูลว่า ข้าพระองค์มีสมัครพรรคพวกชนเผ่าเกียงแห่งมอโกเลีย จะทำหนังสือไปเกลี้ยกล่อมให้ยกกองทัพมาช่วยเป็นกองทัพหนุน เห็นจะด้วยก็ได้เป็นแน่แท้ หรือแม้ไม่สำเร็จบริบูรณ์ ก็ช้ขยายดินแดนยึดเอาดินแดนภาคตะวันตกของวุยก๊กเข้ามาอยู่ในขอบเขตอาณาของใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทเป็นอันมาก

พระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงตรัสว่า เมื่อท่านปรารถนาดังนี้เราก็จะอนุญาตให้ยกไปทำการ แต่จงทำการด้วยความรอบคอบ ตรึกตรองแผนการทั้งปวงให้ถี่ถ้วน ทำการให้เต็มมือ เอาชัยชนะให้จงได้ อย่าให้ทหารทั้งหลายต้องเสียหน้าใจ

เกียงอุยได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี ถวายบังคมขอบพระทัยพระเจ้าเล่าเสี้ยนแล้วกราบทูลลาพาแสร้งไปกลับไปยังเมืองฮันต๋ง

พระพุทศานายกाल่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบสองพรรษา เดือนสิบ เกียงอุยเดินทางกลับถึงเมืองฮันต๋งแล้วจึงแต่งหนังสือไปเกลี้ยกล่อมเจ้าเมืองเกียง และตั้งให้ กุอันและลิหิมเป็นกองทัพหน้า ยกทหารหมื่นห้าพันไปตีเมืองเองจิวซึ่งกวยหวยเป็นเจ้าเมือง และให้ไปตั้งค่ายที่เขาอกกสันสองค่าย ยึดพื้นที่ไว้พลางก่อน คอยทำเกียงอุยซึ่งจะยกกองทัพหลวงตามไปสมทบในภายหลัง

กุอันและลิหิมรับคำสั่งแล้วยกทหารออกจากเมืองฮันต๋งไปที่เขาอกกสัน แล้วแบ่งทหารเป็นสองกอง กองละเจ็ดพันห้าร้อยคน ตั้งค่ายขนานซ้ายขวาเขาอกกสันไว้ กุอันนั้นตั้งอยู่ค่ายด้านตะวันออก ส่วนลิหิมตั้งค่ายอยู่ด้านตะวันตก

ฝ่ายหน่วยสอดแนมของเมืองเองจิว ครั้นทราบข่าวศึกจึงนำความไปรายงานให้กวยหวยทราบ

พอกวยหวยทราบข่าวศึกจึงรีบแต่งโบริบออกส่งเข้าไปที่เมืองลกเอี้ยงและจัดแจงทหารจะยกไปตีค่ายของกุอันและลิหิม ในขณะที่นั้นด้านท้ายซึ่งสามอู่ใช้ให้ถือหมายรับสั่งมาให้แก่แสร้งป้ายังไม่ทันเดินทางกลับไปยังเมืองลกเอี้ยง เนื่องจากกวยหวยร้องขอให้อยู่ช่วยดูแลรักษาความปลอดภัยตามชายแดนไปพลางก่อน กวยหวยจึงให้ด้านท้ายคุมทหารห้าหมื่นเป็นกองทัพหน้า กวยหวยเป็นกองทัพหลังยกออกจากเมืองเองจิวไปที่เขาอกกสัน

ฝ่ายกุอันและลิหิมครั้นได้ตั้งค่ายแล้วก็ตั้งตาคอยท่ากองทัพของเกียงอุยและกองทัพเมืองเกียงซึ่งจะยกหนุนตามมา ไม่ได้คาดคิดว่ากองทัพเมืองเองจิวจะยกมาต่อตัวอย่างรวดเร็วก็กริ่งใจ ครั้นทราบข่าวศึกก็จัดแจงทหารจะยกออกไปรบกับด้านท้าย แต่เมื่อมองออกไปด้านนอกค่ายเห็นทหารห้าศึยกมาเป็นอันมากไม่อาจต้านทานได้ จึงสั่งทหารให้ตั้งมั่นอยู่ในค่าย กำชับให้ระมัดระวังตรวจตราเวรยามมิได้ประมาท

ด้านท้ายเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้ตั้งค่ายล้อมกุอันและลิหิมไว้ พอกวยหวยยกกองทัพหลวงหนุนตามมาถึงเห็นด้านท้ายล้อมเข้าศึกไว้ก็มีความยินดี หลังจากคำนับทักทายกับด้านท้ายตามธรรมเนียมแล้ว กวยหวยจึงชวนด้านท้ายมาปรึกษาการสงครามแล้วปรารถนาว่าเทศกาลนี้เป็นหน้าแล้ง และพื้นที่นี้เป็นที่ดอน น้ำท่าขาดแคลนขัดสนนัก ข้าศึกอาศัยน้ำกินน้ำใช้ก็แต่น้ำจากลำธารซึ่งไหลมาจากหุบเขา ถ้าหากให้ทหารไปปิดกั้นทางน้ำไหลอย่าให้ไหลผ่านไปถึงค่ายข้าศึกได้ เห็นข้าศึกจะอ่อนล้าอดโรยและแตกพ่ายไปเอง

ปรึกษากันดังนั้นแล้วกวยหวยจึงสั่งทหารให้ยกไปที่ต้นลำธาร แล้วขุดดินถมกั้นลำธารซึ่งจะไหลไปยังเชิงเขาอกกสัน เบนทางน้ำให้ไหลไปทางอื่น

ฝ่ายกองทัพของกุอันและลิหิมตั้งค่ายอยู่ใกล้เนินเขา กลางวันร้อนจัด กลางคืนก็มีลมแรง อากาศแห้ง ต้องอาศัยน้ำกินจากลำธารน้ำซึ่งไหลมาจากหุบเขา ครั้นน้ำจากลำธารเหือดแห้งทหารไม่มีน้ำกินน้ำใช้ ได้ความลำบากจึงพากันรวนเร ทั้งกุอันและลิหิมจึงสั่งทหารให้ออกไปหาน้ำ แต่ถูกทหารของกวยหวยสกัดขัดขวางไว้

ทหารของกุอันและลิหิมหาน้ำไม่ได้ก็พากันหิวน้ำ อุดอยาก ได้รับความทุกข์ร้อนเป็นอันมาก ลิหิมจึงปรึกษากับกุอันว่าทหารขาดน้ำแล้วเห็นจะตั้งอยู่ไม่ได้ ขอบที่จะตีฝ่าหนีไปในคืนวันนี้

กุอันไม่เห็นด้วยกับความคิดของลิหิม จึงกล่าวว่าเราคงยังไม่ทันต่อรบด้วยข้าศึก จะยกหนีไปตั้งนี้ไม่สมศักดิ์ศรีของชายชาติทหาร ขอบที่จะอดทนคอยท่าเกียงอุยยกมาก่อน

ลิหิมจึงว่า ถ้าอดข้าวยังพอทนได้สี่ห้าวัน แต่อดน้ำนั้นแม้วันเดียวก็เห็นจะอดโรยอลหมานกันไป อีกไม่รู้เมื่อใดก็ถึงจะยอมมา ทหารจะไม่พากันตายสิ้นหรือ ข้าพเจ้าเห็นว่าขึ้นตั้งอยู่ก็จะพากันตาย หากหนีไปก็ยังมีโอกาสรอด ดังนั้นแม้ท่านไม่ไป ข้าพเจ้าก็จะไปเอง

กัณฑ์ได้ยินดังนั้นก็ไม่พอใจ จึงว่าเมื่อท่านจะหนีไปก็หนีไปแต่ตัวเถิด ซึ่งจะเอาทหารไปด้วยนั้นเราไม่ยอม ลิหิมได้ยินดังนั้นก็ไม่พอใจจึงเดินกลับออกไป ครั้นค่ำลงลิหิมจึงพา ทหารที่สนิทสืบคนดีฝ่าวงล้อมทหารของกวยหวย แต่ทหารของกวยหวยได้รบพุ่งสกัดไว้เป็นสามารบ ฆ่าฟันทหารของลิหิมตายจนหมดสิ้น ตัวลิหิมเองตีฝ่าหนีออกไปได้แต่ต้องอาวุธเป็นหลายแห่ง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าลิหิม “ขึ้นมาไปตามเชิงเขาเสี้ยนในเวลากลางคืนมีดนัก หารู้ที่จะหาน้ำกินไม่ได้กินแต่น้ำค้าง อดอาหารไปถึงสองวันจึงพบกองทัพเกียงอุย”

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

คิดการใหญ่ ต้องรู้จักฐานกำลังอำนาจ (ตอนที่597)

เกียงอุยขอรับพระบรมราชโองการยกไปตีด้วยศึกครั้งที่หนึ่ง ให้กัณฑ์และลิหิมเป็นกองทัพหน้ายกไปตั้งอยู่ที่เขาก็กสัน แต่ถูกกวยหวยยกทหารมาล้อมไว้จนอดน้ำ ลิหิมจึงตีฝ่าหนีกลับไป และพบกับเกียงอุยที่กลางทาง

ในคืนวันที่ลิหิมตีฝ่าวงล้อมหนีออกไปนั้นท้องฟ้าก็มืดครึ้ม ฝนได้ตกหนักลงมาทำใหญ่ ทหารเมืองเสฉวนทั้งสองค่ายซึ่งอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรงเพราะไม่มีน้ำกิน พอได้น้ำฝนก็ดีใจจลปลากระดีได้น้ำ พากันกระชุ่มกระชวยขึ้น แล้วตั้งมั่นรักษาค่ายไว้เป็นมั่นคง

ฝ่ายลิหิมเมื่อพบกับเกียงอุยแล้วจึงรายงานความให้เกียงอุยทราบทุกประการ แล้วต่อว่าเกียงอุยว่าเหตุใดจึงยกกองทัพหนุนมาล่าช้า กองทัพหน้ามีทหารแต่น้อยตัว ไหนเลยจะรบพุ่งเอาชนะข้าศึกได้

ลิหิมปิดความผิดให้พ้นตัว กล่าวหารุกเอาความผิดแก่เกียงอุยในทันทีที่พบหน้า เกียงอุยก็พาชื่อกล่าวหาซึ่งเรายกมาล่าช้านี้ก็ด้วยเหตุจำเป็นเนื่องจากคอยท่ากองทัพเมืองเกียงอุยเป็นหลายวันก็ยังไม่ยกมา เกรงว่ากองทัพหน้าจะเป็นอันตรายจึงรีบยกตามมากอน

เกียงอุยเห็นลิหิมขาดเสบียงเป็นหลายแห่ง จึงให้ทหารพาตัวลิหิมกลับเข้าไปรักษาที่เมืองเสฉวน แล้วปรึกษากับแฮหัวป้าว่าซึ่งจะคอยท่ากองทัพเมืองเกียงอุยต่อไปนั้นไม่สมควร กองทัพเราได้เสียเวลาคอยท่าอยู่หลายวันแล้ว เห็นที่กองทัพหน้าก็เห็นจะรักษาค่ายอยู่ได้ไม่นาน จะคิดอ่านประการใด

แฮหัวป้าจึงว่า กวยหวยคุมทหารยกออกจากเมืองเองจึงมาตั้งค่ายรายล้อมภูเขาก็กสัน ดังนั้นทหารข้างในเมืองเองจึงจึงเบาบาง ให้ท่านยกทหารไปตามซอกเขาจิวเทาสันด้านหลังเมืองเองแล้วจู่โจมเข้าตีเมืองเห็นจะยึดเมืองได้โดยง่าย ครั้นกวยหวยรู้ว่าเมืองเองจิวเสียแก่ท่านแล้วก็จะละเขาก็กสัน ยกทหารมาชิงเอาเมืองเองจิว ทหารของกัณฑ์จะไม่เป็นอันตราย

เกียงอุยได้ยินแฮหัวป้าเสนออุบายดังนั้นก็ชอบใจ แล้วกล่าวว่าอุบายของท่านนี้หลักแหลมดีนัก เห็นจะทำการสำเร็จเป็นแน่แท้ กล่าวแล้วก็รับสั่งทหารให้เคลื่อนทัพไปทางเขาจิวเทาสัน

ฝ่ายด้านท้ายและกวยหวยเมื่อได้รับรายงานจากทหารว่าลิหิมตีฝ่าวงล้อมหนีออกไปได้ จึงปรึกษากันว่าลิหิมหนีออกไปได้ทั้งนี้เห็นจะกลับไปรายงานแก่เกียงอุย เมื่อเกียงอุยรู้ว่าเรายกกองทัพมาล้อมเขาก็กสันเห็นจะยกกองทัพไปตีเอาเมืองเองจิวเป็นมั่นคง

สองนายทหารปรึกษาจะเนกราณจะเป็นไปดังนั้นแล้ว จึงตกลงกันให้กวยหวยยกทหารไปตั้งอยู่ที่ตำบลเตียวซุยในซอกเขาจิวเทาสัน คอยสกัดทางถอยของเกียงอุยไว้ ส่วนด้านท้ายจะยกไปตีสกัดหน้ากองทัพของเกียงอุยที่ยกส่งซอกเขาจิวเทาสันเข้ามาแล้ว

ตกลงกันดังนั้นแล้วจึงแบ่งทหารสองหมื่นให้ล้อมเขาก็กสันไว้ต่อไป แล้วยกทหารที่เหลือไปสกัดหน้าสกัดหลังเกียงอุยไว้ตามที่ตกลงกัน

ฝ่ายเกียงอุยครั้นนำทหารไปตามซอกเขาจิวเทาสันก็ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่า กองทัพเมืองเองจิวได้ยกมาตั้งขัดตาทัพอยู่ในซอกเขาใกล้ปากทาง เกียงอุยทราบดังนั้นจึงรีบคุมทหารรีบรุดไป เห็นด้านท้ายคุมทหารตั้งขบวนสกัดอยู่ จึงสั่งทหารให้เตรียมรบ

ด้านท้ายเห็นเกียงอุยยกมาดั่งนั้นจึงร้องโอ้อว่ ภูริอยู่ก่อนแล้วว่ามึงจะยกกวมาทางนี้ จึงมาตั้งสกัดคอยท่าไว้ แล้วกระต๊อบโกลนมาร่างจ้าวเข้ารบกับเกียงอุย เกียงอุยเห็นดั่งนั้นจึงกรายทวนตรงเข้ารบกับด้านท้าย ทั้งสองฝ่ายรบกันได้เพียงสามเพลงด้านท้ายสู้ฝีมือเกียงอุยไม่ได้ จึงพาทหารหนีขึ้นไปตั้งค่ายอยู่บนยอดเขา

เกียงอุยเห็นได้ทีก็พาทหารยกตามไปที่เนินเขา แต่ไล่ตามขึ้นไปไม่ได้เพราะด้านท้ายให้ทหารทุ้มก่อนศิลา ลงมาสกัดไว้ เกียงอุยพยายามตีฝ่าจะขึ้นไปบนภูเขา แต่ก็ถูกสกัดไว้เป็นหลายหน จนค้ำลงจึงพักศึก

แสร้งว่าเห็นดั่งนั้นจึงเสนอกับเกียงอุยว่า ซึ่งจะตั้งรับฟังอยู่จะนี้ เกลือกข้าศึกอยู่แล้วยกมาสกัดหลังไว้แล้วดี กระหนาบเข้ามาพร้อมกันเห็นจะเป็นอันตราย ขอบที่จะล่าทัพถอยกลับไปก่อนแล้วค่อยคิดการสืบไป

ในขณะนั้นหน่วยสอดแนมได้นำความเข้าไปรายงานแก่เกียงอุยว่า ขอกเขาทางด้านหลังมีกองทัพของกวย หวยตั้งสกัดทางถอยอยู่ เกียงอุยได้ยินดั่งนั้นก็ตกใจ สั่งให้แสร้งว่าเป็นกองหน้าล่าทัพออกไปก่อน แล้ว เกียงอุยจึงยกทหารตามไป

ฝ่ายด้านท้ายพาทหารหนีไปตั้งมั่นอยู่บนยอดเขา คอยทำให้กวยหวยยกกองทัพมาช่วย แต่ลู่ๆ กองทัพ ของเกียงอุยก็ล่าถอยกลับไป ก็คาดคะเนว่าเกียงอุยคงจะรู้ข่าวว่ากวยหวยยกกองทัพมาสกัดทางถอย เอาไว้ หากตั้งอยู่ต่อไปก็อาจเป็นอันตรายจึงต้องล่าถอย

ด้านท้ายคะเนการณ์ดั่งนั้น จึงจัดทหารเป็นห้ากองยกไล่ติดตามหลังกองทัพเกียงอุย

ฝ่ายเกียงอุยคุมทหารเป็นกองหลัง เห็นด้านท้ายยกทหารมาจู่โจมดั่งนั้น จึงสั่งทหารให้แปรขบวนเข้ารบกับ ด้านท้าย ด้านท้ายสู้ฝีมือเกียงอุยไม่ได้จึงพาทหารหนีกลับไป

เกียงอุยคุมทหารล่าถอยต่อไป จึงปะทะกับกองทัพของกวยหวยที่สกัดขวางทางอยู่ ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กัน เป็นสามารท ทหารของเกียงอุยถูกทหารของกวยหวยฆ่าฟันบาดเจ็บลงกว่าครึ่ง จึงสามารถตีฝ่าหนีออกไป ได้ เกียงอุยก็ค่อยคลายใจ แต่เพียงพักเดียวเท่านั้นก็เห็นทหารอีกกองหนึ่งยกสวนมา

ครั้นฝุ่นจางลงก็เห็นทหารซึ่งยกมานั้นมีธงประจำตัวนายทัพชื่อว่าสุมาสู ซึ่งสามก๊กฉบับสมบูรณ์พรรณนาว่า "มีกองทัพหนึ่งบุกมาถึง ผู้เป็นหัวหน้านั้นเป็นแม่ทัพชั้นพิเศษ ควบม้าเผ่นโผนโจนทะยาน ใช้ง้าวพาด ขวาง คนผู้นั้นมีนรลักษณ์หน้ากลม หูใหญ่ ริมฝีปากหนา ใต้ตาซ้ายมีก้อนเนื้ออกสีดำ มีขนสีดำอยู่สืบกว่า เส้น"

เกียงอุยเห็นกองทัพยกมาดั่งนั้นก็คะเนว่าเป็นกองทัพจากเมืองลกเอียงยกหนุนมาช่วยเมืองเองจิว แต่ด้วยความ ทะนงในฝีมือเกียงอุยจึงมิได้ระยอล กระด้นม้าออกหน้าทหารตรงเข้าไปรบกับสุมาสู

สุมาสูไม่เคยรู้ฝีมือของเกียงอุย เห็นทหารแปลกหน้ารุกเข้ามาดั่งนั้น จึงขี่ม้าเข้าไปรบกับเกียงอุย แต่พอรบ กันได้เพียงสามเพลงสุมาสูก็เห็นว่าเหลือกำลัง ไม่อาจรับมือเกียงอุยต่อไปได้ จึงปลีกม้าออกจากวงรบ แล้วพาทหารถอยหนีไปสมทบกับกองหลังซึ่งยกหนุนตามมา

เกียงอุยเห็นดั่งนั้นจึงพาทหารที่เหลือถอยกลับเข้าด่านแฮบั้งก้วนซึ่งเป็นด่านปลายแดนเมืองเสฉวน

ฝ่ายสุมาสูพาทหารหนีเกียงอุยไประยะหนึ่งก็พบกับกองหลังซึ่งถอยตามมาทัน จึงรวมกำลังกองหน้ากอง หลังเข้าด้วยกันเป็นกำลังพลห้าหมื่นคนเตรียมจะยกกลับไปรบกับเกียงอุยอีกครั้งหนึ่ง ครั้นทราบว่เกียงอุย พาทหารล่าถอย จึงคุมทหารตามไปเพื่อไล่ตามตี แต่พอสุมาสูยกไปถึงเกียงอุยก็ได้พาทหารถอยเข้าด่าน แฮบั้งก้วนจนหมดสิ้นแล้ว สุมาสูจึงขับทหารให้บุกเข้าพังประตูด่าน

พอทหารของสุมาสูเข้าประชิดประตูด่าน เกียงอุยก็คุมทหารบนกำแพงด่านระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดทหาร ของสุมาสูไว้

สุมาสูเห็นทหารบนกำแพงด่านระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดไว้เป็นแน่นหนายิ่งกว่าหาฝน ก็เข้มนมองด้วยความ ประหลาดใจและตกใจ เห็นทหารเมืองเสฉวนบนเชิงเทินด่านยิงเกาทัณฑ์แต่ละครั้งก็มีลูกเกาทัณฑ์พุ่ง ออกมาถึงสิบดอก จึงมองไปที่ทหารซึ่งกำลังประชิดด่านอยู่นั้นเห็นถูกเกาทัณฑ์บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอัน มาก

สมาสุตระหนักใจเป็นอันมากว่าเจนนทหารเมืองเสฉวนจึงใช้เกาทัณฑ์ประหลาดพิสดาร มีอานุภาพการยิงที่ร้ายแรงปานนี้ โดยที่หารู้ไม่ว่านั่นคือเกาทัณฑ์กลที่ขึงเบ็ง บอกดาราไว้กับเกียงอุย และเกียงอุยได้สร้างขึ้นแล้วได้ทำฝึกสอนทหารเมืองฮั่นตั้งและทหารเมืองเสฉวนจนชำนาญสิ้น

สมาสุไม่เห็นทางใดที่จะเอาชัยชนะต่อเกาทัณฑ์กลได้ เพราะทหารยุยประชิดเข้าไปใกล้ประตูด้านเท่าใดก็ถูกเกาทัณฑ์กลยิงบาดเจ็บล้มตายลงจนหมดสิ้น ทหารที่เหลือเห็นเพื่อนทหารล้มตายเป็นใบไม้ร่วงก็พากันกริ่งกลัว ถึงแม้จะได้ยินคำสั่งให้รุกจู่โจมหนุนเข้าไปก็รวนเร่ร้องรอนอกครีมีเกาทัณฑ์

สมาสุเห็นดังนั้นก็รู้ว่าไม่สามารถหักฝ่าเข้าด่านได้ และเกรงว่าเกียงอุยจะคุมทหารยกออกมาจู่โจม จึงสั่งทหารให้รีบถอยทัพ แล้วเลิกทัพกลับไปเมืองลกเอี๋ยง

ฝ่ายกัณซึ่งรักษาค่ายมั่นอยู่ที่เขาก็กสัน ครั้นลิทิมหนีไปแล้วก็ตั้งดาบคอยกองทัพเกียงอุย แต่นานวันก็ยังไม่เห็นกองทัพเกียงอุยยกมา นำฝนที่เคยตกลงมาก็เหือดแห้ง ทหารอดน้ำได้ความยากลำบากนัก ครั้นจะหักออกไปก็ไม่ได้ จึงจำใจพาทหารเข้าสวามีภักดีกับกวยหยู

ฝ่ายเกียงอุยเมื่อปราศเสียทีในการยุทธครั้งแรกที่ยกบุกกวยก ก็รู้สึกอับยศอดสูใจเพราะสูญเสียทหารไปเป็นอันมาก หลังจากทราบข่าวสมาสุเลิกทัพกลับไปแล้วจึงพาทหารกลับไปเมืองฮั่นตั้งแล้วสั่งให้ตกแต่งกำแพงเมืองเชิงเทินค่ายคูประตูหอรบไว้ให้มั่นคง เพราะคิดว่าสมาสุยกทหารไล่ตามมาถึงด่านแฮ้งก้วนแล้ว วันหน้าก็อาจยกทหารมาประชิดเมืองฮั่นตั้ง จึงจำต้องป้องกันไว้ก่อน

ฝ่ายสมาสุครั้นเลิกทัพกลับไปถึงเมืองลกเอี๋ยง ก็รายงานความให้สมาธิทราบทุกประการ

สมาธิได้ทราบความจากสมาสุผู้บุตรก็สายศีระะ แล้วกล่าวว่าตระกูลสมาเราเพิ่งได้อำนาจในเมืองลกเอี๋ยง จำเป็นต้องเสริมสร้างฐานอำนาจทางการเมืองและการทหารให้แน่นแฟ้นมั่นคงก่อน จึงจะคิดอ่านทำการศึกภายนอกได้ ซึ่งจ๊กก๊กยกกองทัพมาตีเมืองเราในครั้งนี้ แม้จะมีความขุนแค้นเคืองใจอยากจะทำไปตีเอาเมืองฮั่นตั้งและเมืองเสฉวนประการใดก็ไม่อาจกระทำได้ เพราะถ้าใช้แม่ทัพนายกองอื่นเห็นจะไม่ใช้ฝีมือของเกียงอุย แลเส้นทางที่จะยกกองทัพไปตีเมืองฮั่นตั้งและเมืองเสฉวนนั้นทุรกันดารขัดสน ต้องเสียเวลานับปี ครั้นตัวเรายกกองทัพไปด้วยตนเองก็เหมือนหนึ่งเสื่อออกจากถ้ำ นกอินทรีออกจากรัง ปรึกษาทางการเมืองก็จะช่วงชิงฉวยโอกาสยึดอำนาจในเมืองลกเอี๋ยง แล้วยกกองทัพไปตีกระหนาบหลัง เราจะรู้ดีไปข้างหน้าก็มีรู้กำลังจ๊กก๊กว่าเป็นประการใด จะถอยกลับก็ขัดสน จะกลายเป็นว่าที่สายป่านขาด จึงไม่อาจยกไปแก้แค้นได้ เราจึงเจ็บใจนัก

สมาสุได้ฟังคำบิดาก็เห็นด้วย เมื่อเห็นบิดาเป็นทุกข์ใจจึงปลอบประโลมว่าบิดาจะปรารภไปใย ศึกครั้งนี้ประจักษ์แล้วว่ากองทัพเมืองเสฉวนแม้จะยกล่วงแดนเข้ามาได้ แต่ก็ไม่อาจรุกคืบหน้าเข้ามาถึงแม่น้ำอุยโหเหมือนเมื่อครั้งขึงเบ็งยังมีชีวิตอยู่ ท่านพ่อเคยสอนสั่งอยู่เนื่อง ๆ มิใช่หรือว่าจะคิดการใหญ่ต้องเข้าใจถึงฐานกำลังอำนาจของตนเองก่อน ต้องพิทักษ์รักษาบำรุงฐานกำลังอำนาจนั้นให้มั่นคงแข็งแรง หากฐานกำลังอำนาจยังรักษาไว้ได้ตราบดีก็จะยังคงดำรงความเป็นใหญ่ไว้ได้ตราบดีนั้น ซึ่งท่านพ่อคิดจะรักษาฐานกำลังอำนาจในเมืองลกเอี๋ยงไว้เป็นสำคัญนั้นย่อมประเสริฐยิ่งแล้ว

สมาธิกำลังขุนแค้นขัดเคืองเกียงอุย ครั้นได้ฟังคำบุตรก็ได้สติ จึงว่าเจ้าว่ามานี้ก็ชอบด้วยโบราณ ตัวเราวันนี้ชราแล้วจึงหวังหน้ากังวลหลังมากเกินไป พอได้ยินคำเจ้าจึงระลึกขึ้นมาได้

กล่าวแล้วสมาธิก็ลุกขึ้นยืนปรบมือหัวเราะด้วยความชอบใจ

พระพุทธศาสนายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบสี่พรรษา เดือนเก้า กาลเวลาได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ยิ่งอยู่ในอำนาจวาสนาแล้วยิ่งดูเหมือนว่ากาลเวลาจะหมุนเวียนเปลี่ยนไปรวดเร็วกว่าปกติ ตรงกันข้ามกับยามอยู่ในความทุกข์ลำเค็ญก็จะดูเหมือนว่ากาลเวลาเคลื่อนคล้อยผ่านไปอย่างเชื่องช้าหนักหนา

สมาธิมีอำนาจมากก็ยิ่งคิดมาก วิตกกังวลมาก แล้วกลายเป็นความทุกข์ใจ ตรอมใจ กินไม่ค่อยได้ นอนไม่ค่อยหลับ ในที่สุดสมาธิก็ล้มป่วยลง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ลัทธิสมุสาธิ (ตอนที่598)

สมาธิขุนแค้นเคืองใจที่กองทัพจ๊กก๊กยกมาตีด้วยก็แล้วไม่อาจยกกองทัพไปแก้แค้นได้ เพราะต้องรักษาฐานกำลังอำนาจการเมืองการทหารไว้ในเมืองลกเอี๋ยงก่อน ในขณะที่วันเวลาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว อำนาจ

แห่งกาลเวลาทรงพลาภาพคร่ำสุมาลีเข้าสู่ความชราแล้วพวยาก็มาเยือน อ้า! อึ้งหัดถ่มจระเข้ได้เอื้อมมาถึงตัวสุมาลีผู้มีปัญญาแล้ว

สุมาลีและสุมาลีเยียวทราบว่สุมาลีป่วยก็พากันตกใจ รีบรุดมาเยี่ยมถึงจวน สุมาลีทราบว่บุตรทั้งสองมาเยี่ยมก็ให้คนรับใช้พวยตัวลุกขึ้นนั่งเอนหลังบนเตียง แล้วกล่าวกับบุตรทั้งสองว่เราป่วยครั้งนี้ผิดปกติกว่การป่วยครั้งก่อนๆ อ่อนล้าเรียวแรงลงทุกวัน กินก็ไม่ได้ นอนก็ไม่หลับ ในกายคล้ายกับคลื่นในทะเลปั่นป่วนมิได้สงบเลย

บุตรทั้งสองของสุมาลีเห็นผู้เป็นบิดาหน้าตาซูบซีดไร้เรียวแรง แม้จะลุกนั่งก็ลำบาก จึงรู้สึกสงสารบิดาเป็นอันมาก ได้ยินคำบิดาดังนั้นจึงปลอบใจว่ท่านพอป่วยเพียงเท่านี้จะวิตกไปใย ในเมืองหลวงมีหมอผู้เชี่ยวชาญเป็นอันมาก อีกไม่นานเมื่อได้ยาบำรุงเลือดปรับปรุงลมในกายเป็นปกติแล้วท่านพอก็จะหาย

สุมาลีพยักหน้าแต่กลับเบนไปกล่าวเรื่องใหม่ว่ ตัวเรารับราชการในแผ่นดินนวยมาช้านาน บัดนี้ก็มีตำแหน่งหน้าที่ยิ่งใหญกว่ผู้ใดในแผ่นดิน แต่อ่านาจว่สาสนาก็ไม่อาจคงอยู่คู่ฟ้าดิน อายุขัยของเราล่วงวัยไป ความชรา ความเจ็บมาเยือนแล้ว ความตายก็ย่อมมาถึงสักวันหนึ่ง ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

สุมาลีกล่าวต่อไปว่ ขวานาปลูกข้าวมุ่งหวังจะมีข้าวกินไปตลอดปี พ่อค้าค้าขายล้วนมุ่งหมายจะได้กำไร ทำให้กิจการเจริญเติบโต ข้าราชการขุนนางข้าราชการด้วยหวังยศศักดิ์ความก้าวหน้า มีประโยชน์และอำนาจเป็นที่หมาย ข้าราชการทำราชการหวังให้มีชื่อเสียงปรากฏไว้ในประวัติศาสตร์ว่เป็นวีรชนของแผ่นดิน แต่ผู้ปกครองบริหารราชการบ้านเมืองนั้นยอมต่างจากขวานา พ่อค้า ข้าราชการ ขุนนางและขุนทหาร จะมุ่งหวังปรารถนาเพียงมีข้าวปลากิน หวังกำไร หวังความก้าวหน้าในราชการ หรือปรารถนาชื่อเสียงในประวัติศาสตร์นั้นมิได้ หากต้องตั้งความหวังเอาไว้ที่ความร่มเย็นเป็นสุขของบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองมั่นคง อริราชศัตรูไม่กล้าย่ำยีรุกราน โจรผู้ร้ายภายในไม่กล้าก่อการกำเริบ ข้าราชการขุนนางไม่กล้าขมเหงริดนาทาเร้นอาณาประชาราษฎร์ ไม่กล้าฉ้อราษฎร์บังหลวง ทั้งต้องทำให้ราษฎรอยู่ดีกินดี มีความสุข มีความก้าวหน้า มีความมั่งคั่ง โดยสรุปก็คือต้องทำบ้านเมืองให้มั่นคง ทำให้ราษฎรมั่งคั่ง ทำดังนี้สำเร็จจริงจะถือได้ว่าได้บรรลุซึ่งภารกิจของยอดนักปกครอง

สุมาลีกล่าวสืบไปว่ครั้งก่อนบิดาได้สั่งสอนพวกเจ้าว่ทำการใหญ่ต้องรู้จักฐานกำลังอำนาจของตนเอง การจะเป็นผู้บริหารราชการแผ่นดิน ฟังรู้ว่ฐานกำลังอำนาจที่แท้ันอยู่ที่มวลมหาประชาชน คำโบราณกล่าวไว้ว่ประชาชนเหมือนหนึ่งน้ำ ผู้ปกครองเหมือนหนึ่งเรือ น้ำหนุนเรือให้ลอยได้ แต่น้ำก็จมเรือได้เช่นเดียวกัน ซึ่งจะครองใจอาณาประชาราษฎร์ จะต้องหมั่นบำเพ็ญเมตตาธรรม ใส่ใจต่อทุกข์สุขและความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพของราษฎร เป็นหนึ่งเดียวกับราษฎร ก้าวเข้าหาปัญหาแล้วแก้ไขโดยมิพักให้ราษฎรต้องเพรียกร่อง ข้าราชการขุนนางเป็นแขนขา ต้องทำหน้าที่อ่านวยประโยชน์สุข ดูแลราษฎรให้ร่มเย็นเป็นสุข หากทำการขมเหงยาเียงเบียดเบียนราษฎร แขนขานั้นยอมใช้มิได้ ต้องใช้ความ เด็ดขาดจัดการแก้ไขสลับเปลี่ยนกำจัดเสียให้สิ้น

เมื่อได้ทำนบำรุงราษฎรด้วยเมตตาธรรม ด้วยความยุติธรรม ด้วยคุณธรรมดังนี้แล้ว ราษฎรย่อมร่มเย็นเป็นสุข กล่าวได้ว่าฐานกำลังอำนาจมั่นคงเป็นปีกแผ่นแน่นหนาจดตั้งผืนแผ่นดิน

แต่ทว่อำนาจรัฐนั้นหอมหวานชวนเข้าเป็นที่หมายปองของทุกคน เป็นเป้าหมายแห่งการชิงชิงยึดแย่งด้วยรูปการมากหลาย ตั้งแต่ใช้ปลายฟูกันไปจนถึงศาสตราวุธ การรักษาและการใช้อำนาจเป็นองค์ประกอบสำคัญแห่งอำนาจ เมื่อชิงชิงได้มาซึ่งอำนาจแล้วต้องทำการรักษาและใช้อำนาจนั้นให้ก่อเกิดประโยชน์สุขแก่บ้านเมืองและราษฎรให้บริบูรณ์ ทำให้อำนาจจดผลึกปมเป็นบารมีธรรมที่แท้แลมั่นคงยาวนาน เป็นอำนาจที่สมบูรณ์

บ้านเมืองยอมมีคนตีแคลนซ้ำ ย่อมมีทั้งผู้สนับสนุนแลคัดค้าน เหตุนี้การรักษาอำนาจและการใช้อำนาจจึงไม่อาจปราศจากศาสตราวุธได้ การชองสมสั่งสมกำลังทหารที่มีสมรรถนะสู้รบสูง มีศาสตราวุธที่พรักพร้อมจึงเป็นความจำเป็นแก่การรักษาและการใช้อำนาจรัฐ หากมั่นคงแคลนละเลยเรื่องนี้เมื่อใด อำนาจแม้ถึงจะมีอยู่ก็จะถูกชิงบ่อนทำลายจนสูญสลายไปในที่สุด

สุมาลีไ้กระแอมอยู่พักใหญ่แล้วกล่าวสืบไปว่พวกเขาจะเติบโตใหญ่ไปในวันหน้า ให้จำคำบิดาไว้ให้จงดี และต้องไม่ลืมว่วันใดที่พวกเขามีอำนาจว่สาสนาแล้ว เมื่อนั้นคนทั้งปวงจะหลั่งไหลมาพึ่งใบบุญเจ้าจดตั้งพระมหาสมุทร ซึ่งจะมีน้ำจากห้วยหนองคลองบึงทุกสารทิศหลั่งไหลมาสู่ ย่อมมีทั้งน้ำอันใสสะอาด สกปรก ขุ่นมัว และโสโครก ย่อมมีทั้งขยะและพิษน้ำต่างๆ จำจะต้องแยกแยะเลือกสรรให้จงดี แสงหาและคัดเลือกคนดีมีฝีมือมาอยู่เคียงกาย อย่าว่ให้คนพาลสันดานหยาบซ้ำซ้ำเข้าใกล้กาย ฟังตระหนกว่พระอาทิตย์และพระจันทร์อันมีฤทธิ์ทั่วสกลจักรวาลก็ยังมีควมมัวหมองได้ด้วยเมฆหมอกที่ห่อหุ้ม ผู้เรื่องอำนาจว่สาสนาก็ดจกัน ย่อมมัวหมองเสื่อมโทรมด้วยผู้คน แวดล้อมจะนั้น

สมาสูและสมาเจียวนั่งฟังคำบิดาด้วยอาการอันสงบ พลันมองไปที่ผนังด้านปลายเท้าของสมาสู เห็นภาพเขียนด้วยพู่กันเป็นที่ประหลาด จึงถามผู้พ่อว่าภาพนี้ดูเหมือนเพิ่งเขียนขึ้นใหม่ๆ แต่มีทราบว่ามี ความหมายประการใด

สมาสูจึงกล่าวว่า เรารู้ตัวของเรารู้ว่าการป่วยครั้งนี้ยากจะหาย คงเหลือแต่เวลาจะช้าเร็วประการใดเท่านั้น จึงพยายามเขียนภาพนี้เพื่อพวกเขาทั้งสองคน

กล่าวแล้วสมาสูก็เข้าไปที่ภาพเขียนซึ่งแขวนอยู่บนผนังที่ปลายเท้า พลังกล่าวว่าที่เจ้าเห็นนี้เจ้าจะว่าภาพก็ใช่ จะว่าเป็นตัวอักษรก็ใช่ จะว่าเป็นความหมายอันเป็นปริศนาก็ว่าได้ พวกเขาเข้าใจหรือไม่ว่าภาพพู่กัน เส้นตรงตั้งที่อยู่บนสุด ภาพรูปสี่เหลี่ยมที่อยู่ตรงกลางและภาพรูปหัวใจที่อยู่ข้างล่างนั้นมีความหมาย ประการใด

สมาสูและสมาเจียวมองไปที่รูปบนแผ่นภาพแล้วกล่าวว่า แม้เป็นลายพู่กันที่งามนักแต่พลังในการเขียนนั้น อ่อนล้าอิดโรย ซึ่งจะมีความหมายประการใดนั้นลูกไม่แจ้ง

สมาสูเข้าไปที่รูปหัวใจซึ่งอยู่ในภาพด้านล่างสุดแล้วกล่าวว่า ภาพรูปหัวใจก็คือภาพอักษรว่าชิมซึ่งแปลว่า หัวใจ ตรงกับความหมายตามภาพ คนทั้งปวงย่อมมีใจ จะดีเลวชั่วช้าหรือประเสริฐเลิศคนก็อยู่ที่ใจ ชาวนา พ้อคำ ขุนนาง ข้าราชการ ขุนทหารและนักปกครองล้วนย่อมต้องมีใจ แต่ความในใจหาได้เหมือนกันไม่ น้ำใจผู้ปกครองบ้านเมืองย่อมต้องเต็มเปี่ยมด้วยเมตตาธรรม คุณธรรม ยุติธรรม ใส่ใจทุกข์สุขของอาณา ประชาชน เหตุนี้การทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับผู้คนจึงต้องถือเอาใจเป็นที่ตั้ง ทั้งใจเรา ใจเขา ต้องเข้าใจให้ จงดี ใจเขาเป็นประการใดก็มองที่ใจเราย่อมรู้ได้อย่างแจ่มแจ้ง เหตุนี้เราจึงวาดภาพอักษรตัวชิมหรือหัวใจ ไว้เป็นรากฐาน

สมาสูและสมาเจียวได้ฟังอธิบายของผู้บิดาก็พากันพยักหน้าแสดงท่าทีว่าเข้าใจ สมาสูเห็นดังนั้นจึง กล่าวสืบไปว่า หัวใจผู้ปกครองย่อมต้องมีความอดทนที่สูงส่งยิ่งกว่าผู้คนธรรมดา ถึงขนาดต้องสามารถ กลืนกินเลือดของตนเองได้ ในหัวอกต้องกว้างใหญ่สามารถบรรจุเรือสำเภาสิบลำได้ เรื่องใหญ่น้อยต้อง สามารถอัดไว้ในอกด้วยจิตใจอันหนักแน่นมั่นคง ครอบครองรู้เหตุการณ์ถ่องแท้แล้วจึงแก้ไขทำการต่อไป ภาพหัวใจนี้เมื่อมีภาพกระบี่ปักไว้ย่อมมีความหมายถึงความอดทน เหตุนี้เราจึงเขียนภาพอักษรเส้นตรงตั้ง ไว้ด้านบน เมื่อประกอบเข้ากับอักษรตัวชิมแล้วย่อมเป็นอุทาหรณ์สอนใจให้พวกเขาต้องมีความอดทน อัน คนเรานั้นอาจมีความรู้สติปัญญาความสามารถทัดเทียมกันได้ แต่ความอดทนนี้แล้วที่ต่างกัน ทำให้คน เห็นอ่อน และคนแตกต่างกันคน

ภาพเส้นตรงตั้งจะมองว่าเป็นภาพกระบี่ก็ได้ จะมองว่าเป็นหลักชัยหลักบ้านหลักเมืองก็ได้ จะมองว่าเป็น หลักอันเป็นศูนย์กลางของแผ่นดินก็ได้ จะหมายเอาเป็นความซื่อตรงแลความกตัญญูจงรักภักดีก็ได้ นี่คือ ความหมายอันวิเศษลึกล้ำอันมีอยู่ในนิรุกติแห่งภาษาจีนของเรา

สมาสูกล่าวต่อไปว่า ผู้ปกครองบ้านเมืองจะต้องเป็นหลัก ต้องมีความซื่อตรง ต้องมีความเที่ยงธรรม และ ต้องมีความเด็ดขาด เส้าหลักที่เอนยอมไม่อาจทานน้ำหนักได้ เส้าที่ตรงต่างหากจึงจะรับน้ำหนักอันมากได้ ผู้ปกครองต้องทำตนให้เป็นหลักแก่บ้านเมืองและราษฎร ดุจดั่งพระอาทิตย์ที่เป็นหลักแห่งจักรวาล พระ อาทิตย์โคจรโดยเที่ยงตรง วันเวลาฤดูกาลจึงเที่ยงตรง หากพระอาทิตย์วิปริตผันแปรไปแล้วสรรพสิ่งก็จะ วิปริตวิบัติดับสูญสิ้น แลเส้นที่ตั้งตรงนี้ยังมีความหมายของกระบี่ที่คมกล้า สามารถตัดปัญหาให้สิ้นสูญ ไม่ ปลดปล่อยปัญหาการงานให้ค้างคาหมักหมมจนก่อกลายเป็นปัญหาใหญ่ขึ้นได้ การงานและปัญหาต้องรีบ จัดการแก้ไข แต่เรื่องน่าใจคนต้องไม่ถูวามเร่รังจัดการ

สมาสูกล่าวสืบไปว่า ภาพรูปสี่เหลี่ยมนี้หากเขียนเส้นขวางเป็นลัษาร เขียนภูเขาและอาคารไว้ภายในก็จะ อ่านว่าภิกหรือแปลว่าประเทศ ผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดินจะต้องสั่งหัดต่อการพัฒนาสร้างสรรค์ พัฒนา อาณาจักรให้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้า นำดวงไหล ไฟต้องสว่าง หนทางต้องดี ราษฎรมีปัจจัยสี่บริบูรณ์ครบ ครัน จึงเป็นบ้านเป็นเมืองที่อุดมสมบูรณ์ ภาพนี้หมายให้พวกเขาได้ตระหนักว่าแผ่นดินนี้กว้างใหญ่ไพศาล มีการงานพัฒนาหลายที่ต้องทำเพื่อความร่มเย็นเป็นสุขและอยู่ดีกินดีของอาณาประชาราษฎร์แต่นี้ไป เป็นหน้าที่ของพวกเขาแล้วที่จะต้องพัฒนาสร้างสรรค์บ้านเมืองให้เรืองรุ่ง

ภาพสี่เหลี่ยมนี้เมื่อเอาภาพเส้นตั้งปักไว้ตรงกลางก็จะเป็นตัวอักษรอ่านว่าดวง ซึ่งหมายถึงศูนย์กลาง คือศูนย์กลางแห่งอำนาจปกครองสถานหนึ่ง ศูนย์กลางแห่งน้ำใจคนสถานหนึ่ง ศูนย์กลางแห่งความ เจริญรุ่งเรืองอีกสถานหนึ่ง และความเป็นผู้นำใจสัดยุทธ ชื่อตรงอีกสถานหนึ่ง การแสวงหาคนดีมีฝีมือมา ช่วยการในวันหน้าจะต้องรำลึกถึงคำว่าดวง คนเก่งมักไม่ค่อยกล้า คนกล้ามักไม่ค่อยเก่ง แต่คนทั้งเก่งทั้ง กล้าก็ยังไม่ใช้ไม่ได้หากไร้ซึ่งความซื่อตรง

คนเช่นนี้ยากที่จะมองหากจากผู้คนที่เวียนมาหาพวกเขา เมื่อครั้งพระเจ้าฮันโกโจก็ยังคงต้องออกไปเชิญเดี่ยว เหลียงและฮันสินเป็นขุนนางคู่แผ่นดินคู่พระบารมี จึงสามารถสถาปนาพระราชวงศ์ฮันได้สำเร็จ พระเจ้าวุยอ๋องโจโจ เล่าปี แลชุนกวน ก็ล้วนมุ่งแสวงหาคนดีมีฝีมือและซื่อสัตย์จึงสามารถตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ เล่าปี นั้นสุดส่าห์ยอมตัวไปค่านับขงเบ้งที่กระท่อมน้อยถึงสามครั้ง ครั้นได้ตัวขงเบ้งแล้วจึงสามารถเปลี่ยนฐานะตัวจากเชื้อพระวงศ์อนาถา กลายเป็นครองแผ่นดินอันกว้างใหญ่และตกทอดมาถึงเล่าเสียนในวันนี้ นี่เป็น เรื่องหนึ่งที่พวกเขาต้องจดจำ

อักษรตรงเมื่อปักอยู่บนภาพรูปหัวใจก็จะเป็นตัวอักษรอ่านว่าดวงซิม ซึ่งหมายความว่าน้ำใจที่ซื่อตรง การจะหวังให้คนทั้งปวงนับถือบูชาเลื่อมใสถือเป็นบารมีอันไพศาล ผู้ปกครองต้องมีน้ำใจที่ซื่อตรง รู้จักรักผู้อื่น ถึงแม้ว่าจะมีความเฉลียวฉลาดสักปานไหน แต่ถ้าไม่มีน้ำใจซื่อตรงต่อผู้อื่น รักผู้อื่นโดยสุจริตแล้วก็ไม่อาจที่จะรักษาตำราไว้ซึ่งความรักภักดีของผู้คนได้ ไม่อาจถือเป็นบารมีอันยิ่งใหญ่ได้

นี่คือความหมายของภาพลายพู่กันที่เราสู้อ้อสังฆารพินเขียนไว้เพื่อสั่งสอนพวกเขา จงจดจำค่าเราไว้ อย่าได้ประมาท สมารู้จักแล้วดังนั้นก็เหนื่อยชอบ สุขและสุขมาเจียวเห็นดังนั้นจึงกล่าววาทานพอสบายเหนื่อยมากแล้ว จงพักผ่อนก่อนเถิด

กล่าวแล้วสุมาเจียวจึงพยุสุมาอ้อให้นอนราบลงกับเตียงแล้วเอาผ้าห่มมาคลุม จากนั้นจึงคำนับลา

พระพุทธศาสนายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบสี่พรรษา เดือนสิบ อากาศป่วยของสุมาอ้อได้ทรุดหนักลงโดยลำดับ คนในจวนของสุมาอ้อเห็นอาการอยู่ในขั้นวิกฤต จึงให้คนไปแจ้งให้สุมาสุและสุมาเจียวทราบ

สุมาสุและสุมาเจียวพอทราบความก็รีบรุดมาที่จวน เห็นสุมาอ้อนอนนิ่งอยู่บนเตียงนอน ร่างกายผอมซูบเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก กระดิกตัวไม่ได้ มีน้ำตาไหลอาบแก้ม แต่พอรู้ว่าบุตรทั้งสองมาเยี่ยมสุมาอ้อก็ลืมตาขึ้น ใบหน้าเปี่ยมด้วยรอยยิ้มแต่กลับพริ้มตาลงและสิ้นใจในเวลานั้น สุมาสุและสุมาเจียวเห็นสุมาอ้อถึงความตายก็พากันร้องไห้โศกเศร้าอาลัยในการจากไปของสุมาอ้อเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

พระเจ้าชุนกวนสิ้นบุญ (ตอนที่599)

สุมาอ้อป่วยหนักคิดว่าจะตาย จึงคิดอักษรปริศนาสอนสั่งสุมาสุและสุมาเจียวซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นหลักการปกครองบ้านเมือง การครองใจอาณาประชาราษฎร และการรักษาตัววางตนให้สมกับความเป็นหลักชัยของบ้านเมือง ครั้นสั่งเสียบุตรทั้งสองแล้ว อากาศสุมาอ้อก็ทรุดหนักลงและถึงแก่ความตาย สิริอายุรวมเจ็ดสิบสองปี

สุมาสุและสุมาเจียวพอคลายโศกแล้วจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าโจซอง กราบทูลให้ทรงทราบว่าสุมาอ้อถึงแก่อนิจกรรมแล้ว พระเจ้าโจซองทราบความดังนั้นจึงตรัสสั่งให้ตั้งการพิธิศพของสุมาอ้อตามประเพณีขุนนางผู้ใหญ่ และให้นำศพไปฝังไว้ยังสุสานหลวง

เสร็จการศพของสุมาอ้อแล้วพระเจ้าโจซองจึงโปรดเกล้าตั้งให้สุมาสุดำรงตำแหน่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ตำแหน่งราชเลขาธิการฝ่ายควบคุมราชการลับทั้งภายในและภายนอกราชสำนัก ส่วนสุมาเจียวนั้นโปรดเกล้าตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร ตำแหน่งรองผู้บัญชาการทหารสูงสุด และผู้อำนวยการกองกำลังรักษาพระนคร

เพราะเหตุที่สุมาสุและสุมาเจียวเป็นผู้ช่วยของสุมาอ้อมาแต่ก่อน ดังนั้นแม้สุมาอ้อจะถึงแก่กรรมแล้ว อำนาจบริหารราชการแผ่นดินทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนจึงยังคงอยู่ในเงื้อมมือของสองพี่น้องสุมาทั้งสิ้น

ทางฝ่ายงอก๊ก วันเวลาก็มิได้ปราณีให้แก่ผู้ใด กาลเวลาได้พัดพาเอาสรรพชีวิตให้ล่วงลับดับสูญไปตามกาลเดียวเจียวและขุนนางผู้ใหญ่ต่างอาลาโลกไปตามวัย ในปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยแปดสิบสี่จูกัดกินได้สิ้นบุญลง พระเจ้าชุนกวนทรงโศกเศร้าอาลัยถึงจูกัดกินเป็นอันมาก ด้วยมีความรักผูกพันสนิทแนบแน่นมาตั้งแต่ครั้งเริ่มตั้งตัว ถึงขนาดเคยนอนร่วมเตียงแล้วเอาหากายกัน จูกัดกินสิ้นบุญแล้วจึงโปรดเกล้าตั้งให้จูกัดเก๊กผู้บุตรของจูกัดกินซึ่งทรงโปรดและไว้วางใจมาแต่ก่อนเป็นขุนนางผู้ใหญ่ และโปรดเกล้าตั้งให้ลกซุนเป็นมหาอุปราช

ลกซุนครองตำแหน่งมหาอุปราชได้เพียงปีเดียวก็สิ้นบุญลงอีก ในขณะที่มีอายุได้เพียงหกสิบเอ็ดปี พระเจ้าชุนกวนทรงโศกเศร้าอาลัยถึงลกซุนเป็นอันมาก ด้วยทรงโปรดไว้วางพระราชหฤทัยลกซุน และทรงอาลัย

ถึงลกขุนที่มีความชอบแก่เมืองกังตั้งเป็นอันมาก เพราะแม้ว่าจะเป็บบัณฑิตฝ่ายขุน แต่สามารถบัญชาการรบเอาชนะชนะศึกน้อยใหญ่ที่ยกมารุกรานเมืองกังตั้งได้ทุกครั้งไป

หลังเสร็จการรบของลกขุนแล้วจึงโปรดเกล้าเลื่อนตำแหน่งลูกัดเก็กขึ้นเป็นที่มหาอุปราชแทนลกขุน

ลูกัดเก็กครองอำนาจเป็นใหญ่ในเมืองกังตั้ง ในขณะที่พระเจ้าขุนกวนทรงพระชราภาพ ดังนั้นอำนาจการบริหารและการปกครองทั้งปวงจึงอยู่ในมือของลูกัดเก็กกว่ากล่าวทั้งสิ้น

อนึ่งพระเจ้าขุนกวนมีพระราชโอรสสามองค์ พระองค์แรกทรงพระนามว่าขุนเตงเป็นโอรสอันเกิดแต่นางซีสุหยิน พระเจ้าขุนกวนโปรดเกล้าตั้งให้เป็นมกุฎราชกุมารตามประเพณี แต่ขุนเตงนั้นบุญน้อยจึงถึงแก่ความตายในขณะที่อายุยังเยาว์ พระเจ้าขุนกวนจึงโปรดเกล้าสถาปนาขุนโฮพระราชบุตรอันเกิดแต่พระสนมสองสุหยินขึ้นเป็นที่มกุฎราชกุมารแทน

ขุนโฮเป็นมกุฎราชกุมารไม่ทันนานก็วิวาตบาดหมางกับพระราชธิดาภิรมย์ซึ่งเป็นพี่สาวร่วมมารดา แลพระเจ้าขุนกวนนั้นทรงโปรดปรานพระราชธิดา จะว่ากล่าวสิ่งใดก็ทรงเชื่อฟังตามประสงค์แก่หลงลูกสาว ดังนั้นเมื่อเกิดวิวาตบาดหมางขึ้นแล้วพระราชธิดาภิรมย์จึงเปิดทูลพระเจ้าขุนกวนว่าขุนโฮคิดชิงเอาราชสมบัติ ลอบวางยาพิษเพื่อปลงพระชนม์

พระเจ้าขุนกวนทราบความจากพระราชธิดาภิรมย์ก็ทรงกริ้วมกุฎราชกุมาร ทรงคิดว่าบุตรซึ่งมีพฤติกรรมปิดขมวดังนี้ หากให้มีอำนาจวาสนาสืบไปก็จะล้างผลาญทำลายตระกูลขุนจนสูญสิ้น จึงโปรดเกล้าถอดขุนโฮออกจากตำแหน่งมกุฎราชกุมาร

ขุนโฮถูกใส่ร้ายป้ายสีจนสูญเสียดำแหน่งและสิทธิในราชบัลลังก์ก็น้อยใจ แต่ละวันเอาแต่เสพสุราจนป่วยลง แล้วตรอมใจถึงแก่ความตาย

พระเจ้าขุนกวนหะแรกนั้นทรงกริ้วขุนโฮจนถึงกับถอดออกจากตำแหน่ง แต่ครั้นนานวันไปก็ทรงคลายพระโกรธ ตำริว่าจะระคอดยวันเวลาให้ขุนโฮกลับเนื้อกลับตัว แล้วจะโปรดเกล้าตั้งให้ครองตำแหน่งดังเดิม ครั้นขุนโฮถึงแก่ความตายพระเจ้าขุนกวนจึงโศกเศร้าพระทัย และตรอมพระทัยจนประชวร

พระเจ้าขุนกวนทรงตระหนักดีว่าพระชนมายุมากขึ้นโดยลำดับ หากไม่แต่งตั้งมกุฎราชกุมารไว้ให้เรียบร้อย การข้างหน้าก็อาจเกิดการรบราฆ่าฟันในระหว่างญาติพี่น้องตระกูลขุน ตำริตั้งนั้นแล้วจึงโปรดเกล้าตั้งให้ขุนเหลียงซึ่งเป็นพระราชโอรสเกิดแต่พระสนมพัศสุหยินขึ้นเป็นที่มกุฎราชกุมาร และโปรดเกล้าให้ลูกัดเก็กทำหน้าที่อบรมสั่งสอนการบริหารราชการแผ่นดินและการปกครองแก่ขุนเหลียงอีกหน้าที่หนึ่ง

ครั้นปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยเก้าสิบสี่ เดือนสี่ ขึ้นหนึ่งค่ำ ได้บังเกิดนิมิตร้ายขึ้นในเมืองกังตั้ง สามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "บังเกิดเหตุร้ายใหญ่ คลื่นในแม่น้ำแลทะเลก็กำเริบนัก เกิดน้ำใหญ่ท่วมไปในเมืองกังตั้ง น้ำลึกถึงแปดศอก พายุก็ถอนต้นสนใหญ่ซึ่งปลูกอยู่หน้ากุฎซึ่งฝั่งศพขุนเช็กลอยขึ้นไปในอากาศ ต้นสนก็ตกลงริมประตูเมืองกังตั้ง ปลายลงปักดินอยู่"

สามก๊กจับสมบูรณระบูล้างร้ายในปลายรัชกาลของพระเจ้าขุนกวนว่า "ให้ฮั่วศกปีตัน ถูตสารท เดือนแปดวันชิวอิ๊ก พลันเกิดลมพายุใหญ่ ลูกคลื่นในแม่น้ำทั้งทะเลซัดกระหน่ำอย่างรุนแรง เกิดน้ำท่วมตามพื้นที่ลึกถึงแปดซี้ยะ ต้นสนจีนที่เจ้าเหนือหัวก็กั้วทรวงปลูกไว้ทั้งก่อนและหลังทั้งหมดล้วนถอนราก ถูตแรงลมพัดบินเอากิ่งก้านปักลงที่นอกประตูเมืองเกียงเจี๋ยบ"

วันเวลาที่เกิดกลางร้ายที่ปรากฏในสามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) และจับสมบูรณระบูล้างต่างกันตรงเดือนที่เกิดเหตุ โดยสามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าเดือนสี่ ในขณะที่สามก๊กจับสมบูรณระบูล้างว่าเป็นเดือนแปด แต่ฉบับภาษาญี่ปุ่นและฉบับของจีนระบุว่าเดือนแรกหลังจากขึ้นปีใหม่แล้ว ซึ่งก็คือเดือนสี่

กลางร้ายดังกล่าวเป็นที่รำลือเล่าขานทั่วไปในแคว้นกังตั้ง พระเจ้าขุนกวนทรงเห็นกลางร้ายปรากฏขึ้นดังนั้นก็ทรงพระวิตก เกรงว่ากั้วทรวงจะเป็นอันตราย หลังจากนั้นก็ไม่เป็นอันกินอันนอน และอาการพระประชวรก็ทรุดหนักลง แพทย์หลวงได้ถวายการเยียวยารักษาโดยลำดับ พระอาการก็มีแต่ทรงกับทรุด

อาการประชวรของพระเจ้าขุนกวนเรื้อรังอยู่ปีเศษ ลุถึงปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยเก้าสิบห้า เดือนหก อาการประชวรก็เข้าขั้นวิกฤติ พระเจ้าขุนกวนรู้สึกพระองค์ว่าเอื้อมหัดถ์แห่งมัจจุราชกำลังคร่าดวงวิญญาณของพระองค์ออกจากร่าง เห็นจะมีเวลาอยู่เหลือน้อยเต็มที จึงตรัสสั่งเรียกลูกัดเก็กและลิตายสองขุนนางผู้ใหญ่เข้ามาเฝ้าถึงพระแท่นที่บรรทม

ลุกตึกและลิด้ายคุกเข้าถวายบังคมแล้ว เห็นพระเจ้าขุนกวนประทับบนอนบนพระแท่น มีน้ำพระเนตรไหลนองไบนาก็สงสารจึงร้องให้ตาม พระเจ้าขุนกวนรู้สึกพระองค์จึงกวักมือเรียกสองขุนนางผู้ใหญ่เข้ามาใกล้พระแท่น แล้วตรัสด้วยพระสุรเสียงที่อ่อนอืดโรยแทบไม่ได้ยินว่า กรรมมาถึงตัวเราแล้ว จำจะอาลาพวกท่านไปก่อน ฝากบอกกล่าวขุนนางทั้งปวงว่าซึ่งสิ่งเสียไม่ว่าถึงนั้นอย่าได้น้อยใจเลย

พระเจ้าขุนกวนหยุดหอบอยู่ครู่หนึ่งจึงรับสั่งต่อไปว่า ขุนเหลียงมกุฎราชกุมารนั้นยังอ่อนเยาว์ไม่รู้จักแผ่นดิน ขอฝากฝังท่านทั้งสองช่วยทำนุบำรุง ขอให้เห็นแก่เรา นักเบาประการใดก็ให้ตั้งหน้าทำการโดยสุจริต

พระเจ้าขุนกวนรับสั่งเพียงเท่านั้นก็เสด็จสวรรคต สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าพระเจ้าขุนกวน “ฝากฝังบ้านเมืองบุตรภรรยาประชาราษฎรแล้วก็สิ้นใจตาย เมื่อตายนั้นเดือนหก พุทธศักราชเจ็ดร้อยเก้าสิบห้า อายุพอได้เจ็ดสิบเอ็ดปี เสวยราชย์ได้ยี่สิบสี่ปี”

อา! โจโจ เล่าปี ขุนกวน สามขุนศึกใหญ่ที่ซัดเดียวซิงซัย หวังครองแผ่นดินจีนแต่ผู้เดียวตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ล้วนไม่ประสบความสำเร็จดังเจตนารมย์ ต่างคนต่างถูกอำนาจแห่งกาลเวลาคบง่า แล้วร่วงลงดับสูญ ทั้งภารกิจและปณิธานไว้ให้ชนรุ่นหลังได้ซัดเดียวรบราชาพันกันต่อไป

ขุนเหลียงและลิด้ายเห็นพระเจ้าขุนกวนเสด็จสวรรคตก็ร้องไห้ พอคลายโศกก็สั่งให้ตั้งการพระราชพิธีพระบรมศพตามราชประเพณี และกระทำพิธีบรมราชาภิเษกด้วยเชิญขุนเหลียงขึ้นเสวยราชย์แทนพระเจ้าขุนกวน และให้ขุนนาง ข้าราชการ ตลอดจนคนในเมืองทั้งปวงนุ่งขาวห่มขาวไว้ทุกข์เป็นเวลาหนึ่งปี

พระเจ้าขุนเหลียงขึ้นครองราชย์แล้วทรงตั้งศักราชประจำพระองค์ว่าศักราชไท่เฮงซึ่งแปลว่ามหาศักราชแห่งความรุ่งเรืองของแคว้นง่อ โปรดเกล้าให้พระราชทานอภัยโทษแก่คนคุกทั่วทั้งแคว้น และเฉลิมพระนามาภิไธยของพระเจ้าขุนกวนใหม่ว่าพระเจ้าไต้สองเต้

เสร็จการพิธีพระบรมศพแล้วโปรดเกล้าให้นำพระบรมศพของพระเจ้าขุนกวนไปฝังไว้ที่สุสานราชตระกูลขุนที่ตำบลเตียวหลง และโปรดเกล้าตั้งให้จูกั๊กกราชครูเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินอีกตำแหน่งหนึ่ง

ข่าวคราวการเสด็จสวรรคตของพระเจ้าขุนกวนทราบไปถึงแผ่นดินวุยก๊ก สมารู้เห็นเป็นโอกาสอันงามที่อังกักกำลังตกอยู่ในภาวะโศกเศร้า จึงปรึกษาด้วยแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะยกกองทัพไปตีเมืองกั๋งตั้ง

เตาหวนซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ได้ฟังปราชญ์ดั่งนั้นจึงคัดค้านว่าซึ่งจะยกไปตีเมืองกั๋งตั้งบัดนั้นนั้นไม่เห็นสมด้วยเมืองกั๋งตั้งตั้งอยู่ในชัยภูมิมั่นคง มีทะเลขวางกั้น ยากแก่การเข้าตี เมื่อครั้งพระเจ้าวุ้ยอ่องโจโจและพระเจ้าโจฝีกี่เคยยกกองทัพไปตีเมืองกั๋งตั้งแต่ไม่สำเร็จ ต้องพ่ายแพ้ยับเยินกลับมา แลบัดนี้แผ่นดินว่างศึกมาช้านาน อาณาประชาราษฎรได้รับความสุข จึงควรดำเนินวิเทโศบายต่างคนต่างอยู่ก็มีความสุขสืบไป ไว้เมื่อใดเห็นเป็นที่ประจักษ์แล้วจึงค่อยยกไปทำการจะดีกว่า

สมารู้ได้ฟังดั่งนั้นก็พอใจ กล่าวว่าซึ่งจะให้รอคอยเวลาอันไม่มีกำหนดนั้น อีกสักกี่ร้อยปีจึงจะมีโอกาสเล่า

สมาเจียวได้ฟังคำสมาผู้พี่จึงทูลว่า ขุนกวนมีบารมีมาแต่ก่อนก็ล่วงลับแล้ว ขุนเหลียงผู้บุตรยังอ่อนเตี้ยสา หาผู้คนนับถือมิได้ ดั่งนี้ยอมถือว่าเป็นที่ที่จะยกไปทำการ เห็นจะได้ชัยชนะแต่ถ้ายเดียวเท่านั้น

สมารู้ได้ฟังคำสมาเจียวดั่งนั้นก็พยักหน้า แล้วถามขุนนางทั้งปวงว่าจะมีความเห็นเป็นประการใด ขุนนางทั้งปวงเห็นท่าทีของสมาและสมาเจียวดั่งนั้นก็รู้ทิวามีความปรารถนาจะยกกองทัพไปตีเมืองกั๋งตั้ง ต่างคนจึงต่างต้องการเอาอกเอาใจ แสดงความเห็นชอบให้ยกกองทัพไปตีเมืองกั๋งตั้ง

สมารู้เห็นขุนนางทั้งปวงพร้อมใจดั่งนั้น จึงตั้งให้เองจงเป็นกองทัพหน้าคุมทหารสิบหมื่น ให้บูชีเวียมเป็นกองทัพหนุนคุมทหารสิบหมื่น ให้สมาเจียวเป็นกองทัพหลวงคุมทหารอีกสิบหมื่นยกไปตีเมืองกั๋งตั้ง

พระพุทศศาสนายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบห้าพรรษา เดือนสิบสอง หลังจากพระเจ้าขุนกวนเสด็จสวรรคตได้หกเดือน กองทัพสามสิบหมื่นของวุยก๊กก็ยกล่วงเข้าถึงปลายแดนเมืองกั๋งตั้ง และปลงกองทัพไว้ที่ริมแม่น้ำด้านหน้าเมืองดั่งหิน

สมาเจียวได้เรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาประชุมปรึกษากันว่า เมืองดั่งหินซึ่งเป็นเมืองหน้าด่านของเมืองกั๋งตั้งนั้นมั่นคงแน่นหนานัก ทางหน้าเมืองทั้งด้านซ้ายและด้านขวามีป้อมปราการสูงใหญ่ มีพลเกาทัณฑ์

จุกช่องอยู่เป็นอันมาก จะเข้าตีซึ่งหน้าก็ขัดสนด้วยทหารในป้อมย่อมใช้เกาทัณฑ์ระดมยิง ไม่อาจเข้าประชิดตัวเมืองได้โดยสะดวก

สมาเจียวเห็นทหารทั้งปวงพากันนั่งเจียบจึงกล่าวสืบไปว่าซึ่งจะเข้าตีเมืองดังห็นนี้จำต้องใช้ยุทธวิธีอันแยบยลจึงจะได้ชัยชนะ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สุราพาวินดี (ตอนที่600)

สมาสุนทรสมาอีต้องการสร้างบารมีทางการทหารในแผ่นดินวุยก๊ก จึงอาศัยสถานการณ์ที่อ๊กก๊กผลัดเปลี่ยนแผ่นดิน ตั้งให้สมาเจียวผู้น้องเป็นแม่ทัพใหญ่ กริธาทัพสามสิบหมื่นยกไปตีเมืองก้งตั้งทางด้านเมืองตั้งห็น ครั้นถึงเมืองหน้าด่านจึงปลงทัพแล้วปรึกษาแผนการเข้าตีเมืองตั้งห็นต่อไป

สมาเจียวได้กำหนดแผนยุทธการในการเข้าตีเมืองตั้งห็นอย่างแยบยล สั่งให้รวมกำลังพลทั้งสามสิบหมื่นเข้าด้วยกัน แล้วให้อองซ่งและบู๊ซิวเชื่อมคอกองทัพหน้าและกองทัพหนุนกำลังพลกองละสามหมื่นแยกออกเป็นปีกซ้ายขวา ตั้งมั่นคอยที่ให้อองซิวรุกเข้าตีเมืองตั้งห็นก่อน แล้วจึงค่อยยกพลเข้าตีเมืองตั้งห็นพร้อมกัน

ในส่วนกองทัพหลวงนั้น สั่งให้อ้าวจันคุมทหารห้าหมื่นสร้างสะพานลอยข้ามแม่น้ำ แล้วแยกออกเป็นสองกองรุกเข้าตีป้อมปราการทั้งด้านซ้ายและด้านขวา กำลังพลนอกแต่นั้นให้ตั้งคุมเชิงอยู่ในที่เดิม คอยทำให้อองซิวเข้าตีป้อมแล้วจึงยกข้ามแม่น้ำรุกเข้าตีเมืองพร้อมกัน

ทหารทั้งปวงเห็นชอบกับแผนการของสมาเจียว แล้วพากันไปจัดแจงตามแผนการที่กำหนด

ฝ่ายจุกัดเก็กผู้สำเร็จราชการแผ่นดินของอ๊กก๊ก ครั้นได้ทราบข่าวศึกว่าสมาเจียวยกกองทัพใหญ่มาตั้งประชิดอยู่ที่เมืองตั้งห็น จึงเรียกแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงเข้ามาพร้อมกันแล้วปรึกษาว่า ซึ่งวุยก๊กยกทัพมาครั้งนี้จะคิดอ่านประการใด

เตงสองขุนพลเดมาซึ่งรับราชการมาแต่ครั้งขุนเทียนอายุแปดสิบปีเศษแล้ว ได้กลืนศึกก็รับอาสา แล้วกล่าวว่า “เมืองตั้งห็นนี้เป็นกำลังเมืองก้งตั้ง ด้วยข้าวปลาอาหารทั้งปวงก็บริบูรณ์ แล้วก็ยังมีป้อมค่ายมั่นคงเป็นที่คับขัน ถ้าเมืองตั้งห็นเสียแล้วเห็นว่าเป็นเมือง บู๊เจียงก็จะเป็นอันตราย ควรเราจะรักษาเมืองตั้งห็นไว้ให้มั่นคง”

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังแผนการของเตงสองดังนั้นก็พากันเห็นชอบ จุกัดเก็กเห็นแม่ทัพนายกองทั้งปวงมีความเห็นตอ้งกันก็มีความยินดี ตั้งให้เตงสองเป็นแม่ทัพเรือทำหน้าที่เป็นกองหน้า คุมทหารสามพันลงเรือรบสามสิบลำแล่นออกจากเมืองก้งตั้งไปที่เมืองตั้งห็น และให้ลิ๊ก ตอ้งจู เล่าเบา เป็นแม่ทัพบกคุมพลคนละหนึ่งหมื่นแยกยกเป็นสามทางตรงไปที่เมืองตั้งห็น ส่วนจุกัดเก็กจะยกกองทัพหลวงหนุนตามไป

แม่ทัพบกและแม่ทัพเรือทั้งสี่นายรับคำสั่งแล้วคำนับลาจุกัดเก็กออกไปจัดแจงทหาร แล้วยกออกจากเมืองก้งตั้งตรงไปที่เมืองตั้งห็น

ขณะนั้นเป็นเทศกาลหน้าหนาว อากาศหนาวจัด อ้าวจันซึ่งคุมกองหน้าของกองทัพวุยได้ทำสะพานลอยยกทหารข้ามแม่น้ำไปถึงฝั่งแล้วจึงแบ่งทหารออกเป็นสองกอง ให้ หวนแกคุมทหารเข้าตีป้อมด้านซ้าย ให้ ฮั่นจ้งคุมทหารเข้าตีป้อมทางด้านขวา อ้าวจันคุมทหารห้าพันเป็นกองหนุน

หวนแกและฮั่นจ้งได้รับคำสั่งแล้วจึงคุมทหารแยกเข้าตีป้อมปราการทางด้านซ้ายขวาของเมืองตั้งห็นตามคำสั่ง

ฝ่ายเล่าเสี้ยนและจวนเต็กนายทหารผู้รักษาป้อมซ้ายขวาของอ๊กก๊ก ครั้นเห็นทหารวุยก๊กยกเข้าตีป้อมปราการดังนั้นจึงคุมทหารรบพุ่งป้องกันป้อมปราการไว้เป็นสามารภ อาศัยชัยภูมิที่สูงใหญ่มั่นคงได้เปรียบระดมยิงเกาทัณฑ์ใส่ทหารวุยก๊กจุกัดเก็ก ทหารวุยก๊กบุกขึ้นมาบนป้อมปราการไม่ได้และถูกเกาทัณฑ์บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากจึงพากันล่าถอย อ้าวจันเห็นดังนั้นจึงให้ทหารถอยออกมาตั้งค่ายอยู่ที่ริมแม่น้ำ

เล่าเสี้ยนและจวนเต็กแม่เห็นว่าได้ที่ แต่เห็นว่าทหารวุยก๊กซึ่งยกมาตั้งค่ายอยู่นั้นมีจำนวนมากกว่ทหารในป้อมจึงไม่กล้ายกทหารออกจากป้อมไปโจมตี และให้ทหารตั้งมั่นอยู่ในป้อมปราการ กวดขันระมัดระวังเวรยามมิได้ประมาท

อ้าวจันและทหารรุกรกตั้งค่ายลงที่ริมแม่น้ำแล้วก็ทนความหนาวไม่ได้ จึงชวนกันเสพสุราอยู่ในค่าย ทั้งไพร่และนายตีสุราแก้หนาวอย่างเปล็ดเปล็นจนลืมหิว พวกกันเมามายไปทั้งค่าย

พอเวลาพลบหน่วยสอดแนมก็มารายงานอ้าวจันว่า เห็นขบวนเรือรบเมืองกังตั้งยกมาตามลำแม่น้ำ อ้าวจันจึงออกจากค่ายไปที่ริมฝั่งน้ำ เห็นเรือรบเมืองกังตั้งราวสามสิบลำแล่นมาแต่ไกล จึงกล่าวว่าทหารเมืองกังตั้งยกมาเท่านี้จะวิตกไปใย ขบวนเรือมีมาเพียงสามสิบลำ แต่ละลำบรรทุกทหารอย่างมากได้แค่หนึ่งร้อยคน สามสิบลำคำนวณเป็นกำลังพลได้ไม่เกินสามพันคน ทหารเรามีร่วมห้าหมื่นคน เห็นทหารเมืองกังตั้งจะไม่กล้ายกเข้าตี

กล่าวดังนั้นแล้วอ้าวจันจึงพาทหารกลับเข้าค่าย แล้วชวนกันเสพสุราเป็นที่ครื้นเครงต่อไป พอค่ำลงอ้าวจันและทหารก็พากันเมามายแทบไม่ได้สติ

ฝ่ายเตงสองแม่ทัพเรือ ครั้นยกกองทัพมาใกล้หน้าเมืองตั้งหินเป็นเวลาใกล้ค่ำ จึงสั่งให้เอาเรือเทียบเข้าริมตลิ่งห่างจากค่ายของอ้าวจันประมาณร้อยเส้น ได้ยินเสียงทหารรุกรกหัวร่อต่อกระซิกลอยมาตามลมบอกอาการเมาสุรา ก็รู้ว่าทหารรุกรกตั้งอยู่ในความประมาท เห็นว่าทหารงอกก็ยกมาแต่น้อยตัวไม่กล้าเข้าตี วิสัยขุนพลเฉาะผู้ชาญการสงครามก็รู้ว่าเป็นโอกาสอันดี จึงป่าวประกาศแก่บรรดาทหารทั้งปวงว่า "เราเป็นชาติทหาร ตั้งใจแต่จะหาความชอบใส่ตัว เราเร่งทำความชอบให้ได้ในวันนี้"

เตงสองปลุกกระดมขวัญกำลังใจทหารเมืองกังตั้งแล้ว จึงกำชับว่าบัดนี้โอกาสดียิ่งนัก ข้าศึกนึกประมาทฝ่ายเรา จึงพากันตีสุราจนเมามาย ให้ทุกคนตั้งหน้าทำราชการอย่าได้เกรงกลัวแก่ความยากลำบากและความตาย แม้ได้ชัยชนะแล้วก็จะได้รับความชอบเป็นอันมาก

ทหารเมืองกังตั้งล้วนเชื่อมั่นในเตงสองว่ามีประสบการณ์สงครามเป็นอันมาก ได้ยินคำปลุกใจของเตงสองจึงรับคำพร้อมกันว่าพวกเราจะทำการตามคำสั่งของท่านแม่ทัพ เอาชัยชนะข้าศึกให้จงได้

เตงสองเห็นดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวว่าความกล้าหาญเป็นคุณสมบัติอันประเสริฐของทหาร การรบวันนี้จะต้องได้ชัยชนะอย่างเด็ดขาดเท่านั้น เพื่อเกียรติภูมิของทหารกังตั้งว่าไม่กลัวตาย จึงให้ทุกคนถอดหมวกและเสื้อเกราะออกให้หมด ให้กำหนดการรบแบบประชิดตัว ดังนั้นจึงให้ทหารทุกคนเอาแต่กระบี่และดาบติดตัวไป ไม่ให้เอาทวนหรือจ้าวไปด้วย

ทหารเมืองกังตั้งได้ฟังคำแม่ทัพฮึกห้าวเหิมหาญดังนั้นก็พากันศึกคะนอง ต่างคนต่างรีบปฏิบัติตามคำสั่งของเตงสอง

เตงสองเห็นทหารทั้งปวงถอดหมวกและเสื้อเกราะ ถือกระบี่และดาบพร้อมแล้วจึงคุมทหารบุกไปที่ค่ายของอ้าวจัน พอไปถึงใกล้ค่ายได้ยินเสียงหัวเราะเฮฮาด้วยอาการเมาสุราตั้งซัดขึ้นทุกที เตงสองก็มีความยินดีเร่งทหารให้รุกเข้าประชิดค่าย

พอถึงหน้าค่ายของอ้าวจัน เตงสองจึงให้จุดประทัดสัญญาณขึ้นเป็นสำคัญ แล้ว เตงสองจึงถือดาบสองมือวิ่งนำหน้าทหารรุกตรงเข้าไปในค่ายของอ้าวจัน ทหารในค่ายของอ้าวจันไม่ทันระวังตัว เตงสองจึงพาทหารบุกเข้าไปในค่ายได้โดยสะดวก

ทหารเมืองกังตั้งโห่ร้องดังกึกก้องฝ่าความมืดในยามค่ำ รุกเข้าฆ่าฟันทหารรุกรกซึ่งกำลังเมาสุราอย่างมึนมือ สันจ้งเห็นข้าศึกจู่โจมเข้าตีก็ตกใจ ฉวยได้ทวนคู่มือจึงวิ่งเข้าหาเตงสอง แล้วเอาทวนแทงเตงสอง

เตงสองมีประสบการณ์ในการรบจึงหลบทวนของสันจ้ง แล้วกลับตัวเอาดาบฟันสันจ้งถูกสันจ้งล้มลง เตงสองเห็นได้ทีจึงบุกเข้าประชิดตัว ฉวยโอกาสที่สันจ้งเสียหลักเอาดาบตัดหัวของสันจ้งถึงแก่ความตาย

ฝ่ายหวนแอกเห็นสันจ้งเสียชีวิตแก่เตงสองก็โกรธ คราวนี้ได้ว่าคู่มือจึงวิ่งเข้าฟันเตงสอง เตงสองหลบจ้าวของหวนแอกแล้วเอารักแร้หนีบจ้าวของหวนแอกไว้ พลังเงือดดาบจะฟันหวนแอกเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบปล่อยมือแล้ววิ่งหนี

เตงสองเห็นดังนั้นจึงขว้างดาบตามหลังไปถูกแขนซ้ายของหวนแอกล้มลง เตงสองรีบสะอึกเข้าถึงตัวแล้วเอาจ้าวที่แย่งมาจากหวนแอก ฟันหวนแอกถึงแก่ความตาย

ทหารเมืองกังตั้งเห็นตัวนายได้ชัยชนะแก่ข้าศึกก็ฮึกห้าวเหิมหาญ พากันโห่ร้องกึกก้องแล้วรุกตรงหน้าฆ่าฟันทหารรุกรกที่กำลังแตกตื่นวิ่งหนีบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ฝ่ายอ้าวจันแม่ทัพหน้าของวุยก๊ก เห็นทหารแตกตื่นตกใจไม่เป็นอันสู้รบ และคุมกันไม่ติด ทั้งกำลังเมาสุรา สายดาพรามิว จึงรีบพาทหารหนีไปทางริมแม่น้ำจะข้ามสะพานลอยไปยังกองทัพหลวง เแดงสองเห็นดังนั้น จึงคุมทหารไล่ตามไป

ทหารวุยก๊กซิงกันหนีขึ้นสะพานลอย ตั้งอยู่บนสะพานและเชิงสะพานเป็นอันมาก จึงเบียดเสียดแย่งกันจะ ให้พ้นไปจากสะพาน สะพานลอยทาน้ำหนักไม่ได้จึงขาดร่วงหล่นลงแม่น้ำ ทหารวุยก๊กพลัดตกน้ำตาย เป็นอันมาก พวกที่เหลืออยู่ที่เชิงสะพานก็ถูกทหารแดงสองไล่ฆ่าฟันอย่างม้วนมือ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าทหารของอ้าวจันที่ยกข้ามสะพานมาประชิดเมืองตั้งหินล้มตาย ถึงสองส่วน เหลืออยู่เพียงหนึ่งส่วนหนีข้ามสะพานรอดไปได้

ครั้นอ้าวจันพาทหารหนีข้ามสะพานลอยได้แล้ว จึงเข้าไปรายงานความให้สุมาเจียวทราบทุกประการ สุมาเจียวทราบความดังนั้นก็ตรองการศึกว่ากองทัพเราเพิ่งยกมาถึงหน้าด่านก็ปราชยแก่ข้าศึก ทหารทั้งปวง เสียขวัญกำลังใจ ขณะนี้กองทัพหน้าเมืองกังตั้งเพิ่งยกมาถึง หากเนินข้าต่อไปกองทัพหลวงหนุนตาม มาแล้ว การจะถอยทัพจักเป็นอันตราย คิดดังนั้นแล้วสุมาเจียวจึงสั่งให้เลิกทัพกลับไปเมืองลกเอี้ยง

ฝ่ายจูกัดเก็กครั้นยกกองทัพหลวงหนุนตามมาถึงเมืองตั้งหิน ก็ได้ทราบรายงานว่าแดงสองทำการมีชัยชนะ แก่ข้าศึกก็มีความยินดีเป็นอันมาก สั่งให้ปุนบำเหน็จแก่แดงสองและทหารซึ่งมีความชอบ แล้วปลงทัพตั้ง ค่ายอยู่นอกเมืองตั้งหิน ตัวจูกัดเก็กพาทหารองครักษ์เข้าไปในเมือง แล้วเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้ง ปวง

จูกัดเก็กได้ปรารภว่า สุมาเจียวยกกองทัพวุยก๊กจะมาตีเมืองเราครั้งนี้ เมื่อเสียทีแล้วเห็นจะเสียขวัญ กำลังใจ จึงเป็นที่ที่เราจะยกกองทัพไปตีวุยก๊กตอบแทนบ้าง ท่านทั้งปวงจะเห็นเป็นประการใด

แม่ทัพนายกองทั้งปวงกำลังฮึกเหิม ได้ยินคำปรึกษาดังนั้นจึงเห็นชอบพร้อมกันว่า ควรที่จะยกกองทัพไป ตีวุยก๊ก

จูกัดเก็กเห็นดังนั้นจึงว่า งอก๊กเราเป็นพันธมิตรกับจ๊กก๊ก ชอบที่จะร่วมมือกันเข้าตี เห็นจะได้ชัยชนะ ทหาร ทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย

จูกัดเก็กจึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปให้กับเกียงอุยที่เมืองฮันต่ง ขอให้ยกกองทัพจ๊กก๊กบุกเข้าตีเมืองลก เอี้ยง ส่วนจูกัดเก็กจะยกกองทัพรุกเข้าตีทางด้านใต้ หากทำการสำเร็จแล้วก็จะแบ่งแผ่นดินตั้งจวันกันฝ่าย ละครึ่ง ครั้นทำหนังสือถึงเกียงอุยเสร็จแล้วจูกัดเก็กจึงออกหมายเกณฑ์ทหารจากหัวเมืองซึ่งขึ้นกับเมือง กังตั้งเป็นกำลังพลยี่สิบหมื่นเตรียมจะยกไปตีวุยก๊ก

พระพุทศาสนายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเก้าสิบหกพรรษา เดือนสิบเอ็ด จูกัดเก็กจัดเตรียมกองทัพพร้อม แล้วจึงเคลื่อนทัพจะยกไปตีเมืองลกเอี้ยง

พอกองทัพของจูกัดเก็กเริ่มเคลื่อนพล ก็บังเกิดควันสีขาวพวยพุ่งขึ้นจากพื้นดินข้างหน้ากองทัพแผ่ปกคลุม เป็นปริมณฑลกว้าง ครอบคลุมทั้งกองทัพไว้จนมืดมิด แม้ห่างกันเพียงน้อยนิดก็แทบมองกันไม่เห็นตัว อีก ครู่หนึ่งก็เกิดพายุหมุนพัดพาเอามานควันนั้นผ่านพ้นไป

ทหารในกองทัพงอก๊กเห็นนิมิตดังนั้นก็พากันตกใจ กองทัพทั้งปวงหยุดก็อยู่กับที่ เจียวเอี้ยนซึ่งเป็น เสนาธิการ เห็นนิมิตนั้นเป็นลางร้ายจึงเข้ามาเข้าไปหาจูกัดเก็กแล้วกล่าวว่า ซึ่งบังเกิดปรากฏการณ์ประหลาด เป็นควันสีขาวพวยพุ่งขึ้นจากแผ่นดิน ดังนี้เป็นลางร้าย ตามตำราว่าจะปราชยแก่ข้าศึก ฉะนั้นจึงขอให้ท่าน แม่ทัพได้เลิกทัพยกกลับเมืองกังตั้งจึงจะควร หากมั่นจะยกกองทัพไปตีวุยก๊กเห็นจะปราชยเสียแม่ทัพ คนสำคัญเป็นมั่นคง

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>